

THẦY DẠY BAN ĐỜI SỐNG

Sách tặng, không bán.

(Lưu hành nội bộ)

Người nghe: Tu sinh

Thời gian: 25/07/2010

Thời lượng: [02:00:09]

Tên cũ: 20100725-Như Lý Tác Ý-Thầy dạy Ban đời sống

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

**THẦY DẠY BAN
ĐỜI SỐNG**

PL: 2554 - DL: 2010

01 - NHƯ LÝ TÁC Ý

1- PHÁP NHƯ LÝ TÁC Ý THỂ NÀO CHO ĐÚNG

Trưởng lão: Mấy con muốn hỏi gì đi, cứ hỏi!

(00:04) **Cô Trang:** Thưa Thầy cho con hỏi về cái pháp mà Thầy dạy Như Lý Tác Ý đó Thầy, thì mình tác ý như thế nào đúng và cho nó chính xác đó Thầy?

Trưởng lão: Pháp Như Lý Tác Ý mấy con biến trở thành pháp niệm Phật hết trơn hết ráo à, chỉ chuyên môn niệm thành ra sai. À bây giờ thí dụ như Thầy dạy mấy con tác ý cái câu: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”. Rồi mấy con tiếp tục mấy con tác ý nữa thì như vậy mấy con niệm mất rồi còn gì, sai rồi! Không có phải vậy đâu.

Mấy con tác ý: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”, rồi lẳng lặng mà nhìn coi thử cái tâm mình nó được bao lâu nó mới khởi cái niệm, chứ đâu phải là tác ý lia lịa. Mấy con cứ sợ nó có niệm chứ gì? Người ta tác ý như vậy để coi thử cái tâm mình nó sống được bất động trong cái tâm bất động, thanh thân được bao lâu.

Mà giờ nó chưa có lâu thì nó khởi cái Niệm thì càng tốt. Bây giờ cái Niệm đó, mà bây giờ mấy con mới tu tập thì mấy con phải tu bằng tri kiến Nhân quả, mấy con phải hiểu nó là nhân quả. Do đó mấy con hiểu, thì khi mà hiểu mỗ xê nó ra, quán xét niệm đó ra thì nó sẽ xả. Nhưng mà cái tri kiến giải thoát đó thì nó phải sống trong cái gia đình của mình, nó có đối tượng, nó có người này người kia, có người nói qua kẻ nói lại, người làm cái này người làm kia, nó sanh ra cái chướng ngại tâm của mình nhiều nhất. Do đó mình mới sống cái tri kiến nhân quả.

(01:32) Mà mình sống cái tri kiến nhân quả rồi đó thì bắt đầu bây giờ mình thấy cái tâm mình nó bất động, thanh thản, an lạc, vô sự. Thì mình đem cái tri kiến đó mình áp dụng trong những cái giờ phút mà không có ai nói động tới mình, thì từng cái tâm niệm mình khởi ra mình cũng áp dụng cái tri kiến giải thoát đó, để giữ cái tâm mình. Tại mấy con thấy không, nó đem lại cái sự thanh thản, an lạc, vô sự do mình hiểu biết.

Hay quá! Pháp Phật lúc nào cũng giải thoát hết. Mà tại mấy con không biết áp dụng cho nên bị áp dụng sai mà ức chế nó, cho nên tác ý sai là nguy hiểm lắm mấy con, tác ý sai nguy hiểm! Nó

cần tác ý cho đúng để cho nó nhìn thấy được cái sự bất động để cho nó xả được cái tâm hoặc mấy con tư duy suy nghĩ, bây giờ nó nhớ về gia đình của mình, nó nhớ: “Ồ, mình đi đến đây để mình tu mà mình chưa có làm xong đó, giấy tờ chưa ký xong ruộng đất. Bây giờ hãy trở về ký cho nó rồi đăng giao hết để cho nó khỏe”. Tức là cái niệm ở trong đầu nó khởi như vậy là tại vì cái sự sơ sót của mình chưa làm xong.

À, bây giờ cái niệm đó nó khởi ra, thì mình tư duy: “đây là nhân quả, đây người ta có đòi hỏi giấy tờ, giấy đỏ, giấy xanh gì mình phải ký đâu mà bây giờ còn đòi cái chuyện này?”. À, ngay bây giờ phải xả đi thì do đó mình tác ý: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*” để cho cái niệm đó nó đi, tại vì mình tư duy quán xét mình hiểu rồi, không phải là cái giờ này là để mà đi trở về đâu, nó dụ mấy con đi về gia đình nó đó.

Nó đem có cái sự việc để mà mấy con đi về gia đình là có lý do, cái tâm của mấy con nó xảo lắm, nó gạt mấy con, nó tìm cái lý do này cái lý do khác nó lôi mấy con trở về gia đình, để trở về gia đình mà khi cái tri kiến giải thoát mấy con chưa đủ, lúc bấy giờ thì mấy con sẽ bị nó lôi luôn.

(03:21) Cho nên vì vậy khi cái tri kiến giải

thoát, nhân quả mà giải thoát mà đủ rồi đó thì mấy con thấy, bây giờ mấy con về sống ở trong gia đình mấy con xả tâm mà cái chỗ nào mấy con xả tâm không được thì mấy con gọi điện hỏi: “Sao cái chuyện vậy mà con xả hoài nó không được?”. Thì phải hỏi, thì người ta ở đây người ta có người. Thí dụ như bây giờ con hỏi cô Trang, thì cô Trang cố trả lời. Nhiều điều kiện cô đưa ra để giúp cho con xả được, mà nếu mà không được nữa, cô Trang sẽ hỏi Thầy chứ gì, con hiểu không?

Thì như vậy mấy con cũng xả được chứ làm gì mất được. Mà mấy con ở trong cái gia đình nó mới có cái đối tượng để mình dùng cái tri kiến nhân quả, Thầy nói nội cái tri kiến nhân quả không mấy con ở trong gia đình mấy con cũng chứng đạo nữa. Đạo Phật đâu có phải ngồi Thiền, nhập Định gì cho nhiều đâu! Đạo Phật là “tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự. Nó là cái chân lý thứ ba của đạo Phật mà mấy con, Diệt để đó. Các con thấy rõ ràng, cái này là cái chân lý giải thoát của đạo Phật. Mà mình bảo vệ giữ gìn được cái chân lý này bằng cái sự hiểu biết của nhân quả, có gì đâu!

Chứ đâu phải bắt mấy con phải khép chân ngồi kiết già đồ này kia, gò bó thân tâm mấy con,

mấy con làm khổ mấy con thêm chứ đâu có gì, giải thoát không giải thoát mà thấy làm khổ. À, bây giờ mấy con ngồi ghế không thấy thoái mái hơn hay sao mà ngồi tréo chân chi cho đau? Như vậy mấy con tu để làm Phật ngồi cho đau à? Phật sao không giải thoát? Cho nên cái đó là cái sai!

(04:48) Vì vậy mấy con làm tất cả mọi công việc, mình làm tốt những công việc, đó là tu chứ sao. Còn mấy con làm xấu công việc là mấy con không tu, mấy con thấy chưa? Do muốn làm tốt những công việc đó thì phải tỉnh táo trên cái việc làm. Rồi trong khi đó, cái ý kiến của mình, mình muốn làm cái việc đó tốt đó thì còn có nhiều người người ta làm tốt, người ta biết có kinh nghiệm, thì người ta nói mình lắng nghe để mình biết, chứ không khéo mình cứ nghĩ cái nào mình cũng làm tốt hết, còn thiên hạ làm dở hơn mình thì cái này ngã rồi.

Cho nên mình phải đập cái ngã mình xuống. Đó, cho nên do đó mình phải nhận những cái người khác, người khác người ta cho mình cái ý kiến, mình chấp nhận, mình suy xét rồi mình so sánh rồi mình thực hành, mình thấy đúng là cái ý kiến này hay.

Cho nên từ đó mình diệt cái ngã mình bằng tri

kiến giải thoát bằng cái sự hiểu biết mà. Diệt bñā bằng sự hiểu biết chứ không phải diệt ñā bằng cách ức chế chịu đựng. Thì cái này, mấy con chịu đựng là mai một nó ló cái đầu nó lên, nó bung ra mấy con chịu không nổi đâu! Cứ ép cái đầu nó xuống, cứ hễ nó ngó lên ép xuống cho đừng có ló lên. Nó là cái lò xo, mà khi ép không nổi rồi thì bung ra thì mấy con y như người thế gian, không có cái gì mà xả tâm hết!

(06:10) Cho nên ở đây dùng cái hiểu biết tức là cái tri kiến giải thoát, bằng cái hiểu biết nhân quả mấy con xả ra.

Cho nên từng cái tâm niệm của mấy con mà khởi lên cũng dùng cái tri kiến đó mà xả chớ không phải “biết vọng liền buông” như Thiền Đông độ. Buông, buông hoài buông mà không hiểu cái vọng của mình là cái gì hết. Còn cái này, khi người ta buông cái đó là người ta đã hiểu. Đã hiểu rồi, khi mình xong xuôi rồi lại mình còn thêm câu tác ý nữa, tức là mình hiểu người đó rồi nói: “Thôi mà đi đi cho rồi đi”, mà nó còn chân chừ thì mình đá đít nó cái nó chạy ra sân chừ ở, có phải không?

Cái câu mà tác ý: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” là đá đít cái vọng tưởng đó đi đó,

không có cho mà ở cái chỗ bất động này nữa. Cái nhà này không chấp nhận cho mà vô đây mà ở. Cho nên mà vì vậy tác ý cái câu sau cùng khi mà mình quán rồi mình tác ý câu sau cùng đó là đuổi đi luôn đó.

(07:01) **Tu sinh Diệu Hiền:** Dạ bạch Thầy! Vậy là mình không phải nói câu Nhân quả nữa Thầy?

Trưởng lão: Ờ, không nói câu nhân quả, mình tác ý. Còn hồi mình quán xét thì mình nói câu nhân quả, mình tư duy quán xét. Còn khi mà mình xong rồi, thì mình nói: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”, không cần phải nói nhiều, tại vì mình quán xét.

Còn đầu tiên con tác ý: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự; đây là nhân quả” rồi con mới tư duy quán xét, quán xét nhân quả. Còn hồi đó con chỉ nói nó là nhân quả cho nên nó chưa có hiểu, rồi con mới tư duy hiểu biết cho sâu về cái nhân quả của cái niệm đó của cái sự việc xảy ra đó. Sau khi hiểu rồi thì: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” thì nó cuốn gói nó chạy đi mất, nó không tới nữa. Chớ còn mấy con không có tác ý cái câu sau đó thì đương nhiên nó sẽ tới nữa, và nếu mà nó còn tới nữa tức là do cái tâm của

mình nó chưa có thanh tịnh, mình phải tiếp tục quán xét rồi đuổi nữa. Còn một cái câu đó mình đã quán xét rồi, thông suốt rồi mà cứ tới lui, tác ý cái câu sau cùng đó mà nó tới lui thì mỗi lần nó tới mình biết đây là cái niệm ái kiết sử, mà nó không chịu nghe thì mình nghe nó tới: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”. Không chấp nhận tại này!

Đó không chấp nhận, thí dụ như nhớ về gia đình thì mình không chấp nhận ái kiết sử, cho nên mình không chấp nhận cái niệm này. “*Đi đi! Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”.

Sau này, tới cuối cùng sau đó thì mấy con cứ dùng câu “*tâm bất động, thanh thân, ... thôi*”. Chứ không có nói là nhân quả, là cái gì nữa hết, không có cần nói thêm cái gì nữa hết mà chỉ tác ý câu đó là nó đi.

(08:36) Còn trước tiên mà mình chưa thông suốt này kia thì mình phải nói nó là nhân quả, rồi truy tìm nhân quả, quán xét nhân quả, sau khi thông suốt rồi thì tác ý: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”. *Chỗ này không chấp nhận này, từ đây về sau này không đến đây nữa*”. À, mình chấm dứt cho nó vậy, mà nó còn đến chứ chưa phải nó không đến đâu, nó lì lẫm! Nó đến nữa: “*Tâm bất*

động, thanh thân, an lạc, vô sự” thì nó sẽ đi.

Rồi cứ tâm bất động, chứ không phải luôn luôn mình niệm nó mà tỉnh thức mình thấy niệm. Thí dụ như mình tác ý: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” như cháu Trang hồi nãy hỏi, thì bắt đầu mình tác ý rồi thì mình ngồi yên lặng để chờ xem coi có niệm không, chứ không phải sợ niệm mà dùng cái câu tác ý đó để ức chế niệm. Các con lầm là các con dùng cái câu tác ý đó để ức chế cái niệm của mình đó là mấy con tu sai.

Mấy con nhớ từ nay không có tu vậy, tu vậy... Thầy không có dạy cái kiểu đó. Tại mấy con nghĩ, mấy con hay hơn Thầy, rồi tu hay hơn. Cho nên mấy con ức chế cái niệm của mình. Còn bây giờ Thầy tác ý cái câu đó để cho Thầy nhìn nó để coi mà có nghe lời không, không nghe thì mà khởi niệm, thì khởi niệm thì tao tư duy quán xét cái niệm đó, tao thông suốt cái niệm đó rồi, tao đuổi. Rồi có niệm nữa thì tao quán xét nữa, tao thông suốt rồi tao đuổi, tao là người chịu khó mà. Cho nên cái người tu theo đạo Phật là cái người bền chí để giữ gìn bảo vệ cái tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự.

Còn mấy con tu một bữa, hai bữa sao thấy còn hoài, thôi lười biếng quá không biết Thầy có

cái pháp nào khác cho con để con không còn có niệm nữa. Ôi thôi! Vậy thì dùng hơi thở để ức chế cái niệm đó đi thì nó không có chú gì. “*Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra*” cứ cố gắng dùng hơi thở làm cho cái ý thức mình tê liệt nó không có niệm, ở mai một mấy con đi theo mấy ông Thiền tông mấy ông Đại thừa đó rồi nó không niệm, nó thành tướng hết cho biết. Ở bây giờ mấy con có không niệm mấy con bị tướng.

Đó, con hỏi gì nữa không?

(10:37) **Cô Trang:** Dạ thưa Thầy, ý con muốn hỏi là khi mà mình tác ý thì mình niệm thầm ở trong tâm hay là mình dùng cái ý khởi muốn hoặc là nhớ lại những cái câu tác ý mà Thầy đã dạy?

Trưởng lão: À nói chung về cái phần mà tác ý, nó có khéo léo lắm, tác ý bằng âm thanh; rồi tác ý bằng ý thức của mình tác ý bằng ý thức; tác ý bằng thầm niệm ở ngoài không nghe không phát âm ra, con hiểu không?

Cái tâm của mình mà khi nó mà nó lì lợm mình tác ý đầu tiên đó, mình tác ý bằng cái ý thức của mình biết cái câu niệm đó thôi nhưng mà thấy nó cứ ra vô hoại, thì mình lại tác ý bằng cái niệm ở trong ý của mình chứ chưa phát âm thanh

đâu. Nhưng mà nó cũng không nghe, nó còn ra vô, cái niệm nó còn ra vô nữa. Thì bắt đầu bây giờ tao dùng tới cái âm thanh tao tác ý ra. Tức là bây giờ, tới bây giờ mà cái người nào khác mà ở gần các con mà nghe con phát âm đó, cái người này chắc sắp phát điên rồi, sao mà la lối lớn lắm: “ĐI! TÂM BẤT ĐỘNG, THANH THẢN, AN LẠC, VÔ SỰ, MÀY KHÔNG ĐƯỢC Ở ĐÂY NỮA!!!”. Nói như Thầy vậy là xung quanh nói: cái ông này ông tu riết chắc ổng khùng rồi, ổng la lớn quá!

Không ngờ là tại vì người ta trải qua những cái điều kiện không có phát âm nhưng mà nó không nghe, buộc lòng người ta phải dùng tới cái âm thanh. Cũng như bây giờ, mấy con có đứa con, mấy con khuyên nó không nghe, tức quá mấy con phải la lối chứ sao, có phải không? Phải la lớn tiếng chớ sao. Thì mình cũng như đang dạy đứa con mà, tâm mình như một đứa con, nó biết nghe mình nói nhỏ nhẹ, nó nghe rồi thôi không cần nói nữa, à: “Tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự”. Bây giờ nó ngồi suốt ngày nó chơi mà nó không nghĩ ngợi, nó không buồn phiền, không giận hờn ai hết, hoặc là nó nghĩ ngợi mà nó không đem cho cái tâm nó dao động cái gì, thì nó nghĩ gì nó nghĩ mặc nó chứ, ai biểu nó không nghĩ. Nhưng mà nó

đâu có làm phiền hà mình cái gì đâu, con thấy có nhiều cái niệm nó không có làm phiền con chút nào hết hà, mà tại sao lại diệt nó? Cái niệm rất tốt mà tại sao diệt?

À, nó nghĩ nè: “Thầy dạy như vậy mình phải giữ gìn như vậy tốt chứ sao, để cho cái tâm mình nó yên ổn” thì cái đó là tốt chứ có gì đâu mà lại đòi hỏi diệt, phải không?

Còn bây giờ con nghĩ: “Ồ, có cái người đó họ nghèo khổ như vậy, mình có thể, mai mốt Phật tử lên mình có thể mình gặp người đó để mình nói cho mấy người Phật tử họ có tiền nè, họ giúp cho những cái người nghèo này”. Tại vì mình có uy tín, mình nói thì họ nghe, mình không nói thì mấy người nghèo này khổ tội nghiệp! Ở thì mấy con cái niệm đó niệm tốt, niệm thiện, niệm giúp người mà tại sao không niệm? Trời đất ơi! Ngồi đây bộ cục đá, khúc cây hay sao mà không biết niệm? Cái niệm đó có hại mấy con không? Có làm mấy con tức không? Phải không?

(13:33) Bởi vậy mấy con tu mấy con phải biết đạo Phật là đạo trí tuệ mà, trí tuệ không làm khổ mình không làm khổ người, thấy ai khổ thì phải khởi nghĩ giúp đỡ chứ, sao lại không cho nó khởi nghĩ, rồi biết cái gì mà nó giúp người ta. Mấy

con tu riết rồi mấy con thành gốc cây, cục đá rồi không nghĩ gì hết à? Ai thầy kệ họ thì như vậy tu làm cái gì đây?

Bởi vậy đạo Phật nói: “Pháp Ta không có thời gian đến để mà thấy”, vừa là sự giải thoát không ai làm động tâm mình, mà vừa có lợi người cho nên Thầy mới nói đạo đức của đạo Phật “Sống không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sanh”. Các con nghe câu nói Thầy nói quá rõ chứ gì!

“Không làm khổ mình, không làm khổ người”. Người ta khổ mà mình không làm khổ họ; mà họ khổ mình làm cho họ bớt khổ, hết khổ thì không phải là hay sao.

Còn bây giờ mình nhức cái đầu nè, thì tức là cái thân mình đau rồi chứ gì? Mình nói: *“Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Cảm thọ là vô thường, mà phải đi, tao không chấp nhận đau”*. Mình nói vậy chứ mình có uống thuốc uống thang gì đâu, nhưng mà mình không sợ nó, nó lại đi. Còn mấy con không gan nó thì nó nhức đầu mấy con chịu.

Cái vấn đề đó là vấn đề thực tế, tại vì cái ý chí dũng mãnh của mình đó, nó không hề sợ hãi. Mà các con biết đức Phật dạy cho chúng ta biết các pháp đều vô thường, thì cái cảm thọ này cũng vô

thường, hôm qua không đau sao hôm nay đau nhức đầu dữ vậy? Thì mày nhức đầu đã rồi thì mày cũng phải hết thôi chứ làm sao mày nhức hoài, có phải không? Tao đâu cần uống thuốc, thuốc của tao là “tâm bất động”, mày làm gì tao không động tâm gì hết, mà không động tâm thì mày phải cuốn gói đi chứ. Còn không cuốn gói thì cho mày làm gì cái thân tao đi, cho mày nhức bể cái đầu mày chết đi, thân này vô thường chứ có phải của tao sao mà tao chấp.

Tới cuối cùng mình không sợ, mình biết thân đâu phải của mình, có phải không? Mà nó là pháp vô thường, thì cái gì mà phải chạy bác sĩ đi lo nó, các con cứ lo nó, lo mãi như người thế gian, có phải không? Cho nên mình không lo nó thì tức là cái nghiệp của mình nó không phải là, cái nhân quả nó đến đó mình phải trả cái cảm thọ đó là tại vì mình đi mình dậm đầu người ta, mình cú trên đầu người ta thì bây giờ mình đau mình phải trả cái quả, có gì đâu mình phải sợ?!

(15:50) Hồi đó con tát tai mấy đứa nhỏ mà học chung trường mình mà nó nhỏ hơn, tao quỳnh mày chết! Có phải không? Mấy con làm cô giáo, mấy đứa mà nó lý, trời đất ơi, chịu không nổi! Thì đánh cho nó một phát cho nó ớn, thì

đánh người ta bây giờ mình nhức đầu có gì đâu
mình lại mình rầu, mình buồn phiền? Đâu có gì
đâu!

Cho nên đối với Thầy, khi mà một cái gì mà
nó xảy ra trên thân của mình, đau nhức chỗ nào
thì mình nhớ lại hồi mình đi dạy học mình đánh
con nít cũng vậy. Vã nó bóp tay không đau à? Thì
giờ đau chút thôi có gì đâu mà buồn phiền.

Cho nên mình lấy cái nhân quả để cho mình
sống trong nhân quả thì không có cái gì mà làm
cho mình dao động tâm, không có làm cái gì cho
mình sợ hãi nữa hết. Mà không sợ hãi thì nó lại an
lạc, thân tâm. Kỳ cục, đạo Phật hay quá! Không
giao động tâm, bởi vì “tâm bất động, thanh thản,
an lạc, vô sự” đó là cái chân lý giải thoát của người
ta mà.

Cho nên mỗi lần có cái chuyện gì làm cho
thân tâm mình bị động thì mình nhắc: “Tâm bất
động, thanh thản, an lạc, vô sự”, thì lúc bấy giờ
mình vừa thanh thản, mặc nó! Tất cả các pháp
đều vô thường mà có gì thường đâu, lúc vậy lúc
khác mình lo gì. Mình chỉ giữ cái tâm bất động
mình là thường hằng, mình chết đi mình cũng ở
trong cái trạng thái bất động của vũ trụ rồi, chỗ
đó là chư Phật đang ở mà.

Cho nên mấy con đến hỏi Thầy thì mấy con gặp Thầy, mấy con chỉ gặp cái thân Thầy mà thôi, chứ mấy con giữ được cái tâm bất động thì mấy con sẽ thấy thân thật của Thầy ở chỗ tâm bất động, tại vì lúc nào Thầy cũng bất động. Tại sao mấy con cần thưa hỏi Thầy ở chỗ tâm bất động mà hỏi? Tại sao đến đây để gặp Thầy, lại bị động thân. Có phải mấy con đến đây, mấy con động rồi chứ đâu làm sao không động.

(17:36) Nãy giờ nghe Thầy nói hoàn toàn động không, còn ở chỗ tâm bất động nó chỉ giao cảm cho nên nó không động im phăng phắc, mà chúng ta lại hiểu biết rất là sâu sắc về phương pháp. Mấy con cứ giữ tâm bất động rồi gọi Thầy thì lúc bấy giờ tự tâm mình hiểu: “Ồ, như vậy là bất động rồi”, có phải không?

Thì bắt đầu bây giờ mấy con muốn gặp Thầy hỏi cái gì hén, thì mấy con ở trong thất, giữ tâm bất động thì lúc bấy giờ bất động với bất động sẽ tương ứng. “Tự đứng sao mình muốn hiểu câu nói gặp Thầy để hỏi, nhưng bây giờ mình hiểu rồi, tức là Thầy đã dạy rồi”. Các con thấy, ở chỗ bất động nó dễ hiểu lắm mấy con!

Còn bây giờ Thầy nói qua ngôn ngữ, nhiều khi cái ngôn ngữ này không thể lột trần được cái ý

Thầy muốn nói. Cho nên, rồi cái hiểu của con lại hiểu qua cái hiểu, cái tri kiến của mình lại hiểu lệch một chút nữa, thành ra nó lệch, con hiểu không? Chứ còn chỗ tâm bất động, không lệch!

Cho nên muốn hỏi Thầy cứ ở chỗ bất động. Rồi gọi Thầy, bây giờ xin Thầy cho con biết cái điều đó thì chỗ từ tâm bất động nó sẽ trả lời mấy con, thì tự tâm mấy con sẽ thấy sáng ra tức là Thầy đã dạy mấy con chứ sao.

Trời ơi! Thầy luôn luôn dạy một loạt như thế này, hàng ngàn người ở trong tâm bất động, Thầy nói một lời nói là hàng người đều nghe hiểu biết hết mà không một tiếng động. Còn bây giờ một ngàn người mà ngồi đây Thầy nói thiệt là dài! Có phải không? mấy con thấy tu hành rất là tuyệt vời! Đạo Phật, nó giao cảm, nó tương ứng, nó giao cảm trên sự bất động của nó. Cả một vũ trụ không gian chúng ta bất động thanh thản trong đó chứ có cái gì. Mà Thầy bất động trong đó thì mấy con bất động cũng trong đó, mọi người đều giải thoát nhau trong đó hết, thì không phải hạnh phúc sao?!

Muốn gì đều biết hết, ruột gan người này biết ruột gan người kia hết. Mấy con còn phàm phu mà ở trong bất động Thầy nói: “Mấy đứa này

phàm phu lắm nè, giờ mà còn nhớ nhà, còn muốn về đi bú, còn muốn ôm mẹ mà hun, trời đất ơi, quá tệ!” Đâu có chuyện đó đâu. Ở trong tâm bất động thì nó không có cái chuyện đó được, tại vì ở ngoài tâm động mới có chuyện đó. Cho nên tu hành Thầy nói hạnh phúc lắm mấy con!

Rồi bắt đầu con hỏi gì nữa đi.

(19:55) **Cô Trang:** Thưa Thầy, coi như là cái phần tác ý như Thầy nói là nó có ba cách. Cái thứ nhất là tác ý trong cái ý. Cái thứ hai là tác ý bằng miệng, niệm trong tâm. Cái thứ ba là tác ý bằng âm thanh.

Trưởng lão: Nãy giờ Thầy nói rất rõ mấy con. Nhưng mà Trang hỏi ra thì cho nó rõ ràng. Chứ sự thật ra Thầy đã nói mà, từ cái ý của mình, cái ý của mình tức là hướng tâm đó. Đức Phật nói hướng tâm chứ đâu đức Phật nói đâu tác ý con. Hướng tâm về cái gì, tức là cái ý của mình hướng về cái đó. Thí dụ như: hướng bất động, thì nó đã là bất động thanh thân, chứ đâu phải cần mà niệm ra, phải không? Còn bắt đầu bây giờ Thầy không nói bằng miệng, âm thanh ra thì ở trong đầu Thầy có nghĩ bất động, thanh thân, an lạc, vô sự thì đó là niệm. Mấy con phân biệt được chỗ đó không?

Hướng đến chỗ bất động, thanh thân, an lạc, vô sự là hướng tâm, không niệm. Nè bây giờ Thầy ngồi đây nè, mà Thầy hướng đến cái sự bất động Thầy không niệm ở trong đầu mà Thầy lẳng lẳng Thầy nghe đó là Thầy hướng tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự mấy con hiểu chưa? Nghĩa là bây giờ, mình ngồi đây mình thấy sự bất động, yên lẳng đó gọi là hướng tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Phải có phân biệt như vậy.

(21:12) Rồi bắt đầu bây giờ mấy con niệm ở trong cái đầu của mình ở ngoài không ai nghe hết mà trong đầu mình nó có cái niệm trong đó, có phải không? Rồi mình tác ý, cái niệm thâm ở trong đó, tức là tự cái ý nó niệm cái đó ra. Bây giờ cái miệng Thầy nói ra, từ cái ý nó truyền xuống cái miệng, miệng nói ra âm thanh. Cũng như cái ý của Thầy nó có đó nhưng mà sự thật nó điều khiển cái miệng của Thầy con, cái ý nó điều khiển cái miệng để nói ra cho mấy con nghe “tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Mấy con thấy cái ý mình nó không có hoạt động chứ sự thật nó chỉ đạo đó. Nếu mà không có cái đầu của chúng ta thì miệng làm sao nói? Các con hiểu không?

Cái đầu của chúng ta là cái ý thức của chúng ta nó điều khiển, nó điều khiển. Cũng như bây

giờ con không có con mắt mà con có cái ý thức nè thì con không có biết cái bông này màu vàng, màu đỏ màu xanh gì hết đâu, có phải không? Có con mắt, con mắt nó mới phân biệt được cái màu đỏ, màu vàng, màu cam, con hiểu không? Bởi vậy, khi cái ý thức làm việc thì phải sáu cái thức của nó, sáu cái thức của nó: mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Cho nên vì vậy mà khi ý thức làm việc là cái ý nó ngấm nó khởi cái này kia, nó tưởng ra cái bông màu này kia thì cái ý thức nó cộng với cái tưởng thức của nó mà nó tạo ra chứ nó đâu có cái bông này. Nhưng mà khi mà có cái hình dáng, cái vật mà trước mặt của mấy con thì con mắt phải nhìn chứ cái ý nó nhìn nó không thấy đâu, các con hiểu không?

Cho nên con người chúng ta sống ở trong cái thân ngũ uẩn này đó thì cái thân của chúng ta là cái thân tứ đại: đất, nước, gió, lửa, kết hợp lại thành cái thân chúng ta thì nó có sáu cái căn: mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Ý là cái ý thức của chúng ta là cái đầu óc của chúng ta; còn con mắt chúng ta là nhãn căn; còn cái lỗ tai là nhĩ căn; còn cái lỗ mũi chúng ta hít thở hay mùi thơm, mùi thối gì đó thì đó là tỷ căn; còn chúng ta nếm cái vị đắng ngọt chua chát là vị căn; còn cái cảm xúc chúng ta

nóng lạnh, mát, êm hay hoặc là vật cứng thì đó là thân căn.

À bây giờ là thân căn này đụng vào cái túi này mới biết nó mềm chứ còn nãy giờ Thầy đâu có biết nó mềm, mà chứng minh cho cái túi này mềm thì Thầy sờ vô đây tức là thân, con hiểu không? Mà cái này nó cứng, ví dụ bây giờ Thầy đụng cái tấm kiếng này thì nó cứng thì đó là Thầy cảm giác cứng tức là cái thân của Thầy, chứ bây giờ Thầy nhìn Thầy nghĩ nó cứng tức là Thầy tưởng tượng ra thôi chứ Thầy đâu có chắc chắn nó cứng, có phải không?

Như nước bây giờ cũng trong như cái ly đó, mấy con nghĩ nước, tại vì thuở giờ mấy con biết nước nó mềm cho nên mấy con tưởng tượng ra nó mềm, có phải không?

Còn bây giờ, nó cũng trong như cái kiếng này thì mấy con nghĩ cái kiếng này là từ lâu tới giờ mấy con sống ở trong cái đã bằng cái ý thức đã tiếp xúc nó mấy con biết nó cứng. Chớ cỡ mấy con không tiếp xúc nó, mấy con cứ nghĩ nó trong như vậy là nước hết đó, thì mấy con nghĩ là mềm, thì nó sai. Cho nên khi mà đến cái sự cứng mềm, hay là như nước chảy đổ thì mấy con phải đưa tay mấy con sờ nó tức là thân thức.

Cho nên trong cuộc sống chúng ta sử dụng mắt tai mũi, miệng, thân, ý.

(24:34) Còn một người mà mắt đui nè khó tu lắm mấy con, đừng nghĩ là tu mà tui không thấy đường thì không thấy vợ đẹp này kia cám dỗ tui, sự thật ra không phải vậy đâu mấy con, nó không phải vậy. Nó có con mắt mà làm chủ con mắt, nó có cái ý mà làm chủ cái ý, đó là cái quan trọng, đạo Phật làm chủ mà.

Nó thấy cái đó đẹp thì ngay cái ý của nó truyền lệnh ra: “Đừng ham cái đẹp đó, nó là cái dục, là cái khổ” thì luôn luôn lúc nào chúng ta cũng làm chủ bằng cái ý thức của chúng ta. Tức là chúng ta đã thấy nó là nhân quả, nó đến đây chứ mai mốt nó đủ thứ chuyện hết á, coi chừng đó! Thì do đó, chúng ta đã ngăn chặn nó trước cho nên nó không xảy ra cho chúng ta những cái ác pháp, nó không đem đến cho chúng ta đau khổ.

Rồi các con hỏi gì không?

2- CÁC TRẠNG THÁI TƯỚNG DO TU SAI VÀ CÁCH PHÁ

(25:35) **Tu sinh Diệu Hiền:** Dạ bạch Thầy! Ở đây con có ghi sẵn cái câu hỏi, nhưng mà con sợ có cái hỏi thì không nên đó. Cho nên Thầy coi

trước đi, cái câu nào được thì tụi con hỏi Thầy.

Trưởng lão: À, vấn đề câu hỏi 1 ở đây đó con. Các con hỏi: một người tu sai, ức chế tâm, diệt ý thức là nhân, và rơi vào các trạng thái tướng là quả phải không thưa Thầy?

Đúng vậy đó! Mình ức chế ý thức thì tướng phải hoạt động thôi. Đó là nhân quả mà mình đã tu sai mình phải chịu cái tướng, mà cái tướng nó thực hiện ra rồi thì con ngồi đây thì nó hiện ra tướng người này, nó hiện ra tướng người kia, hoặc ngồi đây nó hiện ra ánh sáng, hào quang này kia. Con tưởng do mình tu chứng đâu, không ngờ là nó gây ra cho mình những cái cảm xúc thích thú để cho mình thấy mình như tu chứng, sự thật ra thí dụ như: mình ngồi tu mà mình thấy hỷ lạc, khinh an đó đó cũng cho nó là chứng, đó là sai, không đúng, đó là tướng đó.

Bởi vì con người tu của đạo Phật là con người bình thường, không có cái hỷ lạc nào ở trong đó hết. Nói hỷ lạc là tại vì tâm chúng ta ngồi nó an ổn, nó không có gì đó là hỷ lạc, nó an lạc mà nó không có gì buồn rầu cho nên đức Phật gọi là hỷ lạc. Chứ không phải lúc nào miệng cũng mỉm mỉm cười đó, gọi là hỷ. Phải không?

(27:15) Mà lạc là lúc nào nghe nó cũng mát mẻ, khỏe khoắn thì đó là lạc, thì cái này là ma lạc chứ không phải, tưởng chứ không phải là thật, tướng trạng mà hiển ra như vậy đó, đó là bị tướng. Tức là ý thức chúng ta bị dừng rồi cho nên tưởng nó hoạt động rồi. Rồi mai mốt lên đồng nhập cốt đó là cũng tướng. Bởi vì tướng nó không muốn dừng lại một chỗ cái hỷ lạc đó đâu, rồi mai mốt tu rồi bắt đầu nó ngồi đây nó giao cảm ra ngoài kia, thấy người kia bị ma nhập hay hoặc là bị gì gì, vô đây nói. Bắt đầu, trời ơi! Mình tu hành làm người giải thoát mà bây giờ thành thầy bói rồi. Họ xúm nhau họ coi bói, rồi mình thấy hay quá rồi họ để tiền cũng nhiều, tâm nó chưa ly dục ly ác pháp thấy tiền cũng ham, cho nên vì vậy mà coi bói luôn. Thành ông thầy bói chứ không phải là cái người tu giải thoát, con hiểu không? Cho nên cái Tướng đó nó sai!

(28:12) **Tu sinh Diệu Hiền:** Có lần trong thất, con thấy Thầy tới nói chuyện với con.

Trưởng lão: Đó! Đó là con bị tướng rồi. Tâm mình chưa bất động mà lại thấy. Thầy ở chỗ tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự có phải không? Thì chừng đó đâu phải là thấy Thầy mà thấy cái trạng thái bất động đó sẽ nói chuyện với con, con

hiểu không?

Mà bây giờ trong cái ý của con ở trong cái trạng thái bất động đó đó mà nghĩ rằng Phật sẽ dạy câu đó, đó là đức Phật đã dạy con. Chứ đâu phải là có ông Phật hiện ra ngồi trên tòa sen bay xuống như thế này, hào quang thì đó là tướng của con mất rồi. Con thấy không, ở trong thất mà thấy Thầy hiện vô cái hình ảnh, trời ơi! Thấy tướng rồi chứ đâu phải...

(28:55) Bởi vậy Thầy nói là cái bất động, chứ không phải là tướng. Mà cái bất động, trong bất động đó đó, con cũng ở trong trạng thái bất động đó con gọi: “Con muốn hỏi Thầy câu này nè”, thì ở bất động đó nó sẽ trả lời trong tâm của con, con đừng có nghĩ rằng ở cái trạng thái bất động đó nó phát ra âm thanh, không phải! Mà chính cái tâm con đang nói cái câu nói đó, con hiểu không?

Khi mà cái tâm con bất động đó thì nó sẽ tương ứng với bất động ngoài này, có phải không? Cho nên khi mà con hỏi thì tự trong cái tâm trạng bất động con nó sẽ trả lời câu nói đó, đó là Thầy trả lời chứ đâu phải là Thầy hiện hình ra đó mà trả lời con. Con bị tướng rồi, thì sai phải không? Đó là sai!

(29:49) Trạng thái tướng nó hơn ác pháp nữa mấy con, nó hơn vọng tưởng nữa, nó khó lắm chứ không phải dễ đâu!

Phá nó là không dám ngồi bất động. Phá nó là luôn luôn lúc nào cũng cảnh giác nó còn hơn nữa, bởi vì hễ nó là bất động nó tướng nó hiện ra, nó hiện ra nó dẫn mình chỗ này đến chỗ khác, nó hiện tâm bậy tâm bạ dữ lắm. Nó hơn là vọng tưởng. Vọng tưởng là nó đã huân cái thế gian thôi, nó ham muốn chuyện này chuyện kia, ăn uống, rồi rau cải hoặc là chuyện gia đình, quần áo, đẹp xấu đồ thôi. Ở bây giờ áo này nhãn ủi cho láng này kia đó là cái tâm của thế gian, biết không, nó khởi những cái niệm đó.

Còn cái tướng nó không khởi niệm đó đâu mà nó khởi những cái niệm, cái niệm nào mà trong tâm con thích, mà con làm thầy thiên hạ nó hiện ra đó. Rồi bắt đầu bây giờ nó thích đi ra nói Pháp nữa chứ, nó đem ra nó nói này kia, nó thuyết họ nói nó cũng hay lắm. Cho nên mấy ông mà tu chưa tới nơi, chưa làm chủ sanh già bệnh chết mà ra nói Pháp ông này bị tướng hết rồi. Pháp tướng!

Nói hay lắm, nói trúng lắm chứ đâu phải nói trật, bởi vậy Thầy nói mấy ông Đại thừa, mấy ông Thiên Sư đồ, ra nói Pháp Thầy nói mấy ông bị

tưởng hết ráo rồi, pháp tưởng mấy ông nói. Chú sự thật ra mấy ông có làm chủ được sanh già bệnh chết không? Bây giờ mấy ông muốn chết nói, mấy ông nói tác ý bảo: “Tịnh chỉ hơi thở, nằm xuống chết” cho Thầy xem coi coi, đâu có làm được, cho nên vì vậy mấy ông bị tưởng hết ráo!

(31:15) Cho nên càng mà thuyết giảng bao nhiêu thì mấy người đó bị tưởng bấy nhiêu. Nó là ác pháp con, nó độc lắm! Nó làm cho người ta không còn tu tập được, cứ nghĩ rằng mình chứng. Đó, nó làm cho đến khi mà cái người đó, cái người mà thuyết giảng cho lung đó đến khi họ bệnh tật họ đuổi bệnh cũng không đi nữa. Con thấy mấy vị hòa thượng thuyết giảng lung chừng nào đuổi bệnh nó không đi. Cứ đi nằm nhà thương hoài.

(31:46) **Trưởng lão:** À tại vì do nhân quả, nghiệp báo gì?

Do mình tạo nó, cái nhân tu sai đó, là cái quả của nó tưởng nó hiện ra, thì nhân quả chứ có cái gì. Ở đời này có cái gì cũng nhân quả hết. Người ta bảo mình tu để xả tâm, ly dục ly ác pháp mà mình cứ lo ức chế cái ý thức của mình không cho niệm thì mình phải rơi trong tưởng, thì cái nhân mà ức chế ý thức thì cái quả của nó tưởng. Chớ ai mà có nhân quả khác ở đâu, không phải là nhiều

đời nhiều kiếp đầu.

Nhưng mà hiện bây giờ tu tập mà nếu mà không chọn lấy một vị Thầy, mà chọn một cái vị Thầy sai đó người ta dạy mình tưởng nhiều lắm. Bởi vì, hầu hết là mọi người người ta bị rớt vào trong tưởng Pháp hơn là chứng Pháp của Phật. Người ta đâu có hiểu, người ta cứ dùng tưởng người ta tu, người ta cứ nghĩ rằng cái ý thức này dừng lại thì người ta chứng đạo.

Cho nên người ta cứ lo người ta dùng cái ý thức. Con thấy như Tịnh độ thì Niệm Phật “nhất tâm bất loạn bảy ngày đêm”, thì còn gì? Ý thức dừng hoạt động rồi. Rồi Thiên tông thì “biết vọng liền buông” hoặc “tham công án” cho cái ý thức nó đừng có khởi niệm” thì đó cũng là tưởng thôi, nó không khởi niệm thì nó khởi niệm tưởng thôi, không khác gì được hết.

(33:04) Còn không mà khởi niệm thì nó rớt vào ở trong Không tưởng, cái trạng thái của Không định đó thì cái người đó ra không được. Nó rớt vô mới thì nó 5 mươi phút, 1 giờ, nửa giờ thì họ còn ra vô được. Nhưng mà khoảng từ 1 giờ rưỡi, 2 giờ họ không ra được nữa, nó không xuất ra. Bởi vì Thiên họ, Thiên mà tu tập để mà ý thức nó dừng, thì cái Không tưởng nó được kéo dài thì

cái người đó hết biết đường ra rồi. Thiên không xuất, không nhập tức là không có cách thức tác ý để mà ra. Còn mình đây luôn luôn tác ý cho nên vô thì tác ý “vô”, ra thì tác ý “ra”. Còn họ, con thấy Thiên Đông độ, mấy ông Đại Thừa tu tập có tác ý đâu, cho nên họ đâu có biết đường. Khi mà vô dính ở trong Không đó rồi bây giờ ra không được cái bắt đầu để lại nhục thân như ngài Vũ Khắc Minh, Vũ Khắc Trường. Bởi vì ở trong Không rồi, cái thân nó không bị thối, không hoại. Nhưng mà tưởng họ chứng đạo chứ họ đã lạc vô Thiên tưởng mất rồi.

Rồi cái nghiệp đó họ tương ứng tái sanh chứ đâu phải chấm dứt đâu, họ đâu có thành Phật được đâu mà chấm dứt, con hiểu không? Bởi vì cái tâm họ nó còn tham, sân, si. Họ chỉ tu tập ức chế cái ý thức của họ thôi họ rớt trong Không, cho nên cái trạng thái Không đó cái thân họ thay vì họ chết nó rã, nó thành đất, còn bây giờ nó ở trong cái trạng thái Không thì nó giữ cái thân nó vậy, do cái Không định đó nó giữ. Nhưng mà cái nghiệp của họ tham, sân, si nó phải tương ứng nó tái sanh chứ, họ cũng còn tái sanh chứ họ không có chấm dứt tái sanh luân hồi được.

Cho nên cái thân của ngài Vũ Khắc Minh, Vũ

Khắc Trường ngồi lại đó, chúng ta chiêm nghiệm thấy người này có công tu thật, nhưng mà người không biết thì khen ngợi, người biết thì rất là thương, tội! Bây giờ những cái nghiệp của người này họ tu như vậy không ly được cái tâm tham, sân, si. Cho nên cái nghiệp tham, sân, si họ vẫn còn cho nên họ tiếp tục tương ứng tái sanh biết bao nhiêu đời, nhiều kiếp nữa chứ đâu phải một đời này. Đó, đó là cái sai.

Bởi vậy tu Thầy nói tu lọt tướng là nguy hiểm lắm chứ không phải dễ! Đó là nhân quả, nhân tu sai thì cái quả nó rơi trong tướng, tức là nhân mà mình ức chế ý thức thì cái quả nó phải rớt ở trong cái tướng mà thôi, tức là cái quả của nó, kết quả của cái ức chế ý thức thì nó là quả tướng.

(35:33) **Trưởng lão:** À, con hỏi Thầy là bị nghiệp báo gì?

Thì con cũng vẫn là do con tạo cái nghiệp con tu sai thôi, cho nên cái quả của con hiện giờ là nó bị rớt vô trong tướng nhưng mà đâu có sao đâu mà sợ, có Thầy mà lo gì! “Cho mày vô tướng, mày có đi chu du ở dưới địa ngục ít bữa mày cũng lên chứ, tao réo Thầy cái là Thầy mọc tao lên, chứ đâu để tao chết ở dưới mà sợ”.

Nói thật sự con, con cứ khi mà nó như vậy thì con đừng có ngồi, ngồi mà nó bị tưởng thì đừng có ngồi, đi nó bị tưởng thì con cứ nhắc: “Tâm Bất động, thanh thản, an lạc, vô sự” chứ không có diệt ý thức. Ý thức nó nghĩ cái gì con cứ để cho nó nghĩ, đừng có diệt nó, nó muốn nghĩ gì cũng được hết, nhưng mà nó đừng có làm cho con phải giận hờn, buồn phiền, thương nhớ, cái ái kiết sử thì không có; cái tham, sân, si thì không có thì niệm gì cũng được hết.

Con phân biệt được cái đó không?

Phân biệt được cái đó thì tất cả những cái niệm mà tham, sân, si, mạn, nghi, như Ái kiết sử đồ nó khởi lên thì con tác ý biểu: “Dừng! Ở đây không chấp nhận cái tụi này đâu”. Còn tất cả những niệm khác “Kệ! Mà muốn nghĩ suốt ngày tao cho mà nghĩ”, nghĩ riết hết rồi ngủ chứ có gì. Có ai mà nghĩ không ngủ? Phải không?

Cho nó nghĩ, không có cần gì phải diệt nó làm gì? Con là con người chứ có phải cục đá đâu mà diệt cái ý thức của con làm gì? Không lẽ con tu riết rồi thành cục đá đó mai một cô Trang này với chú Mật Hạnh khiên để ngoài kia đặng cho họ coi cục đá này là Diệu Hiền. Điên sao mà tu thành đá?!

(37:18) **Tu sinh Diệu Hiền:** Dạ bạch Thầy, khi tụi con ngồi nó hay khởi lên nhưng bài hát như vậy thì nó cũng là sai?

Trưởng lão: Nó cũng bị tưởng đó con! Thỉnh tưởng đó.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ không! Tự trong niệm mình nó khởi lên những bài hát ngày xưa mà mình hay hát.

Trưởng lão: Ờ, nó đó nó cũng bị Thỉnh tưởng nó nhắc lại đó con.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ thì cái đó mình cũng phải tác ý Thầy?

Trưởng lão: Ờ, phải tác ý dừng lại con, chứ không khéo nó thậm nó nhắc lại, con ngồi đó con lắng nghe nó ca hát nữa, bởi vì cái tưởng mà, nó có một cái người tưởng của con. Cho nên vì vậy đó, bởi vì ý thức mình làm chủ mà.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ không, cái đó là cái niệm...

Trưởng lão: À cái đó là cái niệm chứ chưa phải hát. Đó cũng là cái niệm con, nó chưa sâu đó, chứ mà con sống trong tưởng thời gian sau nó ngồi nó hát, con ngồi con nghe nó hát.

Tu sinh Diệu Hiền: Giống như con ngỗng con nhớ lại những cái bài hát ngày xưa.

Trưởng lão: Đó con nhớ đó là cái niệm, cái niệm ý thức nhớ lại. Thì tác ý bảo: “Dừng đi! Ở đây còn hát, hồi đó hát không đã sao mà giờ còn nữa?”. Đó là con bảo nó dừng đi không có gì đâu.

À, nói chung là bị tưởng thì mình biết rõ là mình bị tưởng rồi đó thì nó cũng không phải khó phá đâu, mình không chấp nhận nó thì nó sẽ không còn nữa chứ không phải gì. Con chỉ cần không chấp nhận nó là được rồi. À chứ còn con chấp nhận mà con cứ con thích để cho nó hiện ra đó là con nuôi nó đó, thì không được!

Tu sinh Diệu Hiền: Trời ơi! Con sợ thấy mô luôn.

Trưởng lão: Ờ, sợ thấy mô. Khi mà con ngỗng mà nó hiện ra thì con đứng dậy đi. “Tao cho mày hiện, tao đi”. Mà con đi mà nó hiện ra nữa, “tao lấy roi tao quất mày á, tao đập cho mày văng ra chứ ở đó mày đi theo”. A, bây giờ con đi kinh hành con nghe nó đi sau nó bộp bộp bộp bộp đi sau đó là nó đó. Tưởng của con đó. Con đi đằng trước đó thì con không nghe bước chân của con đâu mà con nghe nó đi đằng sau đó, trời ơi! Có người nào

đi sau đó. Tưởng nó đi chứ ai mà đi. Thì đó, con lấy roi con quất nó “ở đó mày đi theo”.

(39:32) **Tu sinh Diệu Hiền:** Nhưng mà con chưa tới, nhưng mà ngày hôm đó con ngồi con ở nhà khách con nhìn ra cái cục đá ở phía trước, con thấy có con thần lẩn nó bò, con nhìn kỹ con thần lẩn từ từ nó đứng nó biến mất Thầy, ban ngày luôn.

Trưởng lão: Đó là cũng bị tưởng biến chứ Thần lẩn làm gì biến?

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ con tưởng đó là bị tưởng hay gì đó.

Trưởng lão: Bị tưởng đó con. Đó là tất cả những cái đó. Cho nên vì vậy, con nhìn con thần lẩn bò sao từ từ nó mất, đó là con nuôi tưởng ở con đó. Ở thấy con thần lẩn rồi ngó chỗ khác đi đừng ngó nó nữa rồi nó thành tưởng. Hễ con tập trung con ngó, bởi vì thường thường con tu sai là tại vì con tập trung ý thức, cho nên bây giờ con ngó gì mà chăm chăm một hơi là tưởng nó hoạt động, đó là tập trung nó hoạt động chứ sao.

Tu sinh Diệu Hiền: Nếu trường hợp con thấy con thần lẩn đó thì con phải làm sao Thầy?

Trưởng lão: À, con thấy thần lẫn đó thì đừng ngó nó nhiều, ngó ít thôi, ngó sơ qua thôi đừng có tập trung coi con thần lẫn coi nó bò đi tới đâu, cứ chú ý thần lẫn thì đó là tập trung. Có phải không, con thấy không?

Cho nên vì vậy đó, mới thấy con thần lẫn biến, chứ còn nếu mà con không tập trung theo nó thì làm sao nó biến? Thì cái tướng con nó biến con thần lẫn chứ sao. Cho nên vì vậy đó con thấy không, khi mà mình đừng có tập trung, bởi vì do tập trung nó mới có tướng.

Bởi vậy mình không có tướng mình tập cho nó có tướng thêm nữa càng tốt có sao.

(41:10) Trong thời đức Phật, nói chung là cũng có nhiều người có tướng, bởi vì cái số người mà theo ngoại đạo đều là bị tướng hết đó con, chứ không phải không đâu. Nhưng mà đến đức Phật thì đức Phật đã tìm mọi cách để phá tướng họ.

Còn con bây giờ thì thật sự Thầy dạy đúng theo Pháp Phật nhưng mà con tu là tại vì con ức chế ý thức, cho nên con bị loạn tướng. Bởi vậy Thầy nói thật sự ra Kinh sách Đại thừa và một số người đã đi trước đã dạy chúng ta, từ cái người Trung Quốc họ truyền sang qua Việt Nam đã dạy

chúng ta tu tập như thế này là nó đã thành một thói quen rồi. Cho nên vì vậy mà người nào muốn tu đều là phải nhắm lại cái lối mòn của họ hết, Thầy gạt ra gân chết!

Bây giờ mấy con hễ không tu thôi, tu cái mấy con cũng lọt trong mấy ông Thầy tổ này hết! Thầy tổ hết, mấy ông này là dạy cái kiểu đó hết chứ không có ông nào mà dạy trật. Các con thấy có người nào mà dạy cái kiểu theo Thầy đâu. Kinh sách đâu có viết ra, trừ ra sách của Thầy, chứ nếu mà có dạy thì kinh sách của mấy ông đó để ra đầy đủ hết rồi.

Mà bây giờ kinh sách của mấy ông để mấy con đọc thử coi. Cái tạng Kinh, Hán Tạng của mấy ông, trời đất ơi! Tam tạng, Thầy nói thiệt ra thấy mà mệt, để một cái tủ cái căn phòng này chồng cao lên thế này nè. Coi thử coi ai mà đọc hết không, vậy mà mấy ông viết ra như vậy đó mà chỉ có bao nhiêu đó lặp đi lặp lại thôi chứ không có khác.

Ông thì vẽ ra thêm cái này chút, ông thì vẽ ra thêm cái kia chút, viết ra nhiều sách vô lượng. Bởi vậy Tam Tạng Kinh điển nghe ghê thiệt! Rồi đặt ra câu chuyện mà Đường Tăng mà đi thỉnh kinh, trời đất ơi trời! Chuyện đó kinh quá trời. Chứ sự

thật ra mình viết ra rồi mình bày đặt ra cái chuyện mà huyền thoại, ra cái chuyện Tam Tạng đi thỉnh kinh. Sự thật ra đâu có gì đâu, cũng ở bên nước Trung hoa, từ cái chỗ mà cái chùa đó mà viết Kinh ra thì cho cái ông Thầy nào rình về tại cái Tỉnh đó gọi là Tam Tạng đi thỉnh kinh, chứ đâu mà đi Thiên trúc.

(43:23) Thầy, nói chung là cái sự thật là cái sự thật. Có Đường Huyền Trang thật sự trong cái thời nhà Đường thì có Đường Huyền Trang. Nhưng Đường Huyền Trang thì cái người mà tu hành giữ giới đồ cũng nghiêm chỉnh, thông suốt những kinh sách Đại thừa, cho nên vì vậy mà người ta thêu dệt lên để làm cho cái chuyện kinh sách của người Trung Quốc viết cho đọc đáo một chút thôi, chứ không có gì mà đi thỉnh kinh hết. Thỉnh kinh ông Phật ông viết chữ Hán vậy sao ông Phật con? Không! Mình đặt ra câu hỏi mà, chữ Nho của Tàu chớ, hồng lẽ mà ông Phật cũng viết chữ Nho nữa sao, qua bên Ấn Độ mấy con coi người Ấn Độ người ta viết chữ gì?

Không, mình phải có sự suy luận để mình thấy được cái giả dối người ta gạt mình mà, đâu có phải mình thiếu sự suy luận đâu, cứ nghe đâu tin đó đâu được!

Cho nên vì vậy, mà bây giờ tưởng càng tốt. Con về tu tưởng đi. Bây giờ tại sao? Tại vì chưa bay được, tưởng cho nó bay. Thì có vậy thôi chứ gì đâu. Ở bây giờ con đi con nghĩ tưởng trong đầu: “bay lên nhe hông!”

(44:44) **Tu sinh Diệu Hiền:** Thầy ơi, con sợ quá Thầy ơi!

Trưởng lão: Sợ cái gì! Bay mà sợ, đâu có gì đâu. Đừng có té nha, bay thì bay...

Thì tu tập một thời gian sau mà lỡ nó có bay được, thì mình biểu diễn cho mọi người người ta coi không phải gì hết. Ở đây tôi tu tưởng nè, mình đừng có nói đó là Phật dạy đâu, mà đây là tưởng của tôi tôi tu nè, tôi đi một cái một trăm thước, bà con người nào muốn tu theo tôi, tôi dạy.

Tu sinh Diệu Hiền: Chắc ngàn năm con cũng không dám nữa chứ.

Trưởng lão: Có gì đâu! Sự thật ra cái trọng lượng của mình mà cái tưởng mà nó nâng được vậy cũng hay lắm chứ! Đâu có sao đâu.

Tu sinh Diệu Hiền: Nhưng mà nó không thể hiện được vậy mà nó làm cho con phải chết bốn cách đó con cũng không biết nữa cái đó con trả

cái nghiệp báo gì không? Con thắc mắc cái đó đó Thầy.

(45:41) **Trưởng lão:** Thì con cứ bay được con bay, chết đâu mà chết, có gì đâu. Con nên nhớ rằng: khi cái nghiệp bay được thì con sẽ tiếp tục tái sinh, phải không? Mà bay được thì tức là phải sanh làm con chim. Thì đâu có gì thì bỏ cái thân này làm chim thôi. Con mà làm chim thì chim đại bàng.

Cho nên đừng sợ con! Trên đời này không nên sợ một điều gì hết. “Tao cho mày tưởng”. Nếu mà được cái tưởng vậy rồi đó con cứ tu tập tưởng đi, có Thầy đây mà đâu gì, bay lên Thầy lời xuống. Còn muốn để bay thì cứ để cho nó bay càng ngày càng cao lên thì tốt.

Cho nên đừng sợ gì hết, cứ tập cho mày tưởng đi, mà nếu chết mày thì tao làm chim. Tại vì mình tưởng mình bay mà, cho nên không có sao đâu, đừng có sợ! Khi mà con không sợ tưởng thì tưởng nó hết. Bây giờ Thầy kết luận rồi đó.

Bắt đầu bây giờ con bảo nó bay đi, thì nó có bay được đâu thì như vậy là nó hết chứ gì. Bay cho cao à chứ mà, cứ nghĩ là mình đi như thế này cứ tưởng là mình bay sự thật là con có bay được đâu,

có phải không? Thì con bảo nó bay cao lên đi, mà nó bay cao không được thì tao bẻ giò mày. Minh tu tưởng trái lại diệt tưởng, có hiểu chỗ này Thầy muốn nói không?

(47:31) Thuận theo nó mà diệt nó, đó là một cách hay nhất. Còn bây giờ con làm nghịch nó thì nó phải bẻ queo qua cái tưởng khác, có phải không? Bây giờ thì con bị cái tưởng này rồi con không dám rồi, cho nên vì vậy mà nó sẽ đưa con đi chỗ khác.

Tu sinh Diệu Hiền: Vậy còn nữa hả bạch Thầy?

Trưởng lão: Chứ sao! Cái mặt của con là mặt tưởng làm sao mà chạy đâu khỏi. Ồ, cái mặt bơ, tưởng. Đó con coi coi, nhìn mọi người đều có tưởng không, có phải không? Người ta đâu có bị tưởng như con đâu, còn con bị tưởng. Vậy thì con cứ tập tưởng lên thì nó sẽ bay không được thì con bẻ cổ nó thì nó hết chứ gì đâu, ăn thua gì. Con cứ dùng đi, coi thử coi nó bay được bao nhiêu, coi nó bay được bằng cái óc nhà này.

(48:24) **Tu sinh Diệu Hiền:** Mà bạch Thầy, con đâu có phải dùng tưởng muốn bay đâu Thầy.

Trưởng lão: Thì con không muốn, nhưng mà

tại nó tưởng, cho nên bảo nó bay đi, “tao nghe tưởng bay dữ lắm”. Thì con cứ tập đi rồi con sẽ thấy là mình sẽ điều khiển nó chứ đừng có sợ nó.

Ban ngày thì con phụ bếp này kia được rồi, tu tập 3 giờ chiều, tối, khuya được rồi đâu có gì đâu. Nhưng mà tu tập sao đúng, bây giờ về cái phần này thì tưởng rồi, con ngồi đâu cũng bị tưởng. Vậy thì con đi kinh hành thì con bảo: “Đi khỏi mặt đất một thước cho tao, kì này tao không làm người nữa mà tao làm ma”.

Các con có nghe người ta nói ma đi khỏi mặt đất không? Đi khỏi mặt cỏ. Cho nên khi mà thấy người nào đi, thì người ta nằm sát đất xuống nhau hết.

Nghĩa là con muốn hết tưởng là con phải làm mọi việc mà con biểu nó phải làm theo cái tưởng của con. Đi chợ thì phải đi cho nhanh, thử coi nó đi nhanh không, nếu mà đi không nhanh thì tao không chấp nhận đâu, đi cho nhanh bởi vì mày tưởng mày phải làm cho hơn người ta. Rồi là con đi mua gì đó thì bắt đầu con về con nấu ăn này kia: “Tưởng thì phải nấu ngon không có được nấu dở”, nấu dở thì mày còn người ta chứ chưa phải. Bữa nào con nấu món ăn nào đó con hỏi: Món ăn này ngon không? Khen ngon đó là tưởng nấu, còn

dở là tao nấu.

(50:24) **Thầy mật Hạnh:** Coi chừng nói chi về chị tướng thiệt, cái chết!

Trưởng lão: Vậy chứ sao, cầu cho tướng nhiều ... hay. Đâu có gì đâu, cái đó là cái hay con, mình biết dùng nó mà. Thuở giờ mình nấu ăn dở, bữa nay tao bảo: “Tướng nấu ăn cho ngon”, thì bắt đầu nó làm ngon mấy người này ăn khen: “Trời đất ơi, chị Diệu Hiền nấu ngon quá!”

Đâu có gì đâu, bởi vì nếu mà con bây giờ có một mình á, có Diệu Hiền không á thì con làm gì thì có mình con, bây giờ nó thêm hai người rồi. Thì tại vì con, nãy phải không con nói đây tướng không à, à trong này nè con bị tướng nè, thì đó là hai người. Cho nên vì vậy con phải sai nó, con sai tướng làm, “mây mà làm coi không được là bị tao”, đó nó vậy đó, thì nó sẽ hết. Bắt đầu bây giờ nó thấy làm không được thôi nhập vô thành mình con, có phải không? Con hiểu chỗ đó không?

(51:29) **Tu sinh Diệu Hiền:** Giờ Thầy chỉ con cách phá đi Thầy.

Trưởng lão: Vừa nói cái tướng vừa chỉ cách phá bằng một cách thực tế. Mình sai nó, mà nó làm dở, biết rằng nó bị ngoại tướng. Vậy thì từ

đây về sao không có tướng nha, mà làm trật rồi không có đúng! Còn mà nó làm ngon mọi người khen đó là tướng, tao tin mà. Thì cái tướng của con nó bị con sai, nó bị Diệu Hiền sai nó, cho nên nó làm ngon. Con hiểu không?

Cho nên con đi mà thấy đi kinh hành mà cứ đưng đất vậy đó, thì con sai nó: “Đi lên trên cao! Mà là tướng, thì phải làm theo tao sai chứ sao lại không chịu nghe”, Mà nó đi lên trên cao thì đúng là con sai được rồi. Mà con sai được rồi thì con bảo đi sát dưới đất thì nó làm đi sát dưới đất, thì như vậy là con làm chủ tướng, có phải không, phải sướng không? Có hai người.

Sai được cái này thì phải sai được cái kia chứ, có đúng không? Sai đi cao nó đi cao, mà bảo đi thấp là phải đi thấp, thì như vậy là con làm chủ tướng con, cho nên giờ diệt nó chi?

Con người nào cũng có tướng, nhưng mà tại vì người ta không có tu cho nên thành ra nó không bị tướng, nó có nhưng mà nó nằm đó nó không có làm việc, con hiểu không? Bây giờ con tu nó hiện ra rồi thì mình có người thứ hai thì mình sai nó mà làm việc, có phải sướng không?

(53:04) Đây bây giờ Thầy nhắc lại, cái cô Bích

Hằng cô bị chó điên cắn cho nên cô bị tưởng, do đó cô nhìn xuống lòng đất cô thấy hài cốt người ta. Do đó, nhà nước muốn đi tìm hài cốt liệt sĩ thì mới nhờ cô đi tìm. Cô đi thì cái đôi mắt cô cũng như mình nhưng mà cô thấy dưới lòng đất. Có phải không? Khác hơn, là tại cái tưởng của cô nó giao cảm nó nhìn thấy chứ đâu phải cô, cho nên vì vậy cô là hai người, phải không? Cô sai cái người kia đi tìm hài cốt chứ cô đâu có đi. Cho nên vì vậy đó, con bây giờ là hai người thì cũng y như cổ, mai một nhà nước hay được, người ta đến thỉnh con đi tìm hài cốt.

Bởi vậy, cái người nào mà tu bị tưởng thì mình sử dụng lợi ích cho xã hội, cho đời, có phải đặc biệt không? Cái người mà người ta chưa bị tưởng, không làm việc thì thôi người ta chịu đi, cũng như mấy người này đâu có bị tưởng đâu, họ đâu có làm được. Còn con bây giờ có tưởng rồi thì phải làm việc cho lợi ích chứ, điên gì mà bị tưởng lại đi diệt nó? Trời đất ơi! Người ta sai nó làm việc chứ. Trời đất!

Các con thấy, nhiều cái nhà ngoại cảm mà người ta sử dụng được cái tưởng người ta để giao cảm cái chỗ này, chỗ kia, chỗ nọ người ta làm lợi ích cho xã hội điều đó là điều tốt mà, đâu có xấu.

(54:33) **Tu sinh Diệu Hiền:** Bạch Thầy, nếu nói vậy thì con mắt con hằng đêm thì tự nó nhìn thấy cái được trong bóng tối nó sáng như cái đèn ngủ vậy: “mày phải nhìn xa nữa cho tao”.
Trưởng lão: Đúng rồi! “Mày phải thấy được mọi vật cho tao”, mình sử dụng được cái ý tưởng của mình, cái tưởng của mình.

Tu sinh Diệu Hiền: Giờ cái lỗ tai con tự dừng giờ, nó nghe hoài cái âm thanh này gì, giờ con nói: “Mày phải nghe về nhà cho tao”.

Trưởng lão: Ờ, “mày phải nghe về nhà, nghe được ở nhà nói cái gì. Chứ mày không có nghe ở ở đó không có được, âm thanh vậy không được. Phải nghe về nhà!”.

Mình phải sai nó chứ, tại mình có mà, nó hoạt động là mình mừng rồi, phải không?

Nhưng mà con sai thì con phải khéo léo, chứ còn không khéo người ta không biết người ta nói con điên. “Trời ơi! Nhỏ này tu ấp lút (tức là tu nhiều) rồi bây giờ nó nói chuyện gì trên trời, dưới đất không, không biết gì hết. Ở đây mà nói chuyện đâu ở nhà nó”.

Đó thành ra, con còn ý thức hẳn hoi cho nên con điều khiển bằng ý thức sai nó làm việc chính

xác, đây đủ ý nghĩ của nó. Bây giờ tôi nói chuyện với gia đình tôi, bây giờ cha mẹ con nói chuyện với nhau, mấy người không tin mấy người nói tôi nói làm nhảm mấy người gọi điện thoại về, đây số điện thoại đây, hỏi ba tôi này giờ tôi nói chuyện với ông đây, có phải không? Người ta gọi điện thoại về dưới đó đúng thông thống vậy, thì đó là con đã sử dụng được tướng.

(55:58) **Tu sinh Diệu Hiền:** Con không ham cái đó Thầy!

Trưởng lão: Tại vì giờ nó có lỗ rồi. Chứ phải chi mà không có thì thôi, còn giờ đã có rồi mà diệt sao? Đó con thấy không? Bởi vậy bây giờ cô Bích Hằng cô đã có cái tướng hoạt động vậy rồi, bây giờ diệt à? Để trở về bình thường à? Đâu, cái chuyện đó là sai! Sử dụng nó để làm chuyện lợi ích. Con giờ có tướng cũng giống như cô Bích Hằng thì phải sử dụng làm lợi ích chứ.

Tu sinh Diệu Hiền: Còn nếu mà “mày làm không được là ...”?

Trưởng lão: “Là bị đòn với tao à, tao trị à”. Có phải không? Mình sai riết rồi nó làm cho mà coi, tại vì tướng con hiện.

Tu sinh Diệu Hiền: Con không có muốn đâu

Thầy ơi! **Trưởng lão:** Chứ ai mà muốn, nhưng mà bây giờ nó lỡ có rồi, thì bây giờ phải sai nó làm việc chứ.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, nhưng con nghĩ chắc nó làm không được đâu Thầy.

Trưởng lão: Sao con biết nó làm không được? Nó làm còn hay hơn con. Hồi nãy Thầy nói rõ ràng, là con nấu ăn dở cho nên con sai nó nấu ăn ngon, mà nó làm ngon thì biết là tưởng con làm rồi.

Tại sao mọi lần con nêm con bỏ muối rồi nhiều đó con thôi. Mà giờ trong cái tướng của con nó nghĩ phải bỏ thêm đường, thì giờ con bỏ thêm đường cái món ăn con nó lại ngon rồi, thì cái tướng con nó làm, phải không? Cho nên vì vậy mà hồi nãy Thầy nói, con điều khiển cái tướng con cái nấu ăn coi nó ngon. Ồ, mà nó làm được chuyện đó rồi thì con điều khiển nó “đi cách trên mặt đất một thước” mà nó làm được rồi thì con phải làm chuyện khác nữa, và đồng thời con sẽ sai nó...

Tại vì con tu có tướng nó hoạt động thì bây giờ mình đã có thêm một cái người phụ giúp mình thì mình phải sai chứ. Người ta không có người

tôi tớ, người phụ lục thì người ta thôi. Còn con giờ có người phụ mà không chịu sai, không chịu làm vậy phải đỡ không?

(58:01) Cũng như bây giờ ở gần bên Thầy có cô Trang, Mật Hạnh Thầy phải sai cái chuyện này chuyện kia, phải không? Chứ cỡ không có mấy người này Thầy sai ai. Còn con bây giờ có người mà không biết sai, đó đâu phải khùng, phải không?

Câu cho tu có người thêm đặng mà hoạt động làm cho tốt công việc. Tu lợi ích cho mình, mà lợi ích cho người mà còn có người phụ con làm việc thì vậy là tốt, đâu có gì đâu. Con thấy giải thoát của đạo Phật Thầy nói: *“Tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự”* lúc nào cũng không giận hờn, buồn phiền, không ham muốn cái gì hết đó là giải thoát rồi thì như vậy là con làm Phật rồi, bây giờ lại có người phụ giúp mình không phải tốt sao? Con lại đòi hỏi cái gì lạ lùng vậy, Thầy không biết à?

Phật rồi thì còn có người mà, thì sai nó làm việc.

Nhắc cho con thấy nè, bây giờ mọi người ở đây ai cũng thành Phật được hết, bởi vì ai cũng nhận ra *“Tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự”*.

Mà giờ người ta chửi, người ta mắng mình không giận, không hờn, buồn phiền; người ta nói mình nấu dở, nấu không ngon này kia cũng không buồn phiền gì hết, không giận hờn gì hết do đó mình giải thoát rồi, mình là Phật rồi. Bây giờ bao nhiêu, tám ông Phật ngồi đây rõ ràng chứ đâu có phải 1 người, có phải không?

Tám ông Phật là tại vì người ta nói gì mình không chướng ngại hết, mình không giao động tâm hết là Phật rồi, chú tu cái gì? Mấy con còn tu tu cái gì nữa? Giải thoát rồi chứ cần gì phải tu!

À, mấy con đã hiểu “Tâm bất động, thanh thân, an lạc...” Bây giờ tâm thanh thân nè, nó bất động không ai làm cho nó dao động nè. Nó bây giờ nó ngồi đây nó an ổn chứ có ai làm nó đau nhức chỗ nào đâu mà gọi là không an ổn? Mà giờ mình có làm gì đâu, nó vô sự chứ, nó ngồi đây nghe Thầy nói chuyện chứ nó có làm cái gì, nó có cày cuốc ở ngoài kia đâu mà nói nó hữu sự. Có phải không? Mấy con ngồi đây mấy con đâu có làm gì đâu thì đó tức là vô sự.

(01:00:11) Thành ra “tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” bây giờ mấy con có đủ hết rồi, thì đó là Phật của mấy con rồi chứ đâu gì, mà Thầy cũng vậy, mấy con cũng vậy, Thầy với Phật

Thích ca với mấy con đây đều là đồng nhau với một trạng thái đó là Phật rồi. Còn bây giờ con có thêm người sai thì Phật phải sai người khác, thì được chớ có sao! Chứ con đừng vì chấp cái tướng của con mà con thấy sao lại trong người tôi có hai người.

Phật thì phải có thị giả, mà con hơn người ta là con có thị giả. Cho nên con sai được cái người đó làm việc phụ con thì con cứ sai, có gì đâu mà con lại sợ?! Không có sợ tướng, mà hãy sai nó làm việc với con để cho con làm công việc càng lúc càng tốt, không có gì hết.

(1:01:04) **Hỏi:** Một người mà đang tu tập thường hay rơi vào trạng thái tướng là nguyên nhân gì?

Đáp: Một người tu tập mà hay rơi vào trạng thái tướng là cái người mà tu tập đó nó chỉ ức chế ý thức của nó, cho nên cái tướng nó nó phải làm việc thôi, bởi vì ý thức không làm việc thì tướng làm việc. Còn Thầy ngồi đây mà Thầy tu tập, mà Thầy nghĩ cái này cái nọ kia toàn là cái pháp Thiện chứ không có cái pháp nào làm Thầy chướng ngại, cho nên cái đầu óc của Thầy nó còn nghĩ mà.

Còn con ngồi con tu tập cái đầu con nó không

nghĩ thì cái tướng nó phải nhảy ra nó nghĩ chứ. Thành ra con tu tập một thời gian sau mà con không nghĩ đó, cái ý thức nó không nghĩ đó thì cái tướng nó phải hiện ra. Mà cái tướng, trong thân của con nó có năm cái uẩn, năm cái thăng ở trong đó đó: Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức. Sắc, Thọ, Tưởng thì cái thăng tướng của con nó đã hiện ra nó làm việc với con rồi, cho nên con mới thấy tướng. Còn mấy người này có tướng mà nó chưa có ra, nó nằm ngủ, nó còn ngủ ở trong cho nên nó chưa chịu làm việc đâu.

Mà mấy người này, họ không muốn cái thăng đó làm việc, mất công sai, để tao làm việc chứ “có mày mày lộn xộn quá!”.

(01:02:22) **Tu sinh Diệu Hiền:** Con cũng đâu có muốn đâu Thầy.

Trưởng lão: Ờ, con không có muốn tại sao bây giờ nó hiện ra?

Mấy người này người ta không có ức chế ý thức cho nên nó đâu có hiện ra được. Còn con do con ức chế ý thức cho nên nó mới hiện ra đặng nó phụ con một tay nó làm việc, chớ có gì đâu!

Tu sinh Diệu Hiền: Dạy cái đó tại con ngu con tu sai rồi Thầy ơi!

Trưởng lão: Không có sai đâu, cái đó là tại nó dốt.

(01:02:50) **Hỏi:** Người mà muốn tu tập không bị rơi vào tướng thì phải tu tập như thế nào?

Đáp: Thì sống như mấy người này đâu có tướng đâu. Thì giờ con đi nấu cơm, con đi này kia đồ, con đi với cái ý thức của con nhe, chứ con sai cái tướng con đi thì tướng con nó sẽ hoạt động bởi vì con có cái người tướng rồi. Còn người ta cái người tướng nó ngủ, nó không có làm việc nó ngủ. Còn của con nó chờ sai nó làm việc đó, tại vì con có người phụ.

Cho nên bây giờ con muốn không rơi vào cái trạng thái tướng đó thì nó cũng không phải khó. Bắt đầu nghe lời Thầy sai nó làm việc, nó làm việc không được thì dẹp nó thì nó còn có mình con. Có phải không? Sai nó làm không được thì dẹp, mà làm không được thì từ giờ về sau tướng không có loạn choạng ở đây nữa, có phải không?

Tu sinh Diệu Hiền: Con hiểu.

Trưởng lão: Có vậy thôi là hết, chứ đâu có gì đâu. Dẹp tướng đâu có khó đâu, đuổi nó ra khỏi nhà thì nó hết tướng à. À bây giờ con có đứa phụ

công việc con, đưa đây tớ đây.

Tu sinh 4: Người tu mà hạn chế để đừng bị tưởng thì giới luật phải nghiêm chỉnh hay như thế nào?

(01:04:34) **Trưởng lão:** Nói chung đó, là một cái người mà muốn tu, cái cơ bản đầu tiên của họ mà họ muốn tu là họ phải triển khai cái tri kiến nhân quả của họ. Rồi từ cái tri kiến nhân quả của họ, bởi vì cái tri kiến là cái sự hiểu biết con. Rồi cái hiểu biết đó họ mới nghiên cứu ở trên Giới luật của đức Phật.

Cho nên họ mới thấy cái giới này họ chấp nhận, họ thấy họ sẽ sống được trong cái giới đó. Họ thấy cái giới này là đem đến sự lợi ích. Ví dụ như bây giờ thấy trong một cái giới, con đọc ở trong năm cái giới của người cư sĩ đi, con thấy cái giới “không vọng ngữ” mà cái giới này rất hay! Là tại vì trong thời đức Phật, đức Phật dạy cho La Hầu La là đứa con trai của mình đó. Khi đức Phật rửa chân thì đức Phật hỏi La Hầu La: “Vậy chứ cái nước rửa chân này mình có uống được hay không?”

Thì La Hầu La mới nói: “Nước mà rửa chân thì không có uống được bạch Thế Tôn”. Thì La

Hầu La nói vậy, đức Thế Tôn nói: “Một cái người mà nói dối mà vọng ngữ thì cũng giống như nước này”. Đó!

Rồi đức Phật mới nói: “Khi bây giờ đem cái nước này đổ đi, cái chậu mà rửa chân này nè, có đem cơm hay hoặc là đồ ăn bỏ trong này để ăn được không?”

Thì La Hầu La nói: “Cái chậu này chậu rửa chân thì không thể bỏ cơm, thực phẩm ở trong này mà ăn được”. Thì đức Phật nói: “Một cái người nói láo thì cũng như cái chậu mà rửa chân này không còn xài được nữa, phải bỏ!”.

Cho nên trong năm cái giới của người cư sĩ thì cái giới đó thì cái “giới vọng ngữ” là cái giới thứ nhất đó, chứ không phải là cái “giới sát sanh”. Nhưng mà các Thầy tổ của mình nâng cái giới sát sanh lên làm thứ nhất.

Đó, vì vậy mà lấy cái chỗ mà giáo giới La Hầu La của đức Phật đối với đứa con trai của mình đó, thì lấy cái giới đó để cho mình nghiên cứu lại. Thứ nhất mà cái giới vọng ngữ đó, mình tạo cho mình mất uy tín, mình nói người ta thấy mình nói dối, không thật đó thì mất uy tín, mà thường thường Thầy nói con người hay nói dối. Họ nói dối không

hại ai hết hà. Mà hỏi họ lật đật cái họ nói cho qua vậy thôi nhưng mà có dối trong đó.

(01:06:54) Cho nên khó lắm, cái giới nói dối khó lắm! Nói về giới luật đức hạnh thì cái tri kiến giải thoát nhân quả thì phải xét thấy trên những cái năm giới này, mà cái giới này thì phải xét thấy rõ ràng. Cho nên từ đó do cái giới này, cái tri kiến nhân quả nó sẽ phát triển rất rộng, giữ gìn cái giới không vọng ngữ, nó sẽ phát triển cái tri kiến rất rộng. Mỗi mỗi mình cố gắng thì phải tư duy để trả lời, chớ không khéo mình trả lời đại là bị vọng ngữ. À, thường thường mình ai hỏi thì nó theo thói quen nó trả lời mấy con, chứ nó không chịu suy nghĩ đâu. Còn đức Phật muốn dạy như vậy để chúng ta suy nghĩ rồi mới trả lời, nó mới chính chắn.

Đó, cho nên vì vậy mà ai nói gì, hỏi nó rất dễ dàng, nhưng mà mình chậm chạp suy nghĩ để trả lời!

(01:07:48) Cho nên nãy giờ mà con nói về tướng đó thì Thầy biết con hai người chứ không phải một. Cho nên vì vậy những cái điều mà con gặp phải, không phải là con nói dối mà nói thật ở trong tướng, mà tướng là cái thằng nói dối dữ lắm!

Cái tướng nó không có hình dáng, nó không có thật. À bây giờ con nói: “Con sẽ nghe được âm thanh từ đây về dưới gia đình ở quê con”, thì thử hỏi mọi người ở đây người ta nghĩ: “Trời, cái lỗ tai tui đâu có nghe dữ vậy?! Cho nên thôi, cô nói dối”. Có phải không? Nhưng mà họ đâu có biết rằng cái tướng của con nó giao cảm nó nghe được, họ đâu có hiểu.

Cho nên khi một cái tướng của mình nó hoạt động rồi thì không hỏi, chỉ ngẫm hỏi Thầy, chỉ ngẫm giữ cái tâm bất động thì nó sẽ diệt nó thôi. À, bây giờ con chỉ giữ cái “tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”, thì bắt đầu cái tướng nó hiện ra một cái tướng gì đó thì con nhắc: “*Tâm Bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Đây không chấp nhận*”. Rồi im lặng để xem coi những cái niệm trong đầu của con về cái tướng đó nó có khởi cái gì? Mà khởi thì tác ý, khởi thì tác, dùng ý thức để làm chủ mà. Cho nên trong Kinh Pháp Cú đức Phật dạy: “*Ý làm chủ, ý tạo tác, ý dẫn đầu các pháp*”. Lấy cái ý thức đó mà như cái lý giải thoát đó mà tác ý.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, nếu khởi là tác ý liên?

Trưởng lão: Mới khởi! Chứ không phải là mình tác ý để ức chế ý thức nữa. Có nhiều người lấy câu: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”,

rồi sợ có vọng tưởng rồi tác ý nữa chứ gì? Cái đó là sai!

(01:09:21) **Tu sinh Diệu Hiền:** Dạ, cái đó là con sai đó bạch Thầy. Thì con nghĩ cái câu tác ý đó giống như là để con tác ý lên để con dẹp cái niệm đó thôi, chứ không phải tác ý để cái câu đó để mình nhắc cho cái tâm mình bất động, thì sau này con mới nó hiểu lại đó.

Trưởng lão: Đúng vậy! Cho nên Thầy muốn nhắc con đó thì bây giờ nó đã như vậy rồi, thì hiện bây giờ mình thử cái tưởng của mình coi nó làm cái gì? Làm thì mình sai nó, mà nó làm không được dẹp liền tức khắc. Nó cứ nó làm không được là dẹp.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, nhưng mà bây giờ cái trường hợp của con mà nó có khởi niệm lên thì con vẫn phải ngồi quán xét nhân quả lại. Trở lại giai đoạn một.

Trưởng lão: Phải rồi, đúng rồi con. Trở lại giai đoạn một chứ không thể mà đi giai đoạn hai được.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, nhưng mà khi con quán xét thì con nghĩ đó là con đang quán xét nhân quả, và sau khi quán xét xong rồi con có thể

tác ý được câu tâm bất động.

Trưởng lão: Tác ý luôn, tâm bất động, có vậy thôi!

(01:10:13) **Tu sinh Diệu Hiền:** Mà khi mà con có những cái gì con muốn hỏi Thầy như Thầy dạy là giữ tâm bất động để con hỏi Thầy đó, nhưng mà sợ lúc đó con sợ bị cái tướng tưởng nó hiện ra dạng nó dạy đúng không bạch Thầy?

Trưởng lão: À đâu có, khi mà con thấy cái tâm con giữ được tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự thì tướng tưởng không hiện được. Bởi vì nghĩa là con đã dùng nó rồi, con đã biết nó. Ví dụ bây giờ cái tướng này nó hiện nó nói cái chuyện nó rồi, cũng là cái niệm ở trong đầu con mà cái niệm đó niệm tướng, chứ không phải là cái tướng tưởng, con hiểu không?

À bắt đầu hay hoặc một cái trạng thái gì nó xảy ra trên thân tâm con thì cái đó là cái trạng thái của tướng rồi, thì do đó con tác ý: “Tâm Bất động, thanh thản, an lạc, vô sự” con không chấp nhận nó con, rồi nó sẽ đi. Mà nó không đi, con ngồi thì con bị cái trạng thái tướng đi, thì nó không chịu đi, con tác ý nó không chịu đi thì con tác ý con đứng dậy con đi kinh hành.

Đó có vậy, mình phải dùng tất cả những cái hành động của mình để mình phá cái trạng thái tưởng, mà cái trạng thái tưởng đó do cái sự bất động tâm của mình, bất động thân của mình nó mới hiện ra. Hay hoặc là nó do cái hành động, cái hành động đi kinh hành vậy mà nó khởi tưởng thì mình phải tìm cách để mà tạo cho nó cái âm thanh, cho nó xả. Âm thanh tức là cái tiếng nói của mình, cho nó xả.

Chứ còn bây giờ, khi mà nó ở trong ý con nó khởi một cái tưởng niệm của nó rồi thì con sẽ dùng cái hành động thì con phá nó được. Còn nếu mà hành động con đi mà con bị tưởng đó thì con phải dùng âm thanh mà phá nó.

(1:11:58) **Cô Trang:** Dạ thưa Thầy, nếu mà cái người giữ giới luật hoàn chỉnh như vậy thì có bị rơi vào tưởng không Thầy? Hay là tưởng là do một cái phần khác hơn?

Trưởng lão: Một người mà giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh mà đúng được mà từ năm giới cho đến mười giới của cái người Sadi mà tu tập đó, mà giữ trọn vẹn đúng đó thì Thầy nói tưởng không lọt vô được. Bởi vì giới luật mình lỏng lẻo cho nên tưởng nó mới hay xen vô, còn giới luật nghiêm chỉnh rồi thì nó không vô được. Bởi vì Giới - Định

- Tuệ mà, đức Phật đã nói mà. Mà giới của mình nó chưa nghiêm chỉnh, chẳng hạn năm giới thì cho mấy con là nghiêm chỉnh, nhưng mà tới mà Thập giới Sadi đó, thì có những cái giới ở sau đó mấy con chưa nghiêm chỉnh, thường hay phá độ cư.

Cô Trang: Như vậy thì do dực sinh ra tưởng chứ không phải là...?

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên là dực sinh ra tưởng chứ con.

(01:13:03) **Cô Trang:** Tức là khi mà mình giữ chưa trọn vẹn Giới Luật tức là mình vẫn còn tâm dực trong đó, tức là mình vẫn còn phạm?

Trưởng lão: Coi như là cái ý thức mình nó vẫn còn phạm cái giới luật, chứ chưa phải là sạch đâu. Nhưng mà mỗi cái ý thức mình nó phạm giới, thân và khẩu mình nó không phạm giới rồi tức là mình giữ có được phần thân với khẩu à, về giới luật đó. Chứ còn cái ý thức của mình nó khó giữ giới lắm! Cho nên vì vậy đó, do nó sai cái thân và khẩu của mình không phạm giới cho nên lần lượt nó mới thanh tịnh trong giới vừa cái ý thức, mà khi mà cái ý thức nó giới luật mà nó thanh tịnh được rồi đó thì mấy con tu không có lạc đường,

nó không bị tưởng nữa.

Tại vì nó còn dục, mà do đó mấy con ức chế ý thức thì cái tưởng nó mới hoạt động. Còn do cái Giới luật nó làm cho cái dục nó ly dục ly ác pháp, nó ly hết bởi cái giới luật mà, nó là cái pháp căn bản. Cho nên trong cái giới luật đó mà cái người tu thì thường thường là cái tri kiến của họ là tri kiến nhân quả, nó mới giữ giới được nghiêm chỉnh bởi vì nó giữ được cái giới này là cái nhân của nó rồi, thì cái quả giải thoát nó kể đó.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, vậy là trong mười cái giới Sadi là có cái giới “không có ca hát” nhưng mà cái ý mình nó khởi lên cái niệm ca hát vậy là mình cũng đã phạm giới?

Trưởng lão: Phạm giới con. Cái ý phạm. Chớ mà con mà ngồi trong thất mà ca nữa thì thôi miệng nó phạm...

3- MƯỜI HAI NHÂN DUYÊN

(1:14:34) **Tu sinh 4:** Dạ thưa Thầy! Câu hỏi này về mười hai nhân duyên. Bình thường Thầy dạy nhìn đời bằng con mắt nhân quả. Thì cũng tương tự như vậy, thì con có thể nhìn đời bằng con mắt mười hai nhân duyên?

Trưởng lão: Được chứ! Bởi vì nhìn đời bằng nhân quả để chúng ta xả cái tâm của chúng ta, như vậy là cái tri kiến nhân quả con nó sẽ giúp con đi vào trong mười hai nhân duyên. Mà mười hai nhân duyên nó có bốn cái cửa để mà phá nó, chứ còn nếu mà con đi sai nó phá không có được.

Thí dụ như con phá cửa vô minh đó, con phải là người trí tuệ, nằm trong nhân quả mà con phá sạch nó thì “tâm bất động, thanh thản, an lạc, ...” là do đó là cái Minh của con rồi, cái Minh nhân quả đó là nó phá Vô Minh, con hiểu không? Vô Minh sinh Hành, Hành sinh Thức mà. Mà cái Vô Minh này nó đã bị phá bằng cái tri kiến giải thoát của nó nhân quả rồi, thì do đó nó sanh ra cái thức này là cái thức nhân quả chứ đâu còn cái thức tầm thường nữa đâu. Cho nên giải thoát nó bẻ gãy hết mười hai nhân duyên này, nó còn cái “tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự”.

Nghĩa là mười hai nhân duyên này nó kết hợp luôn luôn con người chúng ta nó có mười hai duyên nó hợp lại nó thành. Chúng ta đang sống là trong mười hai duyên này, mà giờ muốn bẻ cho nó gãy ra, một cái duyên nào đó mà chúng ta bẻ gãy ra thì mười hai nhân duyên này nó rã ra hết nó không còn nữa. Chúng ta cũng còn sống bình

thường như mọi người nhưng không giận hờn, phiền nào ai hết, tại vì nó rã hết nhân duyên rồi. Tức là các nhân duyên nó rã, cho nên nó không lôi kéo chúng ta vào trong cái tâm chúng sinh nữa rồi. Con thấy không?

Cho nên, thí dụ như từ cái Duyên Vô Minh mà con phá tức là cái tri kiến của con phải thông suốt nhân quả, mới dám vào cái cửa Vô Minh đó mà phá nó.

Còn nếu con là người gan dạ thì con phải đi vào cái duyên mà Cảm Thọ. Xúc rồi tới Thọ đó. Con phá cái Thọ, thì mới được.

Còn con đi vào cái duyên Sanh là con phải sống như ông Phật, chỉ còn ba y một bát thôi. Nghĩa là phải lìa xa gia đình của nó, sống trọn vẹn ba y một bát. Cho nên mỗi mỗi có gì đến: “Còn gì nữa mà giận hờn buồn phiền? Buông xuống đi!”. Con thấy không? Đó là duyên sanh, cái đời sống mà. Mà đời sống mình buông xuống còn ba y một bát. Đừng có để quần áo nhiều, đồ đạc nhiều thì không được. Có nhiều vị tu sĩ vác bao bố “thôi rồi, duyên này không phải là duyên sanh rồi”, không được! Cái kiểu này không giải thoát đâu. Cho nên vì vậy mà theo đạo Phật là chỉ còn ba y một bát, tức là hai bộ đồ với cái áo dài để con mặc.

Tu sinh 4: Còn Thầy nói thọ, hồi nãy Thầy nói thọ.

(01:17:22) **Trưởng lão:** Còn cảm thọ là người phải gan dạ, người có ý chí dũng mãnh trước cảm thọ. Chẳng sợ gì hết! Đó là mình đi vào cái duyên thọ, bẻ gãy duyên Thọ. Đau nhức gì kệ nó không có thọ gì, ai chửi mắng gì tâm bất động, coi như là mình là người ý chí dũng mãnh rồi thì đi vào duyên thọ bẻ gãy nó.

Thì thọ mà bẻ gãy được, không bị nó làm giao động. Bởi vì nhức cái đầu mình không sợ hãi, thân nhiên thì đó là bẻ gãy nó rồi. Còn con đau quá trời đất ơi, cha! Chắc lười, hít hà vậy là rồi rồi, cái này thua rồi, tức là không có gan dạ, nhất.

Cho nên cái người mà gan dạ chút xíu, cái đầu nhức này hết trơn, không có gì hết. Đó là mình thắng nó bằng cái ý chí dũng mãnh của mình. Cái người mà biết mình là người gan dạ, không sợ cái gì hết đó, nghĩa là không sợ trước cái chết đó, như một cái người mà dũng tướng mà ra trận họ coi thường cái thân này chết bỏ đó, thì mấy người đó đi vào cái cửa cảm thọ để phá thì mấy người này thành công dễ dàng lắm, không sợ!

Còn mấy người mà nhất nhất sợ chết đó, thì

thôi đừng vô, vô rồi cũng cuốn gói mà chạy, nó đánh tan nát bắt đầu sợ quá rồi, chạy tuốt hết thì coi như là trở về bình thường, không có còn thắng nó nữa con. Cho nên nó không bẻ gãy nó mà nó lại cấu kết chặt chia hơn, vậy là mình thua trận.

(1:18:46) **Tu sinh 4:** Thưa Thầy như vậy, một cái niệm tới hoặc là một cái hoàn cảnh tới thì nếu mà mình nhìn với đôi mắt mười hai nhân duyên thì tức là đầu tiên là mình phải triển khai cái Minh trước, tức là mình thấy bằng con mắt nhân quả.

Trưởng lão: Trong bốn cái này con chọn một cái. Nếu mà con chọn cái Minh thì con nhìn nó là nhân quả con xả liền, tâm con bất động liền. Bởi vì trong mười hai nhân duyên này, con chọn một duyên thôi chứ không cần mà phải nhiều duyên.

Mà nếu mà con chọn duyên cảm thọ, cái thọ đó. Thì ngay đó, bất cứ cái đau đớn gì trên thân tâm con con thân nhiên hết, con chỉ có nhắc: "*Tâm bất động, chẳng sợ gì hết!*", thì lúc bấy giờ nó không giao động gì hết thì con sẽ thắng rồi, thì mới gan dạ, cái đó là duyên Thọ. Con phá bẻ, vô cái Thọ mà con phá thì tất cả các cái duyên kia nó đều gãy ra hết, nó không còn cấu kết lại.

Còn Vô Minh thì con phải trí tuệ nhân quả là

cũng gãy nó rồi. Cho nên hầu hết là Thầy dạy các con là từ cái Minh để mấy con phá cái Vô Minh. Cho nên Thầy nói: “Bây giờ về gia đình lấy cái Tri kiến Nhân quả mà xả đi”, đó là Minh đó, con hiểu không? Minh nhân quả đó. Để xả cho cái tâm mình nó bất động. Tất cả đều mình thấy nhân quả có gì đâu, hồi đó mình chửi người ta bây giờ người ta chửi mình, hồi đó mình đánh người ta bây giờ người ta đánh lại có gì đâu mà buồn người ta. Mình cứ nghĩ nhân quả vậy thôi đừng có giận ai nữa hết, thì như vậy là nhờ cái hiểu biết đó mà mình thấy坦然 nhiên, con thấy không?

Cho nên do cái chỗ lý vô đó gọi là Minh, cái chỗ mà mình nhân quả vậy đó gọi là Minh, cho nên vì vậy mà mình phá cái Vô Minh đó. Còn mình cứ Vô Minh mình chấp, người ta đánh mình thì mình đánh lại đó là mình Vô Minh. Có phải không? Người ta nói hơn mình tiếng nói, mình không chịu nhận mình cũng nói hơn người ta là Vô Minh chứ sao.

(01:20:40) **Tu Sinh 4:** Dạ bạch Thầy là, cái Thọ ở đây con hiểu là bất cứ cái cảm thọ nào hằng ngày, như là thỉnh thoảng đau đầu, đau tay trong thân là mình bỏ qua, vượt qua hết. Chứ không phải mình đợi nó vào thân, đợi cái Thọ nó đánh

mình thì lúc đó mình mới gan dạ mới vượt qua.

Trưởng lão: Không phải con, lúc nào cái chuyện nhỏ, chuyện lớn mà gọi là cảm Thọ đến với con con thân nhiên đó, không có chạy đi uống thuốc đầu hết, chết bỏ!

(01:21:07) **Cô Trang:** Thưa Thầy, còn cái một cửa nữa là cửa thứ tư. Duyên Vô Minh rồi Thọ rồi ly Sanh, còn cái thứ tư là...?

Trưởng lão: Ái. Cửa Ái khó ai vô lắm! Bởi vì con người ta ai cũng ái hết à. Khó bỏ quá! Cửa này khó, nhưng ai mà bỏ ái được là được.

Ví dụ bây giờ mình ly gia cắt ái đi, đó cũng là một cái đầu tiên cho nên con phải đi dần với cái giai đoạn của đức Phật rồi, ba y một bát bỏ cả gia đình hết không còn tính nữa, nó có khởi niệm gì mà về ái gia đình của mình thì không được nữa rồi. Kêu là ái đó, cắt cái duyên ái đi. Rồi từng đó đó, mình sống mình không còn yêu thương, coi như là mền thích quần áo đẹp hoặc đồ đạc tốt này kia nọ, coi như là còn ba y một bát đó, nó đi về cái đời sống rồi, tức là Sanh rồi. Từ cái Ái mà nó cắt được thì nó đi vào cái đời sống Sanh rồi, thì từ cái đời sống Sanh mà nó còn ba y một bát như Phật rồi thì tất cả những cái gì còn gì nữa mà, bây giờ

còn gì nữa mà giận hờn, hết rồi, bỏ hết rồi, cung vua điện ngọc, vợ con cái gì cũng tiêu hết rồi. Bây giờ mà ngồi đây mà giận ai làm chi. Do đó, nội tư duy nhiều đó thôi nó cũng rớt rụng xuống hết rồi.

(01:22:28) **Tu sinh Diệu Hiền:** Thưa Thầy, Vô Minh, Thọ, rồi Sanh, Ái.

Cô Trang: Tức là bốn cái của này thì như Thầy nói là Vô minh, Thọ, rồi Ái, rồi Sanh. Thì con thấy cái cửa Thọ là đi dễ dàng nhất!

Trưởng lão: Ồ, cửa Thọ mà gan dạ, dễ nhất mà khó nhất đó!

Cô Trang: Nhưng mà cái Thọ này đó Thầy, nó không phải là cái đau bệnh không, mà nó còn là cái cảm xúc của cái tâm.

Trưởng lão: Đúng rồi! Bây giờ nó cảm xúc của tâm mình nè, thương nhớ nè, hoặc là cảm động một cái gì trước một cái chết đau khổ đó, thân nhiên hết thì nó mới được. Giận hờn nó cũng thuộc về tâm, nó cũng về cái thọ đó.

Cô Trang: Giống như là, một người tác động vào con một cái hành động hoặc một lời nói gì đó, con cảm nhận con giận hờn hoặc là con đau khổ đó cũng là cái cảm thọ hả Thầy?

Trưởng lão: Cảm thọ đó con. Cũng là cái Thọ, Thọ tâm.

Cô Trang: Tức là con phải diệt nó bằng ý chí của mình. Chứ nó không phải chỉ có cái Thọ bị bệnh không.

Trưởng lão: Không phải là có cái đau không mới là Thọ đau. Cái tâm của mình nó cảm thọ dữ lắm, người ta nói một câu nói trái ý, trời đất ơi! Nó bực lắm, tức là nó cảm thọ.

(01:23:37) **Tu sinh Diệu Hiền:** Cái trường hợp như vậy là mình phải xả chứ đau phải nghiên răng chịu đựng phải không Thầy?

Trưởng lão: Bởi vậy, mình mới học nhân quả đó để cho mình xả đó. Ở bây giờ người ta nói tức mình, hồi nào tới giờ mình cũng nói tức thiên hạ dữ lắm rồi đó, bây giờ người ta nói lại thì có gì đau mà giận nữa. Từ chỗ tư duy, suy nghĩ đó để mình xả. Mọi cái mình xả, nếu mà mình xả không nổi đó, thì lại bóp tai...

Tu sinh Diệu Hiền: Chứ còn cái đau thân thì mình ngồi mình chịu, mình gan dạ mình chịu.

Trưởng lão: Ờ! Mình thân nhiên thôi, gan dạ chịu. Bởi vậy trong cái cảm Thọ nó có tâm và

thân. Cho nên vì vậy mà những cái tâm đó thì mình dùng cái gì mình xử được nó để cho mình làm chủ được cái tâm bất động của mình là được rồi.

Còn bây giờ cái thân của mình thì mình cũng quán chú, mình cũng đau nhức mình cũng đau có ngồi chịu đựng mà cảm miệng đó mà chịu mà rung người đó đâu. “Thọ là vô thường, mày đi đi, tao không có sợ mày đâu”, mình nói vậy chứ nó giảm xuống mấy con. Chứ mà mình làm thình trời ơi! Coi nó đau lung. Không, thật sự mà đau mà mấy con làm thình nó đau lắm, cho nên mấy con nghe coi, Thầy nói mấy con nghe mấy người mà đau, mấy người rên đó là nó bớt đau dữ lắm. Còn mình đây không rên mà mình nói, đó vậy đó thì nó cũng giảm xuống đau à.

Họ cũng khôn lắm, cái kinh nghiệm của người đời đó, người ta đau người ta rên cho nó bớt. Còn mình giờ đau không rên, mà nói: “Thọ là vô thường, đi! Tao không sợ mày đâu”. Rồi nó còn đau nữa, nói nữa. Mà tao ngồi lại tao lắng nghe, mày còn đau nữa tao nói nữa. Còn mày hết đau thôi tao không nói. Cũng như người ta rên, hết đau hết rên mà còn đau còn rên. Có vậy thôi.

4- VÔ SỰ VÀ HỮU SỰ

(01:25:29) **Tu sinh Diệu Hiền:** Dạ bạch Thầy, như tụi con còn đang làm trong bếp nó động vậy rồi...

Trưởng lão: Động vậy tu tốt đó con!

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, nhưng mà con tác ý: “Tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự” có đúng không Thầy? Tại cái chữ Vô sự đó, mà con còn đang làm...

Tưởng lão: Đúng chứ! Con làm cái chuyện cơm nước đó là đâu phải hữu sự đâu. Hữu sự là con lo cái chuyện này, chuyện kia mới là hữu sự chứ. Chứ còn làm cái chuyện cơm nước hoặc này kia, quét sân đồ đâu có sao đâu, tới giờ ra quét rồi thôi chứ không lẽ quét hoài? Tới giờ nấu cơm rồi cũng không lẽ nấu hoài sao?

Tu sinh Diệu Hiền: Nhưng mà trong thời gian đang làm thì con vẫn tác ý câu đó được hả Thầy?

Trưởng lão: Ờ, vẫn tác ý câu đó đúng, không có sai đâu, vô sự! Cái này là tại thói quen tôi làm chứ đâu phải là tôi bày ra cái sự đó mà tôi làm.

Không lẽ tôi tu rồi tôi biến tôi thành lười

biếng? Sân tôi không thềm quét, nhà tôi không quét, quét rồi bây giờ nó phạm vô sự thì sao? Tôi làm theo cái thói quen, nhà thì quét, tới sáng thì tôi phải quét nhà thì tôi quét nhà chứ đâu phải tôi muốn quét nhà, con hiểu không? Mà đây tôi dẹp ý ham muốn của tôi mà, tôi đâu có làm thêm đâu. Phải không?

Còn bây giờ con nấu cơm thì con nấu cơm chứ, đó là tôi nấu đặng tôi ăn mà bà con ăn nữa, thì cái đó là phước báu quá lớn rồi chứ gì. Thì do đó đâu phải là cái chỗ này là tôi ham để tôi làm cái chuyện khác nữa sao mà gọi là tôi không vô sự. Cái này là cái việc mà tôi phải làm, tôi là con người chứ không phải là một cái con vật gì mà không biết làm, mà tôi làm không có nghĩa là vô sự là không làm, mà vô sự là không có nghĩa đem cái sự việc làm cho tôi đau khổ. Đem cái sự việc làm cho con đau khổ, là bây giờ có cái điều kiện đó mà con đem đến cho con làm cho con đau khổ. Bây giờ Thầy nói như thế này nè, có con rắn nó đưa cái đầu lên vậy, con nói: “Mày đưa cái chân, mày cắn chân” thì đó là con đem sự đau khổ vào thân con, phải không? Thì con điên gì mà con đưa cái chuyện mà vô sự của con mà lại làm hữu sự. Tức là con rắn nó sẽ cắn con. Còn con đi mà

con lỡ con đạp con rần nó cắn con, thì không phải là con, vô sự. Phải không? Bởi vì con đạp là con vô tình đạp mà thôi chứ không phải là vô sự đạp, có phải không?

Còn con bây giờ con rần nó đưa cái đầu lên con bảo: “Mày cắn đi”, là đó là hữu sự chứ đâu vô sự, con muốn chọc ghẹo người ta mà. Còn cái vô sự của Thầy nói ở đây là mình đâu có chọc ghẹo ai, đi nấu cơm mà chọc ghẹo chỗ nào.

(01:28:13) **Tu sinh Diệu Hiền:** Thầy có lần con nghe Thầy giảng Thầy nói đang ngồi mà may áo thì cũng không phải là vô sự.

Trưởng lão: À, giờ đâu phải giờ con may áo, mà bây giờ con lại sanh ra cái chuyện may áo thì tức sai. Bây giờ đó áo con bị rách, thì trong cái giờ lao tác đó thì con mới lấy cái giờ đó ra mà con làm. Còn giờ áo rách mà hồi nào cũng làm được thì cái này không có vô sự, hữu sự chứ không có Vô. Con hiểu không?

Bây giờ cái áo rách con muốn vá lại, thì để đây giờ này không phải là giờ may làm đâu, giờ này mặc đi nấu cơm mà đem cái áo ra đây vá thì không được. Cái giờ này là cái giờ nấu cơm phải nấu cơm; cái giờ này là giờ ngồi trong thất chơi

là ngồi trong thất chơi; giờ này là giờ xả tâm đầu có phải là giờ may vá, con phải rầy nó chớ, chứ không nó nói: “Bây giờ ngồi không chi đây, để đem ra làm”, thì cái giờ nào con cũng làm hết thì vậy là con người hữu sự chứ đâu phải người vô sự.

Mà con đã học tôi là người vô sự, thì tới cái giờ làm thì bắt đầu bây giờ quét sân rồi, ở con quét xung quanh nhà con rồi, thì bắt đầu bây giờ cái giờ này chưa hết, thay vì tôi quét sân rồi tao đi ngồi chơi, nhưng mà bây giờ chưa hết nó không phải là cái giờ tu nhưng mà tao ngồi chơi được, có phải không?

Mà cái giờ này còn hữu sự nè, còn công việc làm nè thì tao đem cái áo ra tao vá. Mà giờ cỡ vá năm mười phút hết giờ rồi, mà giờ vá có nửa miếng vá hà, để lại chút vá không có làm thêm à, làm thêm là không có vô sự được à, hữu sự đó. Phải hiểu chỗ đó, bữa khác mới đem ra vá nữa, ở đây phải làm đàng hoàng chứ, giờ khắc đồ đàng hoàng chứ, người vô sự thì phải vô sự chứ. Giờ này là giờ vô sự mà may hữu sự thì đâu có được. Còn cái giờ này là giờ hữu sự thì bây giờ may phải làm.

Bởi vậy cái người tu người ta có giờ khắc nghiêm chỉnh lắm chứ, đâu phải làm bậy được.

(1:30:13) **Thầy Mật Hạnh:** Dạ thưa Thầy, còn khi nấu ăn quy định thí dụ như hai món hay ba món gì mà nấu rồi, cái nó sinh ra cái tâm chạy ra mua cái gì làm thêm món nữa thì có đúng không?

Trưởng lão: À không đúng, cái đó là hữu sự. Cái đó là hữu sự rồi. À, bây giờ ba món đủ rồi mà giờ muốn sanh thêm, ờ thấy rau hay giá gì đó thôi để làm thêm nữa thì cái đó là hữu sự. “Bữa nay tao đã tính ba thứ rồi giờ mà thêm nữa là mà hữu sự rồi, mà sai rồi! Mà tu vậy không đúng”, phải không?

Mình phải răn, rầy nó chứ. “Mày tính vậy bữa nay là bốn món ăn rồi đâu có được. Ở đây người tu không có ăn thêm, ba thứ thôi, không có được nhiều nghe chưa”. Thì như vậy con là người tu.

Bởi vì mục đích của tu là làm chủ chứ đâu phải là gì khác hơn, mà mấy con không chịu làm chủ sau này mấy con làm sao làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Có phải không?

Ông Phật ổng đâu có nói ông tu rồi ông đi ra ông làm cái này, cái kia đâu. Mục đích của ông Phật ông làm chủ bốn chỗ sanh già bệnh chết, bây giờ ông dạy lại mình tu. Thì bắt đầu mấy con sống đời sống mấy con cũng làm chủ, ờ giờ này quét thì

quét, cái giờ này không phải quét mà cũng xách chổi quét thì mấy con đầu có làm chủ. Cái giờ này đi nấu ăn mà bây giờ mấy con ngồi đây vá may, thì trong cái giờ nấu ăn thì tập trung nấu ăn. Mà giờ còn giờ nấu ăn thì vá may được chớ có sao, ai rầy? Có phải không?

(01:31:38) Mà cái giờ này nấu ăn rồi hết giờ rồi, không còn giờ để lao động nữa thì đương nhiên là không có được vá may, thì phải giờ khác không có để mà phải làm cái này cho rồi, cái kia rồi. Ở ngoài đời thì cứ nghĩ làm rồi, mà có thấy ai làm rồi không? Mấy con thấy có ai làm rồi? Còn mình ở đây làm rồi, giờ này tao làm rồi, nghỉ, không có làm nữa! Có phải không? Đẹp! Bỏ xuống hết, không có làm. Chứ không có làm ráng, làm thêm gì hết, vô sự là phải vô sự. Đó, như vậy là mình mới tu chứ. Tu là vốn để làm chủ, mà giờ mình làm chủ được đời sống của mình như vậy rồi, thì mai kia một nạn thì làm chủ được sanh già bệnh chết chứ sao.

Đó, mấy con thấy không, cứ mấy con tập đi, tập riết mấy con làm chủ mấy con được. Từ cái đời sống ăn, uống, ngủ, nghỉ giờ nào ra giờ nấy đang hoàng thì cuối cùng một ngày nào đó bảo nó: “Năm xuống tịnh chỉ hơi thở”, nó năm xuống

tịnh chỉ hơi thở. Ồ, như vậy mà biết nghe rồi, không ngờ tao đâu có tu cái chuyện này đâu, tao chỉ làm chủ cái ăn uống, cái đi tới đi lui tao, mà bây giờ mà làm được cái này là mà hay! Có phải không?

Mấy con cứ làm đi rồi nó tới à. Bởi vì mấy con không bị sự việc, không bị cái dục nó sai mấy con thì cái dục nó bị ly dục ly ác pháp, mà ly dục ly ác pháp thì mấy con sẽ làm chủ được sanh già bệnh chết chứ cái gì! Mà bây giờ mấy con chưa chịu ly, mấy con cứ làm theo dục của con thì trời đất ơi! Thầy dạy mấy con tu kiểu đó rồi mấy con cứ ngồi ức chế sinh tưởng ra, tưởng nó còn dục hơn ai nữa. Nó dục khôn lắm, nó không dục thế gian đâu, mà nó dục kiểu mà thần tiên không, nó muốn làm thần làm tiên không đó.

(01:33:22) **Thầy Mật Hạnh:** Dạ thưa Thầy, cái nấu ăn mà mỗi bữa cho ăn ba món vậy, đâu phải cần nhất thiết ba món, có khi hai món cũng được hả Thầy?

Trưởng lão: À được, bây giờ có hai món thì ăn hai món chứ. Ở đời cái người tu bây giờ có một món người ta ăn một món. À bây giờ nếu mà không có món gì cũng được nữa, nấu được cái nổi cơm cái hốt một nắm muối bỏ lên, ai ăn được ăn

ăn không được thôi, phải không?

Ngày một bữa, trời đất ơi! Bữa nay sao mà cho ăn cơm muối, trời đất ơi, nó ngon kỳ lạ! Không, sự thật ra có đồ ăn cái làm bộ chê, bây giờ không có đồ ăn ăn mới thấy ăn cơm với muối mới thấm đó, mới ngon đó đừng có nói.

Không, thử coi, thử cho biết có gì đâu. Nhưng mà đồ ăn để đống đống đó đem muối ăn không được đó. Chứ còn không có gì mấy con coi trời đất ơi! Ăn sạch hết chứ đừng nói. Gặp mà muối tiêu đồ, muối sả, muối ớt đồ mấy con mà làm, trời đất ơi! Thầy nói, có đồ ăn nó đỡ cơm mấy con, trời! Không có đồ ăn nấu ba bốn nồi ăn hết. Không nói sự thật vậy đó mấy con, nó kỳ cục vậy đó chứ không phải đâu, cái bụng dạ con người ta nó tham lắm, chứ đâu phải dễ.

Cho nên con mà tu tưởng được có tướng vậy là Thấy mừng lắm! Mừng cho con có người phụ. Bởi vậy rắng mà về sai nó mà làm, mình có người sai, còn người ta không có tướng người ta lấy gì ta sai, người ta phải chịu. Con có tướng rồi con cứ sai nó làm, mà nó làm không được thì đuổi nó đi. “Mày làm không được mày đi đi, chứ mày ở đây không có được”. Tao sai mày mà mày làm không được thì mày đi đi để tao làm. Phải không?

5- PHẬT PHÁP TU KHÔNG KHÓ CHỈ CẦN NHIỆT TÂM

(01:35:10) **Tu sinh 5:** Dạ thưa Thầy, từ ngày con vô phụ bếp tới giờ, nói thật là con không có tu tập gì hết, khi mà con nghe Thầy giảng là ai chửi mình thì mình nín làm thin, họ mắc cỡ họ, họ thôi. Cái bữa hôm mới đây, nhỏ cháu về nó chửi hai chị em, hai vợ chồng nó rầy nó chửi hai chị em. Cái hai chị em nói thôi: “Giờ mình nghe Thầy giảng mình bắt chước Thầy”, bắt đầu hai chị em nín làm thin, cái hồi nó chửi đã hồi nó về, đó là một cái.

Còn một cái nữa, thì cháu con nó uống rượu về cái nó say, trời! Con nghe nó tức ngực, mà con tức tới coi muốn chết vậy đó. Bắt đầu cái con nhớ lại câu tác ý của Thầy dạy, cái con tác ý, mà con tác ý lia lia lia lia chứ không có ngừng hồi nào, cái hồi cái nó hết cái con ngủ quên nó hết luôn. Con thấy hai cái đó. Dạ con thì con không có tu tập, cứ đi phụ bếp rồi con về con nghỉ con không có tu tập, nhưng mà con nghe Thầy giảng con để ý, bắt đầu con làm hai việc đó là kết quả tốt, mới đây tức thì chừng hai ba ngày.

(01:36:10) **Trưởng lão:** Đó, vậy con thấy pháp của Phật nó thực tế đâu phải tu, chỉ cần

nghe hiểu thôi. Mà biết áp dụng, con biết áp dụng đúng đó.

Tu sinh 5: Trời ơi! Con nghe sao nó tức ngực con xém chết con, cái con nhớ lời Thầy dặn là tác ý, bắt đầu con tác ý mà con không ngừng luôn đó. Bắt đầu con tác ý riết chừng nào mà nó mỗi mẹt nó ngủ luôn, cái hết luôn, tới sáng luôn. Con tính là sáng nay con hết đi làm nổi rồi chứ.

Nó bữa đó là nó về nó chửi nó nói con thì chứa nhỏ cháu đồ này kia. Cái nói với nhỏ em: “Thầy dạy vậy giờ hai chị em mình đừng thèm nói gì hết, cái hồi nó mắc cỡ nó về”. Mà thiệt, cái hai chị em không nói gì hết trơn, cái bắt đầu cái nó chửi đã thèm cái nó về, về cái hai chị em ngồi cười cái rần. Con thấy hai cái kết quả tốt đó! Con thấy hai cái đó là tốt thiệt á!

Rồi mới hồi chiều này điện lên là mời con xuống đặng thôi ở, con nói: “Giờ thôi ở, tự hai đứa làm gì làm con biết tánh nó rồi, đó giờ hai bên xui gia làm gì làm”, con nghỉ khỏe.

(01:37:19) Còn ví dụ như mà làm bếp, giờ thôi cũng nói luôn đây. Thí dụ bây giờ... (... tên) bắt nổi cơm, thì con bắt nổi canh, chị Hiền rửa rau. Thì thí dụ xong mấy món đó mà còn món gì

thì mình cứ việc xông pha vô làm, chứ đừng có nói là để đợi cái người này, mà cái đợi người kia. Cứ hễ thấy công chuyện nào trống thì mình vô mình làm, vậy cho nó yên vui, nó vui vẻ luôn. Đó vậy con có nhiều đó hà.

Trưởng lão: Rồi, thôi được rồi. Vậy tốt quá rồi con!

Tu sinh 5: Dạ, con thấy hai cái chuyện đó là con kết quả tốt đó Thầy. Làm được hai chuyện đó hai chị em cứ vui vẻ. Bữa đó về hai chị em ngồi cười, thiệt là cái đó đúng thiệt, nó chửi đã mình không trả lời nó cái nó mắc cỡ nó đi về.

Trưởng lão: Ta nói chửi mà không ai thèm nói tới, mắc cỡ đi về.

Tu sinh 5: Rồi về cái hai đứa cũng không dòm coi về đường nào luôn, cái cười cái rồi luôn. Nghe nó khỏe, đó là thanh thân thiệt đó. Khởi có lo mắc khúc gì.

(01:38:15) **Trưởng lão:** Thầy nói mấy con Phật pháp mà biết rồi đó thì Thầy nói không cần tu, mà chỉ nhiệt tâm với cái phương pháp mà Phật dạy thì giải thoát rồi. Cho nên hoàn toàn giải thoát, yên ổn, không có còn cái đối tượng nào mà làm cho mình động tâm, đây là nhân quả thôi, các

con thấy không? Nếu không nhân quả thì làm sao mình gặp người ta?

Nếu không nhân quả thì đâu thành con, thành cái của mình, ít ra nó phải có nhân quả nó mới làm con, làm cái, mới làm cha, làm mẹ mình chớ, phải không? Cha mẹ mình cũng đều là nhân quả. Nếu đứa con đó mà nợ cha mẹ thì cha mẹ sinh ra đứa con đó phải là có hiếu, bảo sao nói sao nó nghe vậy, nó lo nó làm có tiền đem về cha mẹ nó, “Cha! Đứa con tui có hiếu”. Không ngờ, là đứa con nó nợ cha mẹ, nợ nhân quả.

Còn bây giờ sinh ra đứa con, nó ăn xài nó lên nó lấy tiền, nó bẻ khóa bẻ tủ nó lấy tiền nó xài phí. “Trời! Tui gặp cái thằng con này nó bất hiếu nó phá của tài sản”, nhưng mà không ngờ là nó đòi nợ mình. Nhưng mà khi cha mẹ đứa bé này, hay hoặc cậu trai này mà thấy đây là nhân quả, vui vẻ, đây ba để cái số tiền đây, con vô con lấy con xài, uống rượu uống chè đi. Không ngờ là cái chuyện này, thì ngay đó nó chuyển đổi nó liền, tại vì mình trả nhân quả mà. Mà khi mà trả nhân quả mà khởi cái tâm mà không còn khóa tủ, khóa này kia, mở và kêu nó: “Ba để tiền đây nghe con, chừng nào có uống rượu bạn bè vô đây mà lấy, không sao đâu ba không có rầy đâu”, đó là trả nhân quả. Nhưng mà

không ngờ nó nói: “Sao ông lại tốt quá trời vậy?”
Thôi nó bây giờ nó không lấy. Có phải không?

Mình chuyển nhân quả bằng cách là mình đưa cho nó đi, chớ mà dẫu dẫu nó lén lấy nó xài hết, nhân quả trả không hết.

(01:40:11) **Tu sinh 5:** Thầy nói nhớ lại đúng với cái hoàn cảnh của con. Bữa đó nó lấy của con hết ba triệu, mà theo mọi lần là chắc con chửi dữ lắm, mà nay con nghe Thầy giảng rồi con không có chửi, nhưng mà cũng có buồn chút xíu rồi cái rồi thôi luôn chứ theo mọi lần chắc cũng khóc kể đồ cũng dữ lắm. Mà nay buồn một chút xíu, cũng có buồn chứ không phải không có, buồn chút xíu à.

Trưởng lão: Ráng ít bữa nữa không buồn nữa, bây giờ lấy nhiều thì lấy.

Tu sinh Diệu Hiền: Là giờ về không có giấu tiền. Thầy dạy Tư không có được giấu tiền.

Trưởng lão: Chứ giấu chi? Ăn thua gì giấu. Có nhiều xài hết, ăn hết không có cần cất cái thứ đó làm gì.

Tu sinh 5: Cái đó con có cất, có giấu Thầy ơi, chưa có bỏ được.

Trưởng lão: Chưa bỏ được, ráng! Còn cất giấu nó càng lo, sợ không biết đứa nào nó lên lấy.

Tu sinh 5: Nay con giấu cho chắc ăn, chứ không có để mà nó lấy được nữa.

Trưởng lão: Trời đất ơi! Còn tiền giấu đó là còn lo. “Không biết mình giấu ngoài gốc chuối có đứa nào biết không đây? Đâu ra thăm, trời đất ơi! Nó lấy hồi nào đâu có hay”.

Cho nên Thầy nói không có đồng nào, như Thầy giờ không có đồng nào không cần lo hết. Con thấy không, không cất giữ đồng nào hết, không có lo mất lo mác gì hết, không có sợ gì hết! Nhưng mà vì cái đời sống của mấy con nếu mà không giữ thì nó làm sao được, cho nên giữ, nhưng mà không vì chuyện đó mà mình lo, mấy con cứ để đó đi. Thầy nói cứ để trong tủ đi, nó lấy thì chỉ nó, “tao để tiền đó tại bây đừng có lấy nhe không. Khi nào có muốn uống rượu đồ thì lấy chút chút thôi đừng lấy hết”, dặn nó vậy. Khi mà con dặn nó vậy nó vậy rồi không dám lấy đâu, kỳ cục, bảo nó lấy chớ nó không dám lấy, mà mình giấu giấu, giấu giấu để nó biết, nó lấy. Còn chỉ nó, “tao để ba triệu này nha, tao cất để dành có khi quần áo hay cái gì rách thì may vá mặc, nhưng mà mấy con mấy cháu nếu mà cần uống rượu chè thì

đừng uống say, uống chút chút thôi thì lấy chút ít mà uống, tao sẵn sàng”. Vì mình là cô bác người lớn thì phải thương con cháu nhỏ dại, “tụi bây mà nhậu nhẹt say sưa thì tao mừng, nhưng mà say đừng có quá, ít ít thôi!”. Nói thẳng nói thật. Nó nói: “Sao bà nay tốt quá vậy? Bà nay bộ tu làm Phật rồi. Cho nên vậy, thôi đừng lấy tiền bả, tội chết!”.

(01:42:54) **Tu sinh 5:** Dòng họ của con lại thăm con, nói sao nay mập mập, mà càng ngày càng phì? Cái con nói: “Tại vì con ở gần Thầy, con nghe Thầy giảng đó, “tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” thành ra con không buồn rầu gì hết, càng ngày nó càng phì luôn.

Trưởng lão: À như vậy là sắp trở thành Phật Di Lặc rồi!

Tu sinh 5: Chứ hồi mới vô người ta nói, mỗi ngày mỗi đi chợ bán kiếm bạc trăm mà không ở nhà đi vô làm chi? Giờ cái người ta nói sao vô đây càng ngày càng đẹp đẽ người, mà mập mập lên.

Trưởng lão: Chứ tui có rầu lo gì đâu!

Tu sinh 5: Cái con mới nói, giờ con vô đây gần Thầy Thầy giảng cho con là con không còn rầu lo gì nữa hết, thành ra càng ngày nó càng đẹp

người hơn.

Trưởng lão: Đúng vậy! Bởi vậy Thầy nói đúng là chúng ta biết được Phật pháp là tuyệt vời lắm! Cái dân tộc chúng ta nó có cái phước lớn lắm mấy con, được cái người Việt của mình triển khai cái chánh pháp của Phật để giúp cho mình hiểu biết được cách thức tu tập để được giải thoát. Cho nên mình sẽ được giải thoát hoàn toàn mấy con.

(01:44:03) **Tu sinh 5:** Má của con mà biết được con vô đây đó má con cũng mừng lắm đó.

Trưởng lão: Chết cái bả mừng chứ sao con. Lẽ đương nhiên là cái tình mà mẹ con vẫn cảm thông nhau. Con mà sống được an vui đó thì cái tình của người mẹ mình nó sẽ cảm thông nhau nó sẽ được vui. Còn con khổ, cái người mẹ vẫn khổ nhưng mà mình không tìm thấy cái khổ của người mẹ, nhưng mà cái tình cảm ngay trong lòng của mình mình thấy khổ là người mẹ đã khổ rồi.

Cho nên cái sự mà nó vui, thí dụ như con thấy con thanh thân, an lạc, vô sự thì những người mà còn mẹ thử coi, họ giao cảm được mấy con, “sao thấy cái mặt mày nay vui quá vậy?”, đó là biết mình thanh thân rồi. Thì bà mới: “Thấy mày vui, tao cũng vui”, thì biết là cảm thông nhau rồi. Cho nên

mấy con cứ sống trong đạo Phật “tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự thì nó sẽ an ổn mấy con.

Tu sinh 5: Con thấy kết quả thật tình luôn đó.

(01:45:07) **Trưởng lão:** Phật pháp mà. Thầy nói dù thế nào, dù ít dù nhiều mấy con đã được nghe Phật pháp rồi, mặc dù là không phải nhập thất đâu, sống bình thường như mọi người mà biết được Phật pháp là giải thoát.

Thầy đã nói trong cái tri kiến mà nhân quả mấy con sống thôi mà không có một cái ác pháp, không có một cái đối tượng nào bên ngoài làm động tâm mấy con là chứng đạo rồi đó. Là giải thoát rồi, không có ai mà làm buồn phiền, mình đã xét mình không có vì cái chuyện đó mà lại động tâm mình, thì đó là giải thoát. Chứ không phải giải thoát ngồi đây mà không khởi niệm này, niệm kia. Thì cái đó là tại vì mình đã hiểu sai, mình tập sai.

Cho nên vì vậy mà Thầy bảo giờ mấy con cứ về gia đình mình xả tâm đi, rồi trở lại đây. Khi mà xả tâm thấy hoàn toàn không có bị, nhìn trong gia đình mình tất cả mọi người khi đi mình cũng không nhớ, không thương, không ghét, nhưng mà cái tình thương nó rất là rộng rãi và bao la,

chứ không phải là mình vô cảm mình không biết thương cha thương mẹ mình đâu. Nhưng mình thương mình ở gần bên đó mình làm được cái gì? Được cái gì?

Con thấy, chết đi họ bỏ vô hàng, rường họ chôn, mình cũng khóc bù lu bù loa chứ mình có làm cái thứ gì, có phải không? Đâu có làm cái gì đâu.

Cho nên mình mà nỗ lực mình tu được giải thoát thì mình khuyên cha mẹ mình hãy sống tâm bất động, thanh thản như vậy, như vậy, như vậy trước những cái chuyện mà con cái đều là nhân quả như vậy đừng buồn phiền, cái thằng mà nó phá của cải, nó nghịch nghịch tử như vậy đó đừng có giận nó, nó đến nó đòi nợ phải vui vẻ trả nó, cho nó thêm tiền ăn chơi. Còn cái thằng mà nó làm nó đem về này kia thì mình cứ nhận, nó nợ mình mà, nhận hết cho thằng kia, thằng ăn xài chứ không khéo nó cũng lên nó lấy xài à.

Thường thường Thầy nói cha mẹ của mình vậy đó, thường thường cái thằng mà lo cặm cụi làm ăn, nuôi cha mẹ này kia nợ, tiền bạc cho cha mẹ thì nhét dứt đó để cho cái thằng lười biếng. Tại sao cha mẹ mình lại thương thằng đó? Nợ nó, phải thương nó. Có đồng xu, đồng điều nào cho

nó, chớ không cho thấy thương, tội, nó nghèo quá!

(01:47:24) Không, nó nghèo thật. Thiệt ra mấy cái đứa mà nó nợ cha mẹ đó, nó lên nó đòi là nó nghèo, nó phá sản cha mẹ nó chứ sự thật ra nó nghèo nó mới phá sản. Còn mấy cái thằng mà nó nợ cha mẹ, nó lên nó làm sao nó gặp may mắn nó làm có tiền nhiều lắm, nó làm công ty này, công ty kia nó đem về nó cung cấp cha mẹ. Rồi cha mẹ tiền mình làm gì ăn hết, thôi cứ cung cấp cho mấy thằng nghèo. Thậm chí như nó không có nhà, cất nhà cho nó nữa. Rồi nói: “Mày có cất nhà nói tiền mày chứ đừng nói tao lấy cho nhe, lấy cho thằng kia nó không thèm tiền cho tao à”. Giấu để cho thằng kia, chuyện đó thường mà.

Bây giờ mấy con còn hỏi gì không?

(01:48:08) **Tu sinh 6:** Cho con xin hỏi. Con thường hay nói với các chị, các em nơi đây thì coi như là nhất thế giới rồi, nhất trong thế gian này đây là nơi tuyệt vời nhất, không có nơi nào bằng. Con chỉ thấy có điều đó.

Trưởng lão: Vậy hả con? Đúng rồi con, sự thật ra, dù mấy con sống ở đâu cũng vậy nhưng mà khi mấy con sống được gần bên Thầy, Thầy

nói Thầy cười vui vẻ như vậy, chớ nó thắm nhuần trong tâm mấy con lăm con, nó tự nó thắm à. Bởi Thầy nói Thầy có dạy con tu đâu, tại con nghe rồi tự nó thắm con thôi, rồi tự con con giải thoát. Đó là nó thắm Pháp của Thầy.

Cho nên, trong khi đó con thấy đúng con, không có sai đâu con. Cái đó là cái duyên phước đó, chớ cả 1 cái ấp Gia Lâm này bao nhiêu người gần Thầy? Ờ, mấy con thấy bao nhiêu người chứ đâu phải là năm, ba người mình đâu. Mình phải thấy mình là người có phước nhất, cỡ họ mà có phước họ được nghe Thầy thì thử hỏi họ sống như thế nào?

Gặp được chánh pháp đâu phải dễ, mà mình hôm nay mình được ngồi đây nghe Thầy nói Phật pháp giải thoát như vậy là cái duyên quá lớn rồi. Duyên giải thoát, mấy con đã gieo không những ở trong cái đời nay, mà đời trước mấy con đã gieo cái duyên. Thầy nhớ, những cái lúc mà trong đời trước của Thầy đi khát thực, ôm bình bát vẩy đi xin mấy con chạy xin Hòa thượng cho con sốt bát, mấy con sốt một bát cơm, bữa nay cô này sốt một bát, bữa kia cô kia sốt một bát cho nên hôm nay gặp Thầy là phải chứ sao. Tại cho Thầy ăn phải gặp Thầy chứ, chứ cỡ không cho Thầy ăn làm sao gặp.

(01:49:54) **Tu sinh 5:** Mà hai chị em con từ hồi nào tới giờ là cứ nhờ Thầy không hà. Hồi còn khổ cũng theo Thầy, xin um chỗ này rồi làm chỗ kia. Bò đồ cũng của Thầy cho, cũng như không cho mà cũng cái phước đức của Thầy mà sống khỏe tới bây giờ. Giác giờ cũng theo Thầy Thầy lo cho con nữa, hai chị em con cái số quá lớn, tốt!

Trưởng lão: Cái duyên ở trong tiền kiếp. Kiếp nay Thầy tái sanh về đây thì mấy con lại cũng là con cháu, thành ra phải giúp đỡ mấy con, chứ bỏ hả?!

Tu sinh Diệu Hiền: Vậy là con cháu Thầy phải giúp đỡ con nhiều hơn. Tại vì con đỡ hơn mấy người này.

Trưởng lão: Con còn thêm người rồi, con đỡ gì! Con được hai người. Được theo Thầy rồi, mà còn được thêm hai người thì cái phước con lớn rồi! Phải không?

Tu sinh Diệu Hiền: ...Thầy phải thương con nhiều là tại con tu sai .

Trưởng lão: Không, Thầy thấy con có hai người được sai rồi. Tốt, mừng cho con rồi.

(01:51:08) **Tu sinh 7:** Kính thưa Thầy! Cho

con được hỏi, trong những cái Kinh sách hay là bài giảng của Thầy, Thầy có nói là tu không có khó, mà có chỗ Thầy lại nói là tu đâu có dễ đâu mấy con, rất là khó vô cùng. Con hỏi là như thế nào Xin Thầy chỉ dạy.

Trưởng lão: Ờ, Thầy nói khó là nói cho mấy người lười biếng. Còn nói dễ là mấy người siêng năng, có ý chí. Có gì đâu! Còn nói khó là tại người không có ý chí, lười biếng không chịu tu. Ta nghe nói rồi ta tự sống coi thử coi, mình ngồi đây mình sống mình có tu gì đâu. Nhưng mà nó dễ đối với cái người siêng năng nó dễ, mà cái người lười biếng trời đất ơi! Cái pháp gì mà coi bộ khó khăn quá, có phải không?

Cho nên Thầy mới nói giống như là mâu thuẫn nhưng mà sự thật không mâu thuẫn. Trong cái giới của chúng ta có người siêng mà có người không siêng, có người có ý chí mà có người không ý chí con, con hiểu không?

6- TỰ HỌC TẬP VÀ RÈN LUYỆN NHƯ THẾ NÀO?

(01:51:57) **Tu sinh 7:** Thưa Thầy, hiện giờ thì chưa có mở thêm những cái lớp học nào để dạy chúng con thì con phải tự học tập và rèn luyện như thế nào để cho mình nó đạt được kết quả

được tốt?

Trưởng lão: Bây giờ Thầy dạy nội cái tri kiến giải thoát bằng nhân quả thôi đủ là giải thoát rồi, ai chửi con không giận là nhân quả rồi.

Sự thật ra thì tu tập hiện giờ Thầy dạy cho mấy con đó là cô đọng lại tất cả những cái phương pháp để được trực tiếp ngay sự giải thoát cũng như tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự lấy cái chân lý giải thoát của đạo Phật để giúp cho mấy con ngay đó, mấy con như cái lý đó, mấy con tác ý để cứu mình thoát ra những cái sự khổ đau trên thân tâm của mấy con.

Đó là cách thức để dạy tóm lược lại con đường đạo Phật phải đi ngắn gọn để cứu cánh cho nhanh chóng, còn những cái kia dạy từng cái tri kiến nhân quả, phải từng cái lớp Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng phải dạy những cái lớp học đó như vậy, qua tám cái lớp học của người ta. Mà mỗi một cái lớp học vậy có nhiều cái lớp, như cái lớp Chánh kiến nó phải trải qua ít ra nó cũng phải ba năm học chứ không phải một năm.

Mà ba năm học đó đó, thì Thầy phải ngồi đó mà Thầy soạn những cái giáo án, thì cái duyên này

nó không phải là trong lúc này. Bởi vì nó phải có trường ấp, mà nó phải có tám ông giáo sư dạy, tám ông Thầy giáo dạy. Bởi vì bát chánh đạo tám cái lớp của người ta mà phải có tám người. Mà giờ có mình Thầy mà từ sáng chạy lên cho tới cái lớp thứ tám chắc Thầy chết luôn! Có phải không?

(01:53:34) Cho nên là Thầy không dạy mà Thầy dạy tắt cho mấy con ở trên một cái câu tác ý để được giải thoát ngay liền, cứu cánh ngay liền cho mấy con thôi. Còn bây giờ mà dạy cho có lớp lang, từ cái lớp Chánh kiến cho đến Chánh định cả một cái giáo trình tu tập của nó, cho nên vì vậy mà Thầy tóm lược lại để cho mấy con nhanh chóng như trong thời đức Phật, khi mà các quan đến mà theo cái lời yêu cầu của vua cha, cho các quan đến thỉnh đức Phật về cung để gặp vua cha, thì đức Phật chỉ thuyết pháp thôi các quan đều chứng quả A La Hán ngay liền tức khắc.

Cũng như năm anh em Kiều Trần Như khi thuyết pháp Tứ Diệu Đế xong thì Kiều Trần Như là người chứng quả A La Hán đầu tiên, rồi kế đó cái người em kế đó; rồi kế đó; kế đó lần lượt năm người đều chứng quả A La Hán hết. Nhưng mà lần lượt cái người này chứng rồi thì cái người kia thấm nhuần được cái lý Tứ Diệu Đế rồi chứng kế,

nghe rồi chứng đạo chứ đâu phải là đợi tu tập cái gì đâu.

Đó thấy chưa, đạo Phật nó thực tế như vậy. Cho nên ở đây Thầy lấy ngay cái chỗ năm anh em Kiều Trần Như mà dạy cho mấy con hiện giờ là câu tác ý: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”. Còn dạy mà đúng theo trường lớp thì phải đi từ cái lớp Chánh kiến cho đến Chánh định. Thì bài vở như trước kia có thời gian mà Thầy dạy rồi đó, thì nó phải soạn thảo từ cái giáo trình, giáo án, rồi bài vở mấy con phải có những câu hỏi phải làm bài hỏi này kia đó, như là một học sinh. Rồi phải làm cái bài luận văn, khi mình hiểu biết được những cái điều kiện đó mình phải làm cái lý luận của mình như thế nào, thế nào để triển khai cái tri kiến của mấy con đi từ cái nhân quả này cho đến cái nhân quả khác.

(01:55:18) Còn ở đây mỗi mỗi cái mấy con cứ thấy nó nhân quả, không cần tư duy nhiều, cứ hễ nó xảy ra gì: “Đây là nhân quả, vui vẻ mà trả, không có gì mà buồn phiền”, có vậy thôi! Rồi đau nhức trên thân mấy con: “Đây là nhân quả vui vẻ mà trả nó, đau nhức cũng là mình trước kia mình cũng làm cho người khác cũng đau nhức như vậy, bây giờ đau nhức lại trả quả có gì phải buồn

phiên?!”. À chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Tu sinh Diệu Hiền: Sau đó mình tác ý câu: “*Tâm bất động, ...*”?

Trưởng lão: Ừ, “*tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”. Đó giải thoát liền, nó vừa nhanh vừa gọn để giúp cho mấy con giải thoát liền.

Còn bây giờ mà Thầy mở lớp là phải có tám ông chứng đạo, chứ không phải riêng mình Thầy. Ông này dạy lớp Chánh Kiến, ông này Chánh Tư duy, như vậy là có tuần tự cho đến Chánh định thì mới được. Còn Thầy phải nghỉ ngơi, chứ bắt Thầy dạy nữa chắc chết Thầy.

Cho nên mà Phật tử hầu hết mà đến đây, Thầy nhờ cô Trang hoặc là Minh Đức hoặc là chú Mật Hạnh hoặc là người nào đã có chút ít hiểu biết rồi. Phật tử mà trời ơi! Họ có tu tập gì nhiều đâu, đến đây cầu mà ngay từ cái trí tuệ nhân quả để xả tâm họ thôi, họ đem ra câu chuyện gia đình của họ nói con họ đau, bệnh như thế này, ông già họ thở không ra hơi, họ... (. . .) mắc công Thầy quá! Họ không thấy nhân quả sao mà họ hỏi những cái chuyện lòng vòng vậy.

Cho nên, thường thường Phật tử họ hay hỏi chuyện gia đình họ không à. Họ muốn Thầy ban

pháp cho họ cầu an, cầu siêu.

(01:56:42) **Tu sinh Diệu Hiền:** Bạch Thầy, những cái người cư sĩ ở ngoài đời khi họ đang làm việc thì họ vẫn tác ý câu: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” vẫn được?

Trưởng lão: Được chứ con, nghỉ nhắc nó, trong khi đó nó có sự kiện gì xảy ra gì đó thì ngay đó họ tác ý cái câu: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Tất cả đều nhân quả mà*”, họ nói vậy đó cũng đủ họ xả tâm rồi, họ đâu có buồn phiền ai nữa đâu, họ cứ tiếp tục làm việc vui vẻ, không chửi ai nữa.

Tu sinh Diệu Hiền: Chết rồi! Vậy là lần đó con cứ nghĩ rằng an lạc, vô sự là phải ngồi không chứ, chứ đang làm công việc không có...

Trưởng lão: Bắt đầu, mình làm công việc mình chứ nhưng mà vô sự. Vô sự là vô sự cái tâm không còn chướng ngại nữa.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ, con hiểu rồi.

Trưởng lão: Tu tập sướng quá!

(01:57:23) Thầy Mật Hạnh: Dạ thưa Thầy, Thầy nói: “Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”. Bây giờ mình ngồi mà nó không có niệm,

không có gì vậy đây là cái tâm mình nó định ở đâu, nó định, nó nghĩ trên cái thân hay nó định ở chỗ nào?

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên là bây giờ nó biết chứ gì, phải không? “Tâm Bất động, thanh thân, an lạc, vô sự” nó không có khởi niệm trong đầu mình á, thì nó biết cái thân của mình, nó biết hơi thở mình ra vô chứ không lẽ nó mất cái biết à.

Thầy Mật Hạnh: Thì như vậy nếu mà nó định vô nó biết cái thân mình là đúng đó, nó biết hơi thở vô ra là đúng.

Trưởng lão: Nhưng mà mình không vì cái lý do đó mà mình tập trung trong hơi thở của mình là bị ức chế. Mà nó biết thân nó, à bây giờ nó nhúc chỗ nào trên thân nó nó cũng biết nè, phải không? Mà nó biết cái thân nó từ chân đến đầu nó cũng biết hết hoàn toàn, bởi vì nó không niệm thì nó phải biết chứ sao.

Bây giờ nó không nhìn cây cỏ hoai thì nó nhìn thân nó thôi, mà nó nhìn thân nó thì nó biết thân nó chứ gì. Mà nó biết thân nó, bây giờ nhìn trên thân nó Tứ Niệm Xứ đây; Thân, Thọ, Tâm, Pháp đây tôi cứ nhìn nó thì tôi dùng Tứ Niệm Xứ mà tôi ức chế nó thì sai! Để tự nhiên thôi thì được.

(01:58:23) **Thầy Mật Hạnh:** Để tự nhiên nó định lên thân Thầy?

Trưởng lão: Ở nó định đó, bởi vì nó bất động thì tự nó định trên thân nó.

Thầy Mật Hạnh: Nó định vậy mà mình tự nhiên không ức chế mình cứ ngồi kéo dài hoài.

Trưởng lão: À! Mình ngồi chơi vậy thôi, không có cần chú ý gì, nó biết thì nó biết, mà nó không biết nó biết cái chuyện khác cũng được không cần gì hết, nhưng mà nó không có niệm. Nó không có niệm, mà nó biết cái chuyện khác. Cũng như bây giờ nó biết cái thân nó rồi; rồi nó biết cái bàn; rồi nó biết cái bình bông này; rồi nó biết cái cửa sổ; rồi nó biết cửa cái; rồi nó biết cây kia; rồi nó biết hình ông Phật đó; rồi nó biết tấm lịch; nó biết cây quạt máy; nó biết hết trong phòng này cái gì nó cũng biết hết, nhưng mà nó không dính cái chỗ nào hết. Chớ mà mình chú ý: Ờ, bây giờ nhìn ông Phật hoài đó, cũng dính đó.

Thầy Mật Hạnh: Nếu mình sống nó vậy hoài, là kéo dài lâu ngày có Tam Minh?

Trưởng lão: À, chừng bảy ngày là nó đủ lực, Tam Minh nó đủ đó. Con muốn bay lên trời nó bay đó.

Thầy Mật Hạnh: Nó bay là con giữ nó lại rồi.

Trưởng lão: Bây giờ nó chứng rồi!

Cô Trang: Thôi giờ mình dừng, cho Thầy nghỉ đó.

Trưởng lão: Thôi rồi, còn hỏi Thầy gì nữa không con? Máy con về.

Tu sinh Diệu Hiền: Bạch Thầy ngày mai con xin về nhà con giải quyết nhân quả Thầy ơi. Chứ thật sự con cũng không có nhớ nhà gì hết!

Trưởng lão: Rồi, rồi thôi rồi về giải quyết nhân quả đi cho xong.

Tu sinh Diệu Hiền: Dạ con còn lên để con tu tiếp.

Trưởng lão: Bị vì con hai người, mà chừng nào nó nhập lại một người thì thôi, chứ giờ hai người phải về tập. Rồi con cứ về, không gì đâu.

Rồi mấy con, Thầy uống nước rồi Thầy ra.

--->>>❖<<<---

02 - TRIỂN KHAI TRI KIẾN - TU TRONG CÔNG VIỆC

1 - TRI KIẾN GIẢI THOÁT

(00:00) **Trưởng lão:** Người ta đem về người ta cho kêu cơm không ngon, có phải không? Thích tôi rang lên tôi ăn, tức là tôi còn đời, ham cái này cái kia. Tôi đã biết tu rồi chứ, thân này tôi giữ còn không được hưởng hồ tôi giành làm cái gì mấy con.

Nhưng mà tu cái gì giờ đây? Các con thấy con có tu gì đâu? Tôi vui về tôi nấu cơm, mấy người ăn ngon được tôi mừng. Cái nào ăn dở quý vị chê tôi cũng không giận, không buồn gì đâu. Tại mấy người còn đời. Có phải không? Đời mới chê dở chê ngon chứ con, đạo ai mà chê. Cầu ăn sống được là phước lắm đó, có phải không, mấy con thấy không?

Sự tu hành đến đây rất dễ dàng, thấy người nào tu được là biết. Hôm nay nấu cơm mà không có rau, thấy khó ăn lắm thì biết cái người này chưa, còn xa, có phải không mấy con? Chứ mình đâu có

gì mà mình giận, mình buồn phiền phải không? Mình biết người ta cái tâm đời như vậy thì nói gì mình cũng không giận hờn, buồn phiền thì tức là mình giải thoát chứ sao?

(00:58) Mình lo cho mình, ai cứu mình? Đức Phật nói: *“Các con tự thắp đuốc lên mà đi, ta không đi con đường đó cho các con được”*. Ông Phật còn đi không được, có ai tu được cho mình đâu? Vậy mà không chịu thắp đuốc lên mà đi. Mà thắp đuốc lên thì người ta chửi mình không giận. Còn mình không tự thắp đuốc lên đi thì mình giận. Hồi nào tới giờ đó, khi trước mình chửi người ta tan nát hết, bây giờ người ta chửi mình có chút giận. Như vậy là mình không có trí tuệ, phải không mấy con? Bởi vì Pháp Phật dễ quá mà!

Ngày xưa trong thời đức Phật người ta thích nghe đức Phật giảng, chứng rồi. Tại vì người ta thấy đời có gì nữa đâu hết, tất cả các pháp đều vô thường. Do khi mà Thầy gặp cái lời của đức Phật dạy mà Thầy đã nói lên một cái bài kệ:

Buông xuống đi, hãy buông xuống đi!

Chớ giữ làm chi, có ích gì

Thở ra chẳng lại, còn chi nữa

Vạn pháp vô thường, buông xuống đi!

Chúng ta chỉ còn có nụ cười, ai làm gì làm cũng cười. Các con thấy Thầy cười, chứ có thấy Thầy khóc đâu. Bữa nay sống ngày mai chết cũng cười chứ không khóc, không có khóc đâu. Chết là lẽ vô thường có gì đâu mà mình phải khóc? Đời người ta còn chấp chứa này kia, người ta còn khóc, người ta thương. Cũng như bây giờ mấy con thấy cha mẹ mình còn, chết là mình mừng chứ gì, được Niết Bàn. Mà nếu mà mình không hỗ trợ thì bà tiếp tục tái sanh luân hồi thì thọ khổ chứ có gì đâu. Chuyện đó là hẵn nhiên, không ai làm gì được hết, ông Phật giờ cứu cũng không được nữa.

Cũng như bây giờ Tú có người mẹ, khuyên bà mẹ sống *“Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”*. Tới chừng sắp chết: *“Mẹ nhớ giữ tâm bất động, chỗ đó là Niết Bàn đó, mình không còn tái sanh luân hồi”*.

Thì bà giữ cái đó bà thân nhiên bà ra đi. Thì cũng đâu còn vào những cái chỗ để còn tái sanh nữa đâu? Niết Bàn! Cho nên sống mình mang cái thân này mà thấy an vui, không ai làm động tâm mình được, đó là giải thoát. Còn mình lằng xằng lo chuyện này, lo chuyện kia chuyện nọ đủ thứ thì đó là không giải thoát.

(03:04) Đời với Đạo, cái sống mình thấy nó rất rõ. Chẳng hạn như ngồi trong thất mà ngồi đó mà lo nhiếp tâm ức chế ý thức để rồi thành đá, thành cây sao? Các con thấy có nhiều người cứ lo ở trong thất mà ngồi, trời đất ơi! Ráng gông mình ngồi một hai giờ đồng hồ. Tâm mà nó còn vọng tưởng thì cố gắng làm cho nó đừng khởi niệm, bộ cái người này bị khùng. Tu mà làm con người, mà con người có cái tri kiến, mấy con nhớ cái chỗ này rất quan trọng. **Cái tri kiến là cái sự hiểu biết. Cái niệm hiểu biết, nó phải khởi cái niệm ra để làm chủ tất cả những cái niệm dục, niệm ác.** Chứ mấy con không có niệm thì lấy cái gì mà làm chủ nó?

Cho nên trong người chúng ta có hai con người, một con người thiện và một con người ác; một cái niệm thiện và một cái niệm ác. Nó đấu tranh dữ lắm mấy con, nó cãi cọ với nhau dữ lắm. Nếu mấy con tu thì mấy con ngồi trong thất coi nó cãi: *“Bữa nay tao thấy mày bộ muốn làm biếng, muốn kiếm chỗ nào để ngồi ngủ gục đó”*. Cái thằng đó nó rầy thằng kia. Rồi cái thằng kia nói: *“Trời đất ơi! Thấy mệ muốn chết, tao ngồi tao ngủ một chút cho khôe, khuya dậy thức tu”*.

Cái thằng đó nói nghe cũng có lý. Thì cái thằng

mà nó có ý chí, nó quyết định đó: “Mày nói vậy không có được. Con người tu hành là phải có ý chí, đâu có hơi mà nghe uể oải cái là mày lo mày rúc vào một cái góc mày ngồi. Mày rúc ở trong đó là mày ngủ đó rồi. Người ta ở ngoài, người ta không thấy, nhưng mày ngủ cho sướng. Đó, mày gian xảo, không tốt”.

(4:42) Cho nên mấy cái thất mà mấy con thầy giảng màn, giảng tụi là mấy người ngủ, giảng cho kín. Còn mình tu hành thanh thiên bạch nhật, mở cửa tát bát, không có giấu gì hết. Gục thì để cho người ta cười, xấu hổ mình ráng mình sửa. Chứ mà che đậy, không ai cười mình hết thì tức là mình tu không được đó mấy con. Nó đơn giản lắm mấy con.

Ở đời đạo Phật nó có cái tri kiến giải thoát, mà cái tri kiến đó gọi là tuệ giải thoát. Tại sao chúng ta lại nhiếp tuệ của chúng ta? Hồi nào tới giờ mấy con thầy, Thiên Đông Độ dạy chúng ta buông hết cái vọng của mình. Tức là cái niệm khởi trong ý của chúng ta, đừng có cho nó khởi niệm nữa. Cái đó là cái tu sai của Thiên Đông Độ. Do cái trạng thái vô vi của Lão Tử dạy cho các thầy ở Trung Hoa người ta tu như vậy. Rồi các thầy Việt Nam mình chịu ảnh hưởng của Trung Hoa cũng tu như vậy.

Rồi niệm Phật để làm gì? Cái mục đích niệm Phật để nhất tâm chứ gì? Mà nhất tâm là mục đích làm cho cái tâm đừng có khởi niệm. Dùng cái pháp, cái câu niệm Phật đó làm cho ý thức không khởi niệm thì đó là tu sai đạo Phật. Ông Phật có dạy điều đó không? Ông Phật dạy chúng ta ly dục, ly ác pháp bằng ý của chúng ta.

Kinh Pháp Cú dạy rất rõ “*Ý làm chủ, ý tạo tác. Ý dẫn đầu các pháp*”. Chúng ta luôn luôn hoạt động, cái ý của chúng ta luôn luôn hoạt động “*Cái này không được, do cái tâm ái kiết sử, do cái tâm tham muốn, đừng lại, tao không làm theo*”.

Mà cái tri kiến của mình hiểu biết nó là ái kiết sử, nó là ác pháp không làm theo thì đó là mình làm chủ chứ? Diệt nó làm gì! Khi nó còn khởi những ác pháp thì mình làm chủ, nó cũng sai mình không được. Cũng như giờ này thấy mấy cái bánh đẹp ngon quá, thấy muốn ăn: “*Không có được, giờ này ăn phi thời, không được*”. Thì như vậy mình không ăn phi thời. Còn thấy ở bây giờ tui ăn lén thì cái này không được. Các con thấy tu hành là mình phải làm chủ chứ, mà làm chủ bằng cái tri kiến của chúng ta chứ cái gì?

Vậy đạo Phật gọi là đạo trí tuệ là trí tuệ ở chỗ nào? Trí tuệ tức là làm chủ cái tâm phàm phu của

chúng ta, cho nên nó ham muốn gì cũng không được hết. Cuối cùng thì mình có tri kiến giải thoát chứ gì?

(07:00) Cho nên Thầy mới dạy mấy con, trước tiên chúng ta còn ở trong gia đình là thấy nhân quả. Mỗi mỗi xảy ra buồn giận, vui cái gì, mừng gì, tất cả đều là thấy nhân quả. Mà thấy nhân quả thì chúng ta không buồn, không giận, không vui, mình coi bình thường. Mà tâm bình thường tức là bất động - thanh thản. Còn bây giờ nghe Thầy giảng *‘Tâm bất động, thanh thản, ...’* rồi ngồi rắng kèm cho giữ cho tâm bất động, thì trời đất! Gồng mình lên mà bất động đó mai một, mai một nó thành cái cục đá chứ nó đâu có thành người giải thoát đâu? Cho nên hiểu rồi, hiểu trật rồi mấy con.

Cho nên Thầy đưa mấy câu hỏi ra để trắc nghiệm coi mấy con tu có đúng không? Đúng pháp không? Trời đất ơi! Trật hết trơn, không có người nào đúng hết. Thầy mới trả lời cho năm câu hỏi đó, để làm cái cơ bản để nhìn thấy trong năm câu hỏi đó. Năm câu trả lời đó để mấy con lấy đó mà tu. Mà giờ có người nhìn, rồi lật tới lật lui cũng không biết làm sao. Thầy viết tiếng Việt chứ đâu phải Thầy viết tiếng Tây, tiếng Pháp, tiếng Mỹ gì

đâu. Thiệt tình, tiếng Việt đàng hoàng, chữ Việt đàng hoàng chứ Thầy có viết tiếng Mỹ đâu? Mà sao mấy con không hiểu nổi là sao? Hay là Thầy dở quá, viết tiếng Việt không rành? Chắc có lẽ Thầy phải đi học lại, để Thầy mới viết ra mới hiểu chứ.

(08:22) Cho nên Thầy quyết định, bây giờ không hiểu là phải viết làm sao cho mấy con hiểu để tu cho được. Thì đó là trách nhiệm của một vị Thầy. Mấy con bỏ hết cuộc đời vô đây tu, cuộc đời của mấy con còn gì nữa? Có một sự giải thoát thôi, mà giờ không còn có cái gì hết, đi ra nữa rồi thì còn cái gì đây? Hay là mấy con vô đây để tạo cái phước hữu lậu? Nấu cơm cho người ta ăn đặng mình có phước hữu lậu, mai một mình chết bỏ thân này đi ra làm nhà giàu? Trời ơi nhà giàu sướng lắm à mấy con?

2 - LO ĐỜI SỐNG CHO MỌI NGƯỜI CŨNG LÀ TU

(08:52) Bây giờ mấy con thấy cái người nhà giàu là khổ nhất, khổ hơn cái người nghèo. Lo ăn trộm, ăn cướp, lo này kia, rồi sắm xe cộ đi cho tốt, ra đường sợ tai nạn giao thông. Mà cái xe quẹt có chút ít. Trời đất ơi! Nó đau lòng xót dạ. Có phải không? Còn mình không của cái gì hết, nó quẹt đâu thì quẹt kệ nó, đâu có đau lòng xót dạ, bởi

giải thoát. Cho nên cái người nghèo Thầy nói giải thoát, cái người giàu coi chừng không giải thoát.

(09:19) **Tu sinh Thanh Như:** Bạch Thầy! Tụi con cũng không có mong cái phước hữu lậu đó đâu, bạch Thầy. Mà cái duyên của tụi con giờ nó dính vô trong cái bếp như vậy...

Trưởng lão: Dính cái bếp là tốt chứ sao. "*Mày không cầu phước hữu lậu để sau này mày giàu sang, do mày lo cơm ăn áo mặc cho người ta*". Nhưng mà vì cơm ăn áo mặc cho mọi người đó mà mọi người tu, mà lơ mơ bao nhiêu phước của mấy người về tui là tui giải thoát, có phải không?

Bây giờ họ chửi con không giận, họ nói con nấu cơm sống, cơm sinh con không buồn thì đó là con giải thoát. Bởi vì công chuyện con làm là để nó trắc nghiệm và thử thách được cái tâm của con. Ai nói gì nói tôi thấy tôi giải thoát, không giận, không hờn, chê cũng được, khen cũng không mừng. Thì đó là con lấy cái đối tượng của con mà con xả cái tâm con. Thì giờ tôi giải thoát, tôi đâu cần phải vô thất đâu.

Bây giờ một mình tôi, tôi ngồi đây, tôi làm bếp, một mình tôi, tôi cũng không có cần. Mà giờ có nhiều người đến đây nói nữa, tôi cũng làm thính,

tôi không thềm cãi cọ. Chứ mà con mà nói um xùm lên nữa thì thôi rồi. Có phải không? Mấy con thấy, người ta gọi có một chút cái mình nói quá trời, nói luyên thuyên thì không có được. Thôi dẹp xuống dùm, cho nên không nói. Ai nói thì tôi nghe, nghe rồi thì bên lỗ tai bên đây nghe, thì qua bên đây rớt xuống, tôi không có lưu ý, tôi không nhớ lại. “*Hồi chiều đang nấu cơm có cái cô nào đó vô nói mình thế này thế kia*”, nhớ lại thì không được. Thì khi mà nó khởi niệm nhớ: “*Dừng lại! “Nấu cơm cho người ta, chứ không phải là lượm lật ba cái rác rến của người ta, rồi bây giờ trong cái đầu, mệt lăm!”*”.

Cho nên trong cái sự tu tập, theo Thầy nó dễ dàng, nó giải thoát dễ dàng. Ngày xưa thời thanh niên, Thầy lên Hòn Sơn, Thầy nỗ lực Thầy tu. Thầy ở trên đó chín tháng. Trời đất ơi! Một mình, 1 bóng ăn lá cây, nó khổ sở vô cùng. Nhưng mà mình nghĩ vậy mới giải thoát chứ. Nhưng mà không, không giải thoát đâu mấy con, không hết tham, sân, si.

(11:18) Cho nên Thầy thấy thật sự ra có khổ hạnh mới thấy được cái khổ hạnh của giải thoát. Không khổ hạnh thì cứ nghĩ tưởng là mấy người ở rừng, ở núi chắc là làm Tiên, làm Phật hết. Không

làm Tiên, làm Phật được đâu! Chính mình ở giữa chợ mà người ta chửi mà không giận, đó là Phật. Các con thấy đơn giản, quá đơn giản! Mà mình hiểu, mình điên gì mà giận cho mình khổ. Thầy nói tự mấy con làm khổ mấy con, chứ không ai làm khổ hết.

Nhân quả thì nó phải diễn biến. Mà diễn biến thì có người nói vậy, kẻ nói khác. Rồi thời tiết có lúc vậy lúc khác, chứ nó đâu đứng yên một chỗ được, nó là nhân quả mà. Nhưng mà tại sao tâm mình lại để động như vậy? Than thân trách phận, thế này thế kia, buồn, giận, thương ghét đủ thứ.

Trong huynh đệ của mình có một người sắp chết, vui vẻ tiễn họ đi xuống, đi lên vườn cao su nằm, có gì đâu mà buồn? Có gì buồn đâu, mai một mình cũng đi vậy chứ gì? Nhưng mà đi trong cái vui vẻ, chấp nhận, để tâm bất động để mà đi vào Niết Bàn. Có phải sung sướng không? Còn cái thân này thì cứ chôn nó cho rồi, chứ để đó làm gì? Nó không chết.

Thầy bây giờ không chết thì tại vì mấy con còn đeo chân Thầy. Chứ mà không ấy là Thầy ra ở ngoài vườn cao su đào lỗ nằm xuống, thế rồi tịnh chỉ hơi thở mấy con lấp lại. Thầy khỏi ăn này, khỏi tự miệng ăn, mà khỏi nói, khỏi gì, khỏi mời

Thầy vào đây nói chuyện cũng cực, để ngồi chơi cho sướng. Các con thấy cái người mà ngồi không chơi không sướng? Hay cái người nói chuyện như Thầy thì sướng? Cho nên Thầy nghe, mấy con mời Thầy nói chuyện. Trời ơi! Thầy lo, lo rầu không biết được, có giải thoát đâu. Rồi khi viết bài cho mấy con làm trật thì nói thiệt, một đám học trò của mình mà nó tu kiểu này, mình không tính cũng khổ thân cho tụi nó, chứ đâu phải sung sướng gì? Phải không?

(13:16) Nhưng mà may mắn mình thấy được có người học trò tu khá lắm đó. Ở trong cái số mấy con có người tu khá, chứ đâu phải không đâu? Cái đám học trò Thầy, chứ sau này chắc có người nữ chứng đạo. Rồi bây giờ kiếm người nam chứng nữa thôi, là đủ hai người. Một người thay Thầy dạy bên nam, một người thay Thầy dạy bên nữ, có phải không?

Mà khi cái bức tâm thư của Thầy gửi ra, những cái câu hỏi của Thầy gửi ra, thì người nào mà làm đúng Thầy biết là người đó đã tu đúng. Còn người nào làm trật thì tu sai, phải không? Tu đúng mới làm trúng chứ, cái này có kinh sách nào mà dạy cái nào ra đâu. Qua kinh nghiệm mà viết ra những câu hỏi để mấy con trả lời. Mà mấy con trả lời trớt

là mấy con đã tu sai. Mình cũng đem kinh nghiệm tu của mình mà nói ra, chứ mình có nói cái sai của mình đâu. Nhưng mà nó sai, không đúng với khóa tu rồi, cho nên mấy con tu sai.

Do đó bây giờ đó mấy con thấy cũng may mắn là ở trong số huynh đệ của mình cũng có người làm đúng, tức là biết cách tu đúng thì người đó sẽ chứng đạo mấy con. Mà ngay khi mà đến mà gặp Thầy, Thầy chỉ khuyên một cái là người đó giải thoát hoàn toàn, còn cái gì nữa mà khổ? Cho nên ngồi chơi, có gì đâu. Ngồi suốt ngày ngồi chơi, bởi vì mình giải thoát rồi làm cái gì giờ đây? Chờ cái duyên của mình đủ thì mình đem kinh nghiệm mình ra dạy người ta để được giải thoát.

(14:53) Đó thì mấy con thấy, có gì khó khăn đâu. Và các con nhớ đọc lại kỹ cái bài của Thầy, trả lời năm câu hỏi. Đó là cái cốt cán để mà chúng ta tu tập, để làm chủ sự sống chết của chúng ta. Muốn giữ gìn tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự thì phải ngay trong những cái câu trả lời của Thầy mà biết áp dụng vào đời sống của mình.

Mà câu thứ năm Thầy nói phải tu bốn pháp. Có người nói: “Bây giờ tôi tu, một giờ này tôi tu chỉ một pháp. Tôi ngồi đây, tôi giữ tâm tôi không có vọng tưởng, có một pháp thôi, chứ làm sao mà

bốn pháp được?” Thì mấy người này tu khùng. Bởi vì ức chế ý thức, cho nên tu có một pháp thôi à. Còn mình ngồi chơi vậy á, thì một lát thì có người chạy lại hỏi này hỏi kia thì đó là một pháp rồi. Mà giờ không có ai thì tâm niệm của mình nó khởi ra cái niệm thì đó là một pháp nữa rồi. Thì muốn dẹp cái đó thì phải tu một pháp chứ sao. Chứ bây giờ không lẽ nó, cứ suy tư theo nó hoài sao? Các con thấy không?

Nói bốn pháp, chứ sự thật ra trong một giờ tu tập thì trong bốn pháp này các con có khi thì mấy con tu Định Vô Lậu; có khi thì phải đi Thân Hành Niệm; có khi thì phải dùng Định Niệm Hơi Thở; có khi thì phải Như Lý Tác Ý. Luôn lúc nào cũng sử dụng pháp, chứ có lúc nào mà ngồi chơi được đâu? Tâm mình thì như cái chợ Trảng Bàng mà bây giờ ngồi chơi, chơi được à?

Có phải tâm của mấy con mà nó yên lặng, thì nó dễ rồi. Mà nó yên lặng theo cái kiểu ức chế thì không được. Nghĩa là lúc nào cũng biết hơi thở ra vô, ra vô thì kẹt. Đó là dùng hơi thở ức chế, không đúng. Lúc nào cũng ráng gồng mình “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*” thì (không được). Chỉ nhắc tâm bất động thôi, Trời đất ơi! Tu bây giờ ngồi mệt quá.

Mà tu mà không giải thoát mà mệt là tu sai, dụng công nhiều. Cho nên mấy con thấy mấy người mà dụng hơi thở mà tu cũng dụng công sai. Người ta tu giải thoát mà, tại sao mà tu không giải thoát mà còn dụng công cực dữ vậy? Thôi đi ra cuộc đất kia cà, cho nó sung sướng hơn là ngồi đây mà dụng công! Cái người dụng công là cái người làm công việc rất là nặng nhọc. Cho nên ở đây tu giải thoát thì mình không nên dụng công một cái gì cả.

3 - KHÔNG NIỆM THIỆN NIỆM ÁC LÀ XẢ TÂM

(17:25) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy! Lúc trước Thầy có dạy con cái câu là, khi mà cái tâm có chướng ngại thì con tác ý xả. Còn nếu niệm không chướng ngại thì để nó tự nhiên tư duy. Dạ con cũng chưa hiểu rành hết hai cái câu đó, bạch Thầy?

Trưởng lão: À! Ví dụ như bây giờ có cái niệm nó khởi lên: *“Hồi sáng này có cái người đó mà nấu cơm gì mà khét khê, sống ăn không được. Cái bà sao mà nhiều chuyện quá”*. Con khởi đây là ác pháp nè: *“Cái niệm mà ác pháp, mà nói bà đó nhiều chuyện”*.

Đó! Thì đó là mình biết đó là cái ác pháp, thì

từ đây về sau đó, mình nhắc nhở cái tâm mình “*Từ đây về sau không được khởi cái tâm nói cái bà này nhiều chuyện thế này thế kia. Mà chính mình trong cái ác pháp đó, chính mình đang tu để cho mình được giải thoát thì phải giữ gìn tâm bất động, thanh thân...* “. Thì con sẽ nhắc “*Tâm bất động, thanh thân...* “ thì nó không nhớ cái niệm này, tức là nó xả cái niệm đó đi.

Nhưng mà khi có một cái niệm thiện, con ngồi đây con nghĩ: “*Bữa nay mình nấu cơm như thế này phải làm thêm một cái món ăn gì cho quý thầy ăn cho được, cho ngon miệng, ăn cơm được để có sức khỏe tu tập*”, thì đó là niệm thiện. Do niệm thiện thì tiếp tục ở trên pháp thiện, tăng trưởng cái niệm thiện đó, bằng cách là con nhớ “*Bây giờ thôi mình ra ngoài vườn mình hái rau hái này kia*”, theo cái niệm thiện mình nghĩ con, “*để mình làm cái món ăn đó*” thì cái này là con tăng trưởng cái niệm thiện đó. Cái điều đó là tốt, không nên diệt cái niệm đó.

Tu sinh Thanh Như: Ủa như vậy là được hả, bạch Thầy?

Trưởng lão: Chứ sao! Chứ bộ con diệt hết nó sao?

(19:05) **Tu sinh Thanh Như:** Lúc đó con hỏi chú Mật Hạnh, chú nói lúc này đang ngồi tu là không phải ở trong bếp, phải đuổi nó đi, nói “đang giờ tu” ...

Trưởng lão: Đúng rồi! Thì đang cái giờ mà con tu thì con cũng phải nói: “Giờ này là giờ tu, không được đi hái rau, phải cái giờ lao động, cái giờ lao tác thì mới làm công việc này. Nhưng mà mày nghĩ điều đó là điều tốt, cho nên tao ghi nhận để rồi khi hết giờ tu tao ra làm việc”, phải không?

Chứ bây giờ con đang tu mà bắt con đi ra ngoài kia. Sau này đó, sau này mà tu không có thời khóa, không có giờ giấc gì hết, thì nó muốn hỏi giờ nào cứ đi làm hồi giờ nấy. Còn bây giờ con bị kẹt ở trong cái thời khóa rồi.

Thí dụ như bây giờ bảy giờ con tu tới mười giờ phải không? Là ba tiếng đồng hồ trong một buổi. Trong khi thay vì mười giờ, đúng mười giờ con xả thiền ra thì con mới đi hái rau chứ gì? Mà giờ mới có ngồi có bảy giờ rưỡi tám giờ gì đó thôi, mà nó khởi cái niệm đó, cái bỏ đi ra hái rau thì không được. Chú Mật Hạnh nói đúng.

“Ồ, tao ghi nhận đó mà đúng mười giờ tao xả ra rồi, bây giờ mày không lái nhái nữa, tao biết rồi, tao

sẽ làm có trách nhiệm. Làm những cái thiện pháp này, tao không có bỏ mày đâu, tao sẽ tăng trưởng đó. Cho nên bây giờ ngồi lại im lặng đi”.

Thì bắt đầu bây giờ nó ngồi lại im lặng. Nó nghĩ ra, nó nghĩ cái chỗ mà đi hái rau đó. Rồi “*Bây giờ đó, phải nói chú Mật Hạnh cho mấy hột đậu... “ để bóp gỏi chứ gì? Nó thêm rồi chứ gì? Cái chuyện đó, nó thêm vô cho con đó. “Được, tao nói để hỏi xin”, thì con cũng ở trong.*

Khi con ngồi thiền, con triển khai cái tri kiến, tri kiến thiện pháp của con quá tốt, tại sao lại không triển khai? Chứ con ngồi con làm tỉnh để làm gì? Mà con thấy cái đó lợi chứ gì? Con ghi nhận rồi, tới chừng xả thiền ra thì con gặp chú Mật Hạnh “*Cho một mớ đậu phộng đi, tôi ra ngoài vườn, tôi hái mớ rau càng cua, tôi về tôi làm gỏi”, phải không? “Rồi tôi sẽ chia cho mọi người một mớ ăn, ngon tuyệt trần. Tôi bữa nay tôi làm, tôi có chanh nữa”, có phải không? Con thấy trong cái vấn đề đó toàn là thiện pháp giúp cho người, tạo cái phước quá lớn còn gì!*

(21:25) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy! Vậy nếu mà trong thời gian mà tụi con ở trên làm bếp thì thôi. Còn trong thời gian tụi con tu tập đó, là buổi chiều nè, với lại buổi tối, buổi khuya,

rồi nhiều khi tụi con cũng có khởi cái niệm “Ngày mai phải làm vậy vậy vậy” thì tụi con không được diệt cái niệm đó?

Trưởng lão: Không, cái niệm đó là niệm tốt, không được diệt. Cái niệm giúp mọi người mà, trời ơi! Đã nói đem lòng thương yêu đến mọi người thì mọi người sẽ yêu thương mình. Thì mình đem lòng thương yêu mọi người thì chư Phật sẽ yêu thương mình thì mình sẽ thành Phật.

Tu sinh Thanh Như: Dạ bạch Thầy mà trong khi lúc đó mình đang tu tập?

Trưởng lão: Thì đang tu tập, cái đó cũng tu tập chứ. Chứ con tu tập, bây giờ cái tâm của con cứ nhắc không có niệm gì hết, con coi đó là tu tập, còn cái mà niệm đó không tu tập à? Con nghĩ con làm điều tốt đó là tu tập hơn ai hết đó! Sợ con nghĩ làm điều ác hại người ta nó mới không tu tập?

Tu sinh Thanh Như: Vậy con nghĩ là con bị phóng dật đó, bạch Thầy?

Trưởng lão: Nó phóng dật khác, con hiểu phóng dật khác. Bây giờ con phóng dật như thế này nè. Con nhìn ra cái cây kia thấy mấy cái trái chín “*Thôi để mình ra hái*”. Con phóng dật theo

mấy trái cây, con bỏ ra con hái thì đó là bị phóng dật, dính mắc, dính mắc hái.

Còn phóng dật thì con thấy mấy cái cây đó, con thấy nó chín: “*Thôi để lát nữa mình hái*”. Hay hoặc thấy trái mít nó chín: “*Thôi để lát nữa hái*”, thì cái này phóng dật thôi chứ chưa dính mắc. Còn làm liền là dính mắc đó.

Lúc bấy giờ thì mình phóng điều đó là điều tốt “*Thấy những trái cây, lát nữa mình hái mình đem chia cho chúng, người chửi, người chửi, ăn với nhau*”, phải không? Mình nói, nhưng mà mình tư duy, mình suy nghĩ như vậy, chứ mình chưa có đi làm ngoài đó. Nhưng mà nó phóng ra rồi, bắt đầu mình nghĩ cái điều thiện, điều tốt cho mọi người thì nó tốt chứ sao. Đâu có cần gì cứ ngồi với tâm bất động đó chi? Mình ngồi đây làm cái chuyện thiện, chuyện tốt. Con cứ làm đi rồi cái tri kiến của con càng ngày nó nghĩ tốt thì con sẽ được giải thoát.

(23:20) **Tu sinh Thanh Như:** Chèn ơi! Vậy là hôm nay, bạch Thầy, vậy là con đuổi nó đi hết rồi bạch Thầy!

Trưởng lão: Con đuổi nó đi, cho nên giờ con chưa làm Phật được.

Tu sinh Thanh Như: Con nghĩ là: *“Giờ này đâu phải là giờ trong bếp đâu mà mày ngồi mày tính chuyện đi làm cái này, làm cái nọ”*.

Trưởng lão: Chớ hỏi ông Phật ông tu ổng chứng rồi mà ông có suy nghĩ không? Nếu không suy nghĩ thì ổng làm gì ông đem pháp ông dạy mình? Con thấy không?

Thành Phật rồi cũng còn đem pháp, cũng tư duy suy nghĩ dạy chúng sanh tu như vậy, vậy, vậy, nhờ đó mà mình có pháp. Chứ còn cứ không suy nghĩ, chắc không có pháp.

Bây giờ Thầy ngồi, Thầy chơi vậy mà nó suy nghĩ *“Thấy chúng bây giờ tu hành như vậy, mình phải tìm cách này, cách kia giúp cho đỡ cho chúng”*. Như vậy cái suy nghĩ đó là trật à? Không lẽ Thầy ngồi như gốc cây à, mà gốc cây có lợi gì? Mà suy nghĩ đó đó, nó dùng cái tri kiến, trí tuệ của nó để nó giúp đỡ cho mọi người, nó làm tốt cho xã hội, phải không?

Cho nên bây giờ Thầy ngồi đây mà Thầy soạn, Thầy đánh vi tính. Thầy soạn những cái tập sách Đạo Đức Làm Người, sống không làm khổ mình khổ người. Những cái tập sách đó, nó lợi ích cho xã hội, nó làm cho mọi người sống đạo đức. Bây

giờ mình suy tư ra từng cái hành động, người đó họ làm cái hành động như vậy đó là cái đạo đức nhân quả như thế nào mà đem đến sự an vui cho người khác như vậy. Mình giải thích cho người ta nghe, thấy nó hợp lý và nó đúng quá thì người ta sẽ bắt chước. Còn mình không viết, không nói thì ai biết đâu.

Vậy thì Thầy phải suy nghĩ chứ, làm Phật không suy nghĩ à? Như vậy con bây giờ chưa làm Phật, mà muốn giết chết cái ông Phật hết rồi. Cái trí tuệ đó là ông Phật!

(25:00) **Tu sinh Thanh Như:** Chết rồi! Vậy là con sai nữa rồi, bạch Thầy. Nhiều khi con ngồi con nghĩ nói “*Ngày mai bàn với dì Tư, với Minh Đức làm cái này, cái này, như di tính món đó, món đó... vậy đó.*” Vậy là cứ việc cho nó triển khai ra luôn hả, bạch Thầy?

Trưởng lão: Triển khai ra hết, tốt, cái đó là cái thiện. Chứ phải chi con làm vậy “*Ngày mai mình làm món ăn này, mình giấu đi rồi mình ăn riêng*”, thì đó xấu, ích kỷ. Mình làm cho mọi người ta ăn cho ngon thì đó là cái tốt thôi, tu hành như vậy chứ.

Thầy nói thật sự ra các con thấy nhiều đây, như chú Pháp Quang này với chú Hiệp này, hai

người này cứ lui cui làm hoài. Thầy nói “*Mấy người này tu dữ lắm đó*”. Họ giải thoát, họ làm cho mọi người. Họ làm nền này, làm cái này cái kia cái nọ, ống nước đổ này kia trong phòng. Họ làm cho mọi người, chứ sự thật ra cái trí tuệ họ phải tư duy suy nghĩ từng cái hành động đó làm cho tốt công việc. Mà làm tốt công việc thì trí tuệ nó có triển khai chứ sao? Lợi ích cho người ta. Chứ ống làm những cái thất này ông ở à? Có phải ông ở mình ông hết mấy cái thất này? Tại sao ông lui cui suốt ngày? Không biết ông kêu cái gì làm hoài? Làm cho ai đây? Nó làm vì lợi ích cho mọi người tu. Trời đất ơi! Cái đó phước báu quá lớn.

(26:16) Mấy con là nhà bếp mà mấy con không biết cái phước báu quá lớn. Làm cho món ăn ngon người ta ăn được ngon thì phước báu vô lượng, lo gì! Mà phước báu vô lượng thì mình giải thoát chứ sao? Chứ đâu, mình đâu có cầu mà tôi phải sanh ra nhà giàu có tiền, có bạc, có nhiều đâu, tôi không cần! Mà tôi chỉ cần cái phước giải thoát. Thì bao nhiêu cái chuyện con làm lợi ích cho người ta nó gom lại để tạo thành một cái phước giải thoát cho con. Một ngày nào đó con thấy bây giờ tới cái giai đoạn mà mình hết cái duyên rồi thì nó ngồi lại nó bất động. Tại tôi

làm lợi ích cho mọi người nó bất động.

Con có cầu danh không? Có làm để cho người ta khen con không? Chứ mấy cái nhà kia họ làm từ thiện, họ cầu danh lắm. Họ bỏ tiền ra, chứ nói ông A, ông B này ông bỏ tiền ra ông làm từ thiện dữ lắm. Đó là cầu danh! Còn mình đây mình làm có cầu danh không? Con có làm để cho quý thầy được khen con làm giỏi không? Họ đâu có khen.

Cho nên vì vậy mà mình thấy mình làm có nghĩa là mình làm vì cái an vui, vì cho mọi người thôi. Đem lại cái sự hạnh phúc an vui cho người khác thì như vậy là hay quá.

Thí dụ như bây giờ, Thầy nói như bây giờ cháu Trang ở đây. Thầy thấy làm vậy là tu rồi còn cái gì nữa. Tính toán này kia, trong đầu óc nó có nghĩ ngợi, phải truy tìm mua gạch, mua ngói, mua đá, xi măng đất cát ai cũng gọi hết, làm hết, giải quyết hết, đem về cất nhà cho mọi người ở tu. Chứ không lẽ giờ nó cất nhà, nó ở mình nó? Hay hoặc là nó cất để nhà nữa nó làm hiệu trưởng? Đâu có điều đó, nó đâu có cầu con. *“Tôi chỉ mong tôi làm cái xong hết rồi, mọi người vào tu thì tôi cũng vô thất ngôi một mình chơi”*. Thì chừng đó là giải thoát, chứ tôi có danh, có lợi gì đâu? Tôi đâu có làm ông lớn, bà lớn nào đâu?

(28:11) Ở đây Thầy thấy Thầy có tổ chức, thầy Gia Hạnh thay Thầy được tiếp khách ngoài đó. Chứ cái gì cũng bắt Thầy chắc Thầy mau chết quá, có phải không? Con thấy không? Còn bên nữ mấy con có gì hỏi cô Trang đỡ giùm Thầy. Chứ cái gì cũng hỏi Thầy chắc Thầy chết luôn sớm đó. Thầy biết rằng mấy con không gặp Thầy thì thôi, gặp Thầy thì rất là an vui. Bởi vì Thầy vui về thì cái từ trường của Thầy phải vui chứ sao? Chứ Thầy có khóc bao giờ đâu. Chứ gặp mấy ông mà khóc đó, mấy con thấy chưa vô tới nhà mà nghe coi rầu rĩ rồi: *“Sao cái không khí này coi nó ngọt ngọt quá! Nghe nó buồn khổ quá!”*

Còn mấy con bước vô cửa Thầy thấy hân hoan quá, cứ ngồi đây mà mong Thầy bước ra, có phải không? Khi Thầy bước ra thì các con hân hoan, như vậy là rõ ràng là ở đây có một niềm vui chứ. Ở đây cười không, không có ai, không có người nào khóc hết.

Còn thí dụ như cái người này mà cái ý kiến này, người kia ý kiến kia mà cãi cọ, Thầy nói *“Tu mà sao cãi dữ vậy?”* thì thôi dừng lại, không cãi, phải không? Người ta nói đúng thì nghe, mà không đúng thì thôi, có gì đâu mà phải cãi? Cái hay là cái chỗ này, tại vì mình không hơn ai hết à.

Mình đem cái ý kiến mình ra, mà mình thấy cái ý kiến mình bị người ta bác, vui vẻ chấp nhận. Mình đâu có thấy với ai đâu, thì chấp nhận. Còn bây giờ thì cứ làm, chừng nào hư thì sửa lại chứ có gì, phải không? Có vậy thôi, có gì đâu. Của mình, mình sửa với nhau, chứ có gì đâu mà mình phải cãi cọ.

Cho nên theo Thầy thiết nghĩ tu theo Phật là dễ quá rồi. Cỡ mà tu theo ngoại đạo phải lên rừng, lên núi luyện bùa, luyện chú thì chắc này mệt. Còn tu theo Phật chỉ ngồi chơi không có gì hết, ai chửi không giận, ai làm gì cũng không giận, cho ăn dở ăn dở, cho ăn muối ăn muối, cho ăn gì cũng được, miễn ngày có một bữa được rồi. Mình đâu cần, đâu có tham cầu cái sự ăn uống đâu, phải không?

4 - THẦY BÌNH ĐẲNG VỚI MỌI NGƯỜI

(30:17) Còn bây giờ mấy con làm dở quá, “Sao mà dọn cho Hòa thượng ăn vậy? Chết rồi!”. Thì cái này trật, không đúng. Hòa Thượng cũng như mấy con, chứ bộ Hòa Thượng ngồi trên cao sao mà Hòa Thượng? Nay giờ mấy con thấy Thầy có ngồi cao không? Ngồi như mấy con thì như vậy đâu có “thượng”, phải không? Bình đẳng.

Cho nên vì vậy, mấy con sao, Thầy vậy hà. Cho

nên đừng nói “*Tôi ráng tôi làm thêm cho Thầy ăn cho được*”. Sự thật ra mấy con ráng làm thêm cho Thầy ăn được. Đúng! Mấy con có tâm tốt, nhưng mà Thầy cũng chia ra chứ. Tốt hơn hết là mấy con nhớ nè, chừng nào Thầy ăn: “*Món ăn này, Thầy thường hay ăn cái này hơn là những rau cải, mà canh rau đò này kia Thầy chán lắm. Bởi vì từng ăn những lá cây trên rừng rồi, bây giờ thấy rau ớn lắm*”. Mấy con ăn lá cây rừng rồi sau đó mấy con thấy rau mấy con cũng ghê.

Cho nên bây giờ làm món ăn, mấy con đừng có nghĩ làm cho Thầy có nắm vậy, đừng. Thôi bây giờ làm cho Thầy ăn phải không? Thì mình làm một rổ vậy nè, chia người nhóm, người nhóm hết. Đó! Như vậy là Thầy ăn à. Chứ còn mấy con làm riêng cho Thầy, Thầy thấy, nghe nói làm riêng Thầy ăn, Thầy thấy ăn không có vô, nó không ngon chút nào hết. Mình ăn mà mấy đứa kia nó không có ăn. Không biết dở ngon, không biết, nhưng mà mình ăn riêng, nó không có ăn thì... Còn mấy con chia đều hết, Thầy cũng vậy, mấy con cũng vậy hết. Ở ngoài kia mấy con cũng ăn vậy, Thầy cũng ăn vậy, tức là mình san sẻ bình đẳng với nhau trong cuộc sống của mình. Nó giải thoát là ở cái tâm trạng đó, có phải sung sướng không mấy con. Tại vì bình

đăng.

(31:53) Bây giờ thí dụ như mấy con thấy Thầy mặc áo nâu này, Thầy đâu dám mặc áo vàng. Bởi vì mặc áo vàng là ông lớn rồi, cho nên mặc áo nâu. Còn mấy con mặc áo cư sĩ vậy là tốt, được thôi. Bây giờ mấy con mặc như vậy là quá quý rồi. Còn ví dụ như Thầy mặc áo nâu này kia, nó cũng là cư sĩ thôi, bình thường thôi. Mấy ông già mặc áo vậy, lỡ có lấm dính dơ cũng không sao. Còn mấy con phải giặt dĩa, sạch sẽ coi mới được, chứ không ở dơ, người ta cười!

Già thì nhiều khi nó lụm cụm, lỡ nó té, đất dính mình phui, mặc áo vậy nó phui rồi nó sạch. Chứ còn của con dính bùn đất thì coi không được đâu, phải không? Cho nên vì vậy mà theo Thầy thiết nghĩ già cứ mặc áo này đi. Còn trẻ thì mặc áo lam đi, thôi được rồi. Còn người nào như chú Pháp Quang muốn làm già, mặc áo già, như vậy tốt chứ có sao đâu. Tu vậy. Ở đây chỉ có hai cái loại áo. Ở đây không có ai làm Hòa thượng, cho nên không có mặc áo vàng.

Các con thấy không bao giờ mà Thầy đi đâu, Thầy mặc áo vàng hết. Trừ ra bây giờ đi họp với Giáo hội, mấy ông Hòa thượng mặc áo vàng mà Thầy không mặc áo vàng thì coi nó lỏi chỏi quá

đi. Thầy ngồi lên bàn chứng minh mà bao nhiêu người mặc áo vàng có ông thầy mặc áo nâu thì họ ngại quá. Thầy không có, họ cũng đem đưa cho Thầy.

(33:26) Sự thật ra hôm Thầy đi dự ở trên Tây Ninh, với Thầy đại diện. Thì ông thầy phó đại diện, ông thấy Thầy mặc áo nâu. Bởi vì Thầy mặc, Thầy đi có một cái áo, Thầy đâu có đem y áo gì đâu. Ông xách cái áo ông lại, ông nói: “*Xin cúng dường thầy*”. Thầy biết mấy ông thầy Thầy ngồi lỏi chỏi coi không được, do đó mới cúng dường Thầy. Thôi được rồi, Thầy mặc vô cho nó đồng phục với nhau chút. Do đó bình thường thôi mấy con. Chứ còn thật sự ra Thầy thấy cái áo nâu này đi nó sạch sẽ mà nó gọn gàng lắm, nó không có tỏ vẻ như mình Hòa Thượng đồ này kia. Hòa Thượng làm chi, ngồi cao rúi ro té cũng khổ!

Cho nên Thầy không muốn làm Hòa Thượng chút nào hết. Ai muốn gọi Hòa Thượng thì gọi. Sự thực ra thì Giáo hội tấn phong ở trong tỉnh Tây Ninh, Thầy với thầy Châu là hai người làm Hòa Thượng, với một người nữa tức là Thầy Huyền Kha. Ba người được đưa tên về Giáo hội cho Giáo hội tấn phong làm Hòa Thượng. Nhưng mà Thầy thấy Hòa Thượng có ngày chắc Hòa Thượng rớt

xuống chết. Không có được. Cứ nâng cao ông ngồi lên thì không được.

Mà thật sự ra...cho nên cái kỳ mà đi dự đại hội Phật giáo ở Hà Nội ai cũng lết cái ghế ngồi Hòa Thượng hết. Thầy trèo cái ghế của cư sĩ ngồi, lút ở phía sau. Vậy đó, chứ mà mấy ông tới chùng mà nói chuyện cũng lòi Thầy ra. Thầy nói để ngồi đây nó khoảng khoát ngồi trên đó nó mệt lắm! Đó, mình tìm cái chỗ mà nó yên tĩnh, nó khoảng khoái. Còn cái chỗ mà người ta danh lợi, người ta tập trung đó, nó mệt chứ không có gì. Cho nên đối với Thầy khoẻ re, không có gì hết!

(35:11) Các con tu hành như Thầy, danh không có mà lợi cũng không có. Ai kêu mình cái gì lớn lớn hơn chút thì lo. Cho nên ở đây bây giờ tất cả những cái điều kiện cần thiết, đối mặt với chính quyền, thì ở đây cháu Trang hoặc là chú Mật Hạnh, hoặc là ở trong đó cô Út, ai tiếp xúc với chính quyền. Còn thôi thôi, tiếp xúc với chính quyền mệt lắm, ổng đi sớm. Nói Thầy già rồi để nghỉ ngơi, có vậy thôi, được rồi. Cho nên Thầy không bao giờ muốn tiếp mấy người đó.

Thậm chí như mấy con, Thầy cứ theo dõi từng người tu. Người nào mà tu được thì Thầy gọi vô, rồi Thầy mới dạy từng chút, từng chút. Mà tu

không được, để mấy con nấu cơm suốt cuộc đời. Chứ sao, tại lười biếng không chịu tu ...

Tu sinh Thanh Như: Dạ tui con cũng mong được tu lắm đó chứ, bạch Thầy!

Trưởng lão: Được tu thì phải tu chứ. Ai chửi không giận, rõ ràng mà. Mình lo chuyện khởi nghĩ đi tìm rau cải đồ gì, làm cho chúng ăn cho ngon thì Thầy theo dõi, mấy người này được Thầy rút đi. Còn mấy cái người mà có gì làm nấy, không có thì thôi không làm, thì cứ đòi rúc rúc ở trong thất mà tu ... Cái nhiệm vụ mình làm không trọn thì tức là trí tuệ mình không có. Mà mình cứ lo nghĩ những cái chuyện khác thì mấy người này tu trật. Thầy không thèm rút mấy người đó, để họ làm bếp hoài. Có phải không? Chứ sao? Đó là lẽ đương nhiên à. Chứ bây giờ có rút vô tu cũng không được.

5 - LUÔN SUY TƯ NIỆM THIỆN - RÈN LUYỆN TRI KIẾN

(36:37) **Tu sinh Thanh Như:** Tức là mấy hôm nay em bị sai. Ngồi trong thất em nói em không có cho em khởi nghĩ mấy chuyện trong bếp. Chừng nào ở bếp mới được nghĩ bếp. Còn giờ trong thất thì nghĩ chuyện khác, chứ không

được trong bếp. Con sai nữa rồi.

Trưởng lão: Bởi vậy cái đó không được, không có rèn luyện cái tri kiến. Người ta nói rèn luyện tri kiến giải thoát chứ, bởi vì trí tuệ mà. Con không rèn luyện là trí tuệ của con nó cùn nhụt rồi, làm sao gọi là đạo Phật? Đạo Phật gọi là đạo trí tuệ, chứ không phải đạo ngồi cũng như cục đá, hiểu chưa?

Bây giờ hiểu rồi thì người nào cũng cố gắng sử dụng cái sự hiểu biết của mình nó mở rộng ra, để nó đem lại sự bình an cho bản thân mình và mọi người. Cái đó là hay, đó là tu đúng con đường của đạo Phật.

Bởi vậy Thầy dạy là có lợi ích cho mình mà cho người, thì như vậy là mới đạo Phật. Mà dạy cho cá nhân của mình, cứ ngồi ở trong thất đó mà ngồi lim dim, lim dim đó thì thôi rồi, cái người này không được. Bởi vậy Thầy Chơn Thành ngồi rút rút rút rút, bữa nay Thầy sạc cho một lúc, điên cái đầu, bây giờ không biết đường nào mà tu hết. Hồi nào cứ ngồi ức chế ý thức, rồi bây giờ đâu có biết đường đâu mà tu. Thầy bảo đọc cái bài của Thầy kỹ lại coi thử coi tu chỗ nào? Người ta đem cả một trí tuệ của người ta, người ta mới làm chủ được sự sống chết của người ta chứ. Mình không

đem cái trí tuệ của mình, gò bó nó lại, không cho nó hoạt động gì hết, mình trở thành ngu ngơ còn gì? Ngồi đó mà gục tới gục lui hoài không làm chủ được, như vậy uống phí cuộc đời.

(38:13) Thì mấy con ngồi đây một mình mấy con, mà mấy con cứ ngồi một mình mà ráng gò cho cái ý thức đừng khởi nghĩ, thì lẽ ra nó không khởi nghĩ thì nó phải ngủ chứ sao? Mấy con ngủ mấy con có nghĩ không? Mấy con thấy rõ ràng là cái người ngủ họ có nghĩ không? Mà cái người suy tư này kia họ có ngủ không? Mà ngủ là mê, ngu si. Mà mấy người vô trong thất cứ lo nó đừng có khởi niệm nghĩ thì mấy người đó ngu si chứ sao?

Bây giờ họ ngồi đó, họ tỉnh vậy chứ họ không khởi niệm gì hết. Hoàn toàn tới chừng người ta hỏi cái không biết cái gì hết. Trí tuệ đâu còn có nữa mà biết. Mấy con thấy chưa? Còn cái người ta bèn nhảy, người ta rèn luyện cái tri kiến của người ta, mỗi niệm đều mổ xẻ người ta hiểu hết. Cho nên Thấy nói cái gì, cái thì hiểu hết, cho nên làm bài trúng.

Còn mấy con làm bài trật là tại không mổ xẻ tri kiến, cho nên tri kiến của mấy con cùn nhạt rồi. Cũng có trí, cũng có cái đầu như người ta, mà giờ mình không hiểu, còn người ta hiểu. Mình

giữ theo cái kiểu của mình, ngồi trong thất núp núp thế này thì cái này sai quá. Tu vậy là tu cái gì, Thầy nói thiệt, tu trật! Không đúng! Làm mọi công việc mà ai chửi, ai nói gì không cãi cọ, vui vẻ, đó là tu đó!

6 - TỨ THÂN TỨC VÀ TAM MINH

(39:38) Mà bây giờ cái tâm mình nó vui vẻ, nó thanh thản, an lạc không ai làm động mình. Thì cái trạng thái bất động đó đó, nó sẽ giúp đỡ cho mình vào một cái vị trí, nó sẽ tự đưa mình đi vào vị trí. Tại vì mình người tốt quá nó sẽ đưa mình đến cái vị trí. Cái vị trí đó, là vị trí gần bên Thầy. Để làm gì? Để Thầy giúp đỡ, Thầy nhắc nhở: *“Bây giờ được ở đây yên ổn rồi há, phải nỗ lực tu vậy vậy vậy...”*. Thì vài ba hôm chứng đạo.

Có gì đâu, chứng đạo nó rất dễ mấy con. Thay vì bây giờ mình làm chủ được cái tâm của mình, ai chửi không giận này kia, đó là mình có tri kiến mình giải thoát. Mà mình giải thoát thì mình vui vẻ, mình đâu có buồn rầu gì đâu, cho nên cái thân của mình lúc nào cũng khỏe khoắn, không có gì hết. Đó tức là mình làm chủ cái già của nó rồi, cái thân mình rồi.

Mà làm chủ được cái tâm, làm chủ được cái

thân. Rồi bây giờ bệnh đau mình tác ý nó đi rồi, tức là làm chủ bệnh. Còn bây giờ đó, tới chừng đó bảo “*tịnh chỉ hơi thở nằm xuống chết đi*” cái nó nằm xuống, nó không thở nữa, nó chết. Thì như vậy là mình đủ bốn chỗ làm chủ sanh, già, bệnh, chết rồi. Được rồi, đâu có gì đâu.

Thì mấy con cứ tu theo Thầy. Mai một mấy con bảo tịnh chỉ hơi thở thử coi có tịnh chỉ được không? Đừng nín nha. Tịnh chỉ đồ, bắt tập nín thì không được, để tự nhiên coi nó có không thở không? Mà thấy mình bảo “*Tịnh chỉ hơi thở, ngưng, nằm xuống chết nghe*”. Bắt đầu mình nằm co tay lên vậy, cái mình nghe cái sao hơi thở nó không thở? Đừng có nghĩ nó không thở là chết, nó không chết đâu. Nó nhập Tứ Thiên đó, chứ nó không có chết đâu.

Chứ con nghe “*Trời ơi! Nó thở chậm chậm, chắc có lẽ là mình sắp sửa chết rồi. Thôi để thở lại, chứ không mình chết đi*”. Cái này không có được. Mình thử mà, thử lỡ có chết thôi. Lúc bấy giờ là cái tâm mấy con bất động, không có sợ chết. Chứ tâm mà còn lo sợ chết thì thôi đừng nói chuyện Tứ Thiên nổi đâu.

Cho nên Thầy nói như vậy rồi, có nghĩa là qua cái kinh nghiệm bản thân của mình, mình

biết mình dẫn lại. Mấy con mà tu tới đó rồi, mấy con bảo: *“Tịnh chỉ hơi thở, ngưng”*. Cái mấy con nằm xuống, mấy con lắng nghe coi hơi thở mình nó ngưng. Thấy nó thở sao chậm quá, chậm quá, mình nhẹ lẩn lẩn lên, dường như muốn dứt. Nó thở ra mà nó không thở vô nữa: *“Được rồi, như vậy là mày muốn ngưng thở”*. Nó thở ra cái khi mà thấy nó không thở vô được, đó là mình tịnh chỉ hơi thở. Mà mình lúc bấy giờ mình vẫn biết đó thì đó là mình nhập Tứ Thiền. Chứ đâu phải Tứ Thiền mà nhập vô không biết gì đâu. Ở ngoài ai la lối gì cũng biết hết, nghe hết mà ở đây mình không thở...

(42:11) **Tu sinh Thanh Như:** Vậy bạch Thầy! Lúc đó mình chưa có Tứ Thần Túc mà, bạch Thầy?

Trưởng lão: Tâm bất động là nó có Tứ Thần Túc, con mới bảo nó mới nghe đó. Chứ còn con mà không có Tứ Thần Túc thì con bảo nó làm sao nó nghe, nó tịnh chỉ hơi thở được. Chứ ví dụ khi không bây giờ con bảo nó, nó không nghe con là thì con phải có Tứ Thần Túc. Định Như Ý Túc đó, con mới bảo nó tịnh chỉ hơi thở, nó mới tịnh chỉ được. Mà con có rồi thì nó phải có Tứ Thần Túc lặn.

Khi mà con thử nó, con bảo tịnh chỉ hơi thở,

mà thấy nó thở chậm chậm, nhẹ nhẹ rồi nó ngưng lại, mà mình vẫn biết tất cả những chim kêu, đé gáy, cái gì ở ngoài mình cũng nghe hết. Sao nó nín thở mà nó nghe được vậy? Thì chắc chắn là nó nhập định. Rồi, mình biết là mình đang nhập định rồi. Thì như vậy là rõ ràng là mình biết. *“Thôi bây giờ mày thở trở lại đi”*, mình tác ý thôi, cái bắt đầu nó nhẹ nhẹ nó thở lại. Đó là mình biết nó thở lại, cái bắt đầu mình đứng dậy mình đi.

Được rồi, bây giờ tao thử nè. Về quá khứ đó: *“Thì bây giờ về quá khứ, mày nhìn lại cái thời quá khứ của mày hồi còn bé đó. Cha mẹ sanh mày ra, coi mày té mấy lần?”* Thì nó lại hiện ra ngay cái tâm con, con thấy con té mấy lần, mỗi lần nó đập đầu như thế nào? Bà phải xúc dầu xoa dầu ra sao? Như vậy là chuyện quá khứ của mình, mình biết rõ, thì chắc chắn là mình muốn biết chuyện quá khứ của ai cũng biết rõ. Đó là tuệ Tam Minh rồi, con có đủ rồi. Định hồi nãy là con nằm xuống tịnh chỉ hơi thở đó là Định Như Ý Túc.

(43:42) Bây giờ mình thử cái trí tuệ của mình coi có không? Mà có tuệ Tam Minh thì tức là mình nhìn lại quá khứ của mình coi có hay không? Rồi mình nhìn về tương lai, tương lai từ đây cho đến khi mình chết, nó bao nhiêu cái nhân quả nó xảy

ra? Thì nó thấy rõ ràng hết thì biết là mình có tuệ Tam Minh rồi.

Tu hành là phải biết vậy chứ! Nhưng mà biết thì biết chứ không đi ra làm thầy bói. Nhất định là ai nói gì, tôi cũng không bói cho ai. Bây giờ có bỏ bao nhiêu tiền cũng không làm sao mà dụ dỗ tôi được, thầy bói được hết, tôi không làm. Đó!

Cho nên trong cái vấn đề tu tập mấy con có những điều kiện để mà trải nghiệm sự tu tập của mình. Mà cái trải nghiệm đầu tiên là mình thấy, mọi mọi ác pháp đến với mình, mình thân nhiên, không còn lo nghĩ người này nói vậy, người khác nói khác. Buồn quá! Chuyện của người ta, người ta làm ác thì nhân quả người ta phải chịu, mắc mớ gì mình xen vô làm gì? Có phải không? Mấy con đâu có còn lo cái gì? Mình đâu có lo cái chuyện nhân quả của người ta. Còn này người ta nói vậy cái phiền não này kia, lo rầu: *“Cái người đó xấu này kia, nói xấu mình thế này thế kia”*. Người ta nói gì mặc người ta, còn mình xấu tốt thì mình biết mình hơn ai hết, có lo gì đâu. Họ muốn nói mình gì đó họ nói, kệ!

Cũng như Thầy bây giờ họ nói ba bốn con. Trời đất ơi! Tu hồi tám tuổi. Lên trên núi tu rồi về tiếp tục tu hành, không có vợ mà ba bốn con, tìm

đâu được ba bốn con này đâu? Người ta muốn nói làm sao cũng được hết, lo gì cái chuyện đó.

Cho nên vì vậy Thầy không có lo lắng cái vấn đề người ta nói. Người ta muốn nói làm sao cũng được hết. Mặt mình không có lọ, mà giờ mình làm sao mình nhìn cái mặt mình được? Cái mặt mình có lọ "*Lọ thì lọ, kệ chứ ăn thua gì*". Chứ bộ lọ chết sao mà sợ? Cho nên mình đừng có nghĩ. Nghe người ta nói mặt mình có lọ, cái đi lấy kiếng soi thì cái đó còn dở. Mình bị động rồi. Cho nên không có cần soi kiếng, soi gì hết. Cứ để đi chơi, nó lọ gì nó lọ, kệ. Chứ tôi làm bếp cho mấy người ăn thì nó phải lọ thôi chứ. Mà bây giờ cái lò mà nấu củi thì nó phải có lọ, chứ phải nấu ga thì nó đỡ. Mai mốt mấy con nấu củi thì biết cái mặt. Thầy nói vô nấu rồi đi ra cái mặt nó lọ đen lung chứ ở đó. Không có làm sao mà chạy khỏi.

(46:12) Lỡ mà nó ngứa ngứa quào vầy cái mấy lần như cọp. Không, vô bếp thì nó vầy thôi, chứ mấy con làm sao mà tránh khỏi? Mà mình đâu có quan tâm gì cái đẹp cái xấu nữa, có gì đâu mà lo lắng gì. Còn hờ ra một chút thì đi rọi kiếng, đi soi coi cái mặt mình đẹp. Trời đất ơi! Mai mốt nó chết, nó thành cục đất, nó đẹp cái gì nữa mà đẹp.

Toàn bộ cái thân của mình là bất tịnh hôi thối.

Ba bữa không tắm gội gần người ta, người ta sợ muốn chết, chứ đừng có nói! Thực sự ra Thầy nói đúng là ông Phật ông dạy mình hay lắm, dạy đối trị với cái tâm dục của nó, thân bất tịnh. Mình quán đi, rồi mình tư duy đi, rồi mình nhàm chán nó đến cái mức độ mà cái thân của mình bây giờ chỉ còn sử dụng để giữ được cái tâm bất động, để cuối cùng làm chủ sự sống chết của mình thôi. Chứ còn cái gì nữa, đối với cái thân này có giá trị gì? Vậy chớ mà hờ ra chúng chửi mình. Chạm đến bản ngã của người ta đâu có phải dễ!

Cho nên mấy con nhớ kỹ phải nỗ lực tu, ai nói gì mặc, mình không buồn giận. Nhưng mà cái gì không hiểu thì phải thưa hỏi kỹ. Đó thì bằng chứng cái năm câu hỏi của Thầy đưa ra, thì hầu hết là Thầy thấy mấy con tu, làm bài vở rồi thì thôi hết dám chám. Trời đất ơi! Hỏi có bao nhiêu mà nó làm ba bốn tờ giấy. Trời! Đọc sao cho hết? Không biết nó tu kiểu nào mà viết quá trời? Thầy thấy nội mà cái sấp giấy mấy con mà làm bài mà nộp. Trời đất ơi! Nó hơn làm luận văn. Ghê quá!

7 - TU TRONG BẾP NHƯ THẾ NÀO

(47:58) **Tu sinh Tâm Thiện:** Như vậy, bây giờ tụi con tu ở trong bếp thì tụi con cứ cố gắng làm tất cả mọi việc cho thật tốt, sau đấy còn những

thời khóa khác thì chúng con ngồi chơi và phá hôn trầm ạ?

Trưởng lão: Đúng vậy con, ngồi chơi thấy buồn ngủ thì phá hôn trầm thôi. Còn làm công việc tốt, ai nói gì nói không buồn giận người nào hết, có nhiều đó thôi. Mấy con trong giai đoạn này, mấy con tu... đừng có tu nhiều nữa. Tu nhiều nó rối ren, rồi nó đi lạc đường. Bởi vì cái tâm mình nó chưa xả mà mình nỗ lực, mình tu cao hơn một chút là bị ức chế, nó trật.

Cho nên trong cái giai đoạn này, các con cứ tu ngay cái công việc của mình làm để dùng cái tri kiến của mình xả để tâm mình thanh thản, thì ngay đó là giải thoát rồi.

Mình làm hết nhiệm vụ của mình, chứ đừng nghĩ rằng mình có cái duyên mình vào trong cái nhà bếp hay hoặc vào cái khu vực nào đó, thì cái duyên của mình nó đã có cái nhân duyên. Mình làm hết tức là trả hết cái nhân quả, cái nhân quả của mình đó. Làm hết là trả hết nhân quả, mà trả hết nhân quả thì mình thấy giải thoát. Mà mình làm mình vui vẻ, đó là mình chuyển đổi nhân quả. Nhân quả nó làm cho mình bức mình, phiền não này kia nọ đủ thứ! Mà mình vừa là trả nhân quả, làm công việc để trả nhân quả mà vui vẻ thì

đó là mình đã thay đổi nhân quả. Tu khỏe quá, đạo Phật mà, đâu có nhân quả nào chi phối mình được đâu! Cho nên cái người biết đạo Phật rồi thì cái người đó không có nhân quả nào mà làm khổ được hết, lúc nào cũng nụ cười trên môi.

Tu sinh Thanh Như: Vậy là ngày mai chắc bếp có nụ cười không, chắc bếp cười không.

(49:43) **Tu sinh Tâm Thiện:** Kính thưa Thầy! Như vừa rồi thì con đọc năm cái câu thì con thấy là có những cái. Nếu mà chúng con tu như thế xong rồi lúc tối, nhiều lúc chúng con có những cái niệm lãng xăng mà chúng con không nhận ra được cái trạng thái ví dụ niệm không thiện không ác. Cái trạng thái tâm bất động mà không có không nhận ra được nó.

Trưởng lão: Thì con thấy, bây giờ trong năm cái câu đó thì nó là một pháp để tu, chứ không phải năm câu là năm pháp tu đâu nha. Nó đan kết nhau như một cái lưới đó, năm cái câu mà Thầy trả lời đó. Bởi vì Thầy cho mấy con làm cái bài đó để thấy được cái sự tu tập của mình. Mà giờ không thấy được thì phải lấy năm cái câu trả lời của Thầy đó, là một cái pháp tu tập, chứ không phải là mỗi câu là một pháp tu đâu. Nó đan kết với nhau trong đó đó.

Cho nên khi mà nó như vậy đó thì con phải tập tỉnh táo trở lại để dùng cái tri kiến của mình. Bởi vì mình lơ mờ nó không rõ, nó không sáng suốt nhận ra được, quán xét không được đó, thì con cứ tập đi kinh hành cho rất tỉnh. Rồi bắt đầu tập đi kinh hành rồi tỉnh rồi, bắt đầu ngồi lại nó sáng ra.

Đó! Mình phải động thân. Nó lơ mờ là nó thiếu tỉnh giác rồi. Nó không rõ một cái điều gì đó thì nó khiến lặng. Còn không thì con phải dùng cái Định Niệm Hơi Thở: *“An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô. An tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra”*, rồi hít vô thở ra, rồi chú ý hơi thở cho rõ. Nó không phải là cái pháp đó để tu tập cho mình chứng đạo, mà **cái pháp để giúp cho mình tỉnh táo**. Mà khi tỉnh táo rồi thì không có tu tập cái pháp này nữa, bỏ xuống, chứ không phải tu một giờ, hai giờ, bắt buộc phải tu có định kỳ như vậy. Thời khóa vậy thì sai, không đúng.

Áp dụng nó trong khi cái tâm mê mờ, nó không có quán xét được cái niệm mình muốn quán thì mình sử dụng nó. Thì trong khi nó dụng nó, nó gom lại, nó tỉnh táo trong một cái đối tượng của nó, thì khi mà nó nghĩ thì nó sáng ra liền. Nó yên tĩnh thì nó sáng ra.

(51:50) Còn bây giờ giữ tâm bất động thì mấy con không đủ sức. Không đủ sức để giữ tâm bất động, buộc mình phải nương vào hơi thở để gom nó vào đó, nó chỉ còn duy nhất mà nó không bị tán loạn. Cái tâm không bị phân ra niệm này niệm kia nữa, mà nó chỉ còn biết có một niệm hơi thở. Do đó sau khi chừng năm phút hay mười phút, cao lắm là ba mươi phút, chứ không được hơn, xả ra bắt đầu nó sáng suốt liền.

Định thì tuệ mà, nó yên lặng thì nó phải tuệ chứ sao. Còn tại vì mình lăng xăng thì nó không tuệ. Cũng như con suy nghĩ nè, cái này cái nọ kia thì cái trí nó không có sáng bằng đâu. Muốn cho sáng suốt một cái điều gì đó thì bắt đầu gom vào hơi thở trong mười phút, hay năm phút thôi. Xả ra bắt đầu đem cái đề tài đó lại quán thì nó sáng ra đó. Chứ không có gì đâu khó đâu.

Mình không phải tu cái đó để mà làm chủ đâu, mà tại vì cái tâm mình nó loạn rồi. Phải không? Bắt buộc nó gom lại, rồi nó phân ra thì nó sáng suốt. Còn bắt đầu mình cứ gom nó hoài thì nó lại mù mờ, ức chế ý thức.

Cho nên biết áp dụng, biết sử dụng thì nó trở thành lợi ích cho mình, mà không biết thì nó không lợi ích. Cho nên hờ hờ ra mấy con tu một

cái gì mà cứ tu hoài nó lại sai. Bây giờ có hôn trầm, thùy miên thì mấy con đi kinh hành, mà thấy nó thật tỉnh táo rồi thì không đi nữa, chớ không đi hoài. Mà bây giờ mình xét mình thấy cái giờ này nó cứ nó bị hôn trầm thùy miên hoài, thì trong cái giờ đó phải đi suốt. Nghĩa là có thể nói là bây giờ trong khi mình chưa tỉnh táo, mình còn bị hôn trầm thùy miên nhiều, thì mấy con tập là mấy con phải từ lần lượt mấy con tăng dần lên, đi suốt đêm.

(53:39) Bữa nay mình quyết định là cho nó tu tập trong mấy giờ, thí dụ như từ bảy giờ này cho đến mười giờ. Rồi mấy con tập một tuần lễ rồi thì sau khi một tuần lễ trong cái giờ đó, suốt trong ba tiếng đồng hồ đó đi kinh hành. Sau một tuần lễ tăng lên bốn giờ đi kinh hành, đi Thân Hành Niệm liên tục để cho tỉnh. Rồi bắt đầu năm giờ, rồi sáu giờ, nghĩa là luôn suốt đêm mà. Như vậy là tu tập để tăng cái sức tỉnh của mình lên, bằng cách là mình đi mình biết mình bước đi. Và mình thấy nó lơ mơ thì vừa dùng cái pháp tác ý cái thân hành của mình, để cho nó sức tập trung cao hơn ở trên cái chỗ bước đi của thân mình đi.

Và tập như vậy để tập cho mình cái sức tỉnh, mà khi tỉnh rồi thì không cần tập nữa, áp dụng vào cái tri kiến giải thoát. Bởi vì nó tỉnh rồi thì cái

tri kiến nó sáng suốt lắm, cho nên mình áp dụng vào để xả tâm. Tâm nó giải thoát nó bất động bao nhiêu thì nó lại sáng suốt hơn bấy nhiêu. Bởi vì mình đi vào con đường mà tu định của đạo Phật là ly dục, ly ác pháp, chứ không phải ức chế ý thức. Mà vì cái tâm mình bị nó loạn, hoặc vì cái tâm mình nó còn mờ mịt, mình gom lại cho nó nghỉ, rồi bắt đầu mình xả ra thì nó sáng. Cũng như mình nghỉ thì mình khỏe rồi.

Cũng như bây giờ mấy con cuộc đất này, mấy con thấy mệt, mấy con ngồi nghỉ, phải không? Bắt đầu nghỉ xong rồi mình thấy khỏe khoắn, mình ra cuộc rồi mình thấy cuộc khỏe, có phải không? Chứ mấy con cuộc hoài, mấy con cuộc thấy mệt chết được. Cho nên cuộc một hơi rồi mình thấy mỏi tay, thấy mệt, vô nghỉ, vô gốc cây ngồi nghỉ. Nghỉ một hơi thấy khỏe ra cuộc lại, cuộc khỏe. Cuộc mỗi cuộc nghe sâu mà mạnh mẽ nữa.

Đó! Đó là cách thức mình thấy rõ mà. Một bác nông dân người ta còn biết vậy, còn mình là người tu mình cũng phải biết cách chứ. Biết cách sử dụng được cái tri kiến của mình chứ! Rèn luyện nó cho nó có nghỉ, có ngơi, có sáng suốt của nó chứ. Chứ đâu phải là bắt nó luôn luôn, làm cho nó mệt nhọc đó thì sai. Cho nên mấy con mà tu tập

mà gò bó, cứ nỗ lực tu hoài thì mấy con chết rồi, mấy con tu sai. Hiểu chưa, bây giờ hiểu hết chưa? Như vậy là đủ rồi mấy con.

8 - TU SINH VẤN ĐẠO

8.1 - ĐIỀU CHỈNH SỨC TƯ DUY & GOM TÂM. KHÔNG QUÁ TẬP TRUNG ĐỂ CĂNG ĐẦU

(55:58) **Tu sinh Tâm Thiện:** Thưa Thầy con hơi bị ức chế hơi thờ. Như đợt trước là con hơi bị căng ở trên trán thì cô Trang bảo là nếu mình không tập trung nhiều vào một chỗ nữa thì nó cũng bớt đi. Nhưng mà bây giờ con bị hơi căng nơi thái dương con nghĩ là do tập trung quá nhiều, hoặc là do con nghĩ nhiều quá.

Trưởng lão: Coi như là khi mà mình gom, rồi bắt đầu mình tư duy suy nghĩ nó cũng mệt lắm đó con. Cái gì mình làm với vừa cái sức của mình thôi. Trong khi cái tri kiến của con, con cũng suy nghĩ trên cái ác và cái thiện. Suy nghĩ cái ác để ngăn và diệt, mà suy nghĩ cái thiện để tăng trưởng nó lên. Mà bây giờ cái đầu óc của mình, mình suy nghĩ một hơi mà nghe nặng thì xả nghĩ ngay liền. Xả nghĩ nó không còn nặng nữa thì bắt đầu mình trở vào, mình tư duy lại.

Chứ không được mà trong khi đó mà ép nó

phải làm trong khi nó mệt mỏi thì không được. Mà trong khi con bị tập trung như vậy, hồi nào tới giờ tu con biết, con bị tập trung như vậy đó. Đó là bị gom tâm, nó làm mỗi cái đầu của con, nó làm căng đó. Mà bây giờ khi mà con sử dụng cái tri kiến của con để con tư duy, thì nó khi mà tư duy nghĩ một cái đề tài nào đó thì coi như nó phải gom vào cái đề tài đó chứ gì? Thì nó cũng căng cái đầu con.

Cho nên vì vậy đó, bây giờ coi như nó thành bệnh của cái thân con rồi, thì con chỉ tư duy đừng để đến nổi mà nó căng. Con tư duy cái đó một chút, con biết cái thân mình nếu mà tư duy thêm nữa nó sẽ bể, thì con sẽ tư duy cái đề tài nào đó, tới đó con dừng nghĩ. Rồi một lúc nữa con bắt đầu trở lại, con tư duy cái đề tài đó lại, thì bắt đầu khởi sự cái chỗ mà con nghĩ, rồi con tư duy thêm. Cứ như vậy con tiếp tục.

Con cực hơn người ta. Còn người ta bây giờ tư duy suốt một quãng dài mà người ta không có gì hết là tại cái đầu người ta không bị căng. Khi căng rồi mình phải biết, mình phải biết để đem lại cái sự bình an cho nó, con. Sau đó rồi lần lượt, rồi nó sẽ nhờ cái sự tư duy của con, nó không bị gom tâm như trước nữa đó. Bây giờ con đừng có

tập về hơi thở, về cái gì gom tâm nữa, con xả cái đó đi. Bây giờ đó thì con chỉ còn tư duy vừa với cái sức của mình thôi. Quá thì nó gom vào cái đề tài tư duy, nó cũng bị căng. Con chỉ quán xét về cái đề tài đó để mà xả cái ác pháp hoặc là tăng trưởng cái thiện pháp. Khi tăng trưởng nó chưa xong, nhưng mà của con thì phải nghỉ. Còn người ta, người ta tăng trưởng nó chưa xong thì người ta tiếp tục người ta tăng trưởng, bởi vì người ta không có cái căng đâu. Phải không? Thì người ta tăng trưởng của người ta theo đó mà tới khi mà cái đề tài đó người ta hoàn tất xong thì người ta nghỉ. Phải không?

(58:52) Cho nên vì vậy mấy con thấy tu tập, bây giờ mình đưa một cái đề tài ra để mình tư duy quán xét. Hoàn toàn ở trên thiện để tăng trưởng cái thiện pháp đó thì mấy con quán xét cho đến tận cùng. Đem đến cái sự lợi ích cho mọi người thì mình thấy rất là an vui rồi thì mình ngừng.

Cũng như bây giờ con nghĩ nè, bây giờ ra hái rau, rồi xin đậu phộng của chú Mật Hạnh, rồi đâm làm gói bằng cách này kia. Rồi bây giờ đó mình phải đến quán mình mua chanh, mua ớt, mua gì đó để mình về làm miếng gói này, bữa nay để phân phát. Sau khi mình nghĩ trong đầu mình

phân phát này: *“Bây giờ cái người nào mình cho nhiều, người nào cho ít”*.

Tại sao mà Thầy nói vậy? Người nào cũng phải bình đẳng, chứ mình nghĩ người cho nhiều. Mình nghĩ *“Bây giờ cái người này đau thì mình cho nó nhiều hơn một chút để ăn cho nó mau mạnh”* thì không được. Đau bệnh gì cũng vậy, bình đẳng với nhau hết. Nghĩa là phân chia phải phân đều đặn.

Thì do đó những cái nghĩ mà không đúng cái thiện pháp thì con dừng lại, mà nghĩ đúng thiện pháp thì con tăng trưởng. Con làm đúng hết rồi, con tư duy đúng rồi thì ngày mai đi ra làm theo cái sự tư duy của mình. Mình sắp xếp trước trong đầu của mình rồi mà, đâu có gì đâu mà khó khăn nữa đâu, mà lại bình đẳng, mà lại an vui. Khi đem những cái thực phẩm, những cái hành động làm đó để cho mọi người có lợi ích thì mình thấy hạnh phúc vô cùng.

Mấy con chưa có đọc cái tập Lòng Yêu Thương II. Không biết mấy con có đọc chưa, Tú có đọc rồi chứ gì? Đó mấy con thấy lòng yêu thương đó đó, nó sẽ đem đến cho mọi người đó.

(01:00:28) **Tu sinh Thanh Như:** Vậy là mấy hôm nay con đuổi cái hạnh phúc của con đi hết

rồi.

Trưởng lão: Thì đúng rồi, tại con đuổi nó đi. Bởi vậy Thầy viết sách Đạo Đức là nhằm để mà cái giai đoạn của mấy con chưa phải đi vào Thiên Định. Mà dùng cái tri kiến mà đem cái lòng yêu thương của mình, mình cứ thương người ta. Người ta ghét mình, mình cũng thương họ, đừng có giận họ, tha thứ và thương yêu! Mà cuối cùng thì mình cứ thương người ta thì cuối cùng người ta thương mình, thì người ta không có làm khổ mình được. Có vậy thôi, và cứ như vậy, cứ đem lòng thương yêu của mình đến với mọi người.

8.2 - ỨNG XỬ KHI CÓ NGƯỜI ĐẾN XIN TU TẬP

(1:01:00) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy! Mà hiện giờ ở ngoài nhà khách có một số vấn đề về các vị mà về tu tập đó, bạch Thầy. Các sư hỏi Thầy.

Trưởng lão: Được! Con hỏi. Bây giờ một số người mà về tu tập, thì đầu tiên mình mới hỏi vậy nè. Thầy dạy cho con này: *“Bây giờ cô bác hay anh chị mà muốn về đây tu tập, các con cháu muốn về đây tu tập thì có giải quyết gia đình ổn thỏa chưa? Mình là con cái thì phải xin phép cha mẹ, mà vợ chồng thì phải có sự đồng ý với nhau. Có cha mẹ cho phép mình*

đi tu hay không? Chứ không có được vào đây tu lên". Như vậy mình giải quyết được cái phần này rồi, và "khi đến đây tu là ở lâu hay là mau? Quyết định tu để giải thoát hết cuộc đời hay là tu cho biết thôi?"

Thì con phân biệt được cái này thì con sẽ dạy. Bây giờ mấy người mà nói tôi đến đây để ở trong vòng một tuần lễ thì con sẽ dạy khác. Mà nếu mà đến đây mà quyết tâm tu ba tháng thì con sẽ dạy họ khác. Mà đến đây tu suốt không có về nữa thì con sẽ bảo họ nếu mà tu suốt, thì con sẽ bảo họ bây giờ vào thất sống độc cư đi. Con không dạy pháp nào hết à, họ cứ sống một mình đi, phải không? Mà khi mà có một mình, họ không đi nói chuyện với ai hết thì con sẽ gửi vô trong này. Bởi vì người ta tu suốt, người ta tu quyết định là giải thoát rồi thì chỉ có pháp độc cư là thử thách trước tiên. Còn không có dạy pháp nào hết, con đừng có dạy pháp nào nữa.

Còn bây giờ cái người mà nói tôi ở đây ba bốn bữa, hay tuần lễ tôi về thì dạy nhân quả. Dạy pháp nhân quả mà thôi, có vậy thôi.

Còn cái người mà nói tôi đến đây tu tập ba tháng, thì con cũng dạy họ nhân quả. Bởi vì họ còn về gia đình họ mà, con sẽ dạy nhân quả cho họ. Và đồng thời con dạy hơn họ một chút, là khi

mà bệnh đau ở trên thân thì các vị nên dùng cái này để mà, đừng có sợ đau, bởi vì đau bệnh nó là cái nghiệp của mình rồi. Cho nên dạy họ trên tinh thần họ đừng có sợ. Bây giờ đau vì bất cứ một cái bệnh gì thì mấy người cứ dùng cái Định Niệm Hơi Thở này thì mấy người sẽ vượt qua được cái bệnh đau.

Con dạy thêm cho cái người mà ở ba tháng, tại họ có trong vòng ba tháng lâu đó, họ rèn luyện cái hơi thở để về gia đình họ, hay về chỗ nào đó thì họ đỡ, họ đuổi bệnh được. *“An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô. An tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”*.

(1:03:42) Bây giờ ông cư sĩ này ông nhức cái đầu thì ông uống thuốc thì mặc cứ uống. Ở đây không cấm uống thuốc đâu, cứ uống, không có lo gì hết. Nhưng ông phải sử dụng thêm cái pháp để ông đẩy cho ra cái bệnh này bằng cái hơi thở. Thì khi mà ông tác ý *“An tịnh thân hành...”* tức là thân ông phải an, chứ không có đau nhức, con hiểu không? *“An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô. An tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”*.

“Khi mà ông hít vô thì trong cái đầu ông nghĩ tưởng rằng cái thân không bệnh đi vô”, con dạy. “Mà khi mà thở ra, khi mà cái câu mà tác ý để thở ra thì

ông nghĩ tất cả những cái bệnh gì trong thân ông đó như nhức đầu, hay hoặc là nhức chân hay đau bụng gì đó thì theo hơi thở mà ra”.

Vô thì không bệnh, mà ra thì tất cả bệnh trong thân đi ra, thì có hai thứ đó thôi. Khi tác ý rồi thì hít thì có cái sự tưởng của nó là cái bệnh theo hơi thở mà ra. Thì thời gian sau họ tập trong ba tháng, họ về họ trị bệnh được, có lợi ích cho họ, phải không? Dạy cho họ nhân quả, dạy cho họ cách thức đẩy lui bệnh thôi. Có vậy thôi, chứ họ không tu cái gì được nữa hết, mà nó có lợi ích thiết thực, con hiểu không?

Còn cái người mà ở hai ba bữa về đó thì dạy họ nhân quả. Chứ còn dạy tu kia, họ về họ tu bậy nó ức chế cái tâm họ, cái lúc bấy giờ đó là họ không có gắn bên mình thì chết được đó, con hiểu không? Còn cái người ta ở ba tháng người ta tập thở ra thở vô có nặng đầu, có nhức đầu gì, có mình chữa, con hiểu vậy không?

Còn cái người mà ở ba bữa thì không được dạy cái này, dạy cái này không được. Chỉ dạy cho họ cái tri kiến nhân quả, tất cả mọi sự việc xảy ra đều là nhân quả. Mình có vay thì phải có trả, có nhân thì có quả chứ! Tại sao bây giờ lại giận hờn, buồn phiền? Cho nên trong gia đình, cha mẹ anh em,

chị em ai nói gì thì đều thấy nhân quả mà xả tâm thì như vậy là tâm mình được an ổn. Mình không có to tiếng, không có giận dữ, không có đánh con đánh cái, không có la mắng vợ con của mình thì đó là hạnh phúc gia đình rồi. Phải không?

Nhưng mà cái kế nữa, làm đàn ông cũng như phụ nữ, khi có vợ có chồng thì đừng có nhìn cái người khác phái. Cho nên vì vậy mà hạnh phúc gia đình sẽ vĩnh viễn. Chứ mà mình làm chồng, mà mình có vợ rồi, mình đi ra mình còn nói cặp với cô này, cô kia nói chuyện thì làm cho vợ khổ, thì cái này không được. Phải giữ gìn cái giới chung thủy này mới được, phải dạy mà.

Bởi vì trong năm giới là giới làm con người: giới sát sanh thì về tập ăn chay, con dạy mà. Về thì không tham lam trộm cắp. Người ta cho thì mình lấy, mà không cho thì nhất định là dù cái kim sợi chỉ cũng không lấy của ai, để tạo một cái duyên về sau đó mình sẽ có đầy đủ. Còn mình tham lam là cái duyên nó sẽ tạo cái nhân duyên nó sẽ nghèo đói. Rồi chung thủy, vợ chồng thì một, chứ không được hai. Đức chung thủy.

Bây giờ cái giới mà không vọng ngữ, giới thứ tư đó - không vọng ngữ, là không được nói láo. Nói láo làm mất uy tín. Mình cái gì có nói có,

mà cái gì không nói không, không được nói láo. Thường thường người ta bị nói láo lắm. Con dạy bảo phải cố gắng, theo tôi tu học thì phải giữ gìn năm giới cho trọn vẹn, thì cái giới nói láo này là quan trọng nhất, hơn trong mấy cái giới kia. Giữ gìn không sát sanh được mà lại nói láo thì mình làm mất uy tín mình hết, người ta sẽ biết chứ sao.

Và làm người, nhất là bên nam không được uống rượu chè, cà phê, thuốc lá. Dứt hết, vì cái này hao tổn, không có lợi ích gì đâu cho gia đình mình. Để tiền bạc đó, mà uống rượu, cà phê, thuốc lá, cho những người nghèo bất hạnh trong xã hội chúng ta còn nhiều. Con dạy nhiều đủ rồi, có vậy thôi, khỏe quá, mà dạy đem lại ích lợi cho họ.

(1:07:28) **Sư Gia Hạnh:** Con kính thưa Thầy! Có một số những vị sư đi nhiều nước rồi đó Thầy, nhưng khi về vô đây cũng muốn tu tập cái pháp môn này. Nhưng mà nhiều khi rồi khi mà mình trao đổi với người ta thì người ta cũng vui vẻ lắm, nhưng mà khi tu tập thì người ta tu tập theo cái thói quen của người ta. Thí dụ có thầy thì ngồi nhiều khi ba bốn tiếng đồng hồ luôn Thầy. Nhưng mà mình cũng trao đổi, mình nói ngồi lâu như vậy thì nó để làm cái gì? Ở đây thì cái đường lối tu tập của Tu viện thì Thầy cũng có chỉ dạy,

những lúc ngồi lâu như vậy thường thường nó hay hoang tưởng. Mà người ta cũng có gục lên, gục xuống nữa, nhưng mà người ta vẫn giữ những cái thái độ đó thì mình làm sao thưa Thầy?

Trưởng lão: Bây giờ con có một số các sư thầy đến đây, họ chỉ không phải là được chọn vào ở trong này là tu được. Họ không được làm vậy đâu. Cho nên ở ngoài đó họ tu kệ họ. Chừng nào có hỏi gì pháp thì mình dạy. Chứ sự thật ra họ cũng chỉ đi ta bà chơi vậy thôi. Chứ sự thật họ đã dính mắc một cái pháp rồi, mình giờ có sửa, họ cũng không nghe đâu, mắc kệ họ.

Chẳng hạn nào như sư Minh Độ đi ta bà nước này, nước kia. Đi Ấn Độ, đi Miến Điện, Thái Lan, đi chỗ này chỗ kia cùng hết. Tới chừng gặp Thầy, hoàn toàn Thầy bác sạch tất cả các pháp này.

Thử hỏi thầy đi từ hồi nào tới giờ, bây giờ thầy có làm chủ được sự sanh tử chưa? Uống phí một cuộc đời của thầy. Bây giờ thầy thử tịnh chỉ hơi thở, thầy nằm xuống đây đi, đừng thở nữa, thầy nhập vào Tứ Thiên coi thử coi.

Tứ Thiên là thiên của đạo Phật, là cái cơ bản nhất của người tu theo đạo Phật mà! Mà bây giờ thầy đi nào Phật giáo Tây Tạng, nào là Phật giáo

này kia, có ông nào làm được không? Thầy cứ nói đi. Trung Quốc thầy đi, bao nhiêu các sư thầy Trung Quốc có ông nào làm được không? Hay là gạt mấy người để mà dạy cho mấy người bằng cách này, bằng cách kia?

Cho nên đi càng nhiều lại thấy càng sai đạo Phật. Thì bây giờ thầy mới về Thầy tư duy, suy nghĩ lại những cái đúng, cái sai để không uổng phí cuộc đời của thầy.

Thầy nói bây giờ thầy thấy tánh, thầy kiến tánh. Thầy thấy tánh để làm gì? Trong khi bảo thầy tịnh chỉ hơi thờ, thầy không làm được! Tánh nó cứu thầy à? Có phải không? Rõ ràng à. Bây giờ thầy chết thầy không làm được, mà bây giờ thầy đau thì đi vô nằm nhà thương. Thầy thấy các vị Hòa thượng không? Đau bệnh đi vô nằm nhà thương bác sĩ trị. Như vậy là đã chửi Phật pháp, đã phỉ báng Phật giáo rồi!

Phật giáo là làm chủ sanh - già - bệnh - chết, mà giờ quý thầy theo Phật giáo mà không làm chủ sanh - già - bệnh - chết, không phải là quý thầy đã chửi Phật giáo sao? Phỉ báng Phật giáo sao? Làm xấu cho Phật giáo. Đi lết trong nhà thương, nằm trong đó là quý vị đã chửi Phật giáo trong đó rồi. Bác sĩ nó coi quý vị ra gì. Nếu một cái người, người ta không hiểu Phật pháp thì người ta trị cho quý vị, tại vì quý

vị có tiền. Còn người ta hiểu Phật pháp mà quý vị mặc chiếc áo tu sĩ, quý vị vào bệnh viện là người ta coi quý vị ra cái gì đây?

Đạo Phật là dạy chúng ta làm chủ sanh - già - bệnh - chết. Chẳng hạn nào như bây giờ, mấy con bây giờ mặc áo như vậy vô nằm nhà thương, trời đất ơi! Phỉ báng Tu viện Chơn Như của Thầy rồi. Có phải đúng không? Chết bỏ, nhất định là chết nằm đây chết, chứ không có đi đâu hết à, không có đi nằm nhà thương!

(1:10:48) Mình có cái pháp, tức là có cái phương pháp để cứu mình: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Thọ, cái đau nhức này, hoặc là cái bụng đau này, đi ra khỏi. Cho mày chết, tao nằm đây cho chết*”. Thì mấy con cứ nằm đó cứ tác ý đuổi, nó có đau thì cứ tác ý đuổi, ai bảo không tác ý. Tác ý hoại, riết anh lì cũng phải đi thôi.

Cũng như Thầy đặt vấn đề có một cái người lạ vô trong nhà mình: “*Tôi không chấp nhận, ông đi ra đi, ông không có vô đây, đi đi*”. Thì ông kia ông rề, ông cứ ngồi thì “*Đi đi, ở đây đâu ai chấp nhận ông, ai thềm cho ông uống nước, ai thềm cho cơm đâu mà ngồi đó*”. Đuổi hoại, đuổi riết ông mắc cỡ ông đi. Chứ bệnh đau nó cũng lì dữ lắm. Cho nên mình đuổi riết cũng phải đi à, làm cho nó xấu hổ

nó mới đi. Nhà của mình để cho nó vô à? Đâu có được, đuổi đi. Cho nên mấy con mạnh mẽ đuổi thẳng tay nó đi thì nó đi.

Mình coi như cái bệnh là ở ngoài nó vô trong cái thân của mình, chứ không phải là cái thân bệnh. Nhưng mà sự thật ra cái thân mình vô thường nó bệnh, chứ không phải là ở ngoài. Nhưng mình xem cái bệnh nó ở ngoài, đuổi đi đi, không có cho mày đến. *“Thân tao đâu phải cái nhà của mày cho mày vô mày ở. Sao hôm qua mày không đau? Nếu đau thì từ hồi cha sanh mẹ đẻ, thì nhứt cái đầu này từ hồi đó tới giờ, thì cái thân này có nhứt đầu, thì thôi tao đuổi không đi. Rõ ràng hồi cha mẹ tao sinh ra đâu có đau. Giờ cái đầu này ở đâu vô đây? Giờ phải đi, về cái chỗ của mày ở, chứ hồi nào tới giờ cái thân tao đâu có biết đau”,* có đúng không?

Cái lý luận này có ai mà nói lý luận sai được? Có phải không? Các con thấy không? Hồi nào tới giờ mình đâu có đau bụng đâu, mà giờ đau bụng thì cái đau bụng này ở đâu vô đây chứ, thì phải đi, có phải không? Cái thân tôi hồi nhỏ tới lớn cha mẹ sanh ra tôi đâu có đau bụng đâu. Thì phải đi thôi.

Tu sinh Thanh Như: Dạ bạch Thầy! Vậy nếu những người ở ngoài nhà khách mà họ tới tu mà

họ không có theo cái pháp của Tu viện của mình ở đây, thì họ tự tu.

Trưởng lão: Họ chỉ tu vậy để họ coi như họ biểu diễn cho hay hơn mình chơi, họ ngồi nhiều đó.

Tu sinh Thanh Như: Thôi! Khởi có nói tới những vị đó nữa, thôi để cứ việc tu tập sao thì họ.

Trưởng lão: Thôi khởi đi. Họ đến đây họ cầu họ lạy mình dạy họ tu đúng, còn không muốn dạy nữa, chứ ở đó nói chuyện mà họ ngồi đó họ làm hay. Họ làm hay thì giải thoát đi! Ở đây pháp giải thoát, người ta cầu mới dạy, mà không cầu ngồi làm gì làm, kệ. Cứ làm cóc thì để cho nó làm cóc cho rồi, có gì đâu! Tại mấy ông muốn làm cóc thì tôi để cho làm cóc chứ. Cứ ngồi đi, ngồi ba bốn ngày như cóc đi. Có gì đâu mà sợ!

8.3 - NĂM GIỜ SÁNG CÓ ĐƯỢC NGỦ LẠI KHÔNG?

(1:13:24) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy! Mà ở ngoài khu nhà khách thì cũng có một số người cũng ở từ ba tháng trở lên, cũng có người quyết tâm tu tập ở luôn đó. Thành ra, có những cái trong cái thời khóa tu tập, trong cái giờ xả nghỉ từ năm giờ đến bảy giờ sáng bạch Thầy, với từ mười hai giờ đến hai giờ trưa đó bạch Thầy, thì

lúc đó là giờ xả nghỉ. Nhưng mà thời gian đó thì từ năm giờ đến bảy giờ sáng có được ngủ lại một chút xíu được không, bạch Thầy? Quý vị đó đó, bạch Thầy?

Trưởng lão: Nói chung là ngủ đó, là nửa đêm có thể nằm ngủ lại chút xíu. Chứ từ năm giờ sáng trở ra thì không được ngủ lại, thức luôn. Cho nó quen, chứ không ngủ lại: *“Trời hồi đó tôi ráng tôi thức vậy, để tới năm giờ tôi ngủ lại nghe ngon quá.”* Thường thường ngủ lại năm giờ tới sáu giờ, bảy giờ không muốn thức dậy nữa, thấy khoái lắm, ngủ sướng lắm! Trời lúc bấy giờ mát mẻ nữa. Hồi hôm thì nực nội ngủ không được. Mà giờ từ năm giờ khuya tới sáng giờ đó ngủ ngon lành lắm. Cho nên không có ngủ được, không cho ngủ!

Ngủ được là hồi tám giờ, hồi mười giờ đó, hay hoặc là mười một giờ, mười hai giờ trong khoảng đó cứ ngủ. Chứ còn bắt đầu hai giờ thức dậy, một giờ thức dậy, hai giờ thức dậy thì không được ngủ nữa, tới đó tới sáng thức luôn. Trưa còn nằm thêm, ngủ thêm giấc trưa mới độc chứ. Máy ông này lười biếng, cha lấy roi mây mà quất, ở đó mà ngủ! Tu hành mà còn ham ăn, ham ngủ.

Sư Gia Hạnh: Dạ thưa Thầy! Như vậy thí dụ khoảng năm giờ sáng tới bảy giờ sáng họ đóng

cửa, tắt đèn kín mít rồi làm sao mình đi kiểm tra được Thầy?

Trưởng lão: Giờ đó mà đóng cửa kín mít nữa, thì sau đó coi như là mấy ông phải mở. Mình báo trước mấy ông mở cửa, kiểu này là mấy ông ngủ, ngủ bù. Ở đây không có chơi cái chuyện mà lười biếng cái kiểu này. Lựa cái giờ này mát mẻ ngủ cho thả cửa hả?

Tu sinh Thanh Như: Con cũng có ngủ nữa, bạch Thầy.

Trưởng lão: Vậy à, riết rồi cũng quất.

Sư Gia Hạnh: Như vậy là cho mở cửa luôn hay sao Thầy?

Trưởng lão: Mở cửa luôn

Sư Gia Hạnh: Nhưng mà tắt đèn

Trưởng lão: Tắt đèn thì tắt, nhưng mà mở cửa để người ta kiểm tra. Chứ đóng cửa ở trong đó, ngáy khò khò trong đó thì không được. Thường thường họ hay đóng cửa họ đi ngủ lắm.

Sư Gia Hạnh: Giảng mừng lên hết trơn.

Tu sinh Thanh Như: Vậy là còn cũ từ mười hai giờ trưa đến hai giờ trưa đó, hai giờ chiều đó

bạch Thầy, thì có thể nghỉ lại một tiếng không bạch Thầy?

Trưởng lão: Nằm nghỉ lại cũng được, đâu có sao.

Tu sinh Thanh Như: Còn quý vị đó nếu khi nghỉ xong một tiếng rồi là phải mở cửa ra?

Trưởng lão: Mở cửa ra hết, không có được đóng cửa. Nghĩa là mình là người tu tập, thì thanh thiên bạch nhật không có dấu giếm gì hết. Ngủ thì cứ mở cửa ra mà ngủ, thả cửa, vậy mới gọi là người ngon. Đặng khi mà người ta thấy ngủ người ta vô người ta đập giùm cho, có vậy thôi.

Tu sinh Thanh Như: Bạch Thầy, vậy kiểu này chắc sư Gia Hạnh chắc có một cuộc họp lại, mời quý vị lên nói chuyện.

Trưởng lão: Đúng rồi, chứ đâu có chuyện mà ăn ngủ phi thời vậy được. Người ta cho có cái giờ ngủ đàng hoàng, con thấy không? Mười giờ đi ngủ thì hai giờ thức dậy thì khoảng đó cứ ngủ, mà không ngủ thì ráng chịu. Chứ không ai cho tới năm giờ sáng ngủ đâu.

9 - KẾ HOẠCH MỞ TRƯỜNG ĐÀO TẠO

(1:16:44) Không, mà Thầy nói chung là Thầy

bây giờ thì Thầy chưa đâu, mà tới chừng mà Thầy chuẩn bị cho tất cả những cái lớp mà dạy. Tức là cất tám cái lớp học Bát Chánh Đạo, tám cái lớp học với cái phòng họp xong xuôi rồi, bắt đầu tám cái lớp này hoạt động. Thầy vào Thầy dạy cái lớp thứ nhất. Đào tạo xong lớp thứ nhất thì rút ra người thế Thầy dạy lớp tiếp, thì Thầy dạy lớp thứ hai. Từ lớp Chánh Kiến qua cái lớp Chánh Tư Duy, Thầy dạy lần lượt tám cái lớp này tới lớp Chánh Định thì nó có đủ bảy người kia dạy các lớp kia. Xong rồi đó mà tất cả những cái người mà tu sai pháp, tu pháp nào, ở đâu đem đến đây là dẹp ra hết.

Nó có đường lối đàng hoàng, mà giờ mình chỉ nói miệng không. Người ta tu sao hay vậy, chứ không có nói được. Nhưng mà những người mà người ta đến đây, người ta quyết tâm tu theo mình đó thì mình cũng hướng dẫn họ cho cách thức đúng. Chứ bây giờ chờ mà Thầy cất lớp được thì chắc lâu lắm.

Thầy tính cất cái chỗ nhà bếp của mấy con cái trường học ở đó. Đặng khi mình ra mình học rồi, cái vô mình ăn cơm. Bởi vì cái chỗ đó là chỗ no mà. Vừa học tinh thần, nó vừa ăn có chất tinh thần của nó, đỡ. Rồi thứ hai đó là mình nuôi thực phẩm. Rõ ràng cái chỗ cái nhà bếp. Con thấy nhà

bếp của mình rộng rãi. Thôi đừng có bàn ghế gì hết, cứ dọn ra đây ngồi hai hàng đi, cũng hai ba chục người được rồi. Còn nếu chật chật bốn chục cũng xong. Cho nên thấy cái nhà bếp được quá, do đó mở cái lớp học ở đó Thấy thấy tiện, vừa học thì vừa ăn học ở đó, Tốt rồi! Người ta nói ăn học mà. Nuôi con cho ăn người ta học chứ ai nuôi không? Bỏ đói nó sao? Đó, vậy chứ. Ăn thì cái nhà bếp, mà học thì cái trường học. Tôi nuôi con cho ăn cho học thì vậy chứ sao? Còn hễ vô trong này là nuôi con cho ăn cho học để cho tu tập. Vô đây là tu tập, ở ngoài đó ăn học.

Cho nên ở trong này cất nhà cửa, mỗi người một cái thất, cái thất, cái thất nhỏ nhỏ vậy là tu tập. Còn ngoài đó trường học thì cất một dạt vậy, bên đây bốn lớp học, bên đây bốn lớp học. Cái trường học thường thường là cái chữ U mấy con, đẹp lắm. Rồi mình cắm ngay ở giữa có cây cờ đảng hoàng. Rồi cái nhà ngang của nó sau hai dãy trường thì cái phòng họp, phòng họp của mình. Vô đó mà bàn bạc này kia, rồi Hiệu trưởng đồ, các thầy đồ này kia, vô đó bàn bạc. “Hôm nay phải triển khai cái lớp học của mình ra sao, cái chương trình học như thế nào, thế nào, thì quá hay rồi. Có phòng họp đảng hoàng, chứ đâu phải vô lớp học

mà học. Người ta có cái phòng học.

(1:19:37) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy! Thầy định mở cái lớp học đó là sẽ khoảng bao nhiêu người, bạch Thầy?

Trưởng lão: Nếu mà học trò ít thì mỗi bàn vậy hai đứa, mà học trò nhiều thì bốn đứa. Còn đông hơn nữa thì cho đứng vòng vòng đó, chứ giờ đâu có bàn. Thì con biết cái bàn dài vậy đó thì hai đứa thì nó rộng rãi, mà giờ chật quá thôi cho bốn đứa vô. Thì trường học của Nhà nước nó cũng vậy mấy con, nó cũng vậy đó, Thầy thấy mà. Hễ nó đông quá, học sinh vô đông quá thì nó cho bốn, một bàn bốn đứa. Còn hễ ít ít thì nó cho hai đứa, vừa đúng là hai đứa thôi. Vậy đó, Thầy sau này cái trường học cũng mở vậy đó. Mà thật sự ra Thầy mở trường học là kể như là chỉ có nước mà đứng đó thôi. Chứ còn đông quá, ai cũng muốn vô học hết.

Tu sinh Thanh Như: Dạ, con thấy ai cũng muốn chờ Thầy mở lớp để vô học hết.

Thiện Tâm (Khoa): Thưa Thầy, Thầy có định ngày mà khởi công làm chưa?

Trưởng lão: Bây giờ thì hướng là ở chỗ cái khu nhà bếp đã định cái khu đất đó để mà cất. Sau

khi cái đường kênh họ làm rồi đó thì mình làm cái đường từ ở ngoài đó đi vô, xe cộ đi vô. Khi mình cất rồi thì cái trường học của mình, nó sẽ mở ra. Và đồng thời cái phòng họp của mình, cái giảng đường đó, nó cũng sẽ có theo đó, trong cái khu đó, khu nhà bếp đó. Đặng Phật tử xe cộ họ đến đó, họ từ ở ngoài Tổ đường họ chạy vô đó. Rồi bắt đầu xe cộ ở đó, cái họ đến cái giảng đường của mình nghe Thầy thuyết giảng.

(1:21:11) Còn những tám cái lớp học này thì bắt đầu dạy cái lớp Chánh Kiến trước, nhưng mà phải cất đủ tám lớp mấy con. Để chuẩn bị cho mình khi mà cái lớp học này rồi thì cho lên lớp khác. Mà Thầy thấy khi mở thì cái số người mà đăng ký mà học đó, mà sợ tới chừng đó con nấu cơm không kịp. Phải tăng cái lực lượng nấu cơm lên.

Tu sinh Thanh Như: Dạ! Không sao mà hà bếp mình rộng mà, không sao đâu, cho khoảng hai chục người nấu bếp cũng được.

Dạ bạch Thầy, ý con hỏi là cái lớp Chánh Kiến là Thầy dự định là khoảng bao nhiêu người trong cái lớp Chánh Kiến đó?

Trưởng lão: Cái lớp Chánh Kiến đó thì chỉ

nhận ở trong lớp Chánh Kiến là sáu chục người thôi. Nghĩa là vô cái lớp học có sáu chục người, là đông rồi. Chứ còn trên nữa thì chật lắm. Còn nếu mà người ta có học nữa thì chắc chắn là họ phải ngồi xung quanh ở ngoài, ngoài hàng ba, ngoài trước sân đó, ngồi đó. Rồi người nào cũng đem theo cây viết, ở trong dạy thì ở ngoài viết, chứ bây giờ làm sao bây giờ?

Còn không, mua cái bàn mà xếp, có cái bàn của sinh viên đó, mở ra ngồi chép, có vậy thôi. Dạy học thì phải có bài bản chứ đâu phải giờ học lên như thuyết giảng đâu con. Nó có cái giáo án, giáo trình, cái chương trình học của nó. Thí dụ cái khóa học một cái lớp vậy nó mấy tháng, cái chương trình người ta, người ta quy định hết. Vô học cái bài thứ nhất, bài thứ hai, thứ ba ... cho đến ví dụ sáu tháng thì cái tháng thứ sáu đó, nó phải học những cái bài gì để rồi nó kết hết cái chương trình.

Tu sinh Thanh Như: Dạ bạch Thầy vậy là cái chương trình cũng giống như lớp Chánh Kiến cũ ngày xưa, cũng nhân quả thảo mộc trước.

Trưởng lão: Cũng vậy đó con.

Tu sinh Thanh Như: Cũng làm bài luôn như

vậy luôn, bạch Thầy?

Trưởng lão: Nó, cho bài vở đàn tràng hoàng mà, để triển khai cái tri kiến của mấy con, để mấy con tư duy mấy con làm bài mà. Phải cho bài vở đàn tràng hoàng. Như bài vở, nó bữa rồi cho cái bài nó làm điên, làm khùng. Kỳ này học nó khó hơn nữa. Càng lên lớp cao thì những cái bài vở nó khó hơn nữa, chứ không phải dễ đâu. Thì nó càng nâng cao cái trình độ, cái kiến thức của con người hiểu về cái đường lối tu tập của đạo Phật. Càng cao chừng nào mấy con tu nó dễ dàng. Mà càng khó hiểu bao nhiêu, mấy con tu trật tới trật lui cực Thầy gần chết à.

Bằng chứng là bao nhiêu người mà rồi làm bài vở Thầy nói sai hết rồi. Trời đất ơi! Tu kiểu này làm sao tới? Rõ ràng là cái kiến thức về con đường mà tu tập đó mình chưa nắm vững, chứ không phải là mấy con làm bài không được. Nhưng mà không nắm vững làm sao làm trúng, thành ra nó lạc đề mất rồi.

Tu sinh Thanh Như: Vậy bạch Thầy! Lúc đó nhà bếp tụi con cũng có ghi danh trong cái lớp Chánh Kiến đó?

Trưởng lão: Có chứ, đâu bỏ nhà bếp được.

Người ta bảo mình tả con bò, mà trời ơi nó tả con dê. Con bò không tả mà tả con dê! Con bò nó đâu có râu ở dưới này, mà tưởng nó vẽ có râu quá trời. Bởi vậy chứ điên khùng gì mà nó tả tầm bậy tầm bạ hết trơn vậy?

10 - VỀ ĐỊNH NIỆM HƠI THỞ

(1:24:26) **Minh Đức:** Thừa Thầy cho con hỏi, thực sự ra Định Niệm Hơi Thở đó thì tất cả đề mục ví dụ như “*Hít vào tôi biết tôi hít vào, thở ra tôi biết tôi thở ra*” hay là “*An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vào, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra*” thì đều giống nhau, đều hít vào trước phải không ạ?

Trưởng lão: Thầy sẽ dạy cho mấy con đó sẽ biết cái hơi thở ra vô mà không tập trung trên cái điểm của nhân trung, mà chỉ biết bình thường của nó thôi. Là sau khi Thầy dạy ba cái đề mục đầu tiên của nó hít thở: “*Hít vô tôi biết tôi hít vô...*”, rồi “*Hít vô dài tôi biết tôi hít vô dài, thở ra dài tôi biết tôi thở ra dài*”, rồi “*Hít vô ngắn tôi biết tôi hít vô ngắn...*”. Nó ba cái đề mục đó là rèn luyện mấy con về hơi thở, sau này mấy con thở không có rối loạn. Chứ để tự mấy con tu tập là bị căng đầu hết.

Mấy con thở dài, dài là mấy con phá hôn trầm. Buồn ngủ là mấy con phải ngồi, mấy con thở một

hơi phải dài năm, ba hơi thở nó tỉnh bơ, không buồn ngủ, khỏe lắm. Mà luyện nó, chứ còn không luyện nó, mấy con thở dài, dài, tới chừng. Trời ơi! Cái kiểu hôn trầm thì thành bệnh mất rồi. Nó không được. Cho nên luyện tập chừng đó Thầy sẽ, cái lớp học đưa ra mười chín cái đề mục của hơi thở người ta dạy trong cái lớp Chánh Kiến đó, để cho mình nhận ra cho được cái hơi thở. Cái đó là mười chín cái đề mục của hơi thở là dạy cái lớp đầu tiên của đạo Phật, mà đức Phật dạy La Hưu La đó con. Cho nên nói ông Xá Lợi Phất dạy cho La Hưu La là đứa con của Phật, là dạy hơi thở đó.

Cho nên vì vậy mà nó có lớp lang đàng hoàng, thì bài vở của đức Phật đều là dạy theo thứ tự của nó, con. Ba mươi bảy phẩm trợ đạo của đạo Phật đều nằm trong tám cái lớp học này hết. Nó lớp nào nó ra cái pháp này, lớp nào ra pháp này. Một lớp dạy học cái pháp nào, pháp nào tới pháp nào. Mà bây giờ thì mấy con thấy chưa có ai biết hết. Bởi vì là hầu hết quý thầy không có kinh nghiệm, không có tu hành chứng. Cho nên không có hiểu được, Đức Phật đưa ra vậy mà họ không có hiểu, rồi họ muốn dạy sao là dạy. Cái chương trình giáo dục của đạo Phật, bây giờ họ dạy theo cái kiến giải của họ. Đức Phật dạy Bát Chánh Đạo, tám lớp của

người ta cái pháp nào tu trước, pháp nào tu sau, pháp nào học trước, pháp nào học sau, Phật dạy quá rõ.

(1:26:56) Mà bây giờ chỉ có Thầy, Thầy lập thành cái giáo án, giáo trình để mà mấy con tu, rồi mấy con thấy trời ơi! Sao dễ quá, không có khó. Cho nên nãy giờ mấy con nghe Thầy nói: *“Tâm bất động, thanh thân...”*. Trời ơi, giải thoát dễ quá! Như mấy con khó một trời đó, chứ đâu phải dễ đâu! Thầy biết bây giờ giữ gìn cái tâm đó không phải dễ. Nhưng mà gặp Thầy, Thầy nói dễ, dễ thiệt. Tại vì Thầy đã đi từng tám cái lớp này rồi bây giờ Thầy thấy nó dễ. Còn cái tri kiến của mấy con bây giờ chưa học tới lớp nào hết, bây giờ không biết đâu mà vô. Nghe nói dễ hay dễ, cũng biết vậy. Nghe nói *“Tâm bất động, thanh thân”*, cũng vậy mà một chút à, chứ nó không có kéo dài được. Còn khi người ta học tới cái lớp đó, bây giờ tự nhiên nó kéo dài được.

Bởi vì từ cái lớp Chánh Kiến, Chánh Tư Duy, mấy con sẽ tư duy các pháp, nó làm cho tâm mấy con thanh tịnh vô cùng. Nó không còn bị ác pháp, nó không còn bị dục. Bởi vì học các pháp đó nó ly dục, ly ác pháp hết. Cái tri kiến của mấy con nó ly dục, ly ác pháp mà tâm ly dục, ly ác pháp hết thì

còn tham, sân, si chỗ nào? Cho nên ngồi đó bất động chứ sao? Cho nên đối với Thầy thì dễ mà với mấy con thì khó. Các con thấy không? Phải học.

Cái tri kiến của mình, lớp Chánh Kiến mà. Phải học để nhận xét tất cả những cái ác pháp qua cái tri kiến của mình để mình buông xả chứ có cái gì đâu. Mà các con không học thì mấy con mù mờ, làm sao mà biết nó. Người ta ngồi đây, chứ một khối ở trong đó tham, sân, si một đồng, nó dữ tợn. Thành ra nói thì nói chứ đâu có dễ xả đâu. Nhưng mà học rồi tự lần lượt cái tri kiến của mình tự nó hiểu biết, tự nó ngấm nó xả hết, nó không còn tham, sân, si. Bởi vì nó...

(1:28:30) Bây giờ nghe Thầy nói tham, sân, si là khổ thì các con cũng hiểu đúng là nó khổ. Nhưng mà xả không biết, làm sao mà cho nó ra cũng không biết, có đúng không? Mấy con đâu có biết làm sao xả. Nhưng mà mấy con học hết, tự cái hiểu biết của mấy con nó xả, chứ ai mà xả được? Nó hiểu nó phải xả chứ sao? Còn bây giờ nó chưa hiểu, bảo nó xả, nói nó: "*Ngưng đi, không có tham đi, không có sân đi*". Mình nói nói, chứ nó có nghe lời mình đâu. Chứ còn mấy con thông qua tám cái lớp này rồi, mấy con không bảo nó cũng xả. Tại vì nó hiểu rồi nó xả chứ sao.

Cho nên học là cần thiết lắm mấy con. Đạo Phật là đạo trí tuệ. Cho nên học để khai triển cái trí tuệ của mình, cái sự hiểu biết của mình giải thoát. Mà giờ khó là khó! Là mình cứ mở lớp học là Nhà nước buộc mình phải xin phép tắc, bộ Giáo dục đồ phải cho, còn không thì thôi. Còn mình giảng đạo, như cái phòng vô đây ngồi lốc ngốc, giảng cái bài kinh nào thì được cho. Mà mở lớp học thì không được.

Ở cái lớp học, Thầy dạy cái lớp Chánh Kiến có thời gian đóng cửa. Chứ lơ mơ nó đòi hỏi mình không có giấy tờ thì chết với nó. Mình dạy cái lớp này, như vậy giáo án mình đã có rồi, mà cái giấy phép mình đâu? Đâu có. Đâu có đâu mà đưa được. Mà không đưa thì dừng, đình chỉ lại đi. Thì cái lớp Chánh Kiến mà ở trong đó dạy, mấy con thấy đình chỉ đi. Chứ không phải là Thầy tự đình chỉ đâu.

11- PHÂN BIỆT NIỆM KHÔNG THIỆN KHÔNG ÁC, NIỆM KHÔNG

(1:30:11) **Minh Đức:** Thưa Thầy, Thầy cho con hỏi niệm không thiện, không ác?

Trưởng lão: Niệm không thiện không ác. Bởi vì nó có ba cái niệm: niệm thiện, niệm ác, niệm

không thiện không ác. Phải không? Bây giờ cái niệm ác thì mấy con biết rồi. Cái niệm thiện mấy con biết rồi. Mà niệm không thiện không ác. Nó khởi lên một cái niệm mà không thiện không ác thì cái niệm đó là cái tâm bất động của mấy con, có gì đâu. Nó khởi niệm mà tâm mình không động thì đó là cái niệm không thiện không ác.

Minh Đức: Nó có phải là tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự?

Trưởng lão: Đó, nó đó, nó là cái niệm đó đó. Nó có ba cái niệm, con người có ba cái niệm mà. Bây giờ mình phải nhận ra cái niệm ý thức của chúng ta là cái niệm bất động. Mà **niệm bất động đó là niệm không thiện không ác.**

Cũng như bây giờ con triển khai cái niệm thiện, để cuối cùng cái niệm ác nó không còn nữa thì cái niệm thiện nó cũng đâu còn, thì nó bất động. Cái mục đích dần dần là diệt cái ác, hễ nó còn ác thì còn thiện chứ gì? Mà bây giờ ác nó hết, cái thiện nó còn, cái ác đối tượng nó đâu nữa, thì cái thiện nó cũng mất, nó chỉ còn bất động. **Mà Bất Động là không niệm thiện niệm ác.**

Minh Đức: Tức là toàn thiện?

Trưởng lão: Cái chỗ đó là toàn thiện.

Minh Đức: Nó khác so với cái niệm “*Không*”, đúng không Thầy?

Trưởng lão: Ủ, niệm “*Không*” nó lọt vào cái không tưởng con mắt rồi thì sai.

Minh Đức: Niệm “*Không*” tức là nó là niệm ác?

Trưởng lão: Ủ, Niệm ác con. Niệm tưởng, niệm ác đó con, ức chế đó. Bây giờ con thấy cái không niệm, cho nên nó mới để ra kinh Bát nhã “... *Hành thâm Bát nhã ba la mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không...*”. Thân Ngũ Uẩn này không nè, tất cả các pháp đều là không hết. Nó chỉ có cái tâm thôi, mình giữ cái tâm “*Không*” của mình.

Nhưng mà sự thực khi mà nó “*Không*” được, ý thức nó không hoạt động thì cái tưởng nó phải hoạt động. Bởi vì trong thân mình có ngũ uẩn. Ý thức nó không hoạt động, tức là ý thức nó không niệm thiện niệm ác nữa rồi. Con hiểu không? Thì cái tưởng nó hoạt động.

Mà cái ý thức nó còn hoạt động, niệm thiện niệm ác mà nó không làm mình khổ, không làm mình đau, không làm mình buồn phiền thì niệm thiện niệm ác đó là mới chính niệm không thiện

không ác.

Bây giờ cái niệm đó nó khởi ra mà nó không làm con khổ thì đó là niệm không thiện không ác. Mà cái niệm đó thiện mà không làm cho mình phải lo lắng, bận bịu đó thì cái niệm đó nó cũng là niệm Bất Động Tâm của con rồi.

(1:32:43) Còn bây giờ con lo lắng, phải thương xót, phải cứu giúp họ bằng cách này cách kia, làm từ thiện đó đó. Thì cái này nó là niệm tuy là thiện chớ ác ở trong.

Còn bởi vậy gờ Thầy dạy mấy con nè, bây giờ mình khởi cái niệm thiện: mình làm thực phẩm mình giúp cho chúng ăn. Mà mình đừng nghĩ đó là mình làm điều thiện thì nó mới thật sự, nó không thiện không ác. Chứ còn mình nghĩ đây mình, làm vậy là tốt này kia thì không. Mình cứ làm tốt, ban cho họ đi mà cái tốt nó trở về mình, đó là thiện, phải hiểu chứ? Nếu mà không hiểu rồi mấy con cứ nghĩ ở mình phải làm tốt, rồi tốt, tốt... rồi mình chấp, chừng đó mình mang cái ngã. Bởi vì mình tốt nó có cái ngã. Nó tích lũy cái hành động tốt của nó, bắt đầu ai cũng khen mình hết, bắt đầu "*mình ngon lắm rồi*". Con hiểu không? Tự dưng của mình mà mình tự mình nuôi cái ngã mà mình không thấy. Còn do đó mình làm

cái gì mà không bị mà chấp ngã thì coi chừng nó thập thiện.

Cho nên cái mà không niệm thiện niệm ác có ba niệm, ở trong đầu của chúng ta nó có ba niệm: niệm thiện, niệm ác và niệm không thiện-không ác. Ở trong đầu mình đó con, có ba cái niệm đó. Mà giờ cái niệm bất động là cái niệm không thiện không ác, chứ không có cái gì hết.

(01:33:58) **Minh Đức:** Bây giờ như con hiểu là cách mà mình tu tập đó là mình diệt hết cái ác đi còn lại niệm thiện, rồi toàn thiện, rồi mới đến niệm không thiện không ác. Hay là ở ngay bình thường này nó đã tồn tại ba trạng thái đó rồi?

Trưởng lão: Không được con, ức chế à. Ngay tại tồn tại này mà con không lo con tăng trưởng cái thiện mà con cứ diệt cái ác thì con bị ức chế nó à.

Con vừa tăng trưởng cái thiện mà con vừa ngăn chặn các ác pháp. Phải không? Thì tới cuối cùng nó còn cái thiện không à, thì cái thiện không thì nó là Bất Động Tâm của con, nó toàn thiện. Nó vậy mới được.

Cho nên cái chỗ này cái chỗ phải hiểu. Nó có ba niệm: niệm không thiện không ác, niệm thiện,

niệm ác thì mình trạch rồi, mà niệm không thiện không ác là Tâm Bất Động.

Nhưng mà không thiện không ác không có nghĩa là không niệm. Đã nói niệm không thiện không ác thì phải có niệm chứ sao! Chứ có nhiều người nghe nói “Không niệm thiện niệm ác” thì rồi như “Không niệm”, cái đó là sai đó. Phải phân biệt được cái đó.

Cho nên trong Pháp Bảo Đàn đó thì Lục tổ Huệ Năng dạy “*Chẳng niệm thiện niệm ác, bản lai diện mục hiện tiền*” đó. Phải không? “*Chẳng niệm thiện niệm ác*” mà. Nó không niệm thiện niệm ác thì bản lai, Phật tánh ngay chỗ đó. Nhưng mà không ngờ mình cứ giữ cái tâm “*Không*” của mình, mình cho cái tâm “*Không*” đó là Phật tánh chứ gì? Nhưng mà không ngờ là “*Không niệm thiện niệm ác*” mà nó có niệm chứ không phải là không niệm. Nghe nói “*Không niệm thiện niệm ác*” là mình bây giờ giữ nó đừng có khởi niệm gì hết thì cái này không được là sai. Đi vào con đường của Đông Độ. Cho nên con đường Đông Độ tu hoài không được gì hết.

Tu sinh Thanh Như: Vậy bạch Thầy! Vậy là niệm không thiện không ác là để tự nhiên nó có?

(1:35:52) **Trưởng lão:** Bây giờ trong người con thì nó có niệm thiện niệm ác rồi. Mà lý luận ở trên cái lý luận để nói nó không thiện không ác đó, thì con không thể với tới được đâu. Mà hễ con cố gắng con với tới nó thì con bị lọt trong không tưởng, con hiểu không? Bởi vì mình cố gắng ức chế ý thức của mình đặng nó không niệm, không niệm thiện niệm ác. Bởi nó còn khởi cái niệm ra thì con không chấp nhận, phải không? Cho nên dù niệm thiện con cũng không chấp nhận nữa.

Còn đặng này không, tôi không chấp nhận niệm ác vì niệm ác sẽ làm khổ tôi, khổ người khác, phải không? Tôi không chấp nhận. Nhưng tôi làm niệm thiện. Vì vậy mà đầu óc tôi suy tư những cái niệm thiện, tôi tăng trưởng tôi làm, thì cái niệm ác này lần lượt nó bị rút xuống hết. Mà nó hết niệm ác thì cái niệm thiện này nó tới cuối cùng thì nó là Tâm Bất Động, thì niệm chẳng thiện chẳng ác, có vậy thôi.

Tu sinh Thanh Như: Dạ bạch Thầy giống như trường hợp trình độ của tui con bây giờ cũng chưa có đạt đến tâm bất động tức là cũng chưa niệm thiện niệm ác nữa, niệm không thiện không ác nữa.

(1:36:55) **Trưởng lão:** Chưa đâu. Bây giờ cứ

làm cái việc thiện đi. Cố gắng làm nhiều được cái đó thì cái niệm ác nó. Hễ nhiều cái niệm thiện thì niệm ác nó sẽ dừng, nó bớt đi. Cuối cùng cái niệm ác nó không còn thì còn toàn niệm thiện không thì nó thuộc về tâm bất động.

Chứ không phải là ngồi đó mà có niệm ác, nó có cái đối đãi của nó thì nó mới có ác có thiện. Còn nó không còn cái đối đãi của nó thì cái niệm thiện còn cái gì nữa mà gọi là ác, con hiểu không? Thành ra cái sự tu tập là nó vậy đó con.

Minh Đức: Dạ thưa Thầy là ví dụ như bọn con đang còn làm việc đó, bình thường vẫn còn tiếp duyên, còn làm việc đó, thì là mình tri kiến nhân quả. Còn nếu mà vào thất đó, ngồi một mình thì chủ yếu là tư duy coi thử ...

(1:37:44) **Trưởng lão:** Bây giờ mình nếu mà tiếp duyên với mọi người thì dùng cái tri kiến nhân quả để xả. Mà vào trong thất thì mình dùng cái tri kiến nhân quả của mình để xả từng tâm niệm của con. Mình xả cái niệm của mình, chứ con chưa hết niệm đâu.

Mình thấy thí dụ bây giờ con khởi lên cái niệm, dù là niệm ác đi nữa, thì con nhắc "*Đây là nhân quả, vui vẻ chấp nhận, không có vì đó mà sợ*" thì tâm

của con nó vững vàng, nó không có gì hết. Bởi vì cái niệm đó dù cái niệm nào khởi trong tâm của con thì đều là nhân quả. Mặc dù cái sự việc đó nó chưa xảy ra, nhưng trong đầu của con nó khởi cái niệm đó thì con cũng biết là. Bởi vì cái nhân quả nó đi vào ba cái chỗ, nó hoạt động ba cái nơi là thân, khẩu, ý. Cái ý đó con.

Cái ý nó khởi cái niệm là nó nhân quả rồi. Cho nên vì vậy khi mà cái ý nó khởi ra thì mình biết nó là nhân quả. Mà nhân quả thì mình đừng có làm theo nó đi, thì nó mới vượt lên nhân quả. Còn mình làm theo thì không vượt đâu. Nhưng mà cái ý ác đó mình không làm theo thì đúng. Mà cái ý thiện mà con diệt luôn thì “*Chẳng niệm thiện niệm ác*” thì con bị rớt trong “*Không*”, thì con sai. Bởi vì con còn tham, sân, si, chứ chưa phải hết. Phải không?

Cho nên vì vậy mà con cứ tăng trưởng niệm thiện. Có niệm thiện thì tư duy quán để làm. Làm rồi không chấp vì cái niệm thiện đó, cái chuyện làm thiện đó mà nuôi cái ngã của mình. Cho nên mình làm vì mọi người được an vui thì cứ làm, có vậy thôi. Thì cái niệm thiện của con càng ngày càng tăng trưởng, cái niệm ác càng ngày càng thu ngắn lại, không còn có nữa, thì cái niệm thiện nó

trở về Bất Động Tâm.

Ngay bây giờ tu vậy, chứ còn vô mà ngay cái Tâm Bất Động của con mà ngồi ức chế nó thì không được. Xả hết rồi không được, ức chế nó không được. Coi vậy chứ mình còn ức chế nó nữa.

(1:39:37) **Minh Đức:** Dạ thưa Thầy lần này con hiểu cái gì là quan trọng nhất của con. Cái chuyện nhân quả của con trên nền tảng tu tập là phải có cái tỉnh thức... lúc chưa tỉnh thì tu từ từ chứ lúc mình đã tỉnh rồi mà có niệm thì mình sẽ quán xét mình đuổi nó đi, đuổi được thì đuổi đi. Dạ, như vậy có đúng không ạ?

Trưởng lão: Có vậy đó, mà nó có hai cách con. Bây giờ đối với con tiếp giao với mọi người, con làm công việc, con tiếp với mọi người thì con dùng cái tri kiến con thấy nó là nhân quả, con xả. Bây giờ vô trong thất thì mình cũng dùng cái tri kiến nhân quả để mà xả từng cái niệm ở trong cái đầu của con, chứ không phải là cái hoàn cảnh con tiếp giao với mọi người xung quanh nữa.

Lúc đầu con vô thất đó, mà khi mà vô thất con sống, mà muốn vô thất tu rồi đó, để mà xả cái niệm ở trong đầu của con bằng cái nhân quả thì con phải sống độc cư. Chứ còn không được

đi ra. Con sống bây giờ, tu tập bây giờ một tuần lễ. Được, tui thấy một tuần lễ an vui được thì tôi quyết định là xin hai tuần, mà được tôi xin ba tuần. Lần lượt mình tập dần lên, thấy được cái sự mà sống một mình mình. Chứ đâu phải sống một mình dễ đâu con, không có dễ đâu.

Bởi vì con thấy bốn mươi hai bài kệ “*Con tê ngu một sùng*”, tức là đức Phật muốn nói sống một mình rất khó, như con tê ngu mới sống được. Cho nên vì vậy mình phải tập dần coi thử coi mình sống một mình được không? Sống mà nói chuyện này kia thì khoái quá rồi. Nhờ cái tri kiến mà nhân quả mình xả được thích rồi. Bây giờ được mọi người này kia vui vẻ, đâu có gì đâu mà khổ đâu, giải thoát hoàn toàn rồi mà. Nhưng bây giờ sống một mình mới thấy cái nỗi khổ đó. Bây giờ thử mấy con, Thầy bắt đóng cửa không có cho ra nữa thì biết. Sống có sao khổ...

Bắt đầu sống một mình, rồi mới từng cái tâm niệm của mình nó khởi ra. Nó mới nghĩ nhớ tất cả từ bé chí lớn gì nó lòi ra hết. Cái tụi đó nó xếp hàng nó đi ra đó, như lính mà đi đó. Bắt đầu con mới dặn nó như thế này nè: “*Tụi bây có ra đó thì bắt đầu hồi nhỏ như thế nào? Rồi bắt đầu tới lớn lên một chút như thế nào? Đi học đánh lộn, đánh*

lạo như thế nào?”. Rồi nó sắp, nó cứ đi ra lần lần. Đi cho đến khi mà tao ngưng giờ tu: *“Dừng lại, dừng. Đi ra để tao quán”*. Nó sắp hàng nó đi đó.

Con bảo nó, rồi bắt đầu con ngồi. Bởi vì con vô thất có một mình đó, con bảo nó sắp hàng, bắt đầu ở ngoài nó sắp hàng nó đi vô. Nó đi vô cho con thấy. Từ hồi nhỏ con biết con nhớ lại bao cái gì gì xảy ra. Té hay hoặc đánh lộn, đánh lạo với bạn bè trong trường học làm sao nó hiện lên hết. Bởi vì ngồi một mình mà nó, cái đầu nó hiện lên đủ hết à.

Bắt đầu mình dặn nó: *“Mày có hiện lên những cái niệm này thì phải sắp xếp thứ tự đàng hoàng”*. Dặn nó đàng hoàng: *“Phải đi từ cái chỗ hồi nào tới giờ, chứ không có đi ngang dọc được, không có lát cái niệm này, lát cái niệm khác không có được. Đi sắp hàng cho tao”*.

Rồi bắt đầu nó sắp hàng nó vô. Nó vô rồi mình điểm mặt: *“Tất cả những cái này là thế gian nè, mày phải bỏ. Từ nay về sau không có sắp hàng đi kiểu này nữa, tao không có chấp nhận đâu. Ở đây là chỉ có mình tao ngồi đây là bất động, chứ còn đừng đi vô phá rầy tao. Đi ra hết”*. Cái bắt đầu nó đi hết.

(1:43:02) Từ đó nó không sắp hàng nó vô, chứ

còn không lát nó nhảy niệm này, lát nó nhảy niệm khác, nó không sắp hàng. Nó khôn lắm, sắp hàng rồi con đuổi nó cái nó chạy tuốt. Cho nên khi mà thấy có cái niệm nào đó con bảo nó, bây giờ sống một mình mà, đây là cái phương pháp cách thức để mà xả niệm mà. Ly dục, ly ác pháp của cái tâm niệm của mình. Bảo nó, dặn nó: “*Bây giờ, những cái niệm nào hồi nhỏ cha mẹ làm sao, sanh ra, lớn lên, mày biết gì đó mày sắp hàng, mày đi vô tuần tự. Chứ còn không có được mà đi vô ngang xương vậy*”.

Cái nó sắp hàng nó vô. Thì nó bắt đầu nó sắp hàng vô, cho tới cuối cùng: “*Rồi bây giờ chấm dứt nha, hết rồi*”. Bây giờ nó tới cái chỗ mà con ngồi ở trong thất con tu nó cũng sắp. Nó sắp cho con ngồi trong cái vị trí đó đó, cũng thấy ngay mình đang ngồi nữa. Nó sắp hết một dọc nó, bây giờ tới cái chỗ mình vô thất, nhập thất mình tu nó cũng thấy mình ngồi nữa. Cái đầu nó cũng thấy: “*Bây giờ mày ngồi mày tu phải không, được rồi*”. Thì bắt đầu ngay bây giờ: “*Từ cái đuôi kia cà, cho đến cái đầu mà vô đây, đi ra hết! Chỉ còn có cái ngồi đây thôi*”. Con đuổi nó một lần: “*Rồi bắt đầu không có lộn xộn nữa, từ đây về sau không được lát nhớ cái này, lát nhớ cái kia nha. Sắp hàng đi vô đây rồi thì phải kéo ra hết*”.

Nó kéo ra hết, bắt đầu con ngồi lại yên tĩnh lắm. Nhưng mà con phải ra lệnh cho nó sắp hàng nó vô. Chứ con đừng có để lát nó nhảy nhớ cái này, lát nó nhảy nhớ cái kia.

Tu sinh Thanh Như: Bởi vậy, thấy vậy đầu phải dễ đầu!

Trưởng lão: Minh là tướng mà, mình phải điều khiển quân đội, nó phải xếp hàng nó đi chứ. Vậy nó mới sợ. Chứ không lẽ lát mà nhảy vô tao đuổi. Lát mà nhảy vô cái hình ảnh này, lát nhảy vô hình ảnh khác, đuổi hoài không hết.

(1:44:54) **Tu sinh Thanh Như:** Bạch Thầy, nội con thấy bắt nó sắp hàng không là cả một quá trình luôn đó.

Trưởng lão: Mà sắp hàng trật: *“Thiệt. Cái chỗ này hồi đó mà quên nè. Hồi đó tao đánh lộn với thằng đó tại trường, tại sao mà không sắp vô?”*. Thế nó sắp xếp vô chỗ đó. Phải không? Hồi đó bắt đầu bây giờ Thầy giáo rầy, đánh mình đồ đó, *“Mà quên bữa đó có ông thầy, ông ấy đập mà mấy roi, tại vì mà ba gai, mà đánh mấy thằng bạn mà”* thì nó nhớ lại hết mấy con.

Bắt đầu nó nhớ lại hết rồi. Cho nó nhớ lại hết nó mới xả ra. Chứ mà nó chưa hết nó còn nhảy

ra, nhảy vô hoài. Hiểu chưa? Tại vì nó sanh, mình vô thất là bắt đầu mình cho nó xếp hàng. Chứ bây giờ con ở thất một mình con, có ai mà chọc gheo con? Cho nên giờ chỉ có sắp hàng quân lính của mình thôi. Truyền lệnh sắp hàng rồi, bắt đầu bây giờ cho nó sắp hàng hết. Đây tao xong hết rồi, mình sắp hàng đúng hết rồi không có còn sai chỗ nào hết, lòi đi ra hết: *“Ở chỗ này không phải là chỗ mà y vô đây nữa”* thì nó đi con. Nghĩa là mình làm thử coi. Trời đất ơi! Sắp hàng cũng không phải dễ đâu. Mà sắp được rồi thì đuổi đi là đi à.

Coi vậy chứ cái tàng thức của mình nó lưu trữ trong đó, nó lộn xộn lắm con. Lát nó lòi cái này ra, lát nó lòi cái kia ra. Chứ mấy con thấy vọng tưởng mình, nó lòi đủ thứ hết mà nó không có hàng ngũ. Con thấy không? Còn bây giờ *“Mày lòi cái chỗ này trật, còn mấy cái chỗ kia mà y không nhớ hả?”* Nó lòi ra hết, trong tàng thức của con mà nó lòi, nó sắp hàng ra hết, thì nó đưa ra ngoài hết rồi, thì trong này nó trống bóc. Có phải không? Bây giờ con gạt ra thì tâm bất động nó ở trong cái đầu con, nó không còn nữa.

Chứ để con xả cái này thì trong đầu còn cái khác nó lên nữa. Đúng không? Mấy con làm thử đi, Thầy nói rồi làm thử rồi biết. Mình phải là bộ

chỉ huy, chứ đâu phải là thường, phải ráng đi.

12 - PHẢI CÓ TÂM THA THIẾT TU HÀNH

(1:46:56) **Minh Đức:** Dạ thưa Thầy là bọn con làm thì có những việc bọn con còn lơ là lắm. Như vậy nếu Thầy thử tụi con, như trường hợp con. (Không nghe rõ)

Trưởng lão: Thầy để bây giờ tùy cái sức của mấy con, vừa làm mà sống ở trong cái môi trường tu này, nó thọ hưởng được cái từ trường ở trong cái sự tu tập, nó làm cho mấy con không có quên được cái tu tập của mình đâu. Và đồng thời Thầy để cho mấy con tự nhiên mà thấm nhuần được cái từ trường đó. Sau khi mà Thầy thấy được rồi đó thì mấy con khỏi lo đi, Thầy rút chứ không ai rút đâu. Thầy biết người này tu được rồi thì rút, mà cái người này còn cái nhân quả, cái nghiệp để cho họ phải làm cái công việc để mà trả cái nhân quả. Mà khi mà mấy con thấy mà Thầy mà rút rồi đó thì kể như là an ổn, sắp sửa tới nơi đó, chứ không phải.

Cho nên mấy con tu đồng vậy chứ mà Thầy rút lâu lắm. Con ở ngoài đó mà cứ ước nguyện “*Con ước nguyện cho Thầy rút con sớm, để con nấu cơm hoài*” thì có ngày mới rút chứ còn không ấy. Khi

nào con ước nguyện mà Thầy cảm động, Thầy biết “*nó tha thiết lắm rồi*”. Còn con ước nguyện mà Thầy không cảm động là chưa tới, chưa rút. Bởi vì khi mà cái tâm tha thiết của mình, nó làm cho cái người khác, người ta dao động được. Còn con ước nguyện chỉ ước nguyện sơ sơ đó thì không bao giờ mà đạt được hết. Thôi cứ lo nấu bếp đi, có vậy thôi. Hiểu chưa?

Chắc ăn mà, bây giờ sự thật ra tu hành là giải thoát rồi, sống như vậy là giải thoát rồi. Nhưng mà đi tới nữa thì mấy con chưa biết đường đi. Mà bây giờ con thấy mình cũng được giải thoát rồi, nhưng mà bây giờ con muốn đi tới một chút nữa. Bởi vì con chưa làm chủ được cái thân này là tại vì muốn chết hồi nào thì chết, muốn sống hồi nào thì sống chưa được. Thì con ước nguyện “*Sao Thầy rút cho con vào cái khu chuyên tu để con nỗ lực thật sự cho được*”. Đêm đêm ngày ngày cứ lại hình ảnh Thầy rồi ước nguyện, ước nguyện hoài nó, tức là cái lòng mình ước nguyện đó đó, nó sẽ giao cảm được với Thầy thì Thầy sẽ rút.

Tại sao Thầy muốn nói vậy mấy con biết không? Khi một cái người mà tha thiết, quyết tâm đó thì mới thể hiện được cái này. Còn mấy con tu chứ chưa có tha thiết lắm, cho nên cái ước nguyện

của mấy con chưa có giao cảm được với trời đất thì làm sao mà được? Thầy muốn nói như vậy thì mấy con biết là cái tâm tha thiết của mình nó phải tận cùng, thì Thầy không giúp cũng có người giúp nữa. Đừng có lo mấy chuyện đó.

(1:49:44) **Tu sinh Thanh Như:** Đúng là tụi con còn lơ là lắm, bạch Thầy. Chưa ước nguyện thiết tha.

Trưởng lão: Bởi vì Thầy nói chỉ có cái tâm mình tha thiết ước nguyện, bởi vì mình làm chưa có được mà, “*Ước nguyện sao cho mình tu được giải thoát*”.

Cuộc đời mà bỏ hết mà đi tu là cái phước báu mình lớn rồi, không còn bị ai trói buộc mình rồi. Thì chỉ giờ còn cái sự tha thiết để làm chủ hoàn toàn, muốn chết hồi nào thì chết, tức là mình chấm dứt được tái sanh luân hồi đó. Thì cái sự tha thiết đó nó sẽ cảm động. Thầy nói cảm động được trời đất thì lúc bấy giờ con khỏi lo. Chứ Thầy cất thốt để làm gì? Để cho trời đất trống rỗng lời mấy con vô đó!

Tu sinh Thanh Như: Vậy bạch Thầy, vậy là như trong nhóm tụi con làm bếp đây là đứa nào cũng còn nhân quả với trong cái bếp hết hả bạch

Thầy?

Trưởng lão: Chứ sao, còn dính. Bởi vì dính mới vô bếp, nó vậ. Nhưng mà sau cái thời gian mà làm bếp rồi đó, thì nó nghiệp nó hết rồi thì nó rời khỏi bếp, nó lo cái chuyện khác rồi.

Nó hết cái nghiệp đó rồi thì bây giờ con bảo nó nấu cơm, nó không nấu nữa. Còn bây giờ, con hỏi đó nó có nấu đỡ cho con nấu cơm, con nấu một nồi. Bây giờ nó bỏ thì con phải nấu hai nồi. Nấu hai nồi là nghiệp mình nó mau hết. Có gì đâu! Còn nấu một nồi nó lâu, có phải không?

Còn bây giờ Minh Đức nó hết cái nghiệp của nấu cơm rồi. Cho nên nó có cái hướng nó thấy nó phải làm cái gì đây. Thì nó phải đi dần tới chứ con. Mà giờ nó làm cái nghiệp của nó xong rồi, thì bắt đầu nó tới vô thất giải quyết rồi.

Nãy giờ Thầy nói cái chuyện mấy con sắp hàng, đó là nói chuyện mấy con vô thất đó. Sắp hàng cái tâm niệm của mấy con đó, cho có thứ tự đó. Thì là cũng là cái phương pháp tu đó con, chứ không phải là vô đó ngồi ức chế. Trời đất ơi! Ba cái niệm này nó sống hoài nó không hết, đừng có nói chuyện, đâu có dễ. Còn mấy con sắp hàng nó đi hàng lớp thì nó phải diệt. Mấy con cứ suy nghĩ

đi, tại nó sắp hàng rồi thì nó đâu có chạy đâu trật.

Tu sinh Tâm Thiện: Như vậy là con hiểu là mình phải sắp ra?

Trưởng lão: Ờ đó. Đó cho nên trong cái vấn đề tu tập nó đơn giản. Con mà chùng nào thấy có một người khác cũng là Diệu Hiền vô nẫu cơm thì đó là con hết rồi.

13 - KHUYÊN NGƯỜI NHƯNG TRÁNH NUÔI LỚN BẢN NGÃ

(1:52:26) **Cô Tú:** Con kính bạch Thầy! Thưa Thầy nhiều khi tụi con không phân biệt được cái thiện nào nên làm. Con lấy ví dụ như vừa rồi Thầy dạy là “*ai làm gì thì làm, ai nói gì thì nói*”, vừa rồi Thầy dạy vậy đó. Thì con thấy trong hoàn cảnh đó mình nên góp ý cái phần này nó tốt hơn, nếu mà cái thiện thì nên góp ý, hay cái thiện là mày phải lo cho mày? Nhiều khi con chưa có quyết định được hai cái thiện này.

Trưởng lão: Hai cái ý, hai cái ý đều thiện. Bây giờ đó mình phải xét cái ý nào mà nó nằm ở trong đó có mình đó thì cái ý đó phải dừng lại. Mặc dù thiện, nhưng cái ý mà nghĩ cho mọi người mà không có mình trong đó thì cái ý này thực hiện, phân biệt được vậy là tốt rồi. Còn ý nào mà có con

vô trong đó thì không được.

Có con “Ờ bây giờ mình làm cái này, mình phải đi ra làm, hoặc mình nói cái này để cho mấy cô hiểu biết hay hoặc là mấy chị hiểu biết để làm” thì có con nói trong đó thì không được rồi. Coi như là mình biết cái đó để cho mình rút tĩa, để mình học từ cái tâm của mình thôi, chứ không nói ra. Mặc dù là cái đó sai này kia, không nên nói trong cái giai đoạn này.

Bây giờ cái giai đoạn này, cái người mà người ta làm sai, ở đây người ta làm sai thì người ta cũng lần lượt người ta sửa chữa. Chứ không phải là ai điên gì để làm sai. Cũng như nấu cơm khét bữa nay rồi, thì ngày mai rút tĩa nấu cơm sao không khét, chứ đâu có điên gì mà nấu cơm khét hoài. Con bây giờ thấy khét rồi cái bắt đầu: “Phải nước đổ như thế này, thế này, thế này...” dạy người ta thì không được. Cái chuyện này là, cái chuyện này là nó nuôi cái ngã của con rồi. Bởi vậy Thầy nói đừng có mình trong đó thì mới được.

Bắt đầu bây giờ đó con thấy như thế này nè. Bây giờ thì con thấy người khác như Diệu Hiền nấu cơm mà nó sống đi, thì con đừng có làm thầy mà dạy người ta. Để nó nấu gì nấu đi. Rồi mình làm cái công việc khác, mình làm không có nói gì

hết. Rồi mai mốt có một người nào mà thế mình rồi, thì Diệu Hiền thì Thầy rút vô tu rồi thì con lại thế vị trí Diệu Hiền thì nấu cơm hết khét. Chớ con không ...

(1:54:55) **Cô Tú:** Như vậy là con nên im lặng.

Trưởng lão: Con im lặng thôi, không có nói. Nói coi chừng bậy à! Bởi vì nó thiện chứ mà ác đó, nó làm cho mình nuôi cái ngã của mình, chứ không có thiện đâu.

Ở đời họ hay làm thầy người ta lắm. Mà quên là hễ khi nào mình làm cái gì mà hay hơn thiên hạ mà trúng rồi, coi bộ muốn lên trên người ta. Cái này là nguy hiểm lắm, Phật giáo giờ không chấp nhận cái này đâu. Cho nên vì vậy nó, bởi vì cái sự tư duy của mấy con là tư duy để giải thoát chứ không phải tư duy để nuôi ngã. Đó, cho nên vì vậy nó khó lắm mấy con, chứ không phải dễ đâu. Coi vậy chứ cái pháp mà tư duy này nó đòi mấy con.

Bởi vậy Thầy nói không có đủ duyên. Chứ không phải Thầy dạy cái lớp Chánh Kiến rồi Chánh Tư Duy, rồi những cái nhỏ nhặt này Thầy vạch ra hết. Bởi vì Thầy có đủ bài bản hết mà, tâm niệm của mấy con sao, Thầy biết hết rồi. Thành ra Thầy đưa ra đâu đó “*Trời trời! Thầy nói giống*

tôi quá, giống con quá như thế này”, hiểu không? Chừng mà đưa ra thì mấy con giật mình: “Hình như Thầy dạy trật, mình đâu có hiểu cái này đâu. Bây giờ dạy rồi biết rồi”. Chừng đó cái lớp nó qua rồi, mà có hiểu biết rồi, thì mấy con có điên gì để cho cái tâm mình nó nuôi dưỡng cái ngã của mình. Thành ra nó đỡ lắm mấy con. Nhưng mà không biết chừng nào đây? Tùy theo cái duyên của chúng sanh mấy con. Chứ nó không phải dễ!

Trường lớp học thì nó vậy, mà Thầy thấy cái Tu viện của mình, hiện giờ thì mấy con thấy, nó cũng có phước là mình cất hàng loạt mà người ta không cấm mình. Chứ cỡ người ta cấm mình, mình dám cất không? Rồi mình cất cái nhà bếp. Trời đất ơi! Vô nhà nước này biết nói: “Nó nuôi quân lính, nó tính nó tấn công mình sao mà cái nhà bếp quá trời như thế này?” Đó, mấy con thấy không? Người ta vẫn có cái đầu óc, người ta vẫn thấy cái vấn đề đó chứ.

Cô Tú: Con thưa Thầy! Cũng trường hợp thứ hai nữa là cũng có cái con xuất hiện nữa, chắc cũng dừng nữa quá. Là trường hợp anh thứ sáu của con đang tu đó thưa Thầy. Đó thì trong cái hoàn cảnh gặp ông anh thì tính tình cũng cá biệt đó Thầy, với lại chưa có sự hài hòa với mọi người

vậy đó. Trong sự tu đó thì đối với tụi con thì nghe ảnh bỏ rượu, bỏ thuốc, ăn chay được là tụi con mừng rồi. Mà nghe ảnh hết bệnh nữa còn mừng thêm, những cái bệnh từ nhỏ nghe cũng hết, con thấy mừng nữa thưa Thầy.

Trưởng lão: Rồi sao? Bây giờ mừng rồi thôi chứ, bây giờ còn thêm nữa cái gì nữa đây?

(1:57:25) **Cô Tú:** Bạch Thầy! Con nghe Trang nói là ảnh không có ra để mà trình pháp, không ra thưa hỏi đó. Thì thôi cứ qua coi cái tâm tư như thế nào? Anh tu tập ra làm sao? Cho nên chiều nay con xin phép qua. Con qua thì ảnh nói, ngoài những cái mà ảnh thành công, ảnh mừng lắm đó. Thì cái tâm ảnh muốn làm sao mà nhắc chị vợ anh đó, là cũng ráng tu giống như pháp Thầy vậy đó, cái tâm sống ly dị.

Cái thứ hai là anh đang bị, do tu Định Niệm Hơi Thở đó thưa Thầy.

Trưởng lão: Tức ngực.

Tu sinh: Anh nói dùng từ “mất hơi thở”. Con hỏi “*anh bệnh hay sao mà tiếng khào khào vậy?*”. “*Nó mất hơi thở nên nói nó vậy đó*”, nó khào khào làm như nó hụt hơi vậy đó thưa Thầy. Đó thì anh nói anh cũng ngưng cái Định Niệm Hơi Thở rồi,

sợ lắm ngưng rồi. Nói chuyện một hồi thì con mới nhớ sực. Là ảnh đi Thân Hành Niệm nữa đó. Ảnh đi cái bài đi ba mươi phút đó. Thì con cũng nghĩ là thời gian con tức ngực thì cũng do Thân Hành Niệm con đi nhiều đó.

Nên con nói thôi, con quay qua con hỏi sư Gia Hạnh, xin phép sư nếu mà cần thiết để ngưng cái Thân Hành Niệm luôn, để cho cái này nó đừng bị tiếp diễn nữa.

Đó thì con khuyên anh con vài điều như vậy đó, thì nhìn cái gương mặt anh thì cũng chưa có gì cởi mở hết. Sau cùng chưa thấy gì cởi mở lắm thì con mới kể cho Trang nghe xong. Trang nói mai mốt một hai ngày qua thăm ảnh một lần vậy đó, để coi cái tâm tư ảnh như thế nào để xả. Ý của Trang là vậy. Rồi con cũng muốn trình với Thầy cái ca của con nữa. Bây giờ con giải quyết làm sao?

Trưởng lão: Đó là cái duyên nhân quả của con. Bây giờ đó, trong khi con có đến thăm rồi và đồng thời thì mình nắm được cái hướng của nó tu hành, biết được cái hướng tu hành của nó rồi. Thì thấy nó đúng thôi, đừng đến nữa. Đến rồi *“Riết mà con nhỏ này đến chọc gheo, mình tu riết, chắc không được gì hết”*. Bị làm động đó.

(1:59:36) **Cô Tú:** Thấy đúng thiệt, con thấy đúng đó Thầy. Cái gương mặt ảnh cũng có cái gì đó nặng nề, đó là do tâm tư như thế nào con cũng chưa biết nữa. Thì bắt đầu vui vẻ, cởi mở lắm vì những thành công đó thì con cũng ghi nhận, anh cũng mừng vậy đó. Thì thấy cũng có những cái buồn gì đó thì tốt hơn là nên ngưng lại thưa Thầy?

Trưởng lão: Theo Thầy thiết nghĩ như thế này nè, cái khả năng của con, con phải tu con làm chủ được cái gì đó thì con dạy người ta mới nghe. Chứ con không có gì hết thì Trời đất ơi! Con nói, ngoài mặt người ta vậy chứ, thiệt "*Nó có tu hơn mình được chỗ nào đâu mà bây giờ nó muốn làm thầy dạy mình đâu được*". Coi vậy khó lắm con.

Cô Tú: Con cũng biết điều đó thưa Thầy nên con khởi lên con gạt ra, khởi lên con gạt ra, con không muốn bận tâm với mấy anh, với chị, mẹ gì hết đó.

Trưởng lão: Để cái nhân duyên. Theo Thầy thiết nghĩ giúp đỡ là như cháu Trang mà nói như vậy đó là cũng là cái tình nghĩa. Mình đến mình thăm viếng, mình giúp đỡ, cái đó là tốt, đó là cái thiện pháp. Nhưng mà mỗi người trên con đường tu đều có cái nhân quả, cái nhân duyên của nó đủ. Đừng có lo gì hết. Mà lỡ mà tu có điên đi nữa

thì tôi ráng, tôi cột tôi trời lại, chứ không điên để chạy hoài thiên hạ họ cười. Chứ không có gì.

Mà không điên thì tốt, mà tu chứng thì tôi mừng. Chứ còn người nào người ta cũng có cái nhân quả của người đó. Tại sao người ta lại dám bỏ gia đình người ta đi tu vậy, đâu phải chuyện dễ đâu? Cho nên mấy con yên tâm đi.

Thầy nói mấy con mà vô trong này, người làm cái này, người làm cái kia đều là có nhân duyên hết. Nhưng mà cái nhân duyên nó chưa đủ, nó chưa đến lúc để mà đi tới cái rốt ráo thôi, là vì phải bắt đầu từ cái nào, cái nào đều mấy con. Những cái hành động mấy con đều là sự tu tập của mấy con trong đó hết. Như tại sao mấy con vô đây, mấy con làm bếp hay hoặc này kia đều là trong cái làm đó chớ có sự tu tập của mấy con. Biết bao nhiêu mấy con đã học để xả tâm ở trong này. Người vậy kẻ khác, mấy con đã biết bao nhiêu điều mấy con đã xả.

Bước vào đây là mấy con đã xả cuộc đời của mấy con biết bao nhiêu chuyện rồi. Cho nên vì vậy mà tất cả những cái tu tập đều là do nhân quả, nhân duyên của mấy con nó sắp xếp. Nó đi tới đâu đều là cái nhân quả nó sẽ tới đó, nó sắp xếp hết. Mấy con nỗ lực tu thì nó đi nhanh một chút,

mà làm biếng tu thì đi chậm một chút.

14- CÓ KHI PHẢI ỨC CHẾ ĐỂ KHÔNG BUÔNG LUNG

(02:02:02) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy, mà con có cái thắc mắc một chút vậy Thầy! Lúc trước mà con đang còn ở trong thất, nhập thất đó. Mà cái lần cuối mà con ra con xin gặp Thầy để con thưa hỏi đó. Thì con nghĩ lúc đó là con đã bị ức chế, con đã tu sai rồi. Mà sao lúc đó Thầy không nói là con tu sai, đừng cho con dừng lại mà để cho con vô thất?

Trưởng lão: Nhờ ức chế vậy đó mà bây giờ con mới khá, chứ cỡ mà để cho con xả hồi đó thì con buông lung ra rồi, Trời! Bây giờ nó xổ ra hết. Nhờ mình nỗ lực mình ức chế trong cái giai đoạn đó. Thí dụ như chẳng hạn là nói ức chế là tại vì cái người tu lâu rồi thì nó phải xả cái tâm nó khác. Còn người mới tu bắt buộc, không ức chế họ, nhiếp hơi thở, hay hoặc là tập trung trong chỗ này chỗ kia thì cái tâm đời của họ khó lắm. Nó như con trâu rừng, chứ đâu phải dễ đâu. Phải xỏ mũi, rồi cột, rồi ghịt đầu nó này kia bằng hơi thở, bằng pháp này pháp kia đủ loại hết. Nó thấy nó thuận, nó hiền được rồi ta mới thả dây ra. Còn con bây giờ cứ cột hoài sao được, phải xả ra. Hồi đó để cho con cột cái đầu nó vô đó, chứ ở đó.

(2:03:08) **Tu sinh Thanh Như:** Tức là con nghĩ là lúc đó con ra là Thầy đã biết con sai rồi phải không Thầy?

Trưởng lão: Thầy biết sai, biết tưởng nó sai rồi, chớ sao không biết? Nhưng mà để cột cái đầu nó vô. Người ta làm ông Thầy mà người ta không biết học trò? Mà tu cái chỗ đó là để dùng cái ức chế đó, để cho nó khép mình trong cái khuôn khổ như vậy mới được. Chứ con mà rộng rãi, dễ dãi như bây giờ, chắc chắn là cái tâm nó buông lung bực nào mà chịu cho nổi.

Nhờ khép như vậy đó mà cái ý thức nó không có còn quan trọng gì nhiều. Bởi vì nó lọt tưởng. Bởi vì tưởng thì ý thức phải dừng thôi, không cách nào hơn. Mà biết nó sai, nhưng mà để cho nó cột cái đầu của thằng ý thức này lại, để cho cái tưởng nó hoạt động. Mà nó chưa có sao đâu, có đây mà nó không có chỗ nó điên đâu mà sợ. Giống như bây giờ con đâu có điên. Rõ ràng. Mà giờ nó còn lạnh hơn ai nữa. Có đúng không? Phải không? Có thấy không? Bây giờ nó tự nhiên mà nó xả tâm nó này kia. Vậy chứ lâu lâu tưởng cũng còn quanh vô, chứ nó không tha con đâu.

Tu sinh Thanh Như: Dạ còn. Bạch Thầy như vậy chừng nào con mới hết?

Trưởng lão: Hết tướng hả? Thì bây giờ mình cứ cái ý thức của mình, mình làm chủ, mình xả tâm của mình thì lần lượt anh hoạt động nhiều không được, thì lần lượt ảnh cuốn gói ảnh đi. Con đừng có thêm nhắc tới nó nữa. Mà cứ lo dùng cái tri kiến, ý thức của mình khởi để mà ngăn và diệt các ác pháp. Mà những cái nhân thiện tăng trưởng nó lên, giúp đỡ cho mọi người làm cái điều này, điều kia, thiện pháp.

Mà giờ nó đứng ở trong cái góc độ nhà bếp đây chớ gì? Bữa mà Thầy ra nhà bếp thấy ngồi lật rau lật nghiêm túc quá rồi, " chớ đâu nói chuyện rồi. Cái đó là tốt rồi. Rồi sau khi mà nó hết qua cái giai đoạn này thì nó tới cái giai đoạn khác. Nhưng mà không được nói tới. Nói rồi con ham, rồi con bỏ không lật rau nữa, không nấu cơm nữa. Có phải không? Đâu có ai mà điên gì mà nói. Cái nghiệp của nó, nó phải trải qua một thời gian là một tháng hai tháng, một năm hai năm, thì nó phải làm hết cái việc đó rồi thì nó tới một cái giai đoạn khác nữa, con hiểu không? Thì tới đó thì mình tu tới. Chứ bây giờ biết trước rồi bắt đầu khởi sự ham muốn, rồi bắt đầu bây giờ mới chết chứ.

Thanh Như: Dạ

(2:05:52) **Trưởng lão:** Cho nên ráng tu con.

Thầy thấy ngồi không chơi sướng quá, giải thoát hoàn toàn, tâm bất động ai chửi không giận, có vậy thôi. Ai cho gì ăn nấy. Diệu Hiền cho gì mình ăn nấy, không nói gì hết. Có rau ăn rau, nó cho gì ăn nấy. Bữa nào nó cho có muối ớt cũng được, miễn có cơm được rồi. Mà cơm nấu sống cũng ăn, mà nấu chín cũng ăn, mà nấu khô, nấu cháy cũng ăn. Cơm sống là cơm, cơm sống là cơm gì? Cơm thảo. Cơm nhão là cơm hà tiện, có gì đâu mà sợ? Phải không? Lo gì! Thầy bây giờ nấu cơm sống cũng ăn.

Tu sinh Thanh Như: Bạch Thầy con cũng cố gắng nấu cơm cho nó ngon ngon chứ.

Trưởng lão: Con biết không? Nấu cơm sống ăn như mình uống sữa, nó bổ. Tại vì mình nghĩ nó bổ thì nó bổ à. Mà mình nghĩ cơm sống thì ăn trong ruột chắc chết. Thì người nào nghĩ vậy là đau bụng ráng chịu, có gì đâu.

Còn bữa nào nếu như nấu cơm cháy, để vô tô cho Thầy "*Hồng răng chứ ăn cơm cháy cũng được*". Không chê cái gì hết, ăn để sống mà. Bữa nào mà thấy có cơm cháy còn ngon nữa. Mật Hạnh với Trang nó không dám để cho Thầy ăn đâu, nó ráng nó ăn hết. Nó khôn lắm đó, cái khôn đó là khôn bổ đó. Nào là cặn cái đồ này kia nó lắng dưới nó

mới cháy chứ bộ, thứ bổ nó ở dưới đó. Nó cho ăn cơm ngọn ở trên là không có bổ đâu. Nó dành ăn cái thứ bổ nó ăn. Nhưng mà Thầy nói ăn cơm mà đít nổi đó, ăn như vậy là ngu, không có trí tuệ đâu, phải không? Ăn cái đó phải ngu chứ sao? Nói khéo đặng cho mai mốt nó không dám ăn.

Tu sinh Thanh Như: Có ai còn hỏi cái gì nữa không? Hỏi nhanh lên cho Thầy nghỉ...

Trưởng lão: Hỏi gì nữa không? Hết rồi phải không? Cứ về tu, cười như Thầy thôi. Không có cần gì đều bỏ hết.

(2:08:15) **Tu sinh Thanh Như:** Bạch Thầy! Vậy là sư về phải tổ chức một cái cuộc nói chuyện nữa, nói về cái vấn đề giờ xả nghỉ đi.

Trưởng lão: Giờ ở ngoài đó con sắp xếp, sau một thời gian rồi có người sẽ thay thế con, con vô trong này, tu yên tâm. Đó là nhiệm vụ mình hết rồi, có người lên. Thầy nói trước đó để chuẩn bị mình sắp xếp xong đâu ra nể nếp hết thì mình vô, giao bàn giao lại đảng hoàng: “Đây là cái chỗ được đảng hoàng hết đây, theo đây mà làm, không có làm trật được”. Thì cái ông này vô đây, y chang vậy mà làm. Rồi lần lượt lớp học của mình tổ chức hẳn hoi đảng hoàng.

15 - THẤY NGƯỜI TU ĐIÊN THÌ KHUYÊN VỀ

(02:09:00) **Tu sinh Thanh Như:** Bạch Thầy, như con bây giờ con cũng phụ với sư ở ngoài. Con cũng đi kiểm tra vòng vòng thì con cũng thấy giờ giấc mà quý vị cũng không có được trọn vẹn quá thì con cũng...

Trưởng lão: Thì đâu có sao đâu. Vậy nó không trọn vẹn đó, thì ghi những cái tên đó, không có được đưa vô Thầy, có gì đâu. Còn người nào trọn vẹn mới đưa vô, vậy là tốt nhất rồi còn gì. Còn hỏi “*Tại sao được mấy người đưa vô. Nói: “Mấy Thầy, quý vị chưa có được trọn vẹn là chưa vô trong được, ở ngoài này để tu cho vui chứ”*”.

Tu sinh Thanh Như: Dạ con thì con định khởi lên cái ý là giúp sao cho quý vị đó phải trọn vẹn được.

Trưởng lão: Đây được, cái nhân quả của họ rồi, giúp sao?

Tu sinh Thanh Như: Vậy là con không được nghĩ đến điều đó?

Trưởng lão: Không có được nghĩ, mình chỉ đi làm bốn phận của mình thôi. Người nào được thì mình đưa vô đúng. Còn mình bây giờ mình nói

họ không nghe mình đâu. Thầy nói họ còn chưa nghe nữa, có phải không?

Như ở ngoài đó, mấy ông đó ngồi một hai tiếng đồng hồ, nói họ nghe? Có phải không? Đâu có nói được mấy ông sư đó. “Thôi không nói ai hết, muốn tu sao tu. Được thì tôi cho vô, mà không được thì ngồi đó. Bây giờ ngồi đó một ngày tôi cũng để làm con cóc luôn, chứ tôi khỏi nói. Phải không? Bởi vì ở chỗ đó là cái chỗ mà bước mới đầu vô đó, người ta đã xét thấy mình có thể được hay không, người ta chấp nhận. Còn không được thì thôi, không khuyên lớn gì hết. Mình muốn đâu có được, tại nhân quả.

Cho nên con đừng có khuyên họ nữa. Khuyên họ, họ không nghe con đâu mà nó mệt con nữa. Mà nhiều khi khuyên mà ai cũng nghe mình hết, phẩn khởi quá, cái ngã lớn, nguy hiểm! Cho nên không khuyên ai hết, tôi không vớt người ta lại. “Khi mà nghe tôi được rồi, tôi uy tín cho tôi”. Nhớ kỹ điều đó, coi chừng chứ không khéo nó... Bởi vì mình chưa có xả hết cái tham, sân, si của mình, cho nên nó dễ lắm. Hơi hơi mà thấy coi được cái bắt đầu nó lên mặt.

(02:11:05) **Tu sinh Thanh Như:** Dạ bạch Thầy! Nhưng không phải là, như con thấy có một

ông sư, thì thấy ông hai giờ trưa thì ông mới bắt đầu ông thức, cái ông mới đi tắm. Mà ông tắm đầu nửa tiếng rồi ông ra hết hai giờ rưỡi. Rồi có ông thì hai giờ khuya thức. Thức xong cái ông cũng đi vô nhà tắm, cũng nửa tiếng, hai giờ rưỡi.

Trưởng lão: Hai ông này giống nhau.

Tu sinh Thanh Như: Dạ hai ông này giống nhau, có ông buổi trưa với ông buổi khuya.

Trưởng lão: Nó thay đổi có cái buổi thôi, nhưng mà sự giờ giấc của mấy ông y nhau. Tức là học chung pháp, nhưng mà giờ giấc nó hơi khác chút thôi, có vậy thôi, có gì đâu. Hai ông này chỉ một vị thầy mà ra.

Tu sinh Thanh Như: Vậy thôi, để hai ông cứ vậy muốn thức giờ nào làm sao thì làm.

Trưởng lão: Ờ, muốn làm gì thì làm.

Tu sinh Thanh Như: Tùy mấy ông luôn hả, bạch Thầy?

Trưởng lão: Tùy mấy ông, không có khuyen gì hết. Tại họ tu vậy đó, để cho nó mát mẻ. Tắm cả tiếng đồng hồ vậy là mát mẻ chứ sao, ăn thua gì có nửa tiếng.

Thôi! Không nói ai hết, để biết cái vị đó, để

mà mình không có đưa những cái người mà tu sai đó mà đi vào trong này. Họ ở ngoài đó một thời gian sau, họ cũng đi hà. Bởi vì chỗ đó đâu phải chỗ họ ngồi họ tu, cho nên họ rất cuộc họ cũng đi. Họ đi thì mình đưa người khác thay thế vô. Cho nên cháu Trang nói nó không biết giờ làm sao rút ngoài đó vô trong. Bởi vì có nhiều người quá, hết biết cho vô ở, hết chỗ rồi, có phải không?

Thì con có muốn nói như thế nào đó thì không có nên trực tiếp, mà nên viết cái tờ giấy hàng chữ lớn vậy: *“Sư tu điên, kẻ khôn...”* “Có gì đâu, bỏ giấy lại. *“Xin Sư hãy tu lại, hoặc là đi nơi nào để yên, tôi cực quá!”*”

Tu sinh Thanh Như: Con không dám làm vậy đâu.

Trưởng lão: Ở đây mình nói thật mà *“Sư tu điên, rồi nếu mà điên thật, mà ở đây thì tôi rất cực”*. Có phải không? *“Sư có đi vô núi, vô non rồi có điên thì ở trong đó không có ai cực”*, viết một cái bức thơ đó, chứ ở đó.

Tu sinh Thanh Như: Dạ bạch Thầy! Cái phần đó chắc của sư Gia Hạnh, chứ con con không có dám chen vô. Con thì con chỉ kiểm tra, con báo với sư thôi. Còn con không...

Trưởng lão: Không dám thì mai một Thầy đánh cho. Thầy để Diệu Hiền hay hoặc là sư Gia Hạnh, để cho con đi. Bây giờ để cho con, quý sư mới thấy mình tu sai: *“Tới cư sĩ người ta thấy người ta còn biết, hưởng hồ là cái ông sư Gia Hạnh”,* phải không? Để con thì được đó *“Sư xin vui lòng đi nơi khác, vì ở đây là Sư tu vậy là điên, cho nên tụi tôi cực lắm”*

Con cứ để vậy thôi. *“Kính gửi Sư...”* phải không? Con viết ra vậy thôi, chấm chấm đó thôi, *“Xin mời Sư đi nơi khác, vì nơi đây tu như vậy sẽ điên và chúng tôi ở đây thì cực khổ”*. Cực khổ cho mấy người tu điên. Chứ sao? Họ điên mà.

Tu sinh Thanh Như: Sư về sư ghi, con không dám ghi.

Trưởng lão: Rồi, thì cứ vậy thôi, không có gì hết. Thí dụ đánh cái miếng kiếng cho lớn, cái bỏ vô cái thất của sư, coi rồi cái quảy gói đi. Để thất cho người khác người ta ở tu chứ, tu cái gì kỳ. Nội cái thấy đó mà, cứ để ngồi đó làm chi cho mệt, có phải không? Tu vậy là tu sai. Nói: *“Tôi phục vụ cho người tu để làm Phật giải thoát, chứ tôi không thể phục vụ cho ma”*. Bởi vì tu như vậy là thành ma, chứ đâu có thành. Vì ban đêm đi tắm cái kiếng kỳ cực vậy, không phải ma sao?

Tu sinh Thanh Như: Dạ ban đêm con không biết đi vô đó làm gì, nhưng mà nửa tiếng thì ra.

(2:15:12) **Trưởng lão:** Trời đất ơi! Vô phòng tắm mà nửa tiếng thì còn ngồi trong đó thì vô thùng... Thì rõ ràng, vô phòng tắm mà lâu vậy thì biết là ngồi trong thùng nước. Tu để thành cá chứ làm cái gì? Bởi vậy tu mà tu điên, chứ ở đó ở lâu. Không ai mà ban đêm mà vô thùng nước mà ngồi, bộ tu nóng quá?

Thôi được rồi yên tâm. Để rồi Thầy sẽ đánh cho mấy chữ gửi cho sư Gia Hạnh, sư Gia Hạnh sẽ bỏ trong thất. Mà sư Gia Hạnh để giữ kiểm lại, chứ còn không có để ai hết à. Để cho mấy cô mà nấu cơm này nói chuyện mới được! Lúc nào đó mấy sư nói: *“Đúng, từ người nấu cơm mà cũng biết mình tu sai nữa”*, có phải không? *“Chứ chưa nói chi tới quý Thầy, coi vậy chứ quý Thầy mà đi tới đi lui tu ở Tu viện này, người ta tu tới bậc nào? Cái cô mà nấu cơm mà cổ còn dám nói mình tu sai”*. Ghê chưa!

Tu sinh Thanh Như: Thôi con sợ nhân quả, bạch Thầy!

Trưởng lão: Bộ nhân quả rồi con cũng trèo vô đó con ngồi? Trí tuệ con gì ngu quá vậy? Bộ nó không lạnh hay sao mà vô phòng tắm mà ngồi?

Nhân quả gì lạ vậy? “Tôi dạy cho mấy người này khỏi khổ đau mà rồi tôi bị nhân quả đó sao? Mà vô trong đó ngồi trong buồng tắm có phải là chặt chệ, mà lạnh lẽo không? Cho nên tôi nói vậy để cho đừng có ngồi trong đó nữa ”. Tốt chứ con! Con có lòng tốt mà, đâu có gì mà phải xấu. Bởi vậy người ta nói thiện thì phải tăng trưởng, chứ đừng có không tăng trưởng thì không được.

Thôi bây giờ mấy con về nghỉ, lo cơm, tâm bất động, thanh thân. Nó không bất động thì lấy roi quất. Cho một lần, hai lần nó ớn! Thôi bây giờ mấy con về con. Thôi xá Thầy thôi con.

Tu sinh Thanh Như: Dạ tụi con cảm ơn Thầy nhiều!

Trưởng lão: ... Mấy con về ráng tu. /.

03 - TU TẬP TÂM BẤT ĐỘNG

1 - THẦY DẠY XẢ TÂM TRONG NHÀ BẾP

(00:00) **Trưởng lão:** Hôm nay có cái duyên để mà mấy con gặp Thầy. Thứ nhất là trong cái sự tu tập, mấy con có cái gì mà thấy nó không kết quả, nó không tiến bộ, thì mấy con sẽ hỏi lại Thầy, Thầy giúp đỡ, để chỉ cho cách thức mà tu tập cho đúng cách. Chứ không khéo mình cứ nghĩ tưởng mình sẽ tu tập vậy đúng, nhưng mà sự thực ra nó không đúng đâu mấy con. Bởi vì phần nhiều là từ xưa tới giờ Phật giáo đã truyền sang qua bên Trung Quốc, rồi từ Trung Quốc truyền sang qua Việt Nam, cho nên dân tộc của mình nó chịu cái ảnh hưởng nó sâu lắm mấy con.

Bây giờ tu theo Thầy thì nó khác, bởi vì như Phật dạy ly dục ly ác pháp chứ đâu phải mà ngồi để mà ức chế cái ý thức của mình. Cho nên vì vậy mà cái vấn đề mà tu tập, ức chế ý thức, nó thành cái thói quen nó lâu đời rồi. Bây giờ muốn bỏ nó không phải dễ. Mà nó ảnh hưởng từ cái di truyền của ông cha của mình, bây giờ sanh mình, mình chưa có tu gì hết, sự thật cái mình cũng tập như

vậy à.

(01:04) Cho nên hôm nay có cái điều kiện gì thì mấy con cứ hỏi Thầy. Nhưng trước tiên mà hỏi Thầy thì Thầy xin nhắc mấy con biết, như đức Phật nói được thân người là khó mấy con. Nó mất rồi, mấy con cứ tính đi, tất cả những cái chúng sanh mà sống chung quanh chúng ta, vô tình chúng ta đã làm cho nó chết. Mỗi một sinh mạng của chúng sanh chết thì mấy con phải trả một cái quả đó, chứ không thể là trốn chạy đi đâu được. Bởi vì quy luật của nhân quả mà, không ai trốn chạy được.

Và khi từ khi cha mẹ sinh mình ra, cha mẹ cũng chưa biết Phật pháp, cho nên đã từ cái món ăn đầu tiên đã mớm cho mình là có sự sát hại chúng sanh. Cho nên cái món nó là một cái nghiệp quá sâu. Mà muốn chuyển cho cái nghiệp đó ngay trong một cuộc đời tu hành của mình, thì mình phải biết đúng cách, tu đúng cách. Chứ không thể nào mà mình không có hiểu rõ, thì mình không có lý được nó đâu. Nó tìm cách nó lôi mình bên đây, nó kéo mình bên kia, để đi vào con đường bất thiện, con đường không thiện mấy con.

(02:19) Cho nên cần phải hỏi, cần phải tu tập. Cho nên mấy con nghe Thầy nói, cái câu mà Thầy

nói, mấy con rất rõ: nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng. Mấy con thấy không, mình phải biết nhẫn nhục. Ai nói trái ý của mình thì ngay đó mình làm thính, mình chịu đựng thì đó là mình nhẫn nhục. Chứ mình tức giận, bực tức ở trong lòng. Tuy rằng mình không nói ra, mình bực tức trong lòng, đó là mình chịu đựng.

Cho nên mình khi mà nhẫn nhục được rồi, thì ngay đó tiếp tục, tùy thuận vui vẻ, ngay cái ý của người ta, chứ đừng có chấp nhận cái ý của mình. Đừng có vì cái ý của người khác mà làm cho mình buồn phiền. Mình phải tùy thuận cái ý đó, mình làm theo cái ý đó, đừng có cái gì cũng làm theo ý mình thì mấy con càng nuôi lớn cái ngã. Do đó mấy con càng đi xa đạo.

Cho nên mình từng tùy thuận vào cái ý của người ta, tức là mình diệt được cái ngã của mình. Mình bằng lòng, mình vui vẻ, mình không có vì cái chuyện đó mà làm cho mình buồn phiền. Kéo dài một hai ngày cứ dào dào, buồn cái ý. Ngay đó mình phải xả đi mấy con, đó là những cái mình cần thiết. Bởi vì sinh ra làm người, được làm người là khó.

Mấy con biết, chỉ có con người mới tu chứng đạo, chứ tất cả những cái loài vật, không có con vật

nào có thể tu chứng đạo được hết mấy con. Nó tu, bây giờ con vật như con bò, con trâu, con nai, con hươu ăn cỏ, nó không ăn cái loài vật, nhưng nó được sinh làm người. Thì biết đâu chừng mình là những con vật mà ăn cỏ, bây giờ mình sinh ra làm người. Rồi bắt đầu bây giờ làm người rồi cha mẹ mớm cá thịt mình ăn, mình tạo những cái nghiệp ác nơi thân của mình.

Rồi nó tiếp tục nó tái sinh những loài động vật. Mà những loài động vật mấy con thấy con vật lớn ăn con vật bé, con cá nó vẫn giết con cá nó ăn mà. Các con thấy nó rõ ràng. Cho nên chúng ta được thân người nó đầy đủ trí tuệ, cái bộ óc của chúng ta. Cho nên sáng suốt nhận định, phải quyết định có ý chí, phải quyết định trong một đời nay, phải làm chủ sự sống chết.

Ai nói gì mình biết các pháp đều vô thường, chửi mắng mình không giận, nói gì không có chấp cái ý của mình mà tùy thuận theo ý của người khác, nó xả hết tâm của mình. Tu theo đạo Phật đâu phải khó mấy con! Cái người biết tùy thuận nhẫn nhục bằng lòng là cái người đạt giải thoát, rất đơn giản! Cho nên đức Phật nói pháp ta không có thời gian đến để mà thấy. Đâu phải tu một năm, hai năm mới thấy được sự giải thoát.

Chúng ta đến, ngày đó tới liền, tâm bất động thanh thân, an lạc, vô sự.

Ai nói gì tâm mình bất động không có phiền não, không giận hờn, thì đó là tui giải thoát rồi. Mà khi mà nó bất động thì nó thanh thân an lạc vô sự rõ ràng cụ thể mấy con. Điền gì mà để cho mình phải thọ lấy những cái pháp vô thường đó để mà khổ đến tâm mình. Cho nên ngày đó là mình được xả rồi mấy con. Giải thoát hạnh phúc vô cùng!

Mấy con giữ được tâm bất động lạ lắm, nhất là cái môi trường ở nhà bếp, đối tượng để xả tâm. Mấy con cứ đến nhà bếp mà xả đi. Xả riết. Coi có ai nói gì mình như cục đất thì tức là tui thành Phật ở đó rồi. Không phải sướng sao? Có cái nhà bếp, có cái đối tượng, mà cái đối tượng ai nói gì tui cũng theo.

(05:35) Cũng như bây giờ Thầy nói cũng như thầy Gia Hạnh. Thầy ở cái phòng khách, bao nhiêu cái đối tượng hỏi thầy, thầy vui vẻ. Ai hỏi gì, chê tôi nói dở cũng được, khen tôi nói hay tôi cũng không mừng. Hoàn toàn tôi không có bận tâm về vấn đề đó, thì ngày đó thầy chứng. Bây giờ để cho thầy vào trong thất thầy tu, chưa chắc thầy đã tu bằng thầy ở trong phòng khách.

Còn bây giờ Thầy đưa mấy con vô trong thất để ngồi tu, mấy con ức chế tâm. Mai mốt ra, mấy con ai đụng tới mấy con, con sân âm âm. Còn ở trong nhà bếp này biết cách nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng như cục đất thì đây, ngay ở nhà bếp là mấy con đã thành Phật rồi.

Vô trong thất bây giờ ngồi chơi để kiểm nghiệm lại cái sự tu chúng của mình như thế nào? Chứ đâu phải vô trong thất ngồi để mà cố gắng làm cho hết vọng tưởng! Mấy con bị ảnh hưởng của Đại thừa, bị ảnh hưởng của Trung Quốc. Cái tư tưởng của Phật giáo Trung Quốc, lo cứ lo diệt vọng tưởng. Mà trong khi kinh pháp cú Phật dạy “*Ý làm chủ, ý tạo tác, ý dẫn đầu các pháp*”. Cái ý thức của chúng ta mà. Bây giờ cái sai đó, cái ý chúng ta hiểu sai thì chúng ta đâu chấp nhận, cho nên không làm sao tâm của chúng ta đau khổ.

Ý nó khởi ra một cái muốn gì đó, thì chúng ta hoàn toàn phải diệt cái lòng ham muốn của chúng ta, thì như vậy là chúng ta có cái ý làm chủ chứ. Chúng ta có cái ý làm chủ. Cho nên cũng cùng trong một cái đầu của chúng ta, mà hiện giờ chúng ta có như là hai người. Tức là hai cái biết, một cái biết giải thoát và một cái biết không giải thoát. Vì vậy là đức Phật nói tri kiến giải thoát, mà

tri kiến của thế gian là tri kiến đau khổ, sự hiểu biết của những người thế gian là đau khổ.

(07:52) Cho nên các con nhìn thấy, đi cả một đất nước Việt Nam bao nhiêu người? Hàng tỉ người, hàng triệu người! Nhưng mà biết được chánh pháp tu, các con nhìn lại cái Tu Viện chúng ta bao nhiêu người? Thì mấy con thấy như một hạt cát trên sa mạc. Mà mấy con có đủ duyên phước do gieo từ căn lành, mấy con mới được đến gặp Phật Pháp. Vậy mà không chịu buông xả, không chịu sống thanh thản, an lạc, vô sự thì thật sự mình có khùng không? Mình có trí tuệ không? Mình có hiểu biết không? Mấy con đặt câu hỏi. Hay là mình vô đây để giận, để hờn, để buồn phiền, để chấp cái ngã của mình? “*Tôi, cái ý kiến của tôi tu là đúng, ai nói bậy là sai*”. Thì ở ngoài đời người ta đã vậy rồi, mình vô đây để cũng chấp nhận được sao? Nhất định mình không chấp nhận.

Ví dụ như mấy con nhà bếp, mấy con nấu món ăn đó người ta chê nấu vậy dở, vui vẻ. Mình không lý luận như thế này, thế khác để che đậy cái dở của mình. Tại vì người ta ăn không hợp. Thấy ăn cái gì của mấy con cho, cái gì cũng ngon hết, không có gì dở. Là tại vì Thấy giải thoát, cho nên ăn sống, chứ đâu phải ăn để ngon dở. Mấy con thấy. Cho

nên có thì mình ăn, không có thì thôi.

(09:13) Chứ ngày xưa Thầy ở trên Hòn Sơn, Thầy ăn toàn lá cây, có ngon có dở gì đâu? Trời đất ơi! Lá cây thì ăn nó hắc, chứ nó có ngon cái gì? Chỉ cần nuốt nhai cho nó no bụng rồi nó đỡ đói thôi. Vậy mà nó vẫn sống chứ đâu. Con bò ăn cỏ nó có hô ngon dở gì đâu? Nó phập ăn cho sống thôi. Các con thấy không? Cho nên vì vậy về vấn đề ăn không quan trọng, mà vấn đề tâm chúng ta phải quan trọng.

Cho nên mấy con đủ duyên mà về cái nhà bếp này tu tập thì lấy các đối tượng xung quanh để xả. Mấy con có duyên, mấy con đến đây hoạt động. Thứ nhất là mình tạo cái duyên để giúp cho những người, người ta tu hành. Có cái bữa cơm trưa, người ta tu hành. Mà chính cái duyên của mình vào đây mình tu. Sau khi cái duyên nó đủ rồi, có người thế mình thì người đó làm công việc khác, thì mình vô thất mình chiêm nhiệm lại. Ngồi chơi chứ không phải là vô thất để ngồi tu.

Ngồi chơi để xem coi từng cái tâm niệm của mình hồi những ngày mình vào bếp, mình làm công việc, mình xả được bao nhiêu điều? Những lời nói người này, người kia nó sẽ nổi lên hết, mình nhớ hết. Và mình làm chủ được tâm niệm

của mình như thế nào, thế nào? Tâm mình thanh thản an lạc vô sự như thế nào? Bây giờ nhớ hết. Ngồi chơi. Giờ tôi ngồi một mình tôi, tôi thấy tôi không buồn, không nhớ ai hết, đó là giải thoát mấy con. Sung sướng quá!

“Bây giờ tôi là một con người ngồi chơi, không làm cái gì hết. Ai làm bữa cơm sắn, tới trưa tôi đi ra khát thực tôi ăn, thành thơi vô cùng”. Không phải giải thoát sao? Có lo đói, lo no, lo không gạo, không cơm, hay lo người này đòi, người kia khóc đau? Không có. Mấy con thấy tu hành như vậy là giải thoát. Sung sướng quá! Thầy nói chỉ có tu hành như vậy là hạnh phúc rồi. Còn cái vấn đề mấy con làm thì mấy con cứ làm, đâu có gì đâu! Làm lợi ích cho mọi người.

Cũng như ở đây có hai chú lo làm nhà cửa, lo giúp đỡ Tu viện ống nước thế này kia. Lo làm, nhưng mà sự thật ai động tới, ai nói gì, chú vui vẻ, đừng có giận hờn thì như vậy là tu đó chứ sao? Còn mấy con lo nấu cơm này kia để cho chúng ở đây ăn uống, cứ lo nấu. Ai nói tôi nấu cơm dở, ai ăn được nhờ, ăn không được thì thôi, tôi không cần thiết, không lo gì hết.

(11:22) Cái đó là tôi nấu cho hết bốn phần của tôi. Chú không phải là tôi chụm lửa cho nó

khét cơm lên, cho bà con ăn cơm cháy đầu. Không phải. Tại vì bữa nay gạo nó khó nấu, cho nên nó cháy, hay hoặc nó khô, nó sống. Thì thôi, tất cả mình là tu sĩ cùng nhau ăn sống với nhau, có gì đầu. Cùng nhau ăn nhão với nhau, có gì đầu. “*Trời ơi! Bữa nay nấu cơm nhão quá, ăn không được*”. Máy người ăn cơm khô thì ăn cơm nhão không được, còn máy người ăn cơm nhão thì ăn được. Còn máy người mà ăn cơm khô thì mình gắp cơm nhão thì chê.

Còn có bữa nấu cơm khô thì máy người ăn cơm nhão thì lại chê cơm này khô, nuốt không trôi. Nuốt không trôi, ra ngoài kia mức nước chế vô thì nó thành là cơm nhão, chứ có gì đâu? Dễ dàng quá! Các con thấy không? Khi mình biết sống tu rồi thì tất cả những cái gì mình cũng có thể sống được mà sống với cách của họ. Đâu có phải chạy theo như thế gian đâu. Máy con thấy không? Hạnh phúc vô cùng! Chỉ có giữ “Tâm bất động thanh thân an lạc vô sự”. Thấy cô động được cái chân lý của đạo Phật.

2 - CHÂN LÝ TÂM BẤT ĐỘNG THANH THÂN AN LẠC VÔ SỰ

(12:43) Đạo Phật có 4 chân lý: khổ, tập, diệt, đạo. **Mà cái trạng thái diệt đế, cái chỗ này nè,**

mà Thầy nói ra tâm bất động thanh thân an lạc vô sự. Mấy con ở trong cái chân lý này, cái diệt đế này, cái Niết Bàn này, cái trạng thái đó là cái trạng thái Niết Bàn. Tại sao mấy con ở chỗ giải thoát mà không ở? Để rồi lúc nào cũng làm cho tâm mình động lên? Các pháp đều vô thường. Tất cả các cái sự kiện xảy xung quanh chúng ta là vô thường. Có pháp nào là thường hằng đâu? Nó đến rồi tự nó đi, có gì đâu?

(chú Pháp Quang và chú Hiệp)

Thậm chí như mấy con nghĩ, cái thân mấy con nè, kéo bệnh đau. Ai có thân mà không bệnh đau? Mà nó đau mặc kệ nó, nó nhức mặc kệ nó. Nó ăn thua gì với mình? Mình cứ tâm bất động thôi. Nó tự nó đau rồi nó rút đi. Còn mấy con đau nghe nó khổ sở, rên la thì nó lại thấy như vậy nó làm đau hơn. Có mấy người đau mà nằm rên la mà hết đau không? Chỉ có mấy người không rên la là không nhức đau. Thì mấy con thấy bằng chứng mấy con Thầy có sợ đau không? Cho nên đau đâu dám tới thăm Thầy!

80 mấy tuổi rồi, không bệnh đau nào dám tới. Từ hồi Thầy ở trên Hòn Sơn về tới giờ, không có bệnh đau nào mà tới thăm Thầy. Thấy không? Tại vì Thầy không sợ, chứ không phải là không có

bệnh. Tại vì không sợ nó, nó có đến, nó có làm gì Thầy được đâu? Hôm nào mấy con nhức đầu, đau bụng: “*Kệ mày, chết bỏ đi, chết cái thân này, chứ có phải chết tao đâu*”. Do đó, mấy con thân nhiên thì mấy con sẽ được giải thoát hoàn toàn, không cần đi uống thuốc. Nghĩa là những người theo Thầy tu hành thì bác sĩ chắc không ai đến nữa.

Còn mấy con mà còn chạy đi tìm bác sĩ thì thôi rồi, tu sai pháp của Thầy dạy. Bởi vì một con người có gan dạ, có ý chí, mới theo đạo Phật. Còn cái người mà nhát gan không ý chí, thôi về đời đi, lo mà làm ăn giúp cha mẹ đi còn hơn. Hoặc là muốn nợ thêm thì cưới thêm vợ con đồ này kia, lo làm như người ta đi. Chứ còn vô đây mà tu mà không có nghị lực, không ý chí thì tu sao được? Coi vậy chứ người tu sĩ đạo Phật ý chí họ ngút ngàn, họ không hề biết sợ một cái gì hết. Họ không dao động trước một cái gì hết thì đó mới là người tu sĩ. Thầy mong rằng mấy con sẽ rèn luyện được cái nghị lực, cái ý chí của mấy con. Không đầu hàng trước những sự khó khăn đau khổ ngay bản thân của mình, ngay hoàn cảnh của mình.

(15:02) Thí dụ như bây giờ có các con, xin cha mẹ không cho đi. Nhất định mình phải thuyết phục được cha mẹ đi tu, chứ không phải đầu hàng

gì. Cha mẹ nói vậy rồi cái mình thôi cũng chịu ở nhà đó, không được. Mục đích của mình, con người mình có cái mục đích. Mà mình đã chọn cái mục đích đi tu rồi, thì không ai mà kìm giữ mình được hết. Ngày hôm nay thuyết phục chưa được, ngày mai thuyết phục. Mấy con thuyết phục chưa được, đến hỏi Thầy, Thầy dạy cho thuyết phục thì cha mẹ không làm gì mà cầm giữ mấy con được.

Thì mấy con biết rằng, chúng ta đủ sức để mà thuyết phục bất cứ một người nào. Chứ không phải là chúng ta thiếu sự thuyết phục đó đâu. Cho nên chúng ta hãy ráng lên để mà tu tập. Cần phải ráng tu tập cho nhiều hơn. Nhiều hơn, chứ sự thật ra không có tu tập gì hết. Đạo Phật không có tu tập cái gì hết, ngồi chơi. Còn mấy con mà ngồi cứ ngồi hít thở hít thở, đó là mấy con đã không phải là cái người vô sự, mà người hữu sự. Mấy con dụng công gì cũng hữu sự hết.

Ngồi chơi. Rồi từng cái tâm niệm của mình, mình đâu có diệt ý thức của mình, nó phải có những cái tâm niệm. Nhưng những tâm niệm mà làm khổ những người thương ghét, giận hờn, buồn phiền thì đuổi nó đi, tác ý đuổi đi. Bởi vì đức Phật dạy rất rõ: *“Có Như Lý Tác Ý lậu hoặc chưa sanh sẽ không sanh, mà đã sanh thì bị diệt”*. Nó đã sanh

ra một cái ý đó thì tác ý diệt. Còn giờ nó không sanh, thì mới đầu mình chưa có, cái phương pháp tác ý mình chưa thấm nhuần thì mình tác ý: “Tâm bất động thanh thân an lạc vô sự”. Coi nó có bất động không? Ngồi chơi.

Mà cũng không phải giữ cái tâm bất động đó nữa, mình giữ tức là mình ức chế. Cho nên mình không giữ. Tác ý nó rồi để thử coi nó được bao nhiêu. Nó khởi niệm thì mình quán xét cái niệm đó xả nó đi. Rồi nhắc nó lại câu “*Tâm bất động thanh thân an lạc vô sự, tất cả các pháp đều vô thường*”, rồi lại ngồi chơi. Từ ngày này sang ngày khác, đâu có bao lâu đâu, 7 ngày đêm chứng đạo mấy con.

Tới bây giờ mà mấy con chưa chứng đạo là tại vì mấy con tu sai. Chứ lẽ ra nó ngồi chơi, tâm bất động. Mà nó thật sự nó bất động rồi thì mấy con sẽ thấy suốt bảy ngày đêm, thì đủ Tứ Thân Túc mấy con, đủ 4 cái năng lực của nó. Cái cơ thể của chúng ta, coi vậy chứ nó đặc biệt vô cùng! Cái đầu óc của chúng ta nó có cái bộ óc rất là tầm thường, không có cái gì. Thế mà nó có đủ cái lực của nó ở trên đó.

(17:44) Khi nó lìa xa cái tâm tham, sân, si của nó rồi, thì nó thanh tịnh rồi, thì nó phải có

Tứ Thân Túc, không có cái gì khác hết. Đó là con đường Thầy đã trải qua, Thầy đã biết. Nhưng tâm mấy con chưa hết tham, sân, si, thì nó không có được. Tứ Thân Túc nó xen vô đó không được. Mà Tứ Thân Túc thì nó quá dễ rồi! Bây giờ cái thân này muốn chết hồi nào bảo: “Tịnh chỉ hơi thở”, là nó nằm xuống chết. Nó ngồi như vậy, mà nó bảo tịnh chỉ hơi thở thì nó cũng ngưng nó chết mấy con.

Mà nó cho cái lệnh là cái thân này phải hoại diệt thì nó sẽ lần lượt, nó tan hoại. Nó không phải hơi thổi đâu mấy con, nó tan theo thành mây khói. Từng cái da thịt của mình, bản chất của mình như thế này mà nó tiêu mình dần mòn ra. Nó hay đến cái mức độ như vậy. Chứ không phải là đợi nó hơi thổi, rồi nó thành một đống xương, rồi nó rã ra, không phải đâu.

Như mấy con thấy, như đi ra Hà Nội mấy con thấy, đi thăm nơi mà chùa Đậu, ngài Vũ Khắc Minh, Vũ Khắc Trường tu hành lấy lưng. Thì Thầy đến đó, rõ ràng là Thầy đã thấy mấy vị này đều là tu trong thiên tướng rồi. Cho nên cái tướng thức nó giữ cái nhục thân của các ngài, nhưng mà các ngài hoàn toàn ở trong tướng, đâu phải giải thoát. Cho nên ở đây chúng ta giải thoát hoàn toàn, thân

chúng ta không có gì. Đó thì mấy con thấy rất là đơn giản, tâm bất động, thanh thản. Có gì đâu tu nhiều đâu.

Nhưng mà cái gì qua cái tri kiến của mấy con không được. Còn khi mấy con ngồi yên lặng, chơi một mình mà cứ buồn ngủ, thì Thầy có pháp Thân Hành Niệm dạy mấy con rồi, tại sao không chịu đi Thân Hành Niệm? Chỉ khi nào nó buồn ngủ mới đi, chứ không phải là luôn lúc nào cũng đi, phải không? Mấy con ngồi chơi mà nó không buồn ngủ thì thôi, cứ ngồi chơi. Ngồi chơi xem từng tâm niệm của mình, chứ không phải ngồi chơi rồi để nghĩ ngợi điều này thế kia. Thì ở thế gian người ta ngồi, người ta cứ nghĩ ngợi, chứ người ta có chơi được đâu? Còn mình ngồi đây mà không nghĩ ngợi thì mới ngồi chơi mới được.

Các con nghe chữ danh từ mà Thầy đặt: “Ngồi chơi”, chứ không phải ngồi nghĩ ngợi. Thường thường những người mà ở ngoài đời thì họ ngồi, hễ mà ngồi im thì họ nghĩ chuyện này hết rồi tới chuyện kia. Họ lo chuyện này rồi tới họ lo chuyện kia. Còn cái người tu chúng ta ngồi chơi, chứ không lo, không nghĩ gì hết. Như vậy có sung sướng không? Mấy con thấy không?

(20:41) Mình tập thử ngồi chơi chừng 1 phút

thôi. Nhưng mà nhớ đừng kiểm chế cái tâm mình không có niệm ở trong cái ngồi chơi đó thì cũng bị sai nữa. Hễ dụng công một phương pháp nào đó, là mình bị đã đi sai. Chỉ có pháp Như Lý Tác Ý các đối tượng thôi. Theo như kinh Phật dạy: “*Có Như Lý Tác Ý lậu hoặc chưa sanh sẽ không sanh, mà đã sanh thì bị diệt*”. Chúng ta chỉ dùng pháp Như Lý Tác Ý. Nhưng không vì pháp Như Lý Tác Ý đó để hiểu cái tâm bất động đó, để giữ cái tâm bất động đó thì là không đúng.

Chỉ tác ý thôi, rồi chừng nào nó bất động được thì nó bất động. Mà nó không bất động được thì nó nghĩ ngợi gì cũng được, nhưng mình có tri kiến giải thoát. Cho nên những cái niệm của nó khởi ra mà không giải thoát, thì mình tư duy, quán xét. Tức là cái tri kiến giải thoát thì nó bắt buộc, nó phải hoạt động nó tư duy. Thì nó tư duy thì nó xả cái niệm đó đi. Chứ không phải là cái niệm nó lên rồi cái mình nhắc: “*Tâm bất động thanh thân an lạc vô sự*”, để cho cái niệm đó lui. Thì cũng như là “*Biết vọng liền buông*”, có gì đâu. Thì do vậy mà mình ức chế tâm mình.

Phải không? Mấy con thấy chưa? Tu hành như vậy. Cho nên hôm nay gặp Thầy, Thầy nhắc lại, khích lệ cho mấy con, chứ thực sự ra Thầy đã

dạy hết rồi. Lẽ ra thì Thầy ngồi chơi chứ không dạy nữa. Dạy nhiều quá rồi! Kinh sách thì viết quá nhiều rồi! Thì do đó bây giờ chỉ còn mấy con tu thôi. Vì thương đời mới viết kinh sách để lại cho đời này đến đời sau, người ta biết đường người ta tu. Có vậy thôi.

Chứ còn sự thật, tu là phải có đủ cái duyên. Cũng như mấy con là những người có đủ duyên cho nên được gặp Thầy. Thầy cũng bằng xương bằng thịt như mấy con mà Thầy làm chủ được, thì chắc chắn mấy con cũng làm chủ được. Đó là cái niềm tin giúp cho mấy con có được cái tín lực, để mấy con phải thực hiện cho được. Mà Thầy tin rằng trong chúng ta sẽ có người làm được.

Hồi nào tới giờ bị ảnh hưởng sự tu tập của Đại thừa, cho nên cứ ngồi là cứ ức chế. Dạy gì dạy cứ lo ức chế cái ý thức của chúng ta, ngồi tu tập không niệm. Do đó nó bị ảnh hưởng cũng sâu lắm. Và đồng thời đầu tiên, thật sự cái người mới tu tập, cái tâm nó còn lằng xằng lộn xộn đủ thứ, cho nên buộc lòng phải nhiếp tâm.

(22:50) Cho nên 19 cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở là 19 cái mục để nhiếp tâm. Cách thức đầu tiên chúng ta mới vào để chúng ta dùng Định Niệm Hơi Thở nhiếp. Nhưng mà khi tu lâu

rồi thì chúng ta chỉ dùng cái trạng thái chân lý tâm bất động thanh thân an lạc vô sự để mà sống với nó. Giữ gìn và bảo vệ cái chân lý đó bằng cái câu tác ý. Chứ không phải giữ gìn, cố ức chế cái ý thức của chúng ta trên chỗ bất động thì không được. Bởi vì cái ngôn ngữ chúng ta nó không đủ để chúng ta diễn tả được cái hành động này.

Nói tâm bất động thanh thân an lạc vô sự, rồi chúng ta cứ nghĩ rằng làm sao mà cố giữ được cái tâm bất động. Thành ra chúng ta cứ tác ý liên tục để cho tâm bất động thì coi chừng chúng ta dùng cái câu tác ý để ức chế ý thức của chúng ta đó. Để tự nhiên ý thức không khởi niệm, chứ không phải bắt buộc nó không khởi niệm. Khi nó không còn ham muốn, nó ly dục ly ác pháp rồi thì tự nhiên nó thanh tịnh. Để cho cái niệm nó khởi ra, để cho nó từng niệm đó mà chúng ta ly dục ly ác pháp. Nó đâu bị ức chế, nó đâu bị nè nén, bị ép nó ở trong.

Cho nên nó cứ nó ra rồi, mỗi niệm ra đều là chúng ta thấy biết rất rõ. Chúng ta không chấp nhận nó thì mãi mãi nó sẽ không còn ra nữa, thì cuối cùng chúng ta thành tựu. Một người tha thiết, một người quyết tâm, thì Thấy nghĩ rằng với cái sự giải thoát nó không còn khó, mà cũng không

còn cái thời gian lâu nữa. Chúng ta sống với mọi người, ai nói gì chúng ta thấy chúng ta xả bỏ được. Không trách một cái lời người nào, không trách một cái ý của người nào. Ai nói gì cũng vui vẻ, thì cũng đủ là giải thoát rồi mấy con. Đơn giản, quá đơn giản! Không ai làm mình giận hờn, buồn phiền, không ai làm mình lo lắng nghĩ ngợi.

Còn ái kiết sử nhớ về gia đình cha mẹ. Khi đi tu rồi thì chúng ta đã có một phần sắp xếp trong gia đình. Tuy chưa trọn vẹn, nhưng chúng ta đã có sắp xếp rồi. Và khi đã có sắp xếp rồi thì chúng ta có cái mục đích chúng ta nêu lên rất rõ, quyết tâm làm cho được.

Để không khéo rồi sau khi mình về cha mẹ cười mình thêm. “*Tưởng mày đi tu làm gì, tao thấy mày cũng vậy!*”. Còn bây giờ, ví dụ bây giờ mấy con làm chủ sự sống chết, làm chủ được bệnh đau. Về cha mẹ hỏi: “*Mày đi tu ra sao, niệm Phật hay là tụng kinh?*” Nói: “*Những cái này, con không làm đâu. Như bây giờ bệnh con đuổi chạy mất. Mà giờ cha mẹ không tin con ra lệnh cái thân con nó chết, nó nằm xuống cho mà xem*”. Ông bà nói: “*Mày làm được vậy sao?*” “*Chứ không được thì đi tu làm gì?*”

(25:44) Mấy con thấy cái đó là cái điều kiện để tạo cái duyên độ cha mẹ của mình. Mà giờ mấy

con chưa làm được, mấy con về nói: “*Tao không tin, mày nói chuyện đó tao không tin đâu!*”. Mà thật sự mình chưa làm được, làm sao mình làm? Có phải không? Còn mình làm được thì cha mẹ sẽ tin ngay liền, lập tức. Nó đương thờ vậy, mà nằm xuống lại rờ lỗ mũi nó không nghe hơi thờ gì hết trơn hết trọi, cứng ngắc cứng ngơ không có gì hết.

Mà rồi từ 5 phút, 10 phút hay hoặc 30 phút hay hoặc một ngày cũng được nữa. Thì thí dụ như bây giờ, thí dụ như mấy con mà tu tập được rồi, mấy con nói: “*Bây giờ mấy con sẽ chết trong 6 tiếng đồng hồ. Và trong 6 tiếng đồng hồ thì sống lại.*” Mình làm chủ được sự sống chết mà. Bắt đầu nằm xuống hơi thờ ngưng. Cha mẹ rờ rẫm coi rõ ràng: “*Thằng này chết thật, không có còn thờ nữa*”. Thân lẩn đâu rồi lại lẩn đó, chứ không có cục kịch, không có nhúc nhích gì hết.

Nhưng qua 6 tiếng đồng hồ, cái nó ngồi dậy đi chơi bình thường. Như vậy là rõ ràng là chứng minh mình làm chủ được cái hơi thở của mình chứ gì? Chứng minh mình làm chủ được sự sống chết chứ gì? Đó quý quá phải không mấy con? Cho nên Thầy nói rắng tu thì mấy con sẽ làm được. Chỉ có tâm bất động là mấy con sẽ đạt được kết quả. Nhưng mà tâm còn động thì chưa được.

Có vậy thôi!

Tâm động, trước tiên mấy con thấy, cái đầu tiên của mấy con mà Thầy nói sống chung nhau trong nhà bếp có người này người nọ cái ái ngữ, mình vui vẻ không buồn phiền ai hết. Chê cũng không buồn, mà khen cũng không mừng, cuối cùng ở trong nhà bếp, tức là có đối tượng xả tâm. Sau khi đủ duyên vào thất rồi thì không có đối tượng xả tâm, thì tâm niệm của mình là đối tượng để mình quan sát mình xả. Chứ không diệt ý thức của chúng ta đâu. Mà để cho nó khởi niệm nhưng mà quan sát cái niệm đúng, cái niệm sai.

3 - NIỆM ÁC DIỆT THÌ TÂM MÌNH Ở ĐÂU

(28:06) Đức Phật dạy ngăn ác, diệt ác mà sinh thiện, tăng trưởng thiện chứ. Cái niệm thiện đâu diệt, cái niệm ác mới diệt chứ. Mà khi toàn bộ còn cái niệm thiện mà niệm ác nó hết rồi thì nó tâm mình ở đâu? Nó sẽ ở trên Tứ Niệm Xứ. Cho nên Tứ Chánh Căn phải tu trước, mà Tứ Niệm Xứ thì tu sau. Các con thấy không? Mà Tứ Niệm Xứ mà khi mà tâm nó kéo dài bảy ngày đêm mà tâm bất động thanh thản an lạc vô sự, thì nó sẽ vào Chánh Định, nó sẽ vào Chánh Định.

Không phải nó vào Chánh Định bằng cách

đơn giản đâu. Khi tâm bất động rồi thì nó có Tứ Thần Túc, Định Như Ý Túc nó xuất hiện. Cái lệnh của nó, cái lệnh truyền của nó, nó vào định. Nó nhập Sơ Thiền nó ra. Nó ra lệnh của nó: “*Diệt tâm tứ, nhập Sơ Thiền*”. Thì ngay đó thân tâm chúng ta đi vào Sơ Thiền tức khắc. Mà nó ra lệnh nó bảo mấy giờ một ngày, hai ngày, nhập Sơ Thiền là nó một ngày hai ngày nhập Sơ Thiền. Nó là Định Như Ý Túc mình, định như ý mình muốn mà.

Chứ không phải là cái định của Phật mà ngồi thiền mà nhập định. Mấy người mà ngồi thiền nói tôi ngồi thiền tôi nhập định, sự thật ra thiền tưởng chứ đâu phải thiền. Thiền của Phật là ra lệnh mà nhập, chứ không phải ngồi thiền mà nhập được. Mấy con hiểu như vậy mới đúng Phật pháp. Mà chỉ có Chánh Niệm trên Tứ Niệm Xứ, Tâm Bất Động thì nó mới có Tứ Thần Túc, mới có Định Như Ý Túc. Có Định Như Ý Túc thì muốn nhập Sơ Thiền, Nhị Thiền, Tam Thiền, hay Không Vô Biên Xứ tưởng, Thức Vô Biên Xứ hay Diệt Thọ Tưởng Định nó làm hết được. Nó truyền lệnh nó vô, thân tâm chúng ta sai sao nó nghe nấy. Dục Như Ý Túc mà, Tứ Thần Túc mà, Định Như Ý Túc này, Dục Như Ý Túc này, Tuệ Như Ý Túc này, Định Như Ý Túc này. Các con thấy không? Bốn

cái Tứ Thần Túc của người ta rõ ràng mà.

(30:07) Nhưng mà con ở trong Tứ Niệm Xứ tâm bất động thanh thân an lạc vô sự thì có Tứ Thần Túc. Tuệ Như Ý Túc thì mấy con thấy, nếu mình có Tuệ Như Ý Túc, tức là Tam Minh rồi chứ gì? Rõ ràng mình muốn biết chuyện tương lai sắp sửa xảy ra, ngày mai, ngày mốt, một năm, hai năm, mười năm sau có sẽ chuyện gì chuyện gì, trong ngày giờ nào, tháng nào, mấy con đều biết hết.

Về quá khứ mấy con muốn nhớ lại cái chuyện mấy đời của mấy con, mấy con đều nhớ hết. Đời trước đời nay tôi là ai? Làm gì? Con vật gì ở đâu chỗ nào? Làng xã, nước nào, đều biết hết. Không có chỗ nào mà còn giấu về quá khứ, mà không có chỗ nào về tương lai còn mờ mịt. Trời! Tu sao mà nó hay quá vậy, mà không tu? Tại sao có mình Thấy làm được, Phật làm được mà mọi người không làm được như thế này? Ai cũng có cái đầu óc như nhau hết, mà tại sao cái đầu của Thầy vậy mà cái đầu của mấy con không làm được? Mà chỉ có cái tâm bất động thanh thân an lạc vô sự, có nhiều đó thôi.

Mà Thầy căn dặn đừng có ức chế nó, thì đúng. Mà bắt buộc ức chế nó thì sai. Cứ nhắc: "*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*" rồi ngồi chơi,

không kìm giữ một chút nào hết. Khi cái tâm mà nó bất động, thì cái tâm của mấy con nó sẽ biết hơi thở ra, hơi thở vô. Cứ ôm chặt hơi thở cứ hít ra thở vô thì sai.

Khi mà nó thấy biết, nhớ kỹ cái này mấy con, khi mà nó cứ biết hơi thở thì nhìn ra cái cây kia cà, đừng có cho nó nương vào cái hơi thở thì mấy con nguy hiểm đó. À nhìn ra cây, rồi nhìn con chim, rồi nhìn cái bó củi, gốc cây, củi, đuốc, rồi nhìn cái xe, nhìn cái vách, nhìn cái mái tôn, đừng cho nó nhiều cách, đừng cho nó làm loãng đi. Chứ để không, nó tập trung vào một cái thì không được. Nhưng mà nhìn cái nào nó cũng không vướng mắc.

4 - GIỜ NÀO VIỆC NẤY

(32:00) Còn mấy con nhìn vướng mắc như thế nào? “Trời ơi! Cái gốc cây đó mà không ra chẻ để làm củi chụm bếp, thì không được. Thôi bây giờ tháo chân ra chặt củi” thì mấy con bị dính nó. Sai! Không được. Bây giờ nhìn thấy hũ gạo không đầy. “Trời! Con chuột nó bò vô”. Cái tháo chân ra lấy cái nắp đậy lại, thì mấy con đã sai. Giờ này đâu phải giờ đậy gạo? Mà gạo mà không đậy nắp, mà bố thí cho chuột ăn một hai hột bao nhiêu mà tiếc dữ vậy? Mình ăn như chuột ăn có gì đâu mà lại lật

đặt mà đi làm. Có phải không?

Rồi bắt đầu bây giờ mấy con nhìn, ngồi đây ngồi không chơi nhìn đây cái bắt đầu nói: “Trời ơi! Mấy đứa tụi nó cắt cái bỏ vậy uống quá, lấy làm dưa mai một ăn”. Thì như vậy “Không có được, cái giờ này là giờ ngồi chơi, chứ đâu phải giờ làm mà sinh ra chuyện làm”. Thì như vậy không được mấy con, đừng có sinh cái chuyện. Ngồi chơi thì cứ chơi, mà nó sinh chuyện: “Dừng lại chứ ở đây, giờ này ngồi chơi chứ đâu phải giờ làm”.

(32:43) Người ta cho một cái giờ lao tác, giờ làm thì đi làm. Giờ này mà ngồi đây thấy cái nhà nhện đâu mà giăng bên đây, giăng bên kia: “thôi đi lấy chổi quét đi” thì cái này không được: “Giờ này không phải giờ đi quét”. Thì mấy con phải ngăn chặn nó ngay liền. Nghĩa là mấy con phải tập làm chủ từng cái lao động, từng cái ăn, cái uống, từng tất cả mọi sự việc xung quanh mấy con, mấy con làm chủ. Giờ nào ra việc nấy, giờ này không phải giờ quét nhà mà thấy bụi bặm đi quét nhà là sai. Đó là mấy con cứ tập như vậy.

Cái giờ mà lau quét thì mấy con phải là người cẩn thận. Lau quét như thế nào cho cái nhà này, cái trách nhiệm của mình, mình phải làm sạch sẽ. Rồi phải ngăn nắp đàng hoàng, đâu ra đó thì nó

mới được. Thí dụ như mấy con treo bọc bọc đó, dùm thấy coi không được, phải không? Thì như vậy là coi dùm dùm để để quá, mấy cái này coi không được, không ngay ngắn gì hết. Thì không phải bây giờ đi sắp xếp đâu. Đã có ý kiến. “Tới cái giờ làm việc mà mày cứ tính cái chuyện này, chứ giờ không phải là giờ mày đi làm”. Cho nên vì vậy mấy con dừng lại, ngay cái giờ này cứ ngồi tu.

Nhưng mà hồi nãy mình có nhắc nó rồi, tới cái giờ mà lao tác thì tao xách mấy cái này xuống. Bây giờ phải đựng nó trong một cái chai keo, hay cái gì cho nó kín đáo, không có treo dùm dùm để để thì nó xấu lắm. Có phải không? Thì do đó bây giờ cô Trang đi chợ mua dùm cho mấy cái chai keo tôi đựng đường hay đựng ba cái này, để cho nó ngay hàng thẳng lối. Chứ tôi treo treo vậy tôi thấy sao nó bừa bãi quá, nó không ngăn nắp chút nào hết.

5 - THẦY CHỈ DẠY ĐỂ CÁI GÌ CŨNG PHẢI GỌN GẼ SẠCH SẼ NGĂN NẮP

(34:52) Thấy ra đây chừng ba bữa, ở đây ngăn nắp hết. Mấy con cứ nhìn đi, thầy thấy Trời đất ơi! Cái gì mà bữa nay cái bọc, bên kia cái thùng nó để tùm lum vậy đó, không ngăn nắp, đâu có được. Có phải không? Mấy con nhìn coi có phải không?

Cô Thanh Như: Vậy con bạch Thầy ra rồi chỉ dạy tụi con ngăn nắp luôn.

Trưởng lão: Thì Thầy bây giờ Thầy ra, Thầy chỉ đó là thiếu ngăn nắp. Mai mốt Thầy ra kiểm tra: “Ồ bữa nay tụi nó tiến bộ”. Mà nó không tiến bộ, Thầy nhắc nữa. Thầy nhắc: “Bây giờ mấy con không biết làm sao, bây giờ cũng còn bao đồ để đùm đùm đê đê”. Thì bắt đầu bây giờ Thầy nói với cô Trang: “*Con phải đi mua những cái gì gì, đây những cái bao đường này như thế nào? Cái bọc này là đựng cái gì gì? Nó có loại, có loại. Vậy chúng ta phải mua mấy cái chai, hay hoặc cái gì, cái gì. Hay là cái thùng hay cái gì cho bằng nhựa đồ này kia, bỏ có nắp đồ đây đàng hoàng, đừng có cột đùm đùm đê đê vậy*”.

Thì bây giờ Thầy ra đây mới có một lần mà Thầy thấy nó treo đùm đùm đê đê là Thầy biết: “*Cái nhà này bữa bāi lăm, cái nhà bếp này chưa ngăn nắp*”. Rồi Thầy ra lần thứ hai nữa, thì giờ đó Thầy mới bảo cái người mà sắp xếp cho nó ngăn nắp trở lại đó. Thì Thầy coi cái bao lớn đó đựng cái gì, Thầy bảo phải mua cái đó, cái thùng đó về bỏ cái đó vô đây nắp lại. Mai mốt có cái thứ đó nữa bỏ vô trống. Thì nó đâu có ngăn nắp đâu, để đàng hoàng, ngăn nắp đàng hoàng mà.

(36:28) Bây giờ mấy con chưa ngăn nắp, mai mốt Thầy ra chừng vài ba lần ấy thì ngăn nắp hết. Mà có cầu Thầy đi, chứ không cầu Thầy không đi, để ngoài này cho biết. Tại sao vậy? Tại vì Thầy nhắc nhở mấy con rồi, mấy con phải ráng cố gắng nặn cái đầu, làm cho có ngăn nắp lại. Không có treo chùm chùm để để vậy, không có để bọc như vậy. Con thấy vô cái chỗ Thầy ở, không có bao giờ treo tâm bậy, tâm bạ, đầu ngăn nắp đó hết. Phải không? Phải học những cái ngăn nắp chứ. Làm người ngăn nắp trong tâm của mình, phải sắp xếp cái tâm ngăn nắp như thế nào? Cái ý kiến nào đưa ra trước, cái ý kiến nào đưa ra sau. Ngăn nắp.

Bây giờ trong tâm của mấy con nó lộn xộn, nó bừa bãi, cũng giống như ở ngoài. Nhìn ở ngoài biết tâm của mấy con hết ráo không có trật. Vô cái thất của mấy con, ở ngoài thấy sạch sẽ, bước vô nhà tắm trời đất ơi! Cái gì nó cũng đồn ở trống hết trơn hết trọi, trời ơi! Thấy mà ghê! Cho nên mấy con phải ngăn nắp đoàn hoàng. Vô nhà tắm phải sạch sẽ ngăn nắp, không được treo khăn khίου cái này cái kia tùm lum trong đó không được. Phải học ngăn nắp. Ngăn nắp cái đời sống thì trong tâm mình nó đã sắp xếp có ngăn nắp trong đó rồi. Cho nên cái người tu nó có ngăn nắp đàng hoàng thì

cái người đó tu dễ. Tu dễ lắm, không có khó đâu.

Bởi vì nó rõ ràng, nó thực hiện ra ngoài cái sự giải thoát của nó ra ngoài, đâu ra đó hết, đâu có cái chỗ nào lộn xộn. Nhớ chưa?

Bây giờ là còn hỏi Thầy gì thêm đi, Thầy chỉ dạy cách tu. “Tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự” là đầu tiên. Mấy con nhớ chưa? Mấy con tu lâu rồi trong cái đầu bây giờ tâm bất động chưa?

Mai mốt Thầy vô, Thầy kiểm tra mấy cái thất hết, Thầy coi coi có ngăn nắp không? Không ngăn nắp thì cái tâm chưa có ngăn nắp.

Rồi con cứ ngồi xuống hỏi đi, khỏi cần quý.

6 - KHÔNG CỐ GẮNG TẬP TRUNG MÀ CHỈ BIẾT HƯỚNG TÂM NHỆ NHÀNG

(38:04) **Phật tử:** Bạch Thầy! ... Cái tâm si con mỗi một khi con đi kinh hành song nửa tiếng con muốn ngồi lại cái tâm con muốn nằm thì cái trạng thái mờ mờ nó lại xảy ra, mà con nếu đi nữa thì đi liên tục này thì đi không được, người con ... con ngồi con nhìn ra ngoài thì nhìn cây, nhìn cái này, nhìn cái kia thì nhìn hết cả đồ vật, nhìn hết cái này tới cái kia thì để duy trì sự tỉnh thức như vậy có bị ức chế không?

Trưởng lão: Thì nó ức chế, không được! Bây giờ đó nếu mà con đi kinh hành, con thấy đi nhiều quá mỗi chân, mình đi không được thì mình lẩn. Cái nhà của con, con lẩn từ đầu kia tới, nó làm sao nó buồn ngủ? Ai biểu con ngồi chi? Con ngồi đây mà con cứ nhìn đi, lát cái nó gục xuống. Nó làm biếng lắm. Khi nó buồn ngủ rồi đó, hai cái mí mắt ở trên nó kéo xuống. Cố gắng nướng lên nhìn một hơi cái nó bật xuống.

Đó là cái quy luật của cái người ngủ mấy con. Nó cứ kéo hai con mắt xuống. Cái mí mắt trên nó kéo xuống, không có thể nào làm gì được hết. Chỉ còn có nước bây giờ đi mỗi chân quá không được, đi Thân Hành Niệm mỗi chân quá, thôi bây giờ tao lẩn. A! Mình lẩn làm như cái trục, mình lẩn vòng vòng vậy. Có sao đâu.

Phật tử: Dạ mình cứ lẩn vậy, đập tay, đập chân ...

Trưởng lão: Ở không! Bây giờ cứ lẩn, lẩn như mình đi kinh hành vậy. Chứ còn mình đập đập vậy, một hơi nó mỏi tay, nó cũng lười biếng nữa. Không có được. Bởi vì: *“Tao bắt ép mày, một là phải đi. Đi mỗi chân cũng phải đi, đi chết bỏ cũng phải đi, pháp Thân Hành Niệm mà.”* Vừa đi, không phải đi vội vàng cho nó mỏi chân. *“Dở chân lên,*

đưa chân tới, hạ chân xuống” từng bước mà, tác ý rất rõ ràng. Thậm chí như cái thất của con ở đây nè, mà cái thất ở gần kia. Con buồn ngủ quá, con tác ý, con la lớn, người ta cũng thông cảm, người ta tha thứ con: “*Cái bà nay bà buồn ngủ quá, bà la dữ tợn*”.

Cái người ở gần bên, người ta biết cái người này đang buồn ngủ. Mà con không la, họ đến họ coi cô này ngủ gật. Như vậy rõ ràng. Cho nên vì vậy, con đâu có lật đật mà con đi nó mỗi chân. Con dờ chân lên, con muốn bước đi: “*Dờ chân lên, đưa chân tới, hạ chân xuống, hạ gót xuống*”. Rồi bắt đầu bây giờ tới chân mặt: “*Chân mặt dờ lên. Dờ! Đưa chân tới, hạ chân xuống hạ gót xuống*”. Rồi chân trái, con nhắc nó. Hai chân con đi, cầu một vòng cái nó tỉnh bơ nó đâu có dám ngủ. Tại con làm biếng không tác ý.

(41:26) **Phật tử:** Dạ Thầy nói con đi Thân Hành Niệm thì sẽ ... con tập đi Thân Hành Niệm mà con tác ý đó Thầy...

Trưởng lão: Không, bây giờ cái mục đích của con là đi Thân Hành Niệm đó để phá cái buồn ngủ. Mà giờ nó không buồn ngủ nữa rồi, nó tập trung vô hơi thở phải không? Thì con đừng có tập trung vô hơi thở mà con nhìn cây, nhìn cỏ, nhìn

nhà, nhìn cửa. Con mắt con đảo đầu nó theo đó, nó quên cái hơi thở đi, con hiểu không?

Phật tử: Làm như vậy liên tục thì bị ... không Thầy?

Trưởng lão: Không, bởi vì mình làm như vậy để sau khi mình thấy nó không tập trung hơi thở, thì mình lại trở về ngồi bất động thanh thân nó không chú ý gì hơi thở. Nó thấy hơi thở, rồi nó thấy cây, thấy cỏ, một cách nhẹ nhàng. Bởi vì ví dụ bây giờ mấy con lắng nè, bây giờ mấy con ngồi đây này, tâm mấy con đâu có buồn ngủ, tỉnh này. Mà giờ nó cứ nường vào cái chỗ hơi thở không, thì mấy con trụ vào đó thì sai, bị ức chế ý thức.

Còn giờ mấy con nhìn cái khạp đó, nhìn cái vách, nhìn cái cửa, nhìn cái này, cái nọ, kia mấy con thấy toàn bộ. Bây giờ mấy con ngồi đây này, mấy con thấy, từ cái vật này phía sau lưng, mấy con không thấy rồi. Từ cái vật này qua đây, mấy con đều thấy hết. Ngồi đây, không phải cần phải lắc bên đây thấy đâu, mà mấy con sẽ thấy được cái vòng nó như thế này. Đó, ví dụ nó, bây giờ con mắt của mấy con nè, mấy con sẽ thấy bên này, thấy bên này, thấy bên này, nó rộng rãi như vậy đó. Nó đâu có cái chỗ nào mà nó trụ. Thấy nó vô cái hơi thở, nó cứ bám riết hơi thở, thì cho nó theo con

mắt nó ngó ra. Bởi vì chỉ có con mắt mới nhìn vật chất, còn bây giờ âm thanh nó không có.

Còn bây giờ nếu mà có âm thanh thì đâu có, như tiếng con vật nó kêu ở ngoài đâu. Con ngồi im vậy, bắt đầu con lắng nghe. Con không cần dùng mắt, con cứ ngồi đây, nó cũng vẫn còn thấy mà con lắng nghe âm thanh. Đó cũng nhiều, bởi vì mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý con cũng sử dụng trong sự tu tập con được mà. Chỉ có con lười biếng không chịu đi kinh hành nó buồn ngủ.

Phật tử: Dạ con cứ ngồi mà cái tâm nó không được động?

(43:36) **Trưởng lão:** Không, không động. Cứ ngồi vậy, chứ ai bảo con lắc qua, lắc lại. Không chừng riết rồi lắc qua lắc lại vậy, nó thành ra trạng thái của tướng hành rồi. Trật. Khi mà nó lắc lên, nó gục lên gục xuống vậy, nó cũng khoái lắm. Nó thuộc về tướng hành, hỷ lạc của tướng hành, nó làm cho mình thấy thích. Còn cái người lắc qua, lắc lại vậy cũng thích lắm. Còn người cái đầu cứ lắc qua lắc lại vậy, khoái lắm. Đó là bị tướng hành hết rồi. Cho nên Thầy có một số đệ tử cứ ngồi, cái đầu lắc qua lắc lại. Thầy nói: “Bộ mấy người này tu riết điên rồi, cái đầu lắc lia lắc lịa.

Phật tử: Ngồi một hơi mỗi quá có cử động được không Thầy?

(44:19) **Trưởng lão:** Con ngồi vậy mà nó mỗi, mỗi thì con đi kinh hành, có phải không? Con đứng xuống con đi, đi rồi một hơi mình lên mình ngồi. Đi kinh hành, mình đi kinh hành là đi bình thường. Còn đi Thân Hành Niệm là tác ý từng hành động, đó là mục đích phá hôn trầm. Mình phải biết áp dụng, sử dụng những cái phương pháp, cho nên tâm mình giải thoát ngay. Lúc nào mình cũng có phương pháp để làm chủ được thân tâm của mình.

Phá hôn trầm tức là phá si, mà si con không còn si, con tỉnh táo thì tham, sân không còn. Mà tham sân không còn thì tất cả những tâm dục ác pháp đâu còn. Phá được cái tâm si là tuyệt vời. Cho nên mấy con thấy bây giờ mấy con đi Thân Hành Niệm tác ý từng hành động. Mà bảo vệ cái pháp Thân Hành Niệm, cái đi nó kiên cố như cỗ xe, như trở thành căn cứ địa thì mấy con đã chứng đạo. Nó xả hết cái tâm tham, sân, si của mấy con, cái pháp đó. Nhưng mấy con không biết, mấy con dùng nó ức chế tâm thì bị liên.

Bây giờ cái sự tu tập của mấy con, đó là mấy con nè: *“Dở chân lên này, đưa chân tới này, hạ chân*

xuống” thì mấy con đâu có trụ vào ở trong cái chỗ bước đi. Nó chỉ biết, nó chỉ cảm nhận được cái sự đỡ chân, đưa tới, hạ xuống. Các con hiểu không? Còn bây giờ mấy con chú ý vô, tập trung vô trên chân: “*Đỡ chân lên, đưa chân tới, hạ chân xuống*” tất cả những cái sự tập trung trong hành động đó là sai. Mấy con tác ý để rồi cái chân mấy con làm thì mấy con cảm nhận, tức là hướng tâm về cái hành động đó thôi, chứ đừng có tập trung trong hành động. Có hiểu chỗ Thầy muốn nói không? Minh hướng tâm về cái chỗ đó, tức là biết cái chỗ đó thôi, nhẹ nhàng biết chỗ đó, chứ đừng có cố gắng tập trung, căng đầu mình trong đó, thì |không được. Mấy con làm thử, khi nào làm chưa được hỏi lại Thầy, phải không?

7 - KHI CHẾT TÁI SANH LÀNH HAY DỮ- SÁT SANH LÀM CỐ ĐÁM MA, NGƯỜI SỐNG CHỊU HAY NGƯỜI CHẾT CHỊU

(46:17) **Phật tử:** Bạch Thầy! Con ... con có một đứa cháu mới bị tai nạn xe cộ rất nặng, hàng ngày trong đời sống rất là tốt nhưng mà khi chết trong lúc hoảng loạn như vậy ấy thì nó tương ứng vào chỗ lành dữ như thế nào Thầy?

Trưởng lão: Bởi vì cái nhân quả của nó. Cái nhân quả của nó tới cái giờ phút đó nó phải trả cái

quả để mà nó chết. Cái nhân quả của đời trước nó đã gieo một cái điều đó, đời nay nó phải trả cái quả. Như vậy là con khỏi lo, đây là nhân quả của nó mà.

Phật tử: Nó sanh vào cảnh dữ hay lành?

Trưởng lão: Coi như là cảnh dữ con, không có lành đâu! Bởi vì người ta chết, nó hiện tại cái cận tử nghiệp của nó. Chết trong cái không sợ hãi bình thản thì cái đó lành. Còn chết trong cái sợ hãi thì nó không lành, nó ác pháp, nó sẽ sinh vào cái chỗ ác, không thiện. Nhân quả con, cái đó là nhân quả mà con.

Phật tử: Nhân quả mà, sống thiện hàng ngày nhưng mà chết thì phải sinh vào?

Trưởng lão: À nó còn, cái nó còn cái nghiệp quả nó chưa đủ chuyển biến. Phải chi mà nó sống, nó biết cách thức sống, nó phải sống đúng 5 giới của Phật, nó không có vi phạm những cái giới của Phật thì 5 cái giới đó là 5 cái giới để làm người. Cho nên khi mà con chết vào trong cái ác nghiệp như vậy đó, thì con sinh làm chúng sanh, chứ không thể làm người. Mà ác nghiệp đó thì sinh ra làm con vật dữ, thành ra con mèo ăn thịt chuột. Mà không ấy thành một con vật như con

vật mà hung dữ như con cá mập. Nếu mà loài khi, nếu mà ở trong rừng thì sinh làm cọp, beo ăn thì thịt người ta, ăn thịt con vật khác.

(48:00) **Phật tử:** Vậy những người sống còn có thể làm gì để cầu hiển cho người chết Thầy?

Trưởng lão: Ừ được chứ. Con sống giữ gìn cái giới, rồi con ước nguyện con giữ gìn những cái giới luật của Phật, 5 giới luật của Phật. Con ước nguyện cái người đó, bây giờ sanh ở đâu đó, sẽ gặp được cái thiện pháp sống đúng 5 giới đó để tái sinh được làm người. Cho nên bây giờ mấy con mà sống mà không giữ gìn được 5 giới, Thầy biết đời sau mấy con không làm người đâu. Đó là cái căn bản nhất để sanh làm người, mà mấy con thiếu 5 cái giới này thì mấy con không được sanh làm người.

Cho nên trong cái đời trước mấy con đã sống từng 5 cái giới này, cho nên mấy con mới được sanh làm người. Mà bây giờ được làm người, mấy con coi rẻ, mấy con lại sống phá 5 cái giới này. Cho nên mấy con thấy bao nhiêu người họ được làm người? Bởi vì nói được thân người là khó mà! Phải sống đúng 5 giới mấy con. Cái số người mà được sống đúng 5 giới. Thí dụ như con vật nó sống đúng 5 giới, chớ nó đâu có ăn thịt

chúng sanh đâu? Nó đâu có hung dữ. Thì những con vật nào nó mà nó không hung dữ, nó không giận dữ này kia đó, nó đúng 5 giới thì mấy con vật đó thành người.

Còn những con vật mà nó hung ác, nó dữ tợn thì thôi, nó khỏi sinh làm người được. Con người cũng vậy, mình sống giữ gìn đúng 5 giới. Mà đối với con người của mình dễ dàng giữ gìn 5 giới. Còn cái bản chất của loài động vật, con thú hiền lành nó giữ gìn được, còn con thú hung dữ, nó đâu có biết đâu nó giữ. Mà tự cái bản chất nó, nó sinh ra làm con vật đó nó hiền lành, cho nên vì vậy mà trọn vẹn, nó được 5 giới trọn vẹn.

(49:37) Còn mình con người nhờ cái trí tuệ, nhờ được gặp chánh pháp lời đức Phật dạy, cho nên mình cố gắng mình giữ gìn 5 giới cho trọn vẹn. Thì đời nay mình làm người, đời sau mình tiếp tục làm người nữa. Cho nên Thầy lo cho mấy con, sợ, nhiều khi cái ý chí, cái ý của mấy con là nó phạm giới mấy con, nó phạm giới. Cho nên tại sao quý hòa thượng tu hành vậy, họ còn phạm giới? Họ phạm giới bằng ý, chứ không phải là họ ăn thịt chúng sanh. Có một vị hòa thượng họ sắp chết, họ nói sao họ thèm thịt quá, bây giờ chỉ cần cho họ ngủ miếng thịt thôi, miếng thịt nướng

thời là họ mới chết được. Mà đúng vậy mấy con, cho họ đem cái miếng thịt nướng đến họ, họ ngủ rồi họ chết con, cái vị hòa thượng.

Chứ không phải là như mình thường vậy đâu, người ta thông suốt kinh điển mà người ta vậy đó. Một bậc hòa thượng vậy, chứ không phải ít đâu. Toàn là những bậc thầy của Thầy không đó. Bởi vì Thầy chứng kiến qua những cái sự đau khổ của các vị hòa thượng, là vì người ta không biết pháp người ta tu. Cứ tu ức chế, cố gắng niệm Phật để chùng đó họ cứu khổ sao? Có ông Phật Di đà nào rước quý vị đó đâu? Trời! Cái râu chuôi người ta bóng lộn à. Người ta niệm Phật đến cái mức độ không có lia cái ý của người ta, lia cái câu niệm Phật. Mà thế rồi chết phải lăn lộn như vậy sao? Đau khổ vậy sao? Đó mấy con thấy chưa?

Cho nên ở đây mấy con cố gắng giữ tâm bất động, giữ gìn 5 giới trọn vẹn, giữ tâm bất động tu. Đừng để những chướng ngại làm cho tâm mấy con phiền não. Ai làm gì, tất cả các pháp đều vô thường, có gì đâu. Cho nên các con nghe cái bài kệ của Thầy đã viết:

Buông xuống đi hãy buông xuống đi

Chớ giữ làm chi có ích gì

Thở ra chẳng lại còn chi nữa

Vạn sự vô thường buông xuống đi.

Buông xuống thì mình giải thoát, chứ có gì đâu mấy con? Đâu có còn dính mắc cái gì. Nhớ thuộc lầu cái bài kệ này, có cái gì chướng ngại, mấy con nhắc tâm buông xuống đi thì mấy con sẽ được. Nhớ vậy đủ rồi mấy con, khỏi cần tu gì hết. Thầy nói không cần tu gì, chỉ xả là được rồi, nó ham chơi thôi, ngồi 1 cách giải thoát, có gì khó đâu.

Cho nên Thầy nói giải thoát theo đạo Phật dễ quá, không có khó. Hồi đó Thầy chưa biết, Thầy tu trời ơi! Khổ hạnh, cực khổ vô cùng! Bây giờ biết rồi, dạy mấy con tu dễ quá mà tại sao mấy con cứ muốn làm khổ mình? Mấy con có khùng không? Đầu óc có loạn thân kinh không? Thầy đưa vô bệnh viện cho coi thử coi, khám coi thân kinh gì đây, mà cứ làm khổ mình như vậy? Ngồi chơi đó, ai biểu mình làm gì cho cực khổ? Mà ngồi chơi, mà tại không chịu ngồi chơi, cứ ngồi hít thở, có phải điên không? Mấy con có khùng không? Ngồi chơi thì ngồi chơi, lại sao lại gò bó mình như vậy? Bằng pháp này, bằng pháp kia chi vậy?

(52:30) Cho nên mấy con có khùng thì nói đi,

đặng đem xuống bệnh viện Biên Hòa, cái chỗ mà người ta trị bệnh điên coi thử coi mấy con điên ở chỗ nào? Thầy, đâu đúng lý Thầy nói thì mấy con không hiểu, có phải không? Trời đất ơi! Ngồi chơi chứ có làm gì đâu? Trưa tôi cũng có cơm ăn, tôi có đói đâu? Con cái tôi có đòi chỗ nào đâu mà tôi sợ, tôi buồn tôi lo, bộ điên khùng gì?

Ở đây giải thoát hoàn toàn. Mấy con nghĩ coi có ai giải thoát bằng mình không? Nghĩa là không ai đòi hỏi gì hết. Ở đây này cha mẹ đau thì có anh em lo, có gì đâu mà cần mình. Mình cứ về đó mình lo cái gì? Gọi là báo hiếu. Mà mấy con tu mấy con chứng đạo rồi mấy con báo hiếu. Rồi cha mẹ mình chết đâu đó, mình về đó mình độ cha mẹ mình tu hành. Không phải là đền đáp cái công ơn nó không phải đúng nghĩa không?

Còn bây giờ cha mẹ chết đâu không biết, tái sanh chỗ nào không biết. Thì như vậy là có làm gì mà làm được. Còn về đó xơ rở làm tốn cơm cái nhà người đó, còn khổ người ta thêm. Có phải không? Cô bác mình còn khổ thêm. Chứ không lẽ mấy con về đó, mấy con ăn cơm đâu? Buộc lòng người ta phải nấu thêm cơm. Tốn hao! Còn mấy con ở đây có tốn hao gì không? Mấy con thấy, cái điều mấy con nghĩ: “Bây giờ có người chết, tôi

phải về”. Về làm gì? Về độ tang bộ sống được sao? Mình bỏ đi, dẹp đi, ráng tu đi rồi về đó nữa. Sau này tu chứng rồi, đem độ những người đó, có phải có ơn, có tình không?

(53:59) **Phật tử:** Với con thắc mắc một điều, là cái người chết đó thì người nhà giờ mình làm trâu, bò hay là giỗ quải đồ. Cái tội đó người chết, người sống có ảnh hưởng gì?

Trưởng lão: Người sống hưởng 10 phần, người chết lãnh có một phần. Tại vì ông chết người ta mới cúng đó vậy. Nhưng mà nó ít. Còn cái người mà sống đó, mới tạo cái tội đó, mới chịu trọn vẹn. Còn cái người kia thì người ta chỉ chết, người ta chết, cho nên vì vậy mà nhờ người ta chết mình mới làm điều đó. Thì cái người chết lãnh có một, mà người kia lãnh tới chín lạng. Con hiểu vậy không? Thì con cái nó lãnh chín, mà cha mẹ chết thì cha mẹ lãnh một. Phải không?

Tại vì nó làm cái điều ác đó, thì tại vì mình chết nó mới làm điều ác, chứ cỡ mình không chết thì ai làm điều ác này, có phải không? Thì mình phải lãnh một, còn nó lãnh 9. Mười phần tội đi, thì mình chết thì mình lãnh một, mình không trực tiếp. Còn nó trực tiếp nó phải 9. Còn mình một thì tức là mình tái sanh ở đâu đó, mình sẽ gặp

tai nạn. Lúc bấy giờ nó ở đây nó giết bò, thì mình tái sanh ở bên kia. Trời đất ơi! Mẹ mình đau bụng gần chết, mình bị lọt trong bụng mẹ rồi. Bà mẹ đó, bắt đầu bây giờ bà bệnh tật gì đó không biết, bà rên la, bà lăn lộn. Mình ở bụng mẹ bà thì mình chịu ảnh hưởng chứ sao? Phải không? Mình tái sanh mà.

(55:23) Mà ở đây nó đương làm đám ma, nó giết thì đằng kia mình phải tái sanh liền, chứ bộ mình đừng mình chờ sao? Con hiểu không? Nghĩa là chết đây thì sanh kia, mà cái cận tử nghiệp nó đã vào bụng người ta rồi. Mà ở đây mình làm heo, bò, hay hoặc là trâu, dê gì đó để mình làm đám ma chứ gì? Thì không ngờ đằng kia là người mẹ mới của mình đã là lăn lộn ở trên khi mà thọ thai. Con thấy chưa? Một cơn bệnh mà khi mình nằm trong bào thai người ta rồi, cái cơn bệnh người ta lăn lộn mình chịu được không? Ảnh hưởng chứ đâu phải không đâu.

Cho nên ở bên đây đừng có làm cái tội ác đó, thì người mẹ ở bên kia, người ta không có đau bệnh gì, con ở trong đó nó thành thai, có phải sung sướng không? Cho nên con cái bên đây mà hại cha mẹ mình bên kia. Đó là nhân quả là như vậy đó, con thấy chưa?

Bởi vậy cái nhân quả mà. Con cái là nhân quả với mình. Mà mình chết rồi, con cái mình làm cái điều đó là làm điều tội cho cha mẹ, chứ đâu phải làm điều phước.

8 - TƯ DUY, SUY TÍNH SAI HAY ĐÚNG

(56:32) **Minh Châu:** Bạch Thầy cho con hỏi là khi ban ngày mà con ra bếp, phụ bếp ấy, thì buổi tối, buổi khuya, con đi về thì con cứ tính ngày mai làm cái gì? Con suy nghĩ những cái mà con chưa tìm ra được. Con cứ suy nghĩ và tìm tòi giải pháp để giải quyết những vấn đề đó còn vướng mắc, thì cái đó là sai hay đúng?

Trưởng lão: Đúng! Đó là triển khai cái tri kiến của con. Chứ đừng có diệt nó, để cho mình tìm được cái biện pháp sao nó cho phù hợp, cho tốt, để làm cho cái nhà bếp mình mọi người đều hòa thuận tốt đẹp nhau hơn. Cũng như bây giờ có cái gì chướng đó, mà con làm sao mà giải quyết để cho mọi người đừng có chướng nữa, thì cái đó là cái giải quyết con tốt. Bây giờ về cái thức ăn đó mà người này kẻ khác, mà con tìm cách làm sao mà giải quyết cho mọi người này, người ta chấp nhận được cái thức ăn đó, mà người ta đồng ý vui về cái đó. Thì đó là con được phước báu. Không phải riêng mình con, mà cả một số người đã nhận

qua được cái ý kiến của con mà để hòa hợp nhau thì đó là quá tuyệt!

Rồi mấy con hỏi gì thêm nữa không?

9 - KHI NÀO TU PHÁP THÂN HÀNH NIỆM NHƯ CĂN CỨ ĐỊA

(57:37) **Tâm Thiện (Khoa):** Dạ Kính thưa Thầy giảng cho chúng con thêm về pháp Thân Hành Niệm để trở thành cỗ xe, hay căn cứ địa.

Trưởng lão: Bây giờ đó, pháp Thân Hành Niệm, là cái mục đích đầu tiên của mấy con là mấy con dùng để phá hôn trầm, thù miên. Con nhớ không? Phá hôn trầm thù miên, nó chưa phải thành cỗ xe đâu? Để phá nó rồi ngồi, ngồi thấy tâm của mình để coi từng cái tâm niệm của mình xả. Tức là mình quán vô lậu mà, làm cho tâm mình vô lậu. Bây giờ tâm con nó thanh thản, an lạc, vô sự, nó bất động rồi, bắt đầu con ôm pháp Thân Hành Niệm. Con tác ý từng hành động nó kiên cố như cỗ xe, như căn cứ địa, thì khi mà nó siết vô như vậy đó, thì bắt đầu nó như cỗ xe, như căn cứ địa rồi. Thì ngay cái chỗ mà nó trở thành căn cứ địa, con đã chứng đạo! Chứng đạo ngay trên pháp Thân Hành Niệm.

Bởi vậy, Thầy viết cuốn sách mà: “*Muốn chứng*

đạo phải tu pháp môn nào?”. Có phải Thân Hành Niệm không? Cho nên Thân Hành Niệm đâu có phải nội cái hành động đi đâu. Đầu tiên mấy con biết nó chỉ phá hôn trầm thôi, kể đó là mấy con dùng định vô lậu chứ gì. Mấy con phải dùng tri kiến mấy con xả từng niệm này, từng niệm kia. Thì trong khi đó xả đó thì mấy con phải dùng Định Niệm Hơi Thở, “*an tịnh thân hành, an tịnh tâm hành...*” đủ loại hết. Để mấy con dùng áp dụng, để cho tâm mình nó được thanh tịnh với cái câu tác ý, chứ không phải ức chế tâm.

Bây giờ Thầy nói như thế này này. Ức chế tâm mấy con cứ ôm chặt cái hơi thở hít ra hít vô, hít ra hít vô, thì đó ức chế. Còn Thầy chỉ nói như thế này: “*An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra*”, rồi hít vô theo cái tác ý của nó hai ba hơi thở. Rồi tác ý nữa, hai ba hơi thở tác ý nữa. Phải không? Các con thấy bây giờ tôi ngồi đây mà tôi bảo nó an, mà nó chưa an, nó cứ sanh vọng tưởng thì tui bảo nữa. Tôi cứ tác ý hoài. Đó là cách thức tu, cách thức tu nhiếp tâm.

Còn bây giờ cái tâm con bây giờ nó đã an ổn rồi, yên ổn rồi, nó không còn niệm, không còn này kia nữa, thấy nó xả rồi. Mà con ngồi đây thì thỉnh thoảng lâu lâu nó cũng còn một niệm, hai

niệm, thì ôm chặt pháp Thân Hành Niệm kiên cố như cỗ xe, căn cứ địa coi. Thì con tu tập suốt đêm sáng hôm sau chứng đạo liền tức khắc. Cho nên con nghe rằng, ông Anan mà đi kinh hành suốt đêm mà chứng đạo. Đâu phải ông đi như mình đâu, ông đi có phương pháp đàng hoàng chứ.

Mà nghe nói, mấy con không biết ông tu cái pháp nào? Chắc ông đi kinh hành cứ đi vòng vòng hoài, đi sáng đêm cứ gục tới gục lui. Còn đi cái pháp Thân Hành Niệm nó ngủ được không? Các con hiểu chỗ Thầy muốn nói?

Ông Anan ông là con người cũng bằng xương bằng thịt như mình, mà suốt đêm như vậy ông không ngủ à? Có phải không?

(1:00:21) Mà ông đã học được cái pháp Thân Hành Niệm rồi. Cho nên sáng hôm sau là người ta đi vào hang mà người ta kết tập kinh sách. Ông là người gân gūi là thị giả Phật mà. Phật nói bài kinh nào ông cũng nghe, cũng hiểu, cũng thông suốt hết rồi. Nhưng mà không có ống là ai mà kết tập kinh sách cho, có phải không? Cho nên ông quyết định là tu phải chứng. Ông Ca Diếp nói tu chứng A La Hán mới được vô, chứ tu không chứng A La Hán không được vô.

Cho nên cái cửa hang người ta đóng lại, tất cả các vị A La Hán người ta vô trong này người ta kết tập. Ông làm sao ông vô được? Ông phải chứng ông mới tàng hình ông biến hóa ông mới vô. Các con hiểu chưa? Cho nên ông lo lắng suốt một đêm đó, ông đi kinh hành pháp Thân Hành Niệm chứ cái gì? Cho nên nó kiên cố như căn cứ địa rồi. Vì vậy mà sáng hôm sau mấy ông không có mở cửa tôi vô như thường, mà cái hang núi của người ta mà ông vô được, thì mấy con biết. Mà đóng cửa người ta đâu có cho vô. Thế mà ông vô được. Thì ông vô ông kết tập. Thì ông Anan kết tập thôi, chứ có ai kết tập kinh sách.

Thì như vậy mấy con thấy không? Pháp Thân Hành Niệm phải chờ đến cái mức nào để chúng ta tu tập nó trở thành như căn cứ địa, nó trở thành. Chứ bây giờ tôi cũng muốn mau, mà tâm tôi nó như là cái chợ, ở ngoài chợ Trảng Bàng. Mà bây giờ tôi muốn ôm pháp Thân Hành Niệm, tức là tôi ức chế ý thức tôi còn gì? Các con hiểu chỗ Thầy muốn nói chưa? Cho nên mình phải biết được cái tâm mình nó tới cái giai đoạn nào để ôm pháp Thân Hành Niệm.

Cho nên mấy con bây giờ chỉ ôm pháp Thân Hành Niệm là phá hôn trầm, thùy miên. Mà hôn

trầm, thùy miên mà chưa phá thì Thầy nói tham sân si nó còn nguyên, nó không có cái gì hết. Bây giờ mấy con nói là: “*Bây giờ cho tới 10 giờ không hoàn toàn không có buồn ngủ gì hết, nằm xuống nó cũng không muốn buồn ngủ nữa*”. Phải không? Thì mấy con thấy ngày này, qua ngày khác. Rồi từ hai giờ con thức dậy tới 5 giờ sáng hoàn toàn tu cho tới 5 giờ rồi, mà khoảng 5 giờ đó thì còn nghỉ chơi thôi chứ gì? Mà nó cũng không buồn ngủ nữa, thì như vậy con phá được cái tâm si rồi. Mà phá được tâm si thì ôm pháp Thân Hành Niệm đi thì kể như là mấy con chắc ăn rồi. Chúng đạo liền tức khắc.

(1:02:36) Còn bây giờ tâm si chưa phá, còn buồn ngủ. Phải ôm pháp Thân Hành Niệm phá tâm si là phá để giữ gìn giờ giấc cho nghiêm chỉnh. Chứ đâu phải ôm pháp Thân Hành Niệm, mà lúc bấy giờ tâm mấy con mà chưa có được gì hết mà ôm pháp Thân Hành Niệm chỉ là phá cái si thôi, chứ tham, sân chưa có. Mà bây giờ mấy con còn buồn ngủ thì làm gì mà chuyện nó được đâu.

Người ta hết buồn ngủ rồi thì người ta mới là ôm pháp Thân Hành Niệm như kiên cố như cỗ xe, như căn cứ địa thì mấy con chúng đạo. Mà mấy con bây giờ thấy 10 giờ nghe nó lừ đừ lừ đừ rồi thì chắc chắn là chưa được. Mà 10 giờ lên ngủ nó

không chịu ngủ, mà tới 2 giờ thức dậy nó cũng không buồn ngủ nữa. Thì như vậy mà sắp sửa là tu tập pháp Thân Hành Niệm được rồi. Tu pháp Thân Hành Niệm để nó trở thành kiên cố, chứ không phải là tu pháp Thân Hành Niệm phá tâm si.

Đó, mình phải nhận ra được cho được cái vai trò của cái pháp Thân Hành Niệm. Chứ mình nhận ra không được, bây giờ tôi phá cái tâm si của tôi hôn trầm thùy miên mà tôi muốn nó kiên cố. Kiên cố sao nổi? Nó không kiên cố đâu. Mình ráng cố gắng thì bị ức chế tâm. Còn cái kia nó tự nhiên mấy con. Tự nhiên là nhờ mình đã tu vô lậu, mình quán xét bằng cái tri kiến giải thoát của mình. Cho nên mọi mọi cái gì cũng không làm chướng ngại tâm mình bằng cái tri kiến của mình.

Đạo Phật là đạo trí tuệ mà! Nó giải thoát là ngay từ cái tri kiến của nó, chứ đâu phải là giải thoát bằng cái thiền định đâu. Còn cái kiên cố như cỗ xe, như căn cứ địa của cái pháp Thân Hành Niệm đó là thiền định. Nó phải phân biệt trước chứ, Giới, Định, Tuệ mà. Giới tức là cái đức hạnh của chúng ta chưa tròn thì định không có làm sao được. Định của Phật để nhập, chứ không phải định của Phật để tu.

(1:04:30) Cho nên giới mà chúng ta xong rồi, chúng ta sống không bị phiền não, không làm khổ mình khổ người. Hở chút người ta nói cái mình giận, buồn phiền tức là tự mình làm khổ mình rồi. Rồi mình tự làm khổ mình, mình chịu không được, cái mình la, mình hét, mình nói này, nói kia, làm người ta khổ nữa, thì có phải không? Do đó mình tự làm khổ mình, làm khổ người rồi, mà bây giờ mình muốn đi ra học cái pháp Thân Hành Niệm để kiên cố như cỗ xe thì mình bị ức chế.

Còn bây giờ mình dùng tri kiến mình xả. Tâm mình thanh thản an lạc vô sự, không giận, không buồn phiền, ai nói gì, ai làm gì đi nữa, mình chỉ là cục đất mà thôi. Ai muốn lăn đâu cũng được, do đó cuối cùng mình lại ôm pháp Thân Hành Niệm thì đi vào chứng đạo.

(1:05:15) Mình phải biết được từng cái tâm niệm, từng cái giai đoạn của mình tu tập thì mình thành công. Mình sẽ thành công. Cho nên mấy con nhớ, hễ tu tập như vậy là thành công. Bắt đầu mấy con tu tỉnh giác, thí dụ như Thầy nói mấy con làm cái gì đó, thì mấy con chú ý cái chuyện làm của mấy con, thì cái đó là tập tỉnh thức, cái ý, rất có ý trong vấn đề đó. Mình đi thì mình biết mình đi. Phải không? Nhưng mà không phải là cái giờ

tu, mà giờ tu thì không được tập trung ức chế.

Còn mình làm công việc thì mình chú ý công việc rất là kỹ lưỡng, làm không sai sót. Lặt rau thì đừng có để cỏ dính ở trồng thì đó là chú ý kỹ. Còn lặt rau ào ào vậy, tới chừng người ta ăn sao mà cỏ rác quá trời? Cái đó là sai, không đúng! Đấy mấy con thấy không? Đó là mình chú ý không kỹ trong cái vấn đề làm. Còn mình làm mình chú ý kỹ thì nó không có trật. Cho nên nhiều khi Mật Hạnh về gấp rau ăn có cọng cỏ, Thầy nói cứ ăn tuốt. Cho nên tu hành không khó đâu mấy con! Không có khó.

Con hỏi Thầy gì con? Con tu lâu lắm rồi đó, tóc bạc hết rồi. Thầy sắp sửa, Thầy thấy thời gian ngắn lắm đó. Phải nỗ lực! Lẽ ra mấy con gặp Thầy hôm nay mấy con đã chứng đạo hết rồi, người nào Thầy thấy cũng là Phật hết rồi, thế mà hờ chút là giận hờn.

10 - NGƯỜI TU HÃY SỐNG ĐỂ LÀM GƯƠNG

(1:07:03) **Cô Thẩm Hải Phòng:** Khi con có ở Hải Phòng đến đây thì con có mang một số tư duy vào đây, thứ nhất là con xin tu hai tháng, và có một số vấn đề thưa với Thầy. Hải Phòng chúng con là có một số vương mắc, là chỗ các vị Phật tử.

Tu thì như ở ngoài đời ý thì còn nhiều cái công việc gia duyên, rồi chồng con, rồi mọi người. Rồi có những gia đình có những đứa con ngoan thì không sao, nhưng có những đứa con không ngoan thì cũng rất là mệt.

Thế thì các vị ý tu theo như là trong tu viện, cho nên là vị nào cũng gây tong teo thế này. Thế mà bây giờ thì con nói thì nó rất là khó. Vì con định nói là con xả chưa được. Con cũng không góp ý tí nào nữa, các vị ăn uống rồi cứ theo cái giờ giấc. nhưng mà con không có nói cái này.

Có một số các vị có nói rằng là cái giáo pháp nguyên thủy này, có được bao nhiêu người tu tâm tán loạn, mà phát triển thì không được nhiều. Nên tu giáo pháp phát triển rất là sợ. Thế cái này con không biết cái nghiệp tại ai, thì các cô ý bảo là: “Em ý thì em có duyên với mọi người”. Nhưng mà con thì trong tâm tư con lại nghĩ là nhìn cô người ta đã sợ rồi.

Thì Thầy có nói là mang cái thân giáo này đi để giáo hóa với mọi người. Thế nhưng mà cái thân giáo của cô ấy cứ như là, coi như đói. Thì thật tình mà nói thì chồng hoặc là con hoặc gia đình mà cái người mà người ta nghe mà ăn ngày một bữa mang tiếng. Người ta cũng rất là sợ hãi. Thì con

nghe là trong cái phật tử thì giao chung nên làm các việc thiện. Giờ ở bên trong này rất khó. Thế nên bây giờ trong cái vấn đề này con rất là khó khăn này ...

(1:09:28) **Trưởng lão:** Như vậy là không hiểu pháp tu. Mình đem cái pháp, ở trong cái người nhập thất ấy ở trong này, mà mình đem áp dụng cho gia đình của mình thì nó trật lất hết rồi. Mình thứ nhất là mình phải làm gương ấy, là mình phải sống tùy thuận với mọi người ở trong nhà của mình. Ăn ba bữa ăn, mình cũng vui vẻ, cũng làm công việc, cũng dự ăn ba bữa ăn. Nhưng mà mình có ăn không thì mình cũng làm bộ như vậy thôi thì tùy theo mình. Chứ đâu phải mình đảm nhiệm về cái ăn đâu. Mình biết, mình biết mình đâu có phải vì đảm nhiệm cái ăn. Mình phải khéo léo, chứ mình bắt gia đình mình cũng ăn một bữa! Không được! Đừng có làm chuyện đó.

(1:10:11) **Phật tử:** Dạ thưa Thầy con có một cái điều nữa con xin trình bày tiếp ạ! Ăn ý thì cả nhà ngồi ăn thì thôi cho xong thì thôi thì ăn chay thì thôi không sao. Nhưng mà các vị ấy lại làm cái mâm đem ra ngoài ngồi vài người một chỗ. Con thấy là nó rất là không hợp, thì ví dụ như là tất cả gia đình người ta quen nhìn rồi, nhưng mà khách

ý, đến thì nó rất là căng thẳng. Mà cũng góp ý khó lắm? Đó thì con thấy như thế cho nên là ...

Trưởng lão: Đúng rồi, con nói cái đúng đó con. Mình tu mình phải tìm cách, mình chỉ làm sao mình tu mà cho được giải thoát. Chứ không phải là ở đây vô trong này học mớ ngôn ngữ, hay hoặc là lấy cái thời khóa ở trong này mà áp dụng cho gia đình của mình sao cho nó đúng. Bởi gia đình của mình, mình sống bình thường mọi người trong gia đình của mình sống hồi nào nó theo cái sống, cái nếp sống như vậy. Thì mình về đó mình phải hòa hợp trong cái nếp sống chứ mình không được làm buồn lòng người khác. Đã sống không làm khổ mình, khổ người, mà mình về đó mình bắt người ta phải làm theo mình sao được? Mình tu khác, mà người ta sống khác chứ. Mình đâu có bắt người ta.

Mình hãy sống làm gương rồi người ta sẽ thấy được cái sự giải thoát của mình, thì người ta sẽ theo, không có cảm dỗ, không có khuyên. Mà không có dùng quyền lực ép buộc con cái mình được nữa. Hồi nào đó mình làm cha, làm mẹ, mình chưa đi tu thôi, thì mình còn con cái làm sai mình tát tai trên đầu trên cổ nó. Nhưng mà đi tu về không đánh một đứa nào hết. Những hành

động đó nó khác rồi.

Mà nói cái lời nói ôn tồn nhã nhặn, không có la mắng. Những cái hành động đó nó đã làm cho gia đình nó sáng suốt, nó thấy được cái sự thay đổi, nó cụ thể ra cái hành động. Chứ còn đi tu rồi về cái bắt ép gia đình phải tu vậy, làm vậy. Mình là thầy à? Có giải thoát được chưa mà vô đây mà dạy đạo? Rõ ràng là chưa có làm chủ được sanh tử mà dám nói cái chuyện đó.

(1:12:12) Cho nên vì vậy mà thì hầu như là có số người học được lõm bõm được mớ, cái về bắt gia đình mình phải tu theo. Cái đó là sai mấy con! Không có dạy ai được hết đâu. Bởi vì trong đạo Phật, đức Phật cũng dạy khi nào tu chứng thì chúng ta mới dạy người, mà không tu chứng nhất định không dạy. Mình hãy cứu mình đi.

Cũng như bây giờ mấy con đến đây mấy con tu, nhưng mà tôi chưa làm chủ sự sống chết của tôi, nhất định tôi không dạy. Tôi cứu tôi chưa được mà làm sao tôi cứu? Tôi đâu cầu danh. Còn mấy con đi dạy tức là cầu danh. Mình muốn mình hay, mình muốn làm thầy thiện hạ thì cái đó là danh rồi.

Cho nên về mình càng nhỏ nhẹ hơn nữa.

Nghĩa là mình nhỏ hơn mọi người, thì mình mới là người tu. Còn mình về mình muốn làm thầy thiên hạ là trật! Mình chưa giải thoát! Còn mình làm thầy thiên hạ là khi mình tu chứng rồi. Mà mình tu chứng mình quan sát mình có nhân duyên ở đâu thì mình đến đó mình dạy. Chứ những cái người trong gia đình mình chưa có nhân duyên cũng không về dạy nữa!

Mình thấy không có nhân duyên là cũng không dạy một người nào tu trong gia đình. Có duyên mình độ người ta mới được, mình nói người ta mới nghe. Mà không duyên mình nói người ta đâu có nghe. Ví dụ như mình lấy quyền uy của mình, nói thì nói chứ nó đâu có nghe đâu. Khó chứ không phải dễ đâu! Phật hóa hữu duyên, nghĩa là Phật giáo độ, Phật độ cái người có duyên, chứ không thể độ cái người vô duyên. Đó, sự tu tập nó vậy.

Cho nên ở ngoài con, mặc dù là Thầy biết ham tu thì có tu. Thầy có đến Hải Phòng rồi. Nhưng sự thực cái duyên nó cũng chưa đủ. Mặc dù là Hà Nội thì cũng có lưu lại những cái điều kiện, nhưng mà con người Thầy thấy cái duyên ít quá. Bị ảnh hưởng cũng sâu nặng của Đại thừa. Rồi bị ảnh hưởng của giáo pháp này tôn giáo khác, Thiên

tông, Mật tông, đủ loại đủ cách. Cho nên dù Thầy có dạy đi nữa cũng chắc chắn là cũng 1 vài người thôi, chứ còn nhiều chắc không được.

(1:14:12) Biết như vậy, nhưng mà làm sao cho sống được Phật giáo cũng là may mắn. Vì quá mạnh bạo mà Thầy nói thẳng nói thật, mà hiện bây giờ thì người ta nói, mọi tôn giáo thì nhất là Phật giáo Đại thừa họ nói: “*Thời đại của Thông Lạc*”. Nói thời đại này là thời đại của Thầy, ai cũng đập hết. Mấy con thấy mấy con lên trên mạng mấy con thấy, họ nói thời đại Thông Lạc chứ đâu. Họ chửi mắng Thầy đủ thứ hết. Nhưng mà Thầy rất vui, là thời đại của Thầy thì phải nói chứ sao.

Bây giờ tới thời đại của mấy con nè. Mấy con ráng tu rồi mấy con thấy, mấy con mới nói cho họ biết cái sai, cái đúng chứ. Tôi nói cái sai tôi nói sai à, tôi không có vừa vừa mấy người đâu. Mà sự thật ra Thầy nói vậy, chứ nó làm cho người ta đảo lộn. Rồi người ta không biết cái đúng cái sai, người ta lừng chừng, người ta đứng đó để người ta chọn lấy. Còn không có Thầy nói cái sai họ đâu có biết, họ cứ nhào vô tu.

Bởi vậy có hàng loạt người mà niệm Phật, như vậy đó là cái sai mấy con. Làm gì có cái thế giới siêu hình ở đâu mà cầu? Làm gì có ông Phật Di

đà. Trời đất ơi! Từ thửa giờ tôi sinh ra làm người trên cái quả địa cầu này, tôi chỉ nghe có ông Phật Thích Ca thôi, chứ tôi có nghe ông Phật thứ hai thứ ba bao giờ? Mà bây giờ lại có ông Phật Di đà, lại có bà Quan Âm nữa. Sao mà để dữ Phật vậy?

Vả lại bây giờ đi ngoài đường tôi cũng thấy ông Phật ngồi bụng bự vậy. Trời! Ông Phật gì mà vạch cái bụng để ngồi phình ra đó. Phật gì lạ lùng vậy? Phật thì phải ăn mặc kín đáo, không bày da hở thịt. Phật gì mà để cho bụng chum lum như người phụ nữ chứa? Các con không thấy, đi đường không thấy, họ để. Đó là một cái sai mà tạo những cái tượng Phật bự thiệt mấy con. Đó là một cái sai. Tưởng tượng, khéo tưởng tượng, con người mình khéo tưởng tượng. Sống trong tưởng mà không biết, cho nên ráng tu mấy con.

11 - TU NGỒI CHƠI TÂM BẤT ĐỘNG

(1:16:24) Còn ở ngoài con, bây giờ con ráng con tu tập cho được tâm Bất Động, Thanh Thân. Ai nói gì thì nói, mình thân nhiên không có buồn giận ai. Về nhà con cháu muốn gì cũng làm thình, không nói gì hết: “*Tao bất động rồi*”. Như vậy là con thấy khỏe nhất.

Còn con về: “*Đứa này làm sai, đứa kia phải rầy*”

nói, phải dạy tu. Không có dạy, tao chưa chứng không dạy đũa nào hết. Tụi bây có duyên thì bây vô trong Trảng Bàng Tây Ninh bây tu, còn không duyên thì ở ngoài Hải Phòng.” Có vậy thôi. Con không dạy ai hết, con chỉ lo cho con thôi. Bây giờ ở đây nỗ lực giữ tâm bất động thanh thân an lạc vô sự. Ngồi chơi không có tu gì hết, không lo cơm, không lo nước, không lo gì hết. Tối giờ người ta làm cho mình mâm cơm, về ăn xong ngồi chơi, đúng giờ đi ngủ.

Không đúng giờ mà buồn ngủ thì đi kinh hành. Có vậy thôi! Ở đây có pháp phá những cái tâm của mình. Cho nên mấy con thấy dễ dàng quá, không khó. Rồi bắt đầu bây giờ về con có tu thời gian, hẹn với gia đình về đúng giờ, đúng khắc, chứ không phải đi trễ đâu. Mình về là mình cũng nỗ lực tu.

Bổn phận mình làm mẹ trong gia đình mình cũng làm hết bổn phận. Xong rồi tìm một cái phòng nào đó riêng của mình ngồi chơi. Có vậy thôi. Mà hết cái giờ chơi của mình đi ra công việc làm hết công việc của mình, cái trách nhiệm bổn phận mà. Con về gia đình thì có trách nhiệm, bổn phận làm hết bổn phận.

Mà trong những cái giờ phút rảnh rang như

buổi tối, buổi khuya, họ ngủ mặc họ, còn riêng mình ngồi chơi. Có phải sướng không? Thay vì bây giờ không ngủ, ngồi chơi không phải sướng sao? Nằm đó, nằm đặng lặn qua lộn lại. Đồ lười biếng! Thường thường mấy người không ngủ lại nằm lặn qua lộn lại cho dữ, đó là lười biếng. Mình cũng chửi mắng mình được chứ sao không: “*Mày lười biếng không chịu ngồi dậy. Ai biểu mày ngồi khoanh chân như vậy cho nó đau. Mày ngồi mà thả chân ra coi thử coi sướng không? Ngồi dựa vách đằng sau phải khỏe không?*” Có phải không?

Các con thấy không, ngồi nhiều cách ngồi, chứ đâu phải. Đừng có ngồi chồm hồm, coi như con cóc, xấu. Các con thấy nhiều khi mấy con ngồi chồm hồm hai cái chân giống con cóc xấu lắm? Ngồi dựa lưng, duỗi chân ra chơi vậy, thoải mái dễ chịu, khỏe không? Còn ngồi chi mà gò bó như con cóc vậy? Xấu! Cũng ngồi nhưng mà ngồi thoải mái dễ chịu. Không ngồi thôi, mà ngồi thẳng lưng. Mà mình hay bị khòm khòm, ngồi cứ thụng vậy. Xấu lắm! Dựa vô vách tường coi mà khòm được không? Khòm không được bị cái vách tường nó khòm không được.

(1:19:09) Mà nó khòm ra thì nó hông vách tường như vậy là: “*Mày trật rồi, mày khòm, tao*

ngừa vô cho nó thắng thì nó thắng lại”. Cho nên vì vậy mấy con tập riết nó quen rồi mấy con ngồi thắng. Chứ đừng có tập mà ngồi khòm mấy con, ngồi khòm nó hay gục. Mấy con không tin đi, mấy con lại mấy cái thất mà mấy người mà ngồi khòm khòm vậy, nó cứ gục lên, gục xuống vậy này.

Còn mấy người ngồi thắng không bao giờ gục, gục đâu có được mà gục. Bởi vì thắng đâu có gục. Mà khòm cái xương sống nó yếu mấy con, còn ngồi thắng cái xương sống nó chống nhau. Các con ngồi, bây giờ mấy con gục đi, mấy con ngồi thắng lưng lên mấy con gục đi, coi nó có gục được không? Đâu có gục được. Vậy chứ mà ngồi thỏa thuận vậy, nó gục xuống được, cái thích ngồi.

Thầy dạy cho mấy con vậy đó, vậy mà tối tối đi đi, vô mấy cái thất mấy con thấy ngồi gục hết, thích ngồi gục. Cho nên mấy con ráng tu đi con. Sự thật ra Thầy thấy tu bây nhiêu đây đủ rồi! Làm Phật đủ rồi, đừng tu thêm. Xả bỏ! Ai chửi không giận. Ai nói không giận. Mà nói nấu ăn dở, ai không ăn bỏ lại, tôi ăn hết. Mấy người bữa nay ăn rau muối cho biết. Mấy con bữa nào nấu dở dở đi, món ăn mà chê để đấy tôi ăn hết. Có vậy thôi. Còn bữa nào nấu mà ngon này kia, mấy người ăn được thì tôi mừng. Vậy là bữa nay tôi làm ngon

mấy người ăn được tôi được phước. Nhớ về ngôi tu đang hoàng, rồi xách cái phước đó về tu được nửa. Có vậy thôi.

Các con nhớ kỹ, chứ đừng có nghĩ người ta khen mình, mình ráng mình làm cho ngon. Không phải! Họ tu cho mình, mình cho họ ăn ngon được, thì họ tu họ bỏ cho mình nữa. Còn mình làm dở, họ ăn không được thì mình ăn hết. Thế nào cũng lợi cho mình, khỏi có lo. Thầy nói thật sự mà. Cho nên mấy con yên tâm đi không cãi, không phiền hà, không quấy rầy, không có nịnh bợ một người nào hết, hoàn toàn: *“Tôi sống theo tôi, không sống cho ai hết”*. Cũng không nịnh theo Thầy mấy con. Sự thật ra nịnh Thầy, Thầy có giúp đỡ được gì đâu.

Cho nên mấy người mà nịnh theo ông Phật nhiều, là mấy người lạy Phật nhiều. Ông ngồi trên cao ông biết: *“Cái bọn này nó nịnh tui dữ lắm”*. Ông cũng biết, ông chỉ mặt ấy chứ: *“Tụi này nịnh, nếu mà mình làm vua nó nịnh dữ lắm, để cho mình phong nó làm quan”*. Sự thật ra ông Phật ông đâu có phong bậy. Nịnh bao nhiêu thì ông đuổi ra bấy nhiêu, chứ không có để. Cho nên mấy người tưởng lạy Phật là Phật phù hộ, thôi đập cho cái, chứ ở đó mà phù hộ. ...

(1:21:48) Cho nên trong cái sự tu tập mấy

con thấy, mình nỗ lực giữ Tâm Bất Động thì gặp Thầy hoặc gặp Phật. Mà không giữ Tâm Bất Động thì mấy con đừng có mong gặp Thầy. Tại sao hôm rày không gặp Thầy? Là tại vì tâm mấy con động, cho nên nó không gặp Thầy. Chứ mấy con mà bất động thì mấy con sẽ gặp Thầy luôn luôn. Mấy con nhớ là giữ Tâm Bất Động thì mấy con sẽ gặp Thầy luôn luôn, lúc nào cũng gặp Thầy. Ở trong thất mấy con cũng gặp Thầy.

Lúc bấy giờ tâm mấy con bất động mấy con, bây giờ Thầy đến thất con, thì ngay đó thấy Thầy bước vô. Có phải không? Tâm bất động! Chỉ cái ước muốn của mình thôi thì đã thấy Thầy bước vô. Bởi vì tâm bất động với tâm bất động nó sẽ tương ứng. Còn mấy con không bất động, cho nên làm sao tương ứng?

Mà giờ mấy con bất động có chút bảo Thầy hiện ra, ông nội Thầy. Có phải không? Mấy con ít ra cũng phải bảy ngày đêm bất động mới ước muốn được cái điều đó chứ. Các con hiểu chưa? Nhớ chưa? Nỗ lực tu tập, để khi mà mấy con ngồi đây này thì mấy con đóng cửa này lại đi. Tâm mấy con bất động rồi: “*Bây giờ Thầy mở cửa bước vô*” thì ngay đó Thầy bước vô. Ước muốn Thầy bước vô là Thầy bước vô. Thì thấy cánh cửa mấy con có

khóa đi nữa, cái khóa nó sẽ, cái cây của mấy con gài lại nó sẽ tuột ra. Cái khóa của mấy con nó sút ra, nó tuột ra. Tự nó sút ra, cửa đó bật mở, Thầy bước vô.

Mấy con cứ làm thử đi, Tâm Bất Động bảy ngày đi, rồi mấy con sẽ thấy Thầy bên mấy con chứ đâu. Cửa đó nó tự nó mở Thầy bước vô, khỏi lo. Hễ mấy con ước là có, ước là có. Mà tâm còn động thì thôi khỏi nói. Ước gì cũng không có Thầy đến. Bởi vì hai cái, một người Tâm Động, một người Tâm Bất Động thì nó chống nhau, nó không có chịu gằn đâu. Hiểu chưa? Từ đây về sau Tâm Bất Động nha, ai chửi không giận, ai làm gì không buồn phiền thì như vậy thì gặp Thầy.

12 - NGOÀI BẮC CÓ CHỖ TU TẬP PHẢI CÓ MỘT VỊ THẦY

(1:23:42) **Cô Thẩm Hải Phòng:** Dạ thưa Thầy Hải Phòng chúng con, những người nhà có điều kiện cũng không phải là ít. Nhưng cũng có nhiều những người không có điều kiện. Những người già yếu Thế rồi bây giờ thì sư Thanh Quang về chỗ Quảng Ninh. Thế nhưng mà con thì con không phải nói là không tin. Nhưng có một cái điều là hôm rồi sư Thanh Quang nhận tự ấy thì có mời sư Pháp Ngộ về. Thì sư Pháp Ngộ có

nói là sư Thanh Quang tự ra, không phải về chùa nữa.

Thế rồi thí dụ như cô Bích ở chỗ con ấy, bảo cái cô phật tử ấy cứ đổ cho cô ấy thích theo ai thì theo không theo sư Thanh Quang. Thế rồi thì cái cô người Pháp theo cô Bích ấy thì cũng được nghe nói như thế. Thì bây giờ chúng con là những người để mà học Phật pháp, tỷ dụ như có một cơ sở, thì hiện nay trong phía sau này thì có Tu viện rồi. Thế nhưng phía ngoài đây thì để mà phát triển cái cơ sở nho nhỏ, để có cái mọi người đến, được nghe cái giáo pháp Nguyên Thủy được gầy, thì chúng con thấy rất là hạnh phúc. Thế nhưng mà bây giờ con cũng không hiểu như thế nào, tình hình là như thế nào nữa. Để mà hộ trì cái gì mà nó thích hợp ấy thì chúng con cũng còn thấy có ý nghĩa, mà nó không có thích hợp, thì chúng con thấy không có ý nghĩa?

(1:25:20) Còn một cái vấn đề nữa là, bây giờ con muốn trình với Thầy là phần chúng con khi Thầy ra mới cho ra được mấy đầu sách, Ba Bảy Phẩm Trợ Đạo. Những cái quyển Những Người Phật Tử Cần Biết nhiều khi Phật pháp thì con phát hành. Mà trong đây chuyển ra ấy thì con cũng phô tô thêm, phô tô rất là nhiều. Thì mọi người họ cứ,

chưa nói họ đã hoảng. Nhưng mà cũng rất nhiều người xem thì họ cũng không niệm Phật, bỏ ông Phật ở nhà.

Thế đến khi mà con có nói cái hôm mà con có đi để khuyên giáo tiên in kinh vận chuyển vào đây, cúng ở trong này thì họ tự động họ mang đến cho con. Nói chung là Hải Phòng con thấy cũng có những cái rất là khả quan, khi mà Hải Phòng chúng con thì cái đạo Phật của Đại thừa ấy thì phải nói là rất cường. Cho nên là đối với con rất là vất vả, nhưng con tin chắc thì qua cái đợt này con nghĩ rất là tốt. Hải Phòng thì phát triển nhanh như Hà Nội thì không được, vì Hà Nội chia nhiều nơi, chúng con người thì chỉ bằng một phần năm Hà Nội thôi.

Nhưng mà con cũng phát triển rất là tốt từ khi mà 2000, từ khi năm 2000 đến giờ riêng Hải Phòng cũng có 4, 5 người vào đây tu, như cô Nguyễn Hạnh, cô Liễu Ngọc, sư Minh Đạo này, rồi cô Huệ. Còn những người mà không theo thì thôi, theo cũng rất là kiên cường, chẳng người nào mà bỏ hay là bỏ ngang đường. Thế còn một số không theo, một số họ còn đang gia duyên đi làm, để mà vào đây ấy thì cũng như rất nhiều người muốn vào, nhưng cũng có người hoàn cảnh

không có, có những người tuổi thì cao.

Vì thế nên chúng con cũng muốn một cái cơ sở, để cho những người kém duyên, hoặc là tuổi cao thì người ta ở ngoài ấy người ta học cái đạo đức của Thầy đã soạn ra để làm sao cho đời sống người ta cho tốt hơn. Cái cơ sở của sư Thanh Quang thì con cũng cảm thấy như nào, cũng mong Thầy chỉ dạy cho?

(1:27:46) **Trưởng lão:** Bây giờ, cái đầu tiên mấy con thấy cái phước duyên của mấy con nó chưa có đủ, cho nên nó khiến cho, ví dụ như chỗ nơi sư Thanh Quang. Sư là một con người mà gọi là đứng để mà thành lập cái nơi, để cho mọi người tập trung thì sư là người gương mẫu. Mà gương mẫu thì giới đức nó phải là thực hiện cho rõ ràng, cái giới hạnh, giới đức. Thì cái giới đức của cái người đó, nó phải có cái đức hạnh hẳn hoi, mấy con nhận qua được rõ ràng: Giới luật không vi phạm, đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai là phải ôn tồn nhã nhặn đối với mọi người, chứ không được nạt nộ theo cái thể quyền uy. Mà nếu mà bây giờ sư Thanh Quang cho mình là thầy của mọi người, mà sư dùng cái thể quyền uy thì tự sư đã đánh mất cái đức hạnh tôn trọng cái sự sống của mọi người khác. Con

vật kia mình còn tôn trọng, con kiến, con trùng mình còn tôn trọng sự sống của nó, hưởng hồ là con người.

Cho nên dù là Thầy, Thầy vẫn tôn trọng sự sống của loài côn trùng, của loài vật, thì đối với mấy con, Thầy tôn trọng như mấy con. Thầy ngồi trên ghế như thế này trải cho Thầy tắm êm ngồi phải khỏe không? Nhưng tại sao Thầy ngồi như thế này để chia sẻ những nỗi của mấy con ngồi? Có phải không? Đó là cái sự tôn trọng của Thầy đối với mấy con và mấy con ngồi đây để nghe Thầy, đó là sự tôn trọng của mấy con đối với Thầy. Thì mấy con thấy Thầy tôn trọng mấy con thì mấy con phải tôn trọng Thầy, điều đó là điều hẳn nhiên.

Còn sư Thanh Quang sư ngồi đây sư làm vua, sư buộc người này người kia, sư ra lệnh thì tức là người ta không tin tưởng thầy qua cái đức hạnh. Thì qua đó cái chuyện làm của thầy đó là cái duyên của mấy con chưa đủ, cho nên chưa có cái người mà thực hiện được cái đức hạnh. Bởi vì giới luật của Phật, giới là đức hạnh, rồi mới nói Thiên Định. Mà giờ giới nó chưa tròn thì làm sao mấy con đủ lực tu.

Chứ sự thật ra một người tu chứng rồi thì mấy

con thấy cái giới luật của họ nghiêm chỉnh lắm, đức hạnh của họ tỏa ra. Không bao giờ họ nói cái lời nói to tiếng, không bao giờ họ có hành động hách dịch, coi như mình hơn người khác, luôn luôn bình đẳng với nhau, bằng nhau. Đó là những người tu có đức hạnh. Nội cái giới luật không, đủ để xét đáng đó là bậc thầy của mình.

Còn thiền định thì mấy con thấy, tại sao người ta dám ngồi một ngày, hai ngày mà người ta không ăn, không uống thì mình có cái khả năng nào mình làm được sao? làm sao sao biết? Thì như vậy rõ ràng là người ta đã ngồi như thường, bình thường như thế này, mà người ta đâu có cái gì đâu là khác lạ với mình? Nhưng mà tại sao mình ngồi không được, mà người ta ngồi được? Đó là cái chỗ hơn mình qua thiền định, nó có cái tướng của nó rồi, không thể nào sai khác được.

Cho nên ở đây thì đó là cái duyên. Mình khi mà xảy ra những cái điều kiện đó, người nói qua, kẻ nói lại. Đây là cái duyên của nơi mình chưa đủ phước. Còn nó đủ rồi thì mấy con khỏi nói. Bởi vậy, mấy con vô đây, mấy con lo lắng, mấy con tu, tu không phải độ riêng mình mà còn độ nhiều người nữa. Cái trách nhiệm của mấy con sau lưng mấy con quá nặng, đem lại Chánh pháp của Phật,

đem lại sự giải thoát cho mọi người, sống không làm khổ mình, khổ người. Cái đạo đức thôi đâu cần gì phải nhiều. Nhưng mấy con phải làm gương đó. Thì bắt đầu bây giờ học hiểu Thầy rồi, thì mấy con nhớ không nên làm khổ mình, không nên làm khổ người, bất cứ một cái gì nhân nhục, tùy thuận, bằng lòng. Đủ rồi mấy con.

Còn thiên định thì mấy con khi mà mấy con thực hiện được những cái đức hạnh này rồi, thì thiên định nó sẽ kể bên mấy con. Còn những cái đức hạnh này không được, giới không tròn thì làm sao có thiên định được? Các con hiểu chưa? Cho nên phải đi từng bước. Nó rõ ràng mà, Giới Định Tuệ. Mà giới không làm chủ được, không trọn vẹn được thì thiên định làm sao có? Mà thiên định không có thì trí tuệ làm sao đủ được? Làm sao có được?

(1:31:47) Cho nên sự tu tập thì con phải xét đây là tại cái duyên cái nơi mình chưa đủ. Nó đủ rồi mấy con khỏi cần, có người tu chứng người ta sẽ đến đó. Các con không cầu, không mong ước gì hết, người ta sẽ biết cái duyên của mấy con cứ nỗ lực tu để không làm khổ mình, khổ người. Con đừng làm khổ ai hết, ở đó mọi người cũng đừng làm khổ ai thì có Phật đến đó. Chứ bây giờ mấy

con cứ làm khổ, thì ngay ông Phật đến đó cũng bị mấy con làm khổ thì ông còn xách gói ông chạy thôi, chứ ông dám ở đó không?

Còn mấy con sống đúng đạo đức, không làm khổ mình, khổ người thì ngay đó ông Phật sẽ đến đó. Mà ông Phật đến đâu chỗ đó thì không có lũ lụt, không có bão tố đâu mấy con, cái đó rất là quan trọng. Bởi vì thiên tai lũ lụt nó đều chịu ảnh hưởng trên thiện pháp. Cho nên nó chuyển cả ác pháp đó đi, chỗ đó không có bão lụt. Các con thấy Tây Ninh mình có thiên tai, lũ lụt bao giờ không? Mai một Thầy bỏ chỗ này đi ở đây lũ lụt đến cho coi, phải không?

Cho nên Thầy đến chỗ nào Thầy ở, chỗ đó là không lũ lụt. Mà bây giờ mà Thầy ở đây thì mấy con ở đây, mà Thầy đi chắc mấy con đi theo. Có chắc vậy không? Đâu phải mấy con ham nhà cửa này đâu? Mấy con, Thầy ở đâu, bây giờ chòi tranh vách lá mấy con cũng theo. Thầy biết, chắc chắn là bây giờ thôi Thầy thiệt là thấy cái duyên mình hết rồi, thôi mấy con ở đây ráng lo tu nha, Thầy đi. Mai Thầy đi đằng trước mấy con leo đèo đi đằng sau. Làm cái đuôi. Có đúng không?

Thầy nói nam cũng vậy, nữ cũng vậy mấy con, Thầy đi đâu mấy con theo đó. Cho nên vì vậy ở

nơi mấy con chưa đủ duyên. Cho nên mấy con ước ao như thế nào, ước mong như thế nào cũng khó lắm. Mấy con về đó mấy con cứ sống đi, đạo đức không làm khổ mình, khổ người đi, rồi sẽ có Phật đến đó, có người dạy. Chỗ nào mà có sống đạo đức thì chỗ đó có Phật, còn chỗ nào mà chưa có Đạo Đức thì chỗ đó đừng có kéo Phật về đó. Phật thì sống ở chỗ nào có đạo đức. Cho nên cái phước duyên ở đây, mấy con thấy, dân ở đây nó cũng không có hung dữ nhiều. Chứ còn mà hung dữ chắc cũng không bao giờ kiếm Thầy được ở đây đâu.

(1:34:06) **Cô Thắm Hải Phòng:** Thưa Thầy ạ! Con cũng trình với Thầy là sư Pháp Ngộ cũng vừa ra Hải Phòng. Ra luôn ấy ạ chứ không phải là không. Thì bây giờ sư cứ đến là gặp chúng con ở chỗ chùa sư Thanh Quang ý thì xin địa chỉ của một số phật tử, rồi sư đến thăm nhà. Thế người ta đến người ta hỏi con là: “*Bây giờ cái sư này như thế nào? Mà chúng em cúng dường tiền như thế nào?*”, con cũng chẳng biết nói như thế nào?

Trưởng lão: Con không biết nói làm sao hết. Thì hỏi sư bây giờ đó, sư tu sư đã làm chủ sinh, già bệnh, chết được chưa? Thì mấy con muốn cúng dường tiền, muốn cúng dường được phước báu.

Cô Thẩm Hải Phòng: Con không cúng. Nhưng mà những cái người mà quen con ấy thì người ta ở Đại thừa. Thì bây giờ người ta gần chúng con mà người ta đi mà gặp thì người ta, sư Thanh Quang đến rồi lấy cái địa chỉ rồi sư cũng điện về đến nhà. Thì người ta hỏi con thì coi trong sách, thì Thầy có viết là bây giờ không được nhận tiền cúng dường, thế sao bây giờ lại như thế này? Con rất khó trả lời?

Trưởng lão: Tại vì mấy ông đó họ không có tiền, cho nên họ đến họ xin. Cho nên vì vậy Thầy thấy cái chỗ đó, Thầy thấy khi nào mà Thầy tuyên bố là mấy người này tu chúng rồi đó, thì mấy con hãy. Mấy ông có cái duyên đến đó, mấy ông nói làm sao mấy con nghe hết. Còn mấy ông chưa có tu chúng, rồi mấy ông không có duyên, mấy ông không biết gì hết. Thành ra mờ mịt cũng như mấy con vậy. Cho nên mấy ông đến đó, ở đó, thì bây giờ phải lập cái cơ sở, và có cái chùa to như các thầy Đại thừa vậy thôi. Cho có cơ sở vậy thôi.

Cho nên vì vậy mà chưa có biết được nó sẽ xảy ra như thế nào? Mà nếu mà xảy ra thì thôi đành bỏ. Thì do đó mấy con là phật tử, mấy con phải biết, phải biết mình sống theo lời Thầy dạy trong sách, sống không làm khổ mình, khổ người.

Muốn biết vị Thầy đó có làm khổ mình khổ người hay không, thì mình phải hiểu, tức là một vị Thầy đó không có bao giờ mà đi lại phật tử để mà xin xỏ tiền bạc. Một vị Thầy mà đi xin xỏ tiền bạc, là một vị Thầy sai: “*Ờ tôi phải làm cái này, từ thiện chỗ kia*”, là khuyên lơn như vậy là sai.

Cái phước của chúng sanh thì người ta nghèo đói, thì cái phước của người ta thì người ta sẽ có người lo lắng cái vấn đề đó. Đâu có phải vì mình phải lo, nhân quả người ta mà. Đâu có gì mà phải lo. Cho nên cái phước, tùy cái phước, thí dụ như bây giờ chúng sanh ở đây, ở trong cái xã này, nó có cái phước cho nên ở đâu người ta gửi về đây người ta làm từ thiện. Tại vì ở đây, có một cái người nào ở đây đã có những cái điều kiện tốt, tu tập tốt. Vì vậy hay hoặc làm được những cái điều kiện gì tốt, người ta mới tin tưởng, người ta mới gửi về đây để cho những người này.

Và đồng thời người này mà làm được là nhờ những người kia có phước, nhờ dân ở đây có phước. Những người nghèo ở đây họ có tạo những cái phước gì, chứ không phải khi không mà họ có được. Cho nên vì vậy mà nơi vùng của mình nó thiếu phước cho nên nó mấy nảy sinh ra ông này, ông kia, đi khuyên dụ này kia để thu tiền phật tử

thế này kia.

(1:37:18) Sự thật ra hầu hết quý thầy đó họ không lo cho đời sống của họ. Họ tu họ chưa làm chủ. Họ là cái người thí dụ như mấy con này, bắt đầu bây giờ cạo tóc rồi, mấy con làm một vị Thầy rồi, mấy con sẽ nghĩ rằng mình tu cho mình, chứ không phải tu cho ai. Còn mà tùy duyên để độ chúng, sau khi mình tu xong rồi, cái duyên mình có với người nào thì độ người nấy.

Chứ không có phải là mặc chiếc áo này rồi thì muốn cho có một cái chùa to. Bây giờ muốn có chùa to thì phải đi lại phật tử này, đi hỏi thăm phật tử làm sao, làm sao, chỗ này hồi nào, ở chùa nào này kia đến đó. Đi tìm cách nói cái này, nói cái kia để cho nghe, cho người ta nghe cho thông cảm được, rồi người ta cúng dường mình 5 ngàn, 10 ngàn, một triệu, hai triệu, để về xây chùa, để làm cho ở cái khu vực này có cơ sở, như thế này, thế này. Sự thật mấy người đó đủ khả năng để mà dạy đạo cho mình không? Cái hành động đạo đức của họ đã thiếu không đủ, thì làm sao mà đem lại cái lợi lạc cho cái số người ở đây mà bỏ tiền ra như vậy, bằng mồ hôi nước mắt của mình làm ra.

Mấy con có nợ người ta thì cố gắng mà trả đi cho rồi, còn không nợ thì thôi không chấp

nhận điều đó. Mấy con có thấy bao giờ mà Thầy đi khuyen tiền người này, người kia để cất chùa không? Không bao giờ có cái điều đó. Đối với Thầy thì không bao giờ có. Cái duyên của phật tử, cái ...? Cái phước báu của họ mà. Đủ thì mình làm cho họ, chứ mình làm cho mình sao mà phải đi xin tiền? Mình đâu có cầu danh cầu lợi gì đâu. Ngồi không chơi một mình không sướng sao?

Có cái duyên, có cái duyên thì tự mấy con tìm đến Thầy, phải không? Thì tìm đến Thầy thì Thầy có trách nhiệm phải hướng dẫn mấy con. Mà mấy con bây giờ nghe được Thầy, mấy con nỗ lực tu đúng như lời Thầy dạy, thì đó là cái duyên. Càng ngày mấy con tạo cái duyên sâu với nhau để cho mình thực hiện được sự giải thoát. Còn bây giờ đến đây rồi, thì mấy con thấy cái duyên mình có tạo được cái duyên gặp gỡ nhau.

Mà cái duyên tu nó không có thì bắt đầu mấy con lơ đãng, mấy con chạy theo ăn uống, chạy theo chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, cuối cùng thì mấy con không giải thoát. Chạy theo cũng như các chùa vậy, vô đó làm công quả lo này kia để được phước báu về sau chứ gì? Sự thật cái phước báu về sau, thôi, chấp tay mà xá đi, tôi không cần.

Giàu tôi không ham, tiền nhiều tôi không ham, tôi chỉ cầu được giải thoát.

(1:39:52) Chứ đừng nghĩ là bây giờ tôi lo tôi làm bếp này kia, tôi làm cơm nước cho quý thầy ăn. tôi được phước báu về sau này, có 5, 10 người đệ tử, có lính tráng hầu, có người gác cổng này kia, tôi làm ông quan thì cái điều đó chắc không ham. Ông quan cũng khổ chứ, ông quan... Có phải không mấy con? Chỉ có cái người tu ngồi chơi là giải thoát hoàn toàn, không có lo gì hết. Còn mấy con có làm tạo cái phước cho mấy người này họ sẽ trở thành, thì sau khi họ mang nợ của mấy con, thì họ trở thành lính gác cổng hay hoặc tôi tớ để mà chạy bàn, chạy lau nhà, lau cửa cho mấy con thì thôi, chắc kiểu này mất công, rầy la. Chứ làm gì nó không làm sai? Cực khổ!

Thôi tốt hơn mình không ham cái điều đó đâu. Tôi chỉ ham sống một mình tôi. Sướng! Có ai nói khổ quá? Cái duyên của nơi con chưa đủ, chứ mà đủ rồi thì được. Còn bây giờ Hà Nội chưa đủ, chứ phải đủ thì ở ngoài Hà Nội đã có người. Thấy mong rằng ở ngoài đó có người vô đây. Có một người cũng quyết tâm lắm, nhưng mà khi mà vô đây, vợ mình ở ngoài đó lục đục như thế nào đó không biết, quăng chạy về ngoài đó. Uống quá

uống! Bỏ đi.

Có gì con cứ nói!

13 - PHẠM GIỚI ĐỨT ĐẦU

(1:41:10) **Cô Thắm:** Con thì hôm vừa rồi con nghe một cái băng năm 2007 Thầy về thăm Tu viện. Con có nghe cái tiếng ông Minh Đạo, sư Minh Đạo có hứa với Thầy là ở lại tu. Thế nhưng mà trên thực tế thì cái lỗi cũng là của con. Vì thế cho nên vừa rồi con có nói là qua cái việc ông sư Minh Đạo về thì là cái lỗi thực sự. Cái lỗi không phải là do con, thì là vì bản thân con ấy thì cái hôm mà khi mà con chưa vào đây ấy thì có một vị sư ở Bình Thuận gọi điện rằng là: “Bây giờ bác đi vào Tây Ninh thì bác qua chỗ thầy”.

Thế thì cái hôm một số phật tử mới ra, đi thì chúng con vào là 9 người thì một số về trước. Thì con tiễn chân ra thì con xin phép cô Út con đi ba ngày. Con đi ba ngày ra ngoài chỗ Bình Thuận ấy, thì vào đúng cái ngày giỗ của mẹ cái sư thầy ở đấy. Thế thì coi như sư Minh Đạo ấy thì lại làm đệ tử của cái vị sư ấy. Thế thì cái ngày giỗ bà nội ấy thì cũng vào. Thì con lại là người giới thiệu sư Minh Đạo cái hồi mà chưa biết pháp Thầy, giới thiệu làm đệ tử của ông ấy.

Vì thế cho nên cái duyên nó gặp nhau, nhưng mà trong cái đợt đấy thì coi như sư Minh Đạo cũng là sư rồi. Thế nhưng mà dẫn một cô gái vào. Thì con đã thấy rất là ngạc nhiên. Thế nhưng mà một hai ngày ở đấy con thấy không ổn. Con bảo là thôi thì ông này chắc chết. Thế xong đấy thì con có nói là, con lui lại tý xong rồi con có nói với ông ấy là con sẽ ngồi con nói chuyện với ông ấy. Thế nhưng mà ông ấy lại bảo mua vé rồi thì phải về. Thế thì trong khoảng hai ngày ở đấy thì con thấy gay lắm. Thế thì con mới khi con về chỗ cô Út thì con có nói với ... ??? rằng là nói với ông sư Minh Đạo là con gặp.

Thế thì khi ông sư Minh Đạo ra ấy thì con có kể qua chuyện. Con bảo con có nói ông về mà ông không về thì chắc là coi như ông tiêu đời. Con cứ nói bình thường như thế. Thế sư Minh Đạo có hỏi con thì con mới kể trình tự đúng như sự việc, họ không có giấu diếm, vì thế cho nên con kể hết. Thế là hai con với sư Minh Đạo có nói chuyện với nhau. Thế rồi xong sư Minh Đạo bảo: *“Bây giờ tôi mà về chả có cách nào tôi về cả”*.

(1:43:52) Thế thì bàn đi bàn lại xong mới tính cái chuyện là bây giờ thì bằng cách là như Thầy nói là bây giờ về làm cái sổ đỏ. Cái đợt đấy là trong cái

băng, hôm vừa rồi con nghe rồi con mới nhớ. Thế thì vẫn biết như thế. Nhưng mà hôm ấy thì trong cái băng ấy là thầy, sư Minh Đạo có hứa là ở lại rồi. Con có nhớ là mình ở lại, thế nhưng mà cái hôm ấy thì về cùng với con. Thế thì nhưng mà thực tế mà nói là cái quả nó đến thì chẳng ai ngăn cản được. Vì thế cho nên là cái việc về hôm ấy thì sư Minh Đạo không giải quyết được cái gì cho con của sư Minh Đạo. Mà bản thân con thì chịu cái hậu quả rất là nặng nề.

Khi mà ở trong Tu Viện ra ấy thì con về Hải Phòng, con có nghe thấy cái tin là: “*Bà Thẩm về ấy thì coi như là không biết là ông sư Minh Đạo theo hay là kéo được ông sư Minh Đạo*”. Nhưng mà thực tế mà nói thì bản thân con ấy thì con chỉ lo cho con ông sư Minh Đạo thôi. Nhưng mà cuối cùng ấy thì cái nhân này, tức là gieo nhân thì phải hái quả, cho nên con ông ấy thì bây giờ nói chung là đã có sản phẩm.

Vì thế cho nên là con mới thưa Thầy, con mới hỏi là con ông sư Minh Đạo ấy thì nếu mà nói về ăn chay ấy thì là trường chay. Mà nếu mà nói về so với các sư Đại thừa cũng rất là đức hạnh. Nhưng con không hiểu như thế nào cái quả nó lại đến nhanh như thế. Thế nhưng mà bây giờ con thưa

với Thầy thì trường hợp như thế thì, nếu mà cái vị sư ấy về cái giới như là Thầy có nói là phạm vào Ba La Di tức là cái giới đứt đầu. Thế cái giới đứt đầu thì làm sao mà tu được nữa hay là nếu mà bây giờ sám hối thì có tu được không?

Trưởng lão: Không con, đã đứt đầu mà còn tu cái thứ gì? Đã Ba La Di rồi còn cái kiểu gì tu được nữa đâu? Phạm cái giới đó rồi thì thôi! Hết rồi! Nó có 4 cái giới Ba La Di của người ta, mà cái người tu sĩ nào mà phạm vào 4 giới đó rồi thì kể như là đi ra đời đi chứ còn không có còn ở trong tu viện làm chi? Không còn là tu sĩ được. Đứt đầu rồi, cái giới đứt đầu mà đã mình phạm cái giới đó rồi là mình đã bị đứt đầu, coi như người chết rồi, đâu còn sống được nữa mà tu? Cho nên ông Minh Đạo đó, ông đâu có còn tu được gì nữa đâu?

14 - CÁCH ĐÁNH LỄ SÁM HỐI

Cô Thắm Hải Phòng: Tức là con ấy chứ không phải là ông ấy đâu.

Trưởng lão: Không tu được nữa đâu.

(1:46:22) **Cô Thắm Hải Phòng:** Thưa với Thầy là trong cái việc này con cũng xin sám hối. Hôm vừa rồi con có nói với sư Gia Hạnh là dạy con cách để sám hối. Đợt trước Thầy có dạy

nhưng mà con quên luôn. Thì bây giờ con xin phát lồ sám hối chứ con thấy áy náy lắm. Nếu mà con về cũng không yên được.

Trưởng lão: Sám hối thì coi như là cái đánh lễ mà sám hối, thì mình chỉ lật ngửa hai cái bàn tay mình lên. Khi đức Phật, mình sám hối đức Phật thì mình đưa cái hai bàn tay thẳng lên.

Còn cái người mà còn sống như Thầy hoặc là các thầy khác đều là ngang nhau, bởi vì người ta còn thân ấy, có vậy thôi. Cho nên cái duyên của mấy con không đủ thôi. Còn sư Pháp Ngộ hoặc là sư Thanh Quang cái duyên người ta chưa đủ. Cho nên vì vậy mà người ta tu chưa tới rốt ráo, thì cũng đáng thương chứ không phải không. Nhưng mà cái điều kiện là người ta tạo cái thế để người ta sống thôi. Chứ sự thật ra những người đó, họ không còn thời gian nữa, họ nỗ lực tu cho rốt ráo.

Cho nên Thầy nói tu sĩ của chúng ta không tu thôi, tu quyết định ý chí dũng mãnh tới rốt ráo. Những người mà tu bỏ ngang như vậy đó chỉ làm danh lợi thôi, chứ sự thật ra họ là người cương trí. Thầy nói hầu hết cái ý chí của con người, mục đích của chúng ta đã đặt được là chúng ta đặt vào cái Tâm Bất Động ấy, phải đạt được cái tâm bất động mới thôi là cái người ý chí. Mà cái người chưa đạt

được Tâm Bất Động mà đi ra nói lung tung, là cái người không đạt được cái mục đích của mình thì cái người đó không ý chí rồi. Mà không ý chí thì họ chỉ chạy theo danh, với lợi chứ làm cái gì?

Cho nên cái người mà không ý chí là cái người tu không ra gì hết. Nội ở trong này ai cũng nói ý chí, ai cũng nói được, nhưng mà gặp cái khó chúng ta có vượt qua được hay không? Mà vượt qua được mới gọi là người ý chí chứ. Đó là cái thể hiện qua cái ý chí dũng mãnh của chúng ta, chứ đừng có yếu đuối mấy con. Đã là đệ tử của Thầy, cái người nào mà dũng mãnh là người đó đạt được chứng đạo. Còn cái người nào mà không ý chí dũng mãnh là không đạt được.

(1:48:58) Nam cũng như nữ, nữ cũng như nam. Nữ không phải là không ý chí, mà nam cũng không có nghĩa là có ý chí, mà nữ không ý chí. Nam nữ người nào cũng có. Hễ con người là người nào cũng có ý chí. Nhưng mà ý chí chúng ta có chịu rèn luyện nó hay không? Cho nên cái người nào mà đụng khó khăn cứ lui lui lui hoài, chạy đâu này, chạy qua đâu kia thì mấy người đó là nhụt chí chứ không phải là ý chí. Ai cũng có ý chí, nhưng mà ý chí không rèn luyện cho nên nó sợ, nó co đầu, nó làm như con cuốn chiếu. Nó

đụng cái nó khoanh lại, mấy con muốn làm cuốn chiếu thì làm. Nó sẽ mọc nhiều chân có gì đâu.

Còn bây giờ chúng ta có hai chân mà sau này mà cứ đụng đầu khoanh lại đó thì sau này thành cuốn chiếu. Mục đích của cuốn chiếu là đụng tới nó co à. Nó nhiều chân, thực sự ra nhiều chân đi nó đụng nhau khó đi lắm. Hai chân mà đi chúng ta thấy dễ dàng, nhẹ nhàng, thanh thản. Còn nhiều chân như cuốn chiếu thì va giò, phải rửa có sung sướng gì đâu. Cho nên trong cái sự tu tập của chúng ta, chỉ có đơn giản, quá đơn giản. Chỉ có chơi không tu gì hết, thanh thản an lạc vô sự ngồi chơi. Vậy mà bảy ngày chúng ta đủ lực. Có vậy thôi, tu mau lắm mấy con.

15 - KHI NÀO CẦN TÁC Ý VÀ KHI NÀO KHÔNG CẦN TÁC Ý

(1:50:19) **Cô Thanh Như:** Con xin hỏi.

Trưởng lão: Con hỏi đi.

Cô Thanh Như: Trong cái cuốn Những Lời Gốc Phật Dạy quyển 2 đó Thầy, có cái bài mà có bảy pháp để đoạn trừ lậu hoặc ấy, có cái pháp thứ nhất ấy là có những lậu hoặc phải do tri kiến đoạn trừ. Thì trong đó nó có cái câu là: “*Có những pháp cần phải tác ý mà vị đó lại không tác ý, có những*

pháp không cần tác ý mà vị đó lại tác ý". Bạch Thầy con không hiểu cái nào là... ?

Trưởng lão: À, bởi vì cho nên bây giờ chính mấy con, bởi vì cái câu ở trong “Những lời gốc Phật dạy” là ông Phật đã dạy rất kỹ rồi mấy con. Mình phải nhận xét được cái pháp nào mà tác ý nó đẩy lui được, mà cái pháp nào không tác ý, chứ đâu phải? Cái pháp tác ý, cái pháp thí dụ như quán vô lậu mà cứ tác ý thì làm sao lậu hoặc nó hết được? Thí dụ như bây giờ con biết, đức Phật đã dạy: “Có như lý tác ý lậu hoặc chưa sanh sẽ không sanh, mà đã sanh thì bị diệt”. Phải không?

Tu sinh: Dạ.

Trưởng lão: Nhưng mà khi mà các con là người mới tu thì khi mà có một cái niệm khởi ra, nó khởi ra, thì con phải tư duy quán xét bằng cái tri kiến, con hiểu cái niệm đó, hiểu cái niệm đó nó thuộc về loại nhân quả nào? Bởi vì cuộc sống của các con là, hiện bây giờ là nhân quả không à. Nghĩa là con nói ra là cái miệng của con là cái nghiệp của nhân quả rồi, mà con nghĩ cái điều gì đó là cái nhân quả rồi. Con hiểu không? Hễ nghĩ thì nó sẽ có cái nhân, cái quả của nó, mà nói thì cái nhân cái quả nó cũng tới rồi, mà làm thì cái nhân quả nó cũng tới. Nó là nhân quả mà.

Mình khởi ra một cái hành động của mình, bây giờ Thầy không bước đi nè, cái nhân của chân của tay Thầy không có nè. Mà Thầy bước đi là đã có nhân rồi đó, thì cái quả một là đạp chết kiến, hai là Thầy đi lơ mơ là Thầy vấp té.

Con thấy rõ ràng không ấy đạp gai, cái đó là nhân quả mà. Còn Thầy không đi làm sao ai đạp gai? Nhân không có thì quả không có. Mà nhân có thì coi chừng đi ra ngoài đạp gai, hoặc là đạp miếng chai, hoặc là đạp kiến, đạp trùng chết. Đều là nhân quả! Còn không đi, ngồi đây không có cái gì hết, thì không nhân thì không quả, có nhân có quả.

(1:52:35) Còn con nói cũng vậy. Con nói ôn tồn nhã nhặn, thì cái nhân ôn tồn, cái nhân ôn tồn thì cái quả nó sẽ được an vui. Có vậy thôi! Con chửi mắng người ta, người ta không chửi lại con à? Cho nên cái nhân mà con chửi mắng người ta thì cái quả bị người ta chửi mắng, không thể nào chạy khỏi. Con thử con chửi người nào trong này đi, coi họ tức giận không? Thì đó là nhân quả.

Cho nên vì vậy mà cuộc sống chúng ta là cuộc sống nhân quả. Cho nên chúng ta mỗi mỗi chúng ta muốn làm cái điều gì, muốn nói một cái gì, muốn suy nghĩ cái điều gì thì phải suy nghĩ cặn

kê. Nó có ba nơi để tạo ra nghiệp: thân, khẩu, ý. Đó là ba nơi của chúng ta nó tạo ra nghiệp. Mà cái nghiệp của chúng ta nó sẽ đem đến cái khổ, cái vui, cái chứng đạo. Có vậy thôi.

Mà bây giờ mình Tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự. Nó đã bất động mà vô sự thì làm sao có nhân có quả trong đó được? Thì giải thoát! Không nhân, không quả là giải thoát. Mình đang sống trong nhân quả là không vui thì có buồn, không buồn thì có vui, không có gì, hoàn toàn hai cái đó đâu. Không thiện thì ác, cũng hai cái đó thôi. Nhân quả thì nó phải có thiện có ác. Cho nên vì vậy mà chúng ta sống trong tâm bất động thì nhân quả loại trừ anh ra rồi. Thấy ngồi chơi đây mà tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự là loại trừ nhân quả rồi.

(1:53:59) **Cô Thanh Như:** Bạch Thầy, Thầy cho con cái ví dụ là cái pháp nào không cần tác ý mà mình tác ý?

Trưởng lão: À, bây giờ thí dụ như bây giờ cái tâm con Bất Động thì con đâu cần tác ý. Mà bây giờ cái tâm con, con biết mình ngồi cái nó khởi nghĩ cái này kia, tức là nó động thì mình tác ý chứ sao? Có phải không? Bây giờ con ngồi lại nó cứ suy nghĩ chuyện này tới chuyện kia thì tôi tác ý

chứ sao: “*Tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự, mà không có suy nghĩ tâm bậy, tâm bạ*”, thì nó im lặng chút. Trong sự im lặng đó con tác ý làm gì? Bắt đầu khởi niệm nữa, đuổi nữa. Có phải không? Thì con thấy cái pháp đó dạy nó rõ ràng mà, đâu có gì đâu. Con hiểu không?

Thí dụ như mà bây giờ cái pháp đó dạy tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự. Cái câu tác ý của nó là mục đích nó dẫn cái thân tâm của nó vào cái sự bất động, cái câu tác ý đó nó dẫn vào cái sự bất động.

Cho nên đầu tiên con, Thầy tác ý đó mấy con nghe được âm thanh, tức là tác ý bằng ngôn ngữ. Bây giờ Thầy tác ý ngậm trong đầu, cũng như con ở trong thất con không nói ra tiếng nói phải không? Tức là tác ý. Cũng tâm Bất Động Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự, nhưng mà không nói ra. Không có âm thanh, tức là tác ý, trong đó tác ý. Nhưng mà Thầy hướng cái câu đó, cái câu mà tâm bất động, Thầy hướng Thầy không tác ý. Năm đó Thầy không nghe cái tiếng nói ở trong đầu của Thầy, nhưng mà Thầy hướng đến chỗ tâm bất động.

Cũng như bây giờ Thầy nhắc: “*Tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự*”. Phải không? Tức là bây giờ Thầy ngồi yên lặng đó là Thầy hướng đến

cái tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự. Nhưng mà Thầy tập trung trong hơi thở Thầy thấy hơi thở ra vô, tức là Thầy bị ức chế. Còn đâu con tác ý rồi con thử, mấy con thử đi mới biết, cách thức coi phải Thầy nói đúng không? Mà bây giờ mấy con: “*Tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự*”, cái mấy con ngồi yên lặng vậy. Đầu tiên mấy con thấy cái gì kêu? Thử coi. Thấy hơi thở phải không? Yên lặng cái mấy con nhận ra hơi thở liền à. Phải không? Mấy con bị kẹt trong hơi thở rồi.

(1:56:03) **Minh Châu:** Bạch Thầy! Con xin hỏi lại Thầy một chút. Cái bài đó đức Phật dạy là “*Có những pháp cần phải tác ý vị ấy không tác ý, thì lậu hoặc chưa sanh sẽ được sanh, mà đã sanh thì tăng trưởng*”. Còn cái câu nữa là “*Có những pháp cần tác ý, có những pháp tác ý, vị ấy không tác ý thì lậu hoặc chưa sanh thì sẽ sanh mà đã sanh thì tăng trưởng*” cái đó con cũng thắc mắc?

Trưởng lão: Thì rõ ràng, bây giờ chẳng hạn bây giờ có cái pháp, thí dụ như bây giờ con chưa có khởi nghĩ muốn đi ăn cơm, nhưng mà con tác ý ra: “*Giờ này phải đi ăn cơm*” đó là con đã khởi ra, nó sẽ sanh ra đó. Nó sanh ra con đi ăn cơm, con hiểu chỗ đó, tức là con tác ý theo dục.

Mà bây giờ có pháp tác ý nó lại không sanh,

có pháp mình tác ý nó không sanh: “*Tâm Bất Động, Thanh Thân, Vô Sự*”, nó không sanh. Có phải không? Nó diệt cái tâm nó đi. Ông Phật ông dạy ở trong cái tập, cái tập ‘*Những Lời Gốc Phật Dạy*’, những lời Phật dạy Thầy mới giải thích ra cho mấy con, nường vào đó mà biết cách tu tập. Nó có giá trị lắm mấy con! Nó không có đi lạc con đường của đạo Phật dạy. Bốn tập *Những Lời Gốc Phật Dạy*, nó có giá trị.

16 - HƯỚNG TÂM BẤT ĐỘNG CÁI TÂM CÓ BIẾT KHÔNG

(1:57:25) **Phật tử:** Thưa Thầy cho con hỏi, khi tác ý mà mình hướng tâm về cái tâm bất động thì bị ức chế không?

Trưởng lão: Bị ức chế. Con để tự nhiên. Bởi vì Thầy nói ngồi chơi. Coi như là thí dụ như bây giờ con tập trung cái tâm con trong cái sự bất động của cái, con thấy cái sự bất động. Mà con tập trung trong cái sự bất động thì nó bị ức chế. Còn con tác ý rồi con để tự nhiên nó bất động thì nó không bị ức chế. Mà thường thường mấy con tác ý: “*Tâm Bất Động, Thanh Thân, An Lạc, Vô Sự*”, cái tâm nó kiếm chuyện lắm, nó không có nằm bất động thường đâu. Nó sẽ tập trung hơi thở mấy con đầu tiên đó.

Mấy con thử làm coi, mấy con sẽ thấy hơi thở đó. Nó yên lặng là nó bắt đầu nó thấy hơi thở à. Nó không khởi niệm gì hết, chứ nó thấy hơi thở. Nó mục đích nó bám trong hơi thở để làm gì? Để diệt cái ý thức của nó chứ không gì. Bởi vì ngằm trong bụng của mấy con nó sợ ý thức, cho nên nó lo nó ôm nó hơi thở trước.

Nhưng mà cái người mà ngồi chơi quen rồi đó, thì nó không ôm hơi thở đâu. Nó tâm Bất Động, Thanh Thản, An Lạc, Vô Sự thì nó không có nhìn hơi thở đâu, mà nó nhìn nào là sân, nào cây cỏ, thấy tùm lum ở ngoài đủ thứ hết. Cho nên nó nhìn đủ thứ mây, trời, trăng, mây gió gì nó cũng thấy biết hết. Con mắt của mình nó nhìn thấy hết, mà lỗ tai này ai nói gì nó cũng nghe hết. Nhưng mà nó không dính vào cái gì hết, thì nó không bị phóng dật. Chứ nó dính vô là nó bị phóng dật mấy con.

Bởi vậy pháp Phật nó rõ ràng cụ thể lắm mấy con, mình chỉ ngồi mình nghiệm. Mình tu hành rồi mình nghiệm thử cái nào đúng, cái nào sai. Mà khi đúng rồi mình tu. Mà không đúng thì chưa, hỏi lại.

Còn mấy con nghe nói rồi cái làm đại. Tu riết, ức chế tâm mình thành điên khùng, tâm bậy tầm

bạ không. Lúc này bây giờ nó hoá hào quang ra rồi. Trời đất! Tôi ngồi đây mà sao cái nhà tắt đèn mà sao sáng trưng như thế này? Chứ mấy ngời, mấy con ngời đó, sự thật ra mấy con ngời đi, tắt đèn hết đi, trong bóng tối mấy con sẽ thấy hết. Cây ngoài kia mấy con cũng thấy nữa.

Con mắt mình nó hay lắm. Không phải. Nhưng mà ngời hơi mà nó, tâm ý thức nó không nghĩ cái này, nghĩ cái kia đó, thì bắt đầu nó tưởng nó phóng ra hào quang. Trời! Cái nhà nó sáng trưng. Không mấy con thử coi, mấy con cứ ngời im lặng đi, đừng có nghĩ gì một hơi, coi chừng cái tưởng của mấy con đó làm việc đó. Cái tưởng thức của mấy con nó làm việc mấy con. Cái ý thức nó không làm việc, nó thay thế cái tưởng nó làm việc. Chứ không có gì hết.

Cho nên *“Tôi ngồi đây tôi thấy bây giờ tôi tu, tu vậy ngon, là chứng rồi, không vọng tưởng gì hết đó”*. Coi chừng đó là tưởng rồi, không có ngon gì hết đâu.

(2:00:04) Cho nên Thầy nói có vọng tưởng thì cứ để vọng tưởng, còn niệm thì... Bởi vì bây giờ mấy con tu hành là mấy con thấy ngăn ác, diệt ác; mà sinh thiện, tăng trưởng thiện, cái pháp Tứ Chánh Cần đầu tiên. Bởi vì Tứ Chánh Cần, bốn

việc cần tu tập, siêng năng cần mẫn tu tập, chứ đừng có tu pháp khác, đừng tu pháp khác. Có nhiều người chưa biết gì hết, vô tội lo tu Tứ Niệm Xứ. Trời đất ơi! Bộ Tứ Niệm Xứ để cho mấy người tu? Đâu phải chuyện dễ đâu! Tứ Niệm Xứ không phải chuyện dễ! Nó là Chánh Niệm đó.

Trong Bát Chánh Đạo nó là Chánh Niệm. Còn Chánh Tinh Tấn tức là Tứ Chánh Cần mấy con. Cái pháp thứ sáu nó là Tứ Chánh Cần, thứ bảy là Chánh Niệm, thứ tám là Chánh Định. Đâu nó rõ ràng đó. Trong đạo Phật nó có Bát Chánh Đạo mà. Mà Tứ Chánh Cần nó quan trọng lắm mấy con. Người mới tu thì luôn luôn lúc nào triển khai những cái chánh kiến, chánh tư duy của mình, chánh nghiệp, chánh mạng của mình, đều nhằm mục đích để làm cho cái tri kiến của mình thông suốt. Chứ không phải gì.

Mà khi thông suốt rồi áp dụng thì ngăn ác, diệt ác, Tứ Chánh Cần. Cho nên tu Tứ Chánh Cần hoàn toàn không còn ác pháp, thì tâm Bất Động Thanh Thản rồi. Mà tâm Bất Động Thanh Thản thì vào Chánh Niệm. Có gì đâu! Nó có một niệm duy nhất, nó là Tứ Niệm Xứ thôi. Không có gì hết!

Nó ngồi đây, nó không biết riêng hơi thở con.

Mà nó biết cả thân nó, tay nó, những cái cảm nhận xung quanh nó. Cái cảm giác đau đớn hay hoặc là cái cảm nhận mát, nóng, lạnh gì, Nó biết toàn bộ. Chứ nó không biết duy nhất có hơi thở, gọi là nó đã quán trên Tứ Niệm Xứ.

Phật tử: Bạch Thầy như con ngồi tập tâm thanh thân khi mà không tập trung hơi thở thì không phải ngồi mà, đi một cách nhẹ nhàng không có tập trung hơi thở vậy có được không? không có tập trung.

Trưởng lão: Được đừng có tập trung hơi thở. Tập trung nó bị cột ở trong hơi thở.

Phật tử: Nghe không rõ.

Trưởng lão: Nói chung là hầu hết người ta ngồi im lặng là nó cứ ôm hơi thở, cái tâm, cái biết đó. Cho nên vì vậy mình cố gắng, mình dùng cái mắt của mình để mình nhìn cái này kia. Cái tai bị nó không có âm thanh, cho nên mình nhìn cái này cái kia, cái nọ, đó nó như vậy, thì tốt nhất con.

17 - TƯỚNG KHINH AN

(2:02:28) **Cô Liễu Huệ:** Con kính bạch Thầy, con có một cô ấy lúc cô mới đến thì tâm nó lơ mơ lúc này cô không có bị hôn trầm. Mà cổ ấy cũng

không tỉnh thức không lúc nào tỉnh thức hết. Sau đó một thời gian thì cô đi kinh hành, đi ra các bụi cây, rảng tu tập để phá sạch để cho nó được tỉnh táo. Nhưng mà con biết cô ấy không phải tu ức chế vì con nghĩ là cô ấy phá hôn trầm, chứ không có phải là gom tâm ở chỗ nào hết.

Ví dụ như đi ra chỗ lùm cây thì ngồi dưới lùm cây cảm nhận đây, thì cô cũng rất là tỉnh táo. Nhưng mà cổ ngồi nhìn qua cửa sổ, cô thấy người này, người kia người nọ thì con biết là do thần kinh cô ấy yếu, chứ không phải là cô tu ức chế. Thì cô có tu gì đâu mà ức chế. Thì con nghĩ là thần kinh cô bị yếu chứ không phải. Con cũng đã từng như vậy, thần kinh con bị yếu. Hồi xưa, hồi còn ở nhà ví dụ con thấy cái dây dây con tưởng con rần, thấy cây con tưởng người như vậy. Nhưng mà lại không có như vậy.

Trưởng lão: Cô bây giờ cô bị tưởng. Cho nên vì vậy mà cô ngồi đâu, thí dụ như thấy mấy cái này mà cô nói rùa, rần rết đồ không đó, thì như vậy là cô bị tưởng đó, cô bị tưởng rồi. Tưởng nó thể hiện qua cái nhìn thấy. Bây giờ đó mình thí dụ như nhìn cái bông này, mà mình không dùng tưởng thì thấy cái bông thôi. Mà mình dùng tưởng. Trời đất ơi! Cái này là cái đầu người ta. Cái này là cái này, cái

tưởng nó bắt đầu nó hoạt động, nó cộng với cái ý thức của mình. Mình ngồi đây hoàn toàn ý thức của mình, nhưng mà cái tưởng nó hoạt động rồi, bắt đầu mình nhìn thấy cái lằn gạch này, cái cục gạch này, cái mỏ con chim, này kia, nó thấy. Nó tự nó vẽ ra cho mình qua cái hình ảnh đó, thì đó là bị tưởng con.

Vì vậy mà trong khi cái cô đó bị tưởng như vậy đó, thì dùng cái tri kiến của cô thì cô phải ngồi lại cô quán tư duy. Bây giờ, quán thân này bất tịnh này, quán thực phẩm bất tịnh này, quán các pháp vô thường này. Sử dụng rồi tư duy suy nghĩ, để ý thức nó hoạt động nó làm việc. Chứ không cô ngồi yên lặng, tưởng nó hoạt động à. Không thể nào. Cho nên bắt buộc cô này phải tư duy suy nghĩ.

Bây giờ đó cái thân cô bất tịnh như thế nào, cô nói tôi nghe coi? Cô này kể vanh vách nó bất tịnh làm sao, làm sao. Nó hí mũi, ghèn cháo nó chảy ra làm sao làm sao, làm sao. Mồ hôi, mồ hám hôi thúi như thế nào? Đó thì cô này cô kể ra, thì cô đúng. Mà cô còn thiếu này, chưa đủ, con chỉ thêm cho cô cho quán thân bất tịnh.

Rồi quán vô thường, các pháp vô thường này. Cô thấy hồi nhỏ mà cha mẹ sinh ra là đứa con nít

nằm nôi này, nó làm sao, sao. Bây giờ lớn lên bây giờ da nhăn, răng rụng như thế nào, thế nào. Cô thấy rất rõ đó là sự vô thường. Mà cô còn thiếu tôi chỉ cho cô quán thêm.

(2:05:25) **Cô Liễu Huệ:** Kính bạch Thầy, ví dụ như cô ngồi cô nhìn thấy, thì con nói đó chỉ là cái cảm giác cái tưởng thôi. Cảm giác như đang có người. Bây giờ cô cứ ngồi cô nhìn thấy cái cây đó, cô thấy cái người đó, cô cứ ra thẳng ra gốc cây cô coi thử có người nào không? Nếu không có thì đó là ảo giác của cô. Không tin bữa nào có cái người đó, cái tâm cô cứ giữ như cô Nguyên Hạnh, giờ cô có chánh pháp thì cô theo Chánh pháp, còn tất cả những cái cảm giác cô không nhìn thấy nữa. Tức là cô nhìn thấy cái hình đó, cô cứ bước thẳng ra gốc cây cô xem có người nào ở đó không? Cô nói cô không có sợ, cô cũng tác ý như vậy. Cô nói cô chỉ theo Chánh pháp thôi, cái đó là ảo giác không nghe, không theo nữa.

Trưởng lão: Nhưng mà nó vẫn bị à con, bởi vì cái người đó nó đã, cái tưởng nó đã hoạt động rồi. Dù bây giờ như thế nào thì, con nói thế nào, thì tuy cô nói vậy, chứ nhưng mà hễ họ ngồi đó mà họ không khởi tưởng thôi, khởi cái là có. Cho nên tốt hơn hết đưa cho họ đi qua một cái, dùng cái

tri kiến, cái ý thức của họ, nó quán xét cái này kia để làm cho họ hiểu đúng cái tri kiến, hiểu đúng. Để cho mọi cái đối tượng nào làm cho họ, tâm họ phiền não, lo lắng, buồn phiền, thương ghét. Họ xả ra được đó họ giải thoát.

Chứ cái tướng, đẹp không có được đâu. Nó đã hoạt động rồi, cũng như mấy người mà lên đồng nhập cốt rồi, biểu đừng có làm thì không có được. Cho họ làm, nhưng mà họ phải hiểu được cái nào chánh, cái nào không. Vì vậy mà riết rồi họ không có làm nữa, thì họ không có lên đồng nhập cốt nữa. Chứ không khéo ai nói hơi hơi đốt nhang gì, họ hửi cái hương nhang, cái bắt đầu họ ợ ợ ngáp ngáp, cái họ lên đó.

Cô Liễu Huệ: Kính bạch Thầy, còn một trường hợp nữa là cái cô này, có lúc cô không có hôn trầm, con thấy rất là tỉnh táo. Nhưng mà cái lúc ngồi, cô cứ lên, con thấy như là nó an, cái trạng thái an. Chẳng hạn như cô ấy theo như Thầy dạy có hôn trầm thì đi kinh hành, không có hôn trầm thì không đi kinh hành. Nhưng cô biết, cô không có an. Đó là do cô ngồi nửa tiếng không được. Cho nên con nói: “Bây giờ hôn trầm như vậy như vậy, cô cứ nửa tiếng đồng hồ đi, nửa tiếng đồng hồ ngồi”, chứ con không bảo cô ngồi không, cứ

nửa tiếng rồi đó cô cũng đi. Thì lúc đầu con cũng đi theo một chập thì cổ đi. Cô đi một vòng xong cô khỏi rồi cô ngồi thờ đó mà cô ấy ngồi miết luôn. Con đi khỏi thì cô ngồi, mà cô ngồi hàng mấy tiếng luôn, có khi thì cũng có có hôn trầm, nhưng mà cô ít hôn trầm.

Trưởng lão: Nhưng mà cô lọt vào cái tướng hỉ lạc của tướng rồi. Cô lọt trong cái tướng định rồi, tức là cái tướng khinh an đó. Nó làm cho cô an ổn, cô khoái lắm, cô ngồi giống như thầy Như Hải, bây giờ chết đi xuống biển nằm rồi, đầu còn gì nữa đâu. Cho nên đó là cái nguy hiểm đó. Cô ngồi đó, cô không có nghĩa cô đó cô ngồi đó, con thấy cô ngồi đó, cô an ổn rồi đó. Rồi bắt đầu cái thân cô cái hành tướng của cái thân của cô nó sẽ hoạt động đó. Cô sẽ ngồi cô gục xuống, rồi cô nghe an ổn, cô ngược lên, hoặc là cô lắc qua, cô lắc lại.

Hễ nó không cúi lên, ngược xuống thì phải lắc qua, lắc lại, một thời gian yên lặng thì cô sẽ bị những cái hành tướng. Bởi vì cô không có làm chủ bằng cái ý thức của mình được rồi, cho nên cái tướng nó sẽ hoạt động, nó làm cho cô rơi vào cái đó. Mà nói gì nói mấy cái người mà lọt vào cái hỷ tướng rồi, cái khinh an hỷ tướng rồi, khó lắm

con.

(2:08:47) Thầy Như Hải, Thầy đến, Thầy nói: “Như vậy là sai rồi, phá đi, không có được để”. Mà nhắc gì nhắc, ngôi sao nó thích quá! Thầy nói: “*Trời đất ơi! Ngôi thiên mà như vậy là tiên rồi còn gì nữa mà thầy bảo tôi phá nó là phá sao? Uống vậy! Để tôi ngôi tôi làm tiên cho sướng.*” Tiên gì mà ngôi gục lên, gục xuống như vậy mà tiên. Tiên người ta ngôi thẳng vậy chứ.

Thành ra không có cho mà, nhưng mà ngôi rồi thì lọt, ngôi rồi lọt vô. Mấy người đó bây giờ chỉ còn cho họ dùng cái tri kiến để cho họ hiểu biết các pháp vô thường. Thì do đó thì họ không có chấp chỗ nào, dính bởi cái tri kiến nó chấp, thì do đó những cái hỷ lạc khinh an cũng đều là sai hết. Đạo Phật đâu có chấp cái trạng thái này, trạng thái kia. Đó là họ về cực lạc rồi, họ mới gục tới gục lui. Họ về cực lạc, họ mới hưởng được sự an lạc đó. Chứ còn đây không phải cực lạc, mà đây không có cảnh giới cực lạc đó. Họ lọt vô trong cái vòng đó là cực lạc rồi đó, thế giới của Phật Di đà rồi đó.

Cô Liễu Huệ: Kính bạch Thầy, lúc đầu cô không chịu cô lọt tưởng mà cô bảo cô an. Nhưng mà con thấy cổ ngôi đó con biết. Nó có tỉnh nhưng mà nó không có tỉnh tới sáng, mà nó tỉnh ở trên

cái lơ mơ đó. Thì con biết cô an rồi mới khuyên cô, gọi cô, cô bảo cô đang ở tâm bất động. Thì con nói tâm bất động thì lúc nào cô không chịu thì cô bị an hay bị gì? Cái tâm bất động thì trời sập cái tâm nó vẫn bất động, chứ không phải đang tâm bất động kêu cái nó hết bất động. Thì có trời sập cái tâm bất động nó vẫn tâm bất động. Cái trạng thái mà giờ nếu cô chết thì tâm bất động mới không bất động thôi chứ không phải bất động như vậy.

Thì con nói một hồi thì cô ấy nhận thì cô nói hồi mà cô niệm phật ấy, cô niệm nhất tâm bất loạn vào trong không không, thì cô ấy ngồi như vậy thì bây giờ cô ấy ngồi như vậy. Giờ như vậy thì con nhắc cổ đi kinh hành, đi ra nhìn trời đất nhìn này kia gì đó gì đó. Sau một hồi cô quay lại cô ngồi làm biếng vậy đó. Rồi con cứ theo con năn nỉ cô đi riết vậy đó, rồi bây giờ cô không theo thì làm sao?

(2:10:57) **Trưởng lão:** Thì thôi phải chịu thôi. Bởi vì người ta đã về cực lạc rồi, mà con biểu người ta xuống thế gian, người ta đâu xuống. Người ta phải về cực lạc người ta ở cho nó được cái giải thoát của người ta rồi. Mà bây giờ ngồi đây yên ổn quá mà! Mà bây giờ bắt tôi phải đi ra thế gian như thế này, tôi đi cực khổ quá mà. Cho nên

con bây giờ con lôi cho cô đó khỏi cực lạc, cô đâu chịu. Nói thì cũng vừa lòng vậy thôi, chứ thực ra, cái chỗ này là chỗ tôi đã tới rồi. Còn cô, cô chưa biết cực lạc, cho nên cô đâu có hưởng được cái phước báu này.

Cho nên cái sự tu tập nó lạc rồi, nó khó lắm con, rất khó gỡ. Nhất là lọt vô trong con đường của tướng nó, khó lắm. Hỷ lạc của tướng rồi thì thôi khó, thôi chịu về cực lạc đi cho rồi. Mai mốt Phật Di đà xuống cứu.

Cô Thẩm Hải Phòng: Thưa Thầy, chỗ con có một cô, đợt trước cô ấy cũng vào đây, cô Thư. Có lần cô ấy nghe có tiếng nói, nhưng mà ở trong đâu cô ấy chỉ có tiếng nói của Thầy và cô Út. Nhưng cô Út không nói, mà tiếng nói của Thầy hết. Cô ấy cô nói với con là nghe thấy có tiếng nói: *“Bây giờ đến cái hồ sen ấy tự tử đi”*. Thế là cô ấy cứ đến cái hồ sen ấy, đến hẳn cái hồ sen. Tức là tự tử thì nó có lợi như thế này, thế này. Nhưng mà cô ấy đến hồ sen ấy thì cô ấy lại bảo rằng là: *“Cái hồ sen này có rất là nhiều đĩa, nó ăn nhiều máu lắm, vì thế nó tanh lắm, mà không thể tự tử ở đây được”*.

Thế cô ấy lại bảo rằng là, hôm rồi năm ngoái nhà con sửa nhà ấy. Hồi đầu năm vừa rồi nhà con sửa nhà. Thế thì thu rồi nó rất là nóng, và tháng 6

tháng 7 rất là nóng. Thế thì cô lên cô ấy bảo “Cho con thợ Bát Quan Trai”. Con bảo là: “Sửa nhà xong rồi cô lên cô thợ Bát Quan Trai”.

(2:12:53) Cô ở trên cái gác lửng, cái gác lửng mà bao nhiêu đồ chứa mà nóng kinh khủng. Nóng lắm, nóng con cũng chịu được. Cho mãi đến hôm sau con về nhà cô, về đến nhà thợ bát quan trai mà đồ đặc ngồn ngang như thế. Thì tự nhiên có người cứ bảo con là phải đến nhà tôi thợ Bát Quan Trai. Mà hiện nay ấy thì con thấy cô ấy không bình thường. Thế mà nhiều khi mà cô ấy bảo rằng là, cũng có lần gọi điện vào đây con gặp cô Trang thì cô Trang có nói lại là như thế này, thế này thì con cho cô ấy nghe.

Thế mà nhiều khi cô ấy bảo là 5 cô ấy là cô Út cứ ấn đầu hai cái kiểu như hai cái cốt mở ấy, gõ vào hai thái dương. Bây giờ thì Thầy cũng đã hướng dẫn cô ấy rồi, mà cô Trang hướng dẫn, cô Út cũng hướng dẫn. Thế nhưng mà cô ấy cũng không bớt, lúc bớt lúc không. Lúc nó lại về, đuối suốt thì nó lại bớt đi. Cô này hiện nay ấy thì cái hồi mà đưa pháp cho cô ấy tu ấy thì cô ấy không gặp con, cô ấy gặp cô Thảo, cô Thảo gầy gầy ở làng bên. Thì chẳng ai như cô Thảo, lại đưa cho cô ấy cái quyển “*Bạc tam minh dạy chánh niệm tỉnh giác*”. Thế là

cô ấy vào cô ấy tu, cô còn nói với cô Thảo là: “Em trẻ nên em tu nhanh lắm, em tu xong thì em ra độ cho các chị”. Thế là cô ấy vào thời gian cô ấy tưởng cô ấy về. Thế thì về bây giờ cô ấy dính thật.

Trưởng lão: Bị ức chế quá rồi đó con, ức chế con, thành ra cô khùng.

Cô Thẩm Hải Phòng: Ham quá thì cuối cùng thì thành ra thế thật.

Trưởng lão: Tu sai không đúng. Tu đâu có khó đâu! Mình sống bình thường như mọi người, ai chửi không giận, ai làm gì không buồn phiền hết thì đó là giải thoát. Như người bình thường đâu có gì đâu, theo Thầy thấy đâu có gì đâu. Thấy mà hồi đó mà phải có người dạy vậy, Thầy đâu có cực khổ quá vậy! Đâu có điên gì mà ăn lá rừng. Có phải không? Mấy con thấy không? Đâu có gì mà phải cực khổ quá vậy? Biết tâm giải thoát, đúng là mục đích của chư Phật, tâm bất động. Người ta có chửi, có mắng, có nói trái ý gì của mình thì mình vui vẻ thương yêu và tha thứ họ đi! Thì có vậy thôi.

(2:15:06) Bởi vì họ không có hiểu biết, cho nên họ tạo cái nhân quả ác thì mình thương yêu và tha thứ họ. Tại sao mình không thương yêu

họ? Mình giận hờn, buồn phiền họ làm gì? Thí dụ như con giò nấu cơm, chên con nấu cơm khét, thì bắt đầu con buồn phiền. Buồn phiền cái gì? Người ta chên mình đặng mai mốt mình sửa, đặng cái nồi cơm tốt chứ sao. Chên mình nấu đồ ăn dở, thì mình đừng có buồn phiền, để mai mốt mình sửa lại nấu ăn tốt, thì mình cảm ơn người ta. Phải không? Thì như vậy là quả tốt rồi!

Người ơn của mình, mình không biết ơn mà mình còn giận hờn, thì đâu có được. Thì mấy con thấy trong cái sự tu tập của mình, mình cứ nghĩ cái tốt của thiên hạ đi. Còn họ tốt không kệ họ, nhân quả họ ráng chịu. Còn mình được giải thoát, tức là mình không làm khổ mình rồi. Ai làm gì mà mình cũng không khổ hết thì tức là giải thoát. Mà mình đã không làm khổ mình thì mình đâu có làm khổ ai đâu? Mình đâu có làm chướng ngại đâu?

Cho nên, vì vậy không làm khổ người khác thì mình giải thoát. Nhớ cái câu mà Thầy nói: “*Không làm khổ mình, không làm khổ người*”. Đủ rồi! Mai mốt ai có chửi, không làm khổ người ta không chửi lại, tức là không làm khổ họ. Họ chửi mình, mình vui vẻ không gì hết, mà thương yêu và tha thứ. Có bấy nhiêu đó thôi, thương yêu thì người

nào cũng thương hết, không có người nào ghét. Tha thứ ai có lầm lỗi. Bởi vì họ không hiểu nhân quả thì họ lầm lỗi, thì mình thương tha thứ họ. Có vậy thôi!

Thì mấy con muốn làm Phật thì phải thương yêu tha thứ. Vậy đủ rồi, đâu cần gì phải làm nhiều. Tu hành thì cũng có bấy nhiêu đó thôi, thì Thầy nói người nào cũng làm Phật được hết! Không có người nào không làm Phật. Có bao nhiêu, thương yêu và tha thứ giùm Thầy đi. Phải không? Mấy con nhớ thương yêu và tha thứ. Mà thương yêu thật sự, chứ không phải thương yêu bằng cái mép, bằng cái mồm nói đó rồi, chứ ở trong bụng thì không thương thì không được.

Thương thật thì như vậy nó mới nói lên được cái sự giải thoát của chính mình mấy con. Để mà mình, thật sự ra bằng chứng là bây giờ mấy người nói tui không chứng đâu. Bây giờ mấy người chửi đi, tui có giận không? Tui không giận đâu. Nói gì tui không buồn phiền hết, tức là tui chứng rồi đó. Có phải không? Đây là sự thật mà.

Hồi nào tới giờ tui mặc cái quần áo, tui đi ra tui còn ngó trước ngó sau. Chứ giờ tui mặc quần áo, khỏi có ngó trước ngó sau. Tui đâu có còn sửa soạn cái gì nữa đâu. Bởi vì tui biết cái thân này nó

vô thường mà, sửa soạn nó làm gì? Mai mốt chết rồi, họ cũng đem họ chôn ở ngoài đồng mả kia, chứ còn gì nữa đâu? Có phải không? Vì vậy cho nên tui không cần dòm ngó, không có làm đẹp cho ai nhìn tui nữa hết.

(2:17:40) Nhưng mà tôi là con người thì tôi phải sạch sẽ, chứ không phải là tôi mặc cái đồ dơ, đi ra hôi rình, thiên hạ họ không dám lại gần, thì như vậy là không được. Tôi phải ăn mặc quần áo tôi phải giặt giũ sạch sẽ đàng hoàng. Nhưng mà không có vì cái chỗ đó mà tôi trang điểm, tôi đi ra, rồi tôi phải lấy kính soi mặt, tôi đi vô tôi phải nhìn lưng đồ, thì cái này là sai, không đúng. Không có nhớ gì hết. Nó không có mất thì giờ mấy con. Bây giờ mấy con là người Vô Sự.

Minh Châu: Bạch Thầy, ví dụ như là mình bị tướng mà mình nhìn cái cây mà nó thành người, mình không để ý mình tác ý: “Tâm Bất Động Thanh Thân an Lạc Vô Sự”, có được không Thầy?

Trưởng lão: Thì nó sẽ hết con, vì mình không chấp nhận nó rồi. Nó thấy cái gốc cây đó: “Tâm Bất Động Thanh Thân an Lạc Vô Sự, mà ý tướng”, nói vậy thôi! Lăn lượt nó hết. Bởi vậy Thầy đưa một cái câu của mấy con để phá tất cả những cái chướng nghiệp, tức là tất cả những lậu hoặc nó

hết. Cái nào mà mấy con vừa ý thì dùng mấy câu đó tác ý thì nó sẽ diệt. Giải thoát hoàn toàn sung sướng quá! Tu dễ dàng!

18 - SỬA SOẠN VƯỜN LÂM TỖ NI

(2:18:48) **Sư Gia Hạnh:** Dạ thưa Thầy cho phép con trình bày.

Trưởng lão: Con ngồi đi con.

Sư Gia Hạnh: Kính thưa Thầy! Thầy cũng cho phép con để mà sửa soạn cái vườn Lâm Tỳ Ni ấy Thầy. Nhưng mà tất cả cây cối là nó cũng to lắm mà khi mà đặt xuống mấy cái vị trí đó thì Thầy cũng hoan hỉ cho con chiết bớt một số mấy cái cành nhỏ nhỏ để mà.

Trưởng lão: Bây giờ thí dụ như bây giờ Thầy cũng sẽ cho, nhưng mà có cái điều kiện là con đặt cái vị trí nó phải hợp với cái vườn Lâm Tỳ Ni. Trong khi đó thì con sẽ góp ý với mọi người thì hoàn toàn Thầy sẽ chấp nhận. Thầy đã giao mà.

Sư Gia Hạnh: Con lên mô hình đó thì con sẽ trình bày với Thầy với cô Trang với thầy Mật Hạnh. Trước khi làm, con sẽ trình bày cái phần đó.

Trưởng lão: Được mà con. Thầy đã giao rồi

thì bắt đầu bây giờ con trình bày với thầy Mật Hạnh hay cô Trang hay hoặc quý Thầy. Điều kiện: “*Bây giờ thầy làm vậy là được quá rồi, tốt, cứ làm*”. Tại vì góp ý của mình mà. Được thì mình làm, có gì đâu. Có 1 số khởi cần. Thầy thì bây giờ vô sự rồi, không có còn thấy đẹp thấy xấu nữa, ai muốn làm sao Thầy cũng thấy đẹp hết, đối với Thầy thì trọn vẹn.

Sư Gia Hạnh: Vậy Thầy cho phép.

Trưởng lão: Rồi rồi được rồi. Con sẽ làm tốt cái công việc đi. Thầy giao đó là trách nhiệm của con rồi mà, phải không? Con bàn bạc với mấy người kia nữa thì quá hay rồi. Thì cái về vấn đề mà chiết bớt một cây, hai cây, 5, 10 cây gì tùy ở con. Thầy đã giao rồi, thì cái đó là cái quyền của con rồi. Còn Thầy thì người vô sự, chứ không còn biết. Ai làm gì thì cũng được hết, không chê khen ai hết. Nấu ăn dở thì Thầy ăn, mà nấu ăn ngon thì cũng ăn, không có gì Thầy bỏ.

Còn Con làm đẹp thì Thầy cũng thấy đẹp, mà con làm xấu thì Thầy cũng thấy đẹp, không có thấy xấu.

Sư Gia Hạnh: Cảm ơn Thầy.

(2:20:41) **Trưởng lão:** Cứ yên tâm. Đã Thầy

giao rồi cứ làm, coi như là của chính con rồi, không còn của ai nữa. Thì mấy con bây giờ, Thầy giao cho mấy con nấu bếp, thì của chính con nấu bếp. Thì đỡ mấy con ăn đỡ thì Thầy cũng ăn đỡ. Mà ngon thì Thầy ăn ngon thì mấy con cũng ăn ngon, có gì đâu! Chứ không lẽ có mình con ăn ngon, còn bỏ Thầy. Hay hoặc có mình con ăn đỡ mà không dám đưa cho Thầy ăn sao? Đâu có chuyện đó, phân phát ra hết.

Đỡ cùng nhau ăn đỡ, ngon cùng nhau ăn ngon. Mình chia sẻ với nhau mà. Đâu có gì đâu! Mặn cùng nhau ăn mặn, rồi khát nước thì cùng nhau uống nước. Đâu có gì đâu. Ở đây mình lúc nào cũng chia sẻ với nhau. Thương yêu và tha thứ thì phải chia sẻ với nhau mới gọi là thương yêu tha thứ chứ. Hiểu chưa? Bây giờ cứ như vậy thôi. Còn trách nhiệm con mà bây giờ thấy cái điều kiện đôi mắt của con còn làm được, Thầy giao. Con làm đẹp, mọi người nhìn đẹp, con làm xấu thì mọi người nhìn xấu. Có vậy thôi! Không có gì!

Đừng có hỏi Thầy gì nữa hết. Yên tâm! Phải không? Của Thầy chính là bây giờ của các con đó, chứ không còn của Thầy nữa đâu. Phải không? Thì do đó mấy con lo được cái phần nào, đóng góp được phần nào đều tốt.

Còn bây giờ bếp nước thì do con, mà dở thì ráng chịu, có vậy thôi. Nhưng mà mình không làm quyền ai hết à. Bây giờ tôi làm món ăn đó như vậy mà chê, thì bây giờ phụ tôi làm. Dở cùng ăn dở, ngon cùng ăn ngon chứ tui không phải độc tài, độc quyền. Có phải không? Có vậy thôi. Nhớ kỹ như vậy thôi. Bây giờ con làm ấy: “*Chị làm cái này không được. Để tôi bỏ thêm cà, thêm bí nữa*”. Được cứ làm. Dở mình cùng ăn dở, mà ngon mình cùng ăn ngon, có gì đâu! Đâu phải riêng tôi.

Đó! Vậy là mình tu đó con, đang tu, chứ không phải là không tu đâu. Tu giải thoát mà, không chấp cái gì của mình hết. Tức là cách thức diệt ngã của mình. Còn cái gì cũng tui, cái gì cũng tui tui hết, mấy người đừng bỏ vô, bỏ vô không được đó là cái ngã con. Đó là sai! Phật pháp không có dạy vậy. Cái gì cũng tui, cũng đúng hết thì không được. Ở đây mọi người, chứ không phải là của mình. Phải không, mình tu hành.

Cô Thanh Như: Dạ bạch Thầy, con mới vô đây, con nghe nói cái nội quy cứ nghĩ, bạch Thầy, nghe qua rồi Thầy cho tui con nghiên cứu.

Trưởng lão: Về cái nội quy hả con?

Cô Thanh Như: Không nghe rõ.

Trưởng lão: Thật sự ra về cái nội quy là đặt ra cho nó có cái quy củ nó như vậy. Con hiểu không? Nhưng mà mấy con, theo Thầy thấy giải thoát của mình thì ai muốn dựa vào cái nội quy, muốn làm sao thì cũng được hết. Còn tôi thì tôi thư giãn nghĩa là tôi thư thả ra hết. Bắt đầu bây giờ tôi theo nội quy đó, làm vậy vậy vậy, thì mấy người thấy cần thêm gì cứ thêm. Chứ không phải là cái nội quy đó, là cái quy luật để bắt buộc người ta như ở ngoài đời. Ở đây là đạo giải thoát, con hiểu vậy.

Cái nội quy là cái khuôn. Cũng như bây giờ tôi đặt là 7 giờ tới 10 giờ, hoặc là 2 giờ cho tới 5 giờ trong ban ngày cũng như ban đêm là cái thời khóa tu tập vậy. Cứ đặt ra vậy, Chứ nó đâu có phải là cái khuôn khổ của mấy con như vậy. Bây giờ thí dụ như bây giờ 7 giờ mà tới 10 giờ, thì trong khi đó cái khả năng con tu cái khoảng thời gian 3 tiếng đồng hồ đó không được, thì 7 giờ con tu đến 9 giờ. Mà không được nữa thì 7 giờ đến 8 giờ. Con tu tiếng thôi, nghỉ. Có gì đâu. Rồi 2 giờ thức dậy tu nữa. Còn không thì 3 giờ tôi thức dậy tu tới 4 giờ. Còn tôi bết nữa thì tôi cho thả cửa luôn. Có phải không? Mấy con thấy không?

(2:24:36) Từ 4 giờ tôi thức dậy tới 5 giờ, tùy theo khả năng. Chứ ở đây không có khuôn khổ,

mà như vậy mới gọi là giải thoát. Chứ còn cứ đem cái khuôn khổ đó, gò bó, trói buộc mình hoài, thì mình bị trói buộc ở trong cái khuôn khổ đó. Cho nên cái nội quy thì có, chứ không phải đây không có nội quy. Nhưng mà mình biết sống nhần nhục tùy thuận bằng lòng, người nào áp dụng nội quy thì tôi cũng theo nội quy. Phải không? Mà người nào không áp dụng nội quy thì tôi cũng theo.

Mà người nào cũng biết áp dụng nội quy, mà người nào cũng biết xả tâm thì nó sẽ là nội quy tốt nhất. Có phải không? Chứ còn người áp dụng nội quy, mà người xả tâm thì cái người mà áp dụng nội quy này ấy là người không biết xả tâm. Có phải không? Bởi vì tôi cứng ngắc ở trong cái nội quy này, buộc mọi người phải theo đây. Có phải không? Nhưng mà cái người xả tâm, ở đây cái mục đích mình là nhắm đến cái chỗ xả tâm chứ không phải đến cái gò bó, cái phương pháp gò bó.

Bây giờ ở trong nhà bếp này có 5 người mà 4 người có một ý giống nhau, còn một người có ý khác, thì 4 người này lấy cái ý tập thể này làm. Mà cái bốn cái ý này thì nó nhắm trong nội quy thì tôi theo nội quy tôi làm. Mà giờ 4 cái ý này nó không nằm ở trong nội quy, mà có người này nằm ở trong nội quy thì người này ít, thì 4 người này ta

vẫn làm theo cái ý người ta ngoài nội quy. Các con hiểu chứ? Chỗ này chỗ giải thoát, chứ đâu phải là chỗ gò bó.

Chứ mà kỷ luật của cơ sở nào nó có cái nội quy của nó phải làm đúng, bắt buộc người ta theo cái nội quy đó. Ở đây không có đâu, ở đây giải thoát. Nếu mấy con áp dụng được, Thầy nói không ai chịu nổi. Bởi vì nó không giống như đời rồi. Cái chỗ giải thoát nó khác đời. Cho nên phải biết cách, phải biết cách mới được.

Khi nào mà áp dụng không được kêu Thầy, Thầy ra. Thầy ra Thầy làm bếp một bữa. Thầy ra, Thầy làm bếp một bữa, Thầy mang mấy hũ muối ớt: *“Bữa nay chia cho cái khu này một hũ, chia cho cái khu kia một hũ. Cơm mình nấu ngon đi rồi bắt đầu cho vô thùng đem chở để hũ muối ớt. Về mà xúc muối ớt ăn cơm. Trời ơi! Bữa nay ăn cơm ngon thiệt”*. Có phải không? Nhờ Thầy mà ăn cơm được nhiều. Tất cả những thực phẩm của chúng ta ăn, chỉ có cơm là ngon nhất, là bổ nhất. Còn rau cải này kia đó, nó còn ô nhiễm môi trường, nó còn bị ảnh hưởng xấu. Mấy con kho, nướng đồ này kia cho ngon ngọt, ít ra cũng phải nêm này kia đủ thứ nữa chứ mới ngon ngọt.

(2:27:19) **Cô Thanh Như:** Bạch Thầy! Tại vì

con cũng thấy là như con khởi ý mình là nói riêng, ví dụ như nhà bếp khác là nói chung thì thường những cái nơi đó là những cái nơi mà nó sinh khởi nhiều cái chuyện nhất. Tại ở trong đó nó tập hợp nhiều người. Hễ nhiều người thì nhiều ý, nhiều việc, nhiều chuyện. Còn ít người là ít ý, ít chuyện, ít việc.

Trưởng lão: Thì vậy mình ở nhà bếp vậy mình xả tâm là tốt nhất. Ai sao tôi vậy à. Tôi là người biết tu tôi xả tâm, còn mấy người không biết thì mấy người đề nghị cái gì, tôi làm theo ấy.

Cô Thanh Như: Thì cho nên có những cái rõ như là, như Trang, là để cái nội quy ấy thì cũng được, với cái tinh thần xả tâm, với cái tinh thần lục hòa thôi. Để cho nó có một cái nề nếp một chút xíu, thì ý con vậy. Thì nếu mà cái nội quy không cần thiết thì thôi cũng không cần.

Trưởng lão: Thì nó là cái khuôn để đó người ta kêu có, để cái người khác người ta vô: “*Ồ cái nhà bếp này cũng có nội quy này! Thấy không?*” Người ta cũng khen mình, chứ sự thật ra mình trong này là mình sống mình nhẫn nhục, tùy thuận bằng lòng. Nó đâu phải là ở trên cái nội quy khuôn khổ, bắt ép người ta. Nhiều khi bắt ép người ta phải làm theo cái khuôn khổ đó: “*Tôi không bằng lòng theo*

kiểu này mà tôi không dám nói ra” Phải không? Làm cho người ta khổ tâm. Không được.

Ở đây là tùy, lấy tập thể của mình. Bây giờ ở trong này là 5 người hoặc có bốn người, hay hoặc ba người. Có hai người không đồng ý, 3 người này người ta tập thể, người ta chấp nhận thì mình phải làm theo. Chứ không có ai độc tài trong này hết đâu.

Cô Thanh Như: Dạ, cho nên nó có một cái điều là con nói là cái việc ai nấy làm, chuyện ai nấy lo. Nếu góp ý trong cái sự vui vẻ thì góp ý. Còn mà không vui vẻ thì nấu sao ăn vậy, không có khen chê. Có sao ăn vậy.

Trưởng lão: À mình sống, mình tùy thuận, mình nhẫn nhục tùy thuận bằng lòng mà. Bây giờ bữa nay trong cái tập thể của mình là 5 người đi. Bữa nay mình tính nấu món canh này, món mặn này, làm vậy vậy, có đồng ý không? Thì mấy người này người ta đồng ý, có người không đồng ý, thì người này thua. 5 người mà, người ta 4 người, thì mình thôi, chịu!

Còn bây giờ, trong 5 người mà có ý kiến của mình mà có một mình mình, mà 4 người này người ta không chấp nhận: “*Thôi cái này không*

nên làm.” Thì mình vui vẻ, không có gì đâu mà bắt buộc, mình vui vẻ. Mình cứ theo cái số đông, cái ý kiến đông đó mình chấp nhận, mình làm thôi. Mặc dù là cái ý kiến của con đưa ra, nhưng mà bây giờ có 1 người chấp nhận, còn 4 người này người ta không chấp nhận. Thì do đó mình theo ý kiến người ta, như vậy thì chắc ăn, mình tu hành được. Bởi vậy Thầy nói chỗ nào tu hành, chỗ đó là giải thoát.

Thành ra, không có ý kiến của người nào là hay hết mà là cái tập thể. Tập thể của mình 5 người, ba người, hai người thì mình lấy. 2 người thì bây giờ 2 ý kiến này không hợp, thì bây giờ hai người này, có hai người thôi. Mà giờ người ý kiến vậy, người ý kiến này. Người nói: “*Bữa nay đừng ăn canh, ăn cái khác*”. Thì người kia nói: “*Phải thêm canh, trời không có canh người ta nuốt không vô*”. Phải không? Mình cứ góp ý kiến.

(2:30:24) Thì cái người kia nói: “*Không canh thì lấy nước đổ vô, có gì*”, thì nghe cũng xuôi tai. Thôi bây giờ mình thấy cái nào? Đồng ý không? Bây giờ không canh thì người ta lấy nước người ta đổ vô, người ta cũng làm canh được, đâu có gì. Vậy mình làm món ăn nào ngon ngon chút đặng họ, lát nữa không có canh họ chan vô ăn cho ngon.

Có gì đâu! Thì vậy nó hợp với nhau, chứ không có gì cả.

Bởi vậy mình khéo léo với nhau rồi tốt hết! Mình phải làm một món ăn, bây giờ không canh mình làm món ăn này phải cho ngon, đừng chắc lát người mà ưa canh, người ta thích ăn canh, thành ra người ta lấy cái đó người ta đổ vô, cái người ta quậy lên thành canh người ta ăn. Dễ ợt, không có gì khó khăn.

Bởi vậy Thầy nói, mình khéo nhau, cái mình tùy thuận nhau thì tốt trong công việc. Mà coi như là ở nhà bếp là cái tu nhất, tu dễ nhất, xả tâm dễ nhất, hay nhất. Mà Thầy nói cái nhà bếp này là thành Phật nhất, chứ mấy người chưa chắc ngồi trong thất mà thành Phật được đâu. Chỉ có cái nhà bếp này, thành Phật hay không thành Phật là cái nhà bếp.

Với cái nhà khách tiếp khách, mấy người mà tiếp khách nhiều. Người nói qua, kẻ nói lại này kia nọ, thì mình xả hết thì tức là thành Phật. Phải không? Như thầy Gia Hạnh mai mốt ổng làm Phật mấy con coi. Tại vì mình không chấp ai hết, ai nói làm sao, nói phải mình cũng nghe, nói quấy mình cũng nghe, nghe hết. Không có cái nào buồn phiền ai hết. Tại vì mình hiểu Phật pháp rồi: “*Tâm*

Bất Động Thanh Thân An Lạc Vô Sự mà, có gì đâu mà phiền ai. Nhân quả ngày đó nó vậy, nó khiến cho cái người đó nói vậy, nói vậy. Cho nên vì vậy mình không buồn ai nữa hết”.

Đó mấy con nhớ nãy giờ Thầy nói, mục đích của mình là xả tâm mà. Bởi vậy, cái bài kệ của Thầy quá hay mà không ai chịu làm, cho nên tới bây giờ chưa ai làm Phật. Cái bài kệ buông xả của Thầy mà:

Buông xuống đi hãy buông xuống đi

Chớ giữ làm chi có ích gì

Thở ra chẳng lại còn chi nữa

Chết rồi còn cái gì đâu? Cho nên mấy con buông hết thì khỏe quá rồi! Sung sướng quá! Nhiều đủ rồi mấy con. Học của Thầy học nhiều đó là mình giải thoát rồi mấy con. Tất cả cái gì tôi cũng buông xuống hết, tôi không có cái gì mà dính tôi hết.

Rồi! Tới thậm chí như đau bệnh này, Thầy nói bây giờ nó nhức cái đầu, nó đau bụng, nó nhức ở trong thân này, đau bệnh. “*Bây giờ ung thư tôi cũng chẳng sợ nữa là, tôi buông xuống mà, tôi đâu có ngán nó đâu. Mặc cho mày chết đi. Mày chết tao*

làm đứa trẻ khác mạnh khỏe hơn. Tao đi tu còn ngon hơn.” Do đó, nó sợ quá, nó không chết mấy con. Cái thân kỳ cục, nó sợ quá nó không chết. Mình không đi bác sĩ, không đi viện, không uống thuốc gì hết. *“Tao không thêm uống thuốc gì hết”*. Mà ung thư nó cũng không chết nữa.

Ít bữa đem bác sĩ coi: *“Sao mà lại, bệnh của ông ung thư hôm nay nó hết trơn, hết trội rồi”*. Nói: *“Tại tui không sợ nó, nó đi hà”*. Không! Mấy con làm thử biết. Cũng như Thầy nè, tại sao nó không đau? Tại Thầy không sợ nó, nó không đau. Thầy nghe cái người nào mà đau đau là mấy người đó sợ đau đó. Biết liền! Tại họ sợ đau cho nên bệnh đau nó tới thăm.

(2:33:29) Nhớ theo Thầy cứ vậy thì mấy con sẽ giải thoát mấy con. Rồi bây giờ mấy con hỏi gì thêm nữa không? Nỗ lực tu nhiều đó thôi! Xả hết đi! Ai chửi, ai mắng, ai làm gì cũng không buồn hết. Mình không hơn ai hết. Cái gì mình có thể mình góp ý, mà tất cả những cái gì mình thấy được mình góp ý, mà góp không được thì thôi, đừng góp ý. Góp ý rồi người ta nói vậy nói khác, tâm mình sân lên, bực mình, mình tức tối mình phiền, không hay đâu.

Mình thấy mình còn hay tức tối thì thôi đừng

góp ý ai hết. Chừng nào mình không tức tối thì mình sẽ góp ý mấy con. Còn mình còn tức tối thôi đừng góp, nói bậy nguy hiểm mình. Biết không? Mình thấy cái tâm của mình chưa có xả được: “*Thôi, đừng góp ai hết, ai làm gì thì làm, tùy thuận thôi*”. Thì ngay đó mình thì một thời gian sau, nó tùy thuận được rồi, bắt đầu đó mình mới góp ý. Nhớ kỹ những điều mình tu tập như vậy thôi, chứ đâu có gì. Còn bây giờ cái tâm mình nó còn sân quá trời, góp ý người ta không chấp nhận cái mình sân âm âm lên. Cái đó nguy hiểm cho mình. Nó không giải thoát mà nó khổ mình chứ, nó không lợi. Rồi bây giờ mấy con còn hỏi gì thêm nữa không? Ráng về tu mấy con. Hết rồi hả mấy con?

Rồi Thầy nghĩ hen. Thầy về ngồi chơi chứ để nói quá. Thôi Thầy về mấy con./.

04 - TU TẬP VÀ ƯỚC NGUYỆN KHI LÀM VIỆC

1- TU CHƯA ĐƯỢC THÌ LAO ĐỘNG GIÚP NGƯỜI TU ĐƯỢC ĐỂ NHẬN TRỢ DUYÊN

Cô Trang: Nhà bếp tại vì không tu thì rảnh thời gian nên trồng rau. Còn người chuyên tu thì không có được trồng.

Thầy Mật Hạnh: Người chuyên tu là không có trồng, là tại vì người ta chuyên tu. Rảnh thích làm thì làm không thích thì thôi hà!

Trưởng lão: Bây giờ, nội mà nhà bếp hết mà không có cái người nào thích làm cùng, thích làm. Mà không thích làm, thích tu hết như giống như con vậ đó, thì nhà bếp người ta tu hết thì thôi, còn cái trồng rau thì có người khác.

Thầy Mật Hạnh: Ai thích trồng thì cứ trồng, ý là vậy đó!

Trưởng lão: Có người, người ta tu không được.

Cô Thanh Như: Đó, đó, đó. Hồi sáng con nói

là nếu mà ai tu không được thì ra trồng rau.

Trưởng lão: Mấy người mà ngủ gục này kia đồ cho ra trồng rau, cho mà ngủ gục. Cái trồng rau, trồng trái cây cho người ta thọ thực, người ta tu, rồi mình nhận được. Thí dụ như bây giờ trồng cái luống lang, người ta gặt cái ngọn, cái lá người ta thu được bao nhiêu được, chứ đâu có ai ăn mà ta chia người từng chút, từng chút. Mà cái công đức tu của người ta trợ lực nó rất lớn. Với lại bây giờ tôi nhiếp tâm không được, nghĩ cái này cái nọ cái kia, do đó mà mất thời gian [...] nhờ cái phước báu của những cái người người ta nhiếp tâm được, người ta xả tâm được. Bây giờ tôi tu cái tâm tôi còn vọng tưởng, chưa có được, thôi tôi trồng rau để người khác người ta tu. Trợ duyên cho tôi bằng cái từ trường, từ trường tu. Khi mà ngồi bất động vậy có cái từ trường trong không gian để giúp cho mọi người, người ta tu chưa được, nhiếp tâm chưa được, sẽ lần lượt được.

Minh Châu: Thưa Thầy cho con hỏi, chúng con làm nhà bếp, chúng con làm phục vụ cho chúng thì chúng tu hành tốt, vô lậu thì chúng con có được hưởng thành phần gì không?

Trưởng lão: Nó sẽ, cái vô lậu của nó, nó khiến cho con, khiến đẩy cho con đi vào con đường tu.

Nó chưa đủ phước, nó đủ cả đẩy con đi liền. Nó có một cái người nào thay thế con hoặc là ai hoặc. Làm như cái may vậy, có cái thất theo cái ý của con. Tự con, con làm giúp đỡ cái người tu, cái từ trường thiện nó sẽ giúp đỡ con. Thí dụ như chẳng hạn, một người tu thì cái từ trường thiện. Như bây giờ ở đây thì các con đều tu, thì những người kia người ta làm cho mình ăn mình sống mình tu thì cái từ trường đó nó sẽ đẩy các con đi vào con đường tu như cái ông thầy đang tu.

Như bây giờ mấy con làm, Thầy bưng bát cơm Thầy đưa lên Thầy ăn thì cái bát cơm đó, từ trường của Thầy sẽ thọ cái bát cơm này rồi coi ai là người nhiệt tâm để mà lo cho chúng. Cũng như mình nhiệt tâm mình tu hành.

(03:22) **Minh Châu:** Tại vì con nghe Thầy nói là chúng con làm thì chỉ có phước hữu lậu nên chúng con muốn hỏi về phước vô lậu.

Trưởng lão: Phước vô lậu. Thí dụ như bây giờ con làm. Các con ngồi đây là bảy người, Mật Hạnh, cô Trang trồng rau, rồi người làm bếp. Chứ còn bây giờ mà Thầy còn tiền Thầy mua rau về cho mấy con ăn. Thì coi như cái phước đó nó không còn, nó chấm hết. Nói chung là Thầy vất vả cho mấy con.

(05:00 - 05:35) ... (...)

Cô Thanh Như: Vậy bạch Thầy, nếu mà như vậy cái vụ mà trồng rau nếu như Thầy nói, tụi con có thể nhìn ra cái thời gian để tụi con làm cũng vẫn được.

Trưởng lão: Coi như là mình vì chúng, vì mọi người tu. Mình thấy cái duyên mình chưa đủ duyên, họ thành khẩn tu, sống độc cư một mình thì chiều mình vác cuốc ra mình làm chùng bằng cái vách đó lại đây thôi.

Cô Thanh Như: Trong tiếp nhận, chuyên tu là không có ra làm. Còn nhưng về phần nhà bếp thì sao, nhà bếp tụi con thì ban ngày tụi con đã làm buổi sáng rồi.

(6:40) **Trưởng lão:** Bây giờ Thầy đặt thành vấn đề cho nghe. Bây giờ trong nhà bếp, trong nhà bếp cùng nhau mình lo bếp nước, cơm nước cho chúng rồi. Trong khi đó mình thấy, bây giờ để tiết kiệm cái số tiền mua rau cải cho chúng tu. Bây giờ mình thấy rau lang thì dễ trồng nhất. Đừng có trồng những cái cây phải có cái thân. Còn cái rau lang con dây cỏ sạch con ghim xuống đó.

Cô Thanh Như: Vậy để tối nay con chấn chỉnh nhà bếp lại. Nếu bây giờ mà vị nào, sau giờ

nấu cơm rồi, ăn cơm xong xuôi mà ở tu thì ở trong thất tu. Còn nếu như vị nào cảm thấy tu không được thì đi ra trồng rau lang thì được không Thầy?

Trưởng lão: Được.

Cô Thanh Như: Đó, tối nay con họp nhà bếp lại.

Trưởng lão: Cái đó hay đó.

Cô Thanh Như: Còn nếu mà tu là phải ngồi trong thất tu đàng hoàng. Mà bạch Thầy, cái này là Thầy cho phép trồng ghen. Là do những người tu không được.

Minh Châu: Con xin hỏi, chúng con làm bếp. Bây giờ thí dụ chúng con có một giờ để dạy. Thay vì một giờ đó chúng con ra trồng rau lang thì con ngồi giữ tâm bất động thì cái nào hơn?

Trưởng lão: Bây giờ trong khi đó con ngồi tâm bất động tức là con tu. Còn bây giờ con ngồi mà nó cứ lăng xăng, lộn xộn trong đầu của con. Còn bây giờ con thấy cái tâm con, con nhắc tâm bất động thanh thân an lạc vô, sự thì nó im lặng chừng một phút hay nửa phút đi cũng được. Thì đó là con cứ ở trong thất tu. Làm cơm nước rồi, cứ ở trong thất tu.

Còn nếu mà mình thấy nó còn kéo dài quá, tức là cái phước mình chưa đủ đó. Cho nên mình ráng mình làm để tạo cái phước hữu lậu. Có vậy thôi, không có gì hết.

2- ƯỚC NGUYỆN KHI LÀM BẾP

Cô Thanh Như: Chú Phước kìa? Cô Ngọc?

Trưởng lão: Con thì sao, nếu có ý, góp ý với Thầy chứ có gì đâu.

Cô Ngọc: ... (...)

(08:58) **Trưởng lão:** Để Thầy nói cho nghe. Tại con, bởi vì con tu chưa đủ lực. Con tác ý: “*Ở trên mảnh đất này, đừng có côn trùng gì hết*”, thì con sẽ cuốc đất, cái lực nó có, nó sẽ đi hết con. Cũng như bây giờ, sáng con cuốc liếp rau lang ở đó. Thì con tác ý: “*Chỗ này ngày mai đó cô sẽ làm công việc trồng rau cho chúng người ăn. Tất cả côn trùng dưới đất*”. Sáng ra con đi lại chỗ đó. Còn con chưa có đủ lực, con tác ý, nó phải có sự giao cảm được. Cho nên nó đầy hết. Mà đầy hết thì con ước nguyện.

“*Tôi sẽ làm người, tôi quyết định tôi tu để tôi độ tất cả những cái loài kiến, loài côn trùng tôi đã làm cho chúng để chúng sống. Tôi chịu hết tất cả mọi nỗi*

khổ của chúng. Của những côn trùng mà tôi đã làm chết. Đổ trên vai tôi tôi chịu. Đổ trên đầu tôi tôi chịu hết.” Phải gan dạ như vậy.

Sự thật ra khi mà ước nguyện như vậy là con giải thoát rồi. Nghĩa là mình gánh hết sự đau khổ của người khác là mình hết đau khổ. Đạo Phật nó hay vậy đó. Mà giờ trong cái việc làm của mình là côn trùng nó ở dưới rồi. Phải không? Vì vậy cho nên, vì vậy mà trong những tháng nào mà làm công việc ở ngoài đồng. Mà trong những tháng nào mà không nên làm việc ở ngoài đồng.

Các con biết tại sao mà Đạo Phật có ba tháng an cư kiết hạ? Ba tháng côn trùng sinh nở, trời chưa mưa chứ mưa nó nẩy nở, sanh ra. Cho nên ba tháng là người ta cấm không có được đi. Chứ đừng nói chuyện có đi. Tại vì bà đập côn trùng chết rồi sao? Ở đây nói chung là Thầy dễ dãi với mấy con, Thầy đem giới luật của Phật ra thì chắc chắn là mấy con phải chịu chết thôi, chứ ở đó.

Để Thầy nói cho con nghe nè, cho nó rõ. Con biết khi mà ra lãnh chúng, mọi người trong thất. Thứ nhất là giữ độc cư. Coi như chỉ biết có một mình mình, chứ đừng có nói chuyện người này, nói chuyện người kia, nói này kia đó. Ở đẳng này tôi cuốc, ở đẳng kia cuốc rồi nói chuyện này

chuyện kia thì như vậy là sai pháp.

Bởi vì khi mà ra lao động là mình tạo cái phước hữu lậu. Mọi người người ta ăn để người ta tu. Chứ đâu phải mình tạo cho cái người ở không như ở ngoài đời đâu. Cho nên cái phước báu rất lớn. Do như vậy tôi nguyện tôi đem hết những gì mà đau khổ của tất cả mọi người. Tôi làm tôi đem cái sức của tôi, tôi làm được. Tôi ước nguyện cho mọi người no đủ, được những ngọn rau ăn ngon lành này kia, để cho họ tu hành cho tốt.

(12:11) Con ước nguyện vậy thì con vui vẻ con làm. Có thời gian sau nó đẩy con vô thất. Cái ước nguyện của mình nó mạnh lắm. Nhưng mà mình ước nguyện cho người ta để vô thất tu hành. Đừng có đi tới đi lui, đi qua đi lại nói chuyện. Chứ còn bây giờ mình sống, mình thấy có nhiều người không tu được, rồi cứ đi qua đi lại tiếp duyên nhau rồi thành ra nó làm động. Đó là mình tránh những cái người đó, làm động.

Còn mấy con tu thì để cho mấy người chuyên tu người ta trú người ta ở trong thất. Chứ không phải là ở trong thất để mà ngủ hoặc là nghỉ cho khỏe. Nó không phải. Nó còn vất vả hơn là ra cuộc đất trồng lang nữa. Vất vả lắm con.

Bởi vì trong khi cái tâm mình là tâm đời. Tâm dục nó còn nhiều lắm. Nó đủ thứ hết. Cho nên mình ngồi lại, mình lắng nghe. Không phải cần ngồi xếp bằng, tréo chân như mấy con. Mà chỉ cần ngồi bình thường hoặc là ngồi trên ghế như Thầy. Đều là ngồi được hoặc ngồi xếp bằng cũng được.

Ngồi xếp bằng như mấy con vậy cũng được, chứ không phải cần phải ngồi kiết già. Nhưng mà cái tâm của mình thì mình phát nguyện mình làm lợi ích cho chúng. Thì cái đó là cái tốt nhất.

(13:31) **Thanh Như:** Bạch Thầy, mấy ngày nay con nấu cơm con quên ước nguyện. Vậy thì chắc con ước nguyện lại.

Trưởng lão: Ước nguyện lại đi. Chứ không có được bỏ. Con ước nguyện nó thành một cái lực, cái lực từ trường tác ý. Bây giờ ngấm ở trong đầu cái ý của mình. Ý làm chủ ý tạo tác ý dẫn đầu các pháp. Cái ý thường tác ý thì nó có đủ cái lực.

Ban đời sống: Dạ, bạch Thầy. Vậy bây giờ, con hàng ngày con ước nguyện sao? Thầy dạy lại giúp con con hàng ngày con lo trong bếp.

Trưởng lão: Con lo trong bếp, ước nguyện sao mà cơm tôi nấu hoặc đồ ăn tôi nấu cho mọi

người tu hành đều được ăn ngon miệng. Ăn cho được cơm, mạnh khỏe để tu tập. Con ước nguyện, cứ ước vậy là đủ rồi, mọi người người ta tu tập người ta mạnh khỏe đó.

3- LƯU Ý CHÚNG SINH KHI LÀM VIỆC, ƯỚC NGUYỆN CHO NHỮNG CHÚNG SINH BỊ CHẾT THÀNH NGƯỜI TU

(14:13) **Minh Châu:** Hàng ngày con đi đẩy cơm, thì giết rất là nhiều kiến. Con tác ý hoài mà không thành. Vì trên đường rất là nhiều kiến. Hàng ngày con không biết sát sinh bao nhiêu.

Trưởng lão: Bây giờ đó, đặt thành ra cái vấn đề. Mình đẩy cái xe cơm chứ gì, hai cái bánh xe nó sẽ cán kiến. Cái lòng từ bi của con nó không có cho phép làm cái điều đó. Nhưng mà con sẽ nghĩ trong đầu của mình. Bây giờ con xin hai chiếc giống như người gánh mà. Con để hai thùng cơm vô, quấy.

Cô Trang: Nó là xe đẩy, xe đẩy hai bánh. Nặng! Bây giờ chị nghĩ có 1 cách nữa là đem theo cây chổi cỡ, chú ý đoạn đường nào có, nó bò ngang, em quét qua.

Trưởng lão: Còn mình thấy nó đi một đoàn, một lần gì của nó đó, mình kiếm cây chổi, cọng cỏ

gì nhẹ nhàng mình quét đũa nó đi, rồi mình đẩy xe qua.

Cô Thanh Như: Xe đẩy hai thùng cơm nặng. Tại vì để sắp những cái mâm lên bạch Thầy. Tối ba mươi mấy cái mâm lận, mà gánh sao gánh hết. Phải để trong một xe, đặng đẩy một chuyến cho nó xong.

(15:37) **Trưởng lão:** Thôi bây giờ làm như vậy, như nãy cô Trang nói. Cho nên tu thì nói chung là cần phải hỏi. Nhất là nhà bếp. Tại vì lao động. Thầy có dạy tu trong công việc làm mà. Tức là mình tập cái ý thức của mình. Mình tạo. Giờ nó làm một hơi cái nó quên. Nó có biết cái chuyện làm mà nó quên, thì chưa được. Nó không có quên. Làm thì nó làm ngăn nắp sạch sẽ đâu ra đó hết. Nhưng mà cái ý thức này nó không có để cho những cái niệm nào, niệm bậy bạ xen vô đâu. Mà có xen vô thì nó tác ý. Mình nhớ.

Chứ trong khi mà mình làm đó, nhiều khi mình lo mình làm. Bưng cái này, làm cái kia, lật rau này kia. Rồi bắt đầu cái tâm tập trung vô cái việc làm, thành ra thì thái quá, quá nhiều. Vì do quen, à thí dụ như mình quen làm đó, rồi cái bắt đầu tập trung vô cái thân của mình làm thì nó tập trung nhiều quá. Nó chỉ biết vậy thôi, rồi nó sẽ

biết những công việc khác. Đạo Phật đạo trí tuệ mà. Chứ đâu phải không biết đâu.

Thí dụ như bây giờ nó đang đẩy xe côm. Phải không? Nó biết sẽ tránh được kiến, biết này kia, nó biết hết. Côm thì mình cho chúng ăn như vậy thì sau khi đó mình đi thì mình rất cẩn thận, bởi vì người tu rất cẩn thận rồi. Do đó thấy đàn kiến đi ngang qua cái đường, mình tìm cây chổi mình quét. Quét nhẹ chứ đừng quét ào ào nó chết hết. Rồi cái nó đi, cho tụi nó tránh qua cái thì mình đẩy xe qua. Rồi mày đi đâu kệ mày.

Cứ lần lượt như vậy. Thường ở trong kinh sách Phật - Từ - Bi - Hỷ - Xả. Có lòng từ bi thì phải có hỷ xả. Còn Thầy thường dạy thương yêu và tha thứ. Cái người biết thương yêu thì biết tha thứ. Chẳng hạn như bây giờ, thương yêu mọi người. Người ta làm khổ mình, mình giận mình tha thứ. Bởi vì vậy mà không buồn khổ. Đó là cách thức đúng rồi.

(18:17) Đức Phật dạy là từ bi hỷ xả. Còn Thầy dạy là thương yêu và tha thứ. Nó cũng bốn từ đó nhưng mà cái nghĩa của nó gần gũi với chúng ta hơn là vì nó là Tiếng Việt.

Minh Châu: Thưa Thầy, nghĩa như nhau ạ?

Trưởng lão: Ủ, Cái nghĩa nó như nhau con. Nó cũng như từ bi vậy. Mà nó từ bi không phải lời nói suông như mình đọc trong kinh sách. Mà là hành động làm.

Cô Thanh Như: Tha thứ là hỷ xả, bạch Thầy?

Trưởng lão: Là cái hành động làm chứ! Nó nói lên cái hành động từ bi của nó chứ. Ví dụ như mình đẩy đến đó, mình thấy đoàn kiến đi ngang qua cái đường của mình. Mình dừng lại. Tức là mình thể hiện từ bi rồi. Cái lòng thương đối với chúng sanh nó nằm ngay ở đó rồi. Phải không? Mình lấy cái bông cỏ hay gì đó, mình nhẹ nhẹ nhẹ cho chúng qua. Tức là đẩy cái xe côm qua rồi cái thì mình dừng lại, coi thử coi chúng sanh này ra sao? Có con nào chết không?

Nếu mà có con nào lỡ mà chết ước nguyện sau này sẽ làm những người tu như tôi vậy.

Minh Châu: Con cũng ước nguyện nhưng mà nhiều khi vẫn cán chết.

Trưởng lão: Cán chết. Mình cẩn thận. Mà lỡ mà nó chết đó là cái duyên hợp. Cái duyên nhân quả của đời trước mình có. Hồi đó nó cũng tìm mọi cách nó giết con. Bây giờ trả quả, nó thành con kiến hoặc con vật gì đó mà con đẩy cái xe côm

qua, làm cho nó chết, tức là trả nhân quả. Bởi vì người tu phải thông suốt nhân quả. Nó thuộc về nằm ở trong cái lớp Chánh kiến rồi.

Bởi vì cái lớp Chánh kiến là lớp mình học nhân quả. Nhân quả, nói nhân là cái hạt, quả là cái trái. Nhưng mà sự thật cái con người của mình có nhân quả thực sự. Chứ đừng nghĩ tôi sanh đứa con ra rồi đứa con lớn lên. Thì bây giờ tôi sinh đứa con tức là cái hạt. Rồi nó lớn lên tức là nó thành cái trái. Cái chuyện đó nó không phải.

Bởi vì cây thì mình ví dụ người ta dễ hiểu. Phải không? Cây nó có trái thí dụ vậy. Nhưng mà nói nhân quả loài người, nhân quả con người thì cái này nó giải thích khác. Hiểu chưa? Chứ không khéo mấy con hiểu lầm chung nhau thì nó trật.

(20:45) **Cô Thanh Như:** Bạch Thầy trong thời gian này, buổi trưa là con xin đi ra ngoài bếp để con nghe lại những cái cuộn băng cũ ngày xưa của Thầy giảng lặp lại, có được không Thầy?

Trưởng lão: Được chớ con. Nó rảnh, con nghe lại. Nghe lại để cái hưởng mà mình chưa có được nghe và mình chưa có tu tập. Còn mình nghe lại, một lần nghe lại tức là nhập thêm vào trong tâm của mình chứ không phải là cái gì. Do đó, à mình

tu vậy là sai rồi mà trong băng của Thầy nói vậy vậy. Sai cái này, thôi mình mau mau sửa, chứ để mình tu sai vậy, thì đó con sửa.

(21:28) **Bé Linh:** Con kính bạch Thầy! Ngày xưa thực phẩm không như bây giờ. Bây giờ người ta sản xuất thì phải có cái chất bảo quản. Mà bây giờ nấu ăn có nhiều ý kiến, như con được nghe thì những chất như đường hay bột ngọt hay mì gói hay sản phẩm đóng gói. Thì mình ăn mình không có ăn nhiều, nhưng mình tích lũy như vậy vô cơ thể mình có sao không?

Trưởng lão: Không sao hết. Không có gì hết, bây giờ mấy con tu xả tâm, chứ đâu phải mình ăn ba cái đường, bột ngọt để cho.

Minh Châu: Thưa Thầy cho con hỏi là bây giờ ăn nhiều đường thì bị tiểu đường. Nhưng con nghĩ là tất cả là nhân quả. Mình ăn nhiều đường.

Trưởng lão: Đúng đó con, đúng đó, bị gì đó là nhân quả. Nhưng mà bây giờ nó chưa có tiểu đường, nó yếu cái phần sinh sự chỗ đi tiểu thôi. Mà giờ đường cứ thâm nhập mình, bởi vì nó ngọt ưa quá mà. Cứ thâm nhập chèn cháo đường đó không thì đó phải bị tiểu đường. Con hiểu không? Tại vì nó quá cái sức của nó thì nó phải bệnh.

Mình ăn nhiều quá nghe tức bụng nó cũng không tốt!

Minh Châu: Tức là mình ăn vừa phải.

Trưởng lão: Ủ! Vừa phải.

Bé Linh: Con cảm ơn Thầy, hôm nay Thầy nói thì con yên tâm rất là nhiều luôn Thầy. Từ nay về sau con không có lo lắng gì nữa.

Trưởng lão: Vậy là tốt con.

Ban đời sống: ... (...)

(23:24) **Trưởng lão:** Thì mình ước nguyện: “*Chúng sanh nào mà tui đã lỡ làm chết sẽ thành những người tu như tôi*”. Bỏ thân một con kiến mà làm thân một con người thì ai mà không mừng? Con hiểu chỗ đó không?

Mà tôi ước nguyện. Tôi tu tập, tôi ước nguyện. Đây là tôi đâu có phải tôi tìm những đường kiến đi tôi giẫm đạp đâu. Đây là tôi tu, tôi đang tu mà tôi lỡ đi kinh hành đạp chết nó, thì tôi ước nguyện cho những con vật bị tôi đạp chết sẽ trở thành người và tu như tôi. Bởi vì mấy con thấy như con cào cào hay hoặc là côn trùng, con dế, mấy con tưởng nó có một kiếp sao? Nhiều kiếp đó! Mỗi ngày nó đều có những cái nhân, cái quả của nó để

nó theo cái chu kỳ của nó, để nó sanh ra làm loài vật.

(24:18) Đến loài vật bao lâu thì nó mới. Bắt đầu mấy con mà ăn thịt chúng sanh á, thì nó sanh ra cái loài ăn thịt chúng sanh. Rồi mấy con mà biết tu, bắt đầu mà mấy con chưa có đạt được kết quả mà giải thoát. Thì mà còn cái duyên mà, thí dụ như bây giờ thấy con bò nó hí cùng với mình, nghe bộ thấy ghét. Nhưng mà không ngờ cái tiếng nói thấy ghét nó đó.

Nhưng mà trái lại coi chừng mình thành con bò đó sau khi bỏ thân. Bởi vì nó trùng nhau mà. Phải nhân quả. Bởi vì qua một đời khác thì người ta không thấy. Thí dụ như, bây giờ mấy con bỏ cái thân này qua cái thân khác thì không ai biết con là ai nữa. Chỉ biết cái người lạ thôi chứ không biết ai.

Cũng như bây giờ ngồi đây, ngày xưa ở đời trước mấy con sẽ như thế nào, bây giờ mấy con biết đâu? Nhưng mà khi người ta có mắt Tam Minh người ta quan sát người ta biết. Đời trước cái người này sao sao người ta biết hết. Cho nên vì vậy mà mấy con đến xin vào đây tu tập, thì đúng cái lúc nhân duyên mà đủ thì mấy con thấy Thầy đến đây, tức Thầy bỏ sao? Mọi lần Thầy có

đi dạo chơi đâu? Có phải đúng không? Đó là cái duyên.

Nhưng mà, trong cái số các con ngồi đây nghe Thầy nói còn bao nhiêu người nữa mà Thầy không nói. Đó là cái duyên của mấy con có. Nó có trong những cái lời pháp, có trong những cái điều kiện tu tập cho mình, để chỉnh đốn lại cho mình cách tu tập cho được, thành ra nó giải thoát.

Cũng như bây giờ, bà cụ đó lớn tuổi rồi mà nỗ lực tu, chứ tu lơ mơ đó, chết rên rỉ. Chứ không phải dễ đâu. Ai cũng phải bệnh rồi chết. Nhưng mà cái người tu người ta làm chủ bệnh. Người ta không đau nhức gì trên thân người ta thì người ta đâu có bệnh. Nhưng, thí dụ như con cháu này kia đồ nói: *“Sao mà cái thân của ông ngoại sao mà cứ càng lúc càng ốm, càng ốm vậy? Để con mua thuốc bổ, coi thử coi như thế nào đó. Mua thuốc bổ hay là nấu nướng gì đó ăn cho ông ngoại sẽ được mạnh khỏe”*.

(26:54) Nhưng mà không ngờ, tạo cái duyên. Ông ngoại nói ông ngoại không có còn ốm nữa. Chứ đâu phải nói. Bệnh đau nó, coi mấy người sợ bệnh đau mà nó đến, còn cái người mà không sợ, đến, bệnh đau lui hết.

Bởi vậy khi mình bị bệnh: “Cho mày chết, tao cũng chẳng cần uống thuốc cho chết”, thì nó hết đau. Cái ý chí dũng mãnh.

4- CÁCH TRỊ TÂM PHÓNG DẬ, LƯỜI BIẾNG, BUỒN NGỦ

(27:21) **Cô Thanh Như:** Bạch Thầy nhiều khi Mật Hạnh ra bếp cái con hay nói giỡn: “Tức quá đi, tức em quá đi”. Con nói chơi thôi. Thì cái đó nó cũng, có ảnh hưởng nhân quả gì không?

Trưởng lão: Nhân quả là vui, tạo thêm cái tức của mình, tạo thêm cái sân của mình nó sân dữ nữa.

Cô Thanh Như: Ủa vậy con nói vậy không được hả, bạch Thầy? Con đâu có muốn vậy đâu.

Trưởng lão: Bởi vậy cho nên vì vậy mấy con có duyên gặp Thầy để nhắc nhở thì quá hay rồi. Thành ra mấy con cố gắng, cố gắng hàng ngày có chuyện gì bất an thì mình tác ý để đuổi đi: “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Đi. Chỗ này không phải chỗ của tụi bây*”. Mình đuổi đi, cứ vậy. Rồi cứ lưu ý tới nó thì.

Thí dụ như bây giờ cái đầu Thầy nhức. Thầy không cần đuổi gì nó hết. Thầy nói rồi, bắt đầu Thầy tập trung vào cái bất động của cái tâm của

mình. Nhìn cọng cỏ, nhìn cái cây cao su, nhìn mái nhà chơi. Mà ở trong đó nó sẽ nhìn cái nhà đó rồi bắt đầu khởi cái niệm nhà. Chứ đâu phải không đâu. Cái mình: *“Dừng lại đi, nhà của người ta chứ đâu phải nhà mình mà mình nghĩ. Thôi, cái này dừng lại.”*

Rồi nó nghĩ niệm khác nữa chứ nó không phải là dừng đâu. Tại vì cái tâm mấy con nó còn niệm, các con hiểu không? Cho nên dùng pháp tác ý, tác ý hoai. Tác ý thôi.

Ban đời sống: Tâm con không an, phóng dật luôn luôn.

Trưởng lão: Con cũng tác ý: *“Tâm không phóng dật lung tung nghe không. Tao ngồi bữa nay phóng dật tao chặt cây tâm vòng, tao đánh cho mày mấy cây”*. Con dặn như vậy. Nếu mà nó ngồi mà còn phóng dật lung tung. Con ra con nằm xuống con lấy cái cây con quất. Không, mình làm thật mà. Rồi con làm thử coi.

Cái thân của con nó sẽ hoảng hốt. Nó không còn nữa con. Mình đánh mình. Thấy nói nội cái mà buồn ngủ thôi, hôn trầm thôi. Mà tại vì mình không dám đánh mình. Chứ hồi Thầy ở Hòn Sơn Thầy tu đó. Thì buồn ngủ dữ lắm con. Trời ơi!

Thầy và cái mặt.

Cô Thanh Như: Thầy cũng bị nữa ạ?

(29:29) **Trưởng lão:** Thầy và cái mặt “*Ngủ, ngủ, ngủ, ngủ*”. Thầy và cái mặt, nó đở ké, chứ ở đó ngủ. Và một hơi tỉnh hết trơn. Chứ còn đi kinh hành là nhẹ đó con. Thí dụ mình buồn ngủ mình đi, nhiều khi mình đi mình ngủ nữa, chứ đừng nói chuyện. Bởi vì mình buồn ngủ quá.

Cô Thanh Như: Dạ có, con có bị vừa đi vừa ngủ luôn, bạch Thầy.

Trưởng lão: Chứ còn các con cứ ngồi và nó đi, nó hết dám ngủ. Cầu cho nó rút đi. Cho mày biết, cho mày ngủ.

Minh Châu: Bạch Thầy, con nghe băng Thầy nói là. Những người bị hôn trầm là tu sai pháp. Nhưng mà con thấy là nhiều người người ta rất là nỗ lực tu hành vẫn bị hôn trầm.

Trưởng lão: Vẫn bị hôn trầm thì mấy người đó chỉ còn có nước mà tự mình và mình. Tức là bạt tai bên đây, bạt tai bên kia. Bạt hoài. Mình định rằng “*Nếu mày có ngủ, tao cho mày ăn hai chục bạt tai*”. Và bên đây cái bóp, và bên đây cái bóp, và bên đây cái bóp, và bên đây cái bóp. Cho hai chục,

đếm đúng hai chục, mỗi bên mười, mười cái vả, hai chục. Mày không chừa thì tao cho thêm nữa. Hai chục tăng lên năm chục, cho mày chết, chứ ở đó.

Cô Thanh Như: Mà bạch Thầy như vậy là mình có làm sai pháp không, bạch Thầy?

Trưởng lão: Cái nào con?

Cô Thanh Như: Cái vả, với nhúng đầu vô nước.

Trưởng lão: Đó là mình trị mình, đối trị cái tật lười biếng, cái tật ham ngủ của mình, đối trị lười biếng. Phải dùng biện pháp mạnh, chứ đâu phải.

Cô Thanh Như: Chứ Thầy cũng đâu phải lười đâu, Thầy vả như vậy.

Trưởng lão: Trời đất ơi! Thầy ở trên Hòn Sơn, con biết không? Tiếng ở ngoài biển, tiếng tàu đánh cá theo gôn bờ đó. Xịch xịch xịch xịch xịch xịch. Nghe cái tiếng tàu thôi, tiếng sóng ào. Trời đất ơi! Làm như là mẹ đưa võng ru con. Làm cho mình. Gió ở ngoài Hòn, con biết không? Gió nó hiu hiu, chứ nó không có mạnh đâu.

Mà hễ gió mạnh thì người ta chui xuống dưới

hết, người ta đâu có dám ngồi ở trên. Bởi vì biển mà con, gió nó thổi luôn cây đổ à. Còn ban đêm rồi mình ngồi, nó không thể im lặng như vậy được, gió nó thổi hiu hiu. Chừng này mà ngồi khỏe lắm, ở trên Hòn ngồi, mát mẻ hết sức.

Thanh Như: Buồn ngủ?

(32:39) **Trưởng lão:** Nó buồn ngủ. Và! Có vậy thôi.

Cô Trang: Cái tâm có những lúc nó mệt mỏi.

Trưởng lão: Mình phải biết. Tu nhiều quá nó cũng bị hôn trầm, mệt mỏi.

Cô Thanh Như: Chắc tại lúc đó Thầy nỗ lực tinh tấn quá rồi.

Trưởng lão: Thì lẽ đương nhiên. Bây giờ mà chưa có nắm được cái pháp. Lên thầy Thanh Từ, rồi lên thầy Thanh Từ dạy biết vọng liền buông. Phải không? Rồi Thầy về Thầy cũng, hồi mà ở trên thầy Thanh Từ thì Thầy cũng ôm cái pháp đó Thầy tu. Buông sạch, không có còn niệm gì trong đầu hết.

Mà nếu mà mình tu vậy, Thầy nghĩ bây giờ do mình buông hết cái niệm thì mình làm sao đây? Bây giờ rõ ràng là mình đang không có niệm này,

mà giờ nó đâu có thấy giải thoát được cái gì? Nó đâu có làm chủ được sanh tử của mình đâu. Cho nên Thầy nói cái pháp này chắc có lẽ là pháp của người Trung Quốc.

Cho nên vì vậy, cho nên người Trung Quốc tu hoài mà không đạt được. Bỏ pháp này đi, bắt đầu mình sẽ nỗ lực mình tu pháp khác. Thì Hòa thượng Minh Châu dịch bộ tạng kinh Pali. Thầy đọc trong cái tạng kinh đó. Thầy nói à đây con đường của mình tu đây.

Bắt đầu Thầy mới nghĩ cách, vả mặt, đánh này kia. Tại vì Thầy không có giải thích ở trong cái tạng kinh Pali cho mấy con nghe. Chỗ nào mà Đức Phật dạy mình phải như thế nào thế nào. Cho nên Đức Phật nói pháp ta không có thời gian, đến để mà thấy.

Khi mà đến với Đạo Phật mình tu thôi, khi mình có tâm mình tu là ngay đó mình đã thấy giải thoát rồi. Đời có gì đâu, vô thường. Mà giờ cái gì mà vĩnh hằng? Cái gì mà vĩnh cửu? Chỉ có tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự mà thôi. Có thể.

Giữ cho được cái tâm bất động của mình là mình giải thoát hoàn toàn.

5- ĐỂ Ý THỨC LÀM CHỦ. TÁC Ý ĐỂ NGỦ KHÔNG CHIÊM BAO.

(34:41) **Cô Trang:** Nhưng mà vì sao lại giữ cho được cái tâm bất động, không niệm, nên cuối cùng lại giữ...

Trưởng lão: Còn mấy người mà lại bây giờ đó chưa phải đúng lúc mà cố gắng để giữ cho được cái tâm bất động, thì kềm kẹp nó thì còn nguy hiểm nữa. Nó sẽ sinh tưởng. Cho nên có nhiều người mà tu bị tưởng này tưởng kia đồ đó, thì đó là kềm kẹp ý thức của mình đó. Cũng giống như mấy ông Thiên Đông Độ vậy, kềm cho cái ý thức của mình, nó gom lại một chỗ nó không có đường đi ra.

Nó gom lại, ví dụ như nường hơi thở, gom niệm hơi thở trong hơi thở cho nó không niệm. Biết hơi thở ra vô, biết hơi thở ra vô hoại. Thì do đó không ngờ một thời gian thì nó biết miết, tự trong thân nó, bởi vì thân ngũ uẩn, thì cái tưởng uẩn nó bắt đầu làm việc. Ý thức nó cột nó chặt quá, nó không làm việc được thì anh tưởng xen vô làm việc.

Bắt đầu cái người này chiêm bao giống như chiêm bao. Mấy cái người mà hay ngủ gục hay này kia đều là bị tưởng hết mấy con. Tưởng. Vậy chứ

mấy con bộ tướng, tướng nó ở đâu? Ở trong thân mình nè. Sắc là cái thân của mình. Thọ là những cảm giác. Tướng là cái tướng nữa. Mà cái tướng thì nó có phải.

Sắc, thọ, tướng, hành. Hành tức là cái đi tới đi lui hoặc nói cái này nói cái kia gọi là hành, làm công việc gọi là hành. Sắc, thọ, tướng, hành, thức. Thức nó để đứng ở sau hết để nó chỉ cho cái biết gì dính kẹt bốn cái đó. Mà giờ mình lấy cái thức ra. Ý thức của mình mà. Ý thức của mình làm chủ con!

Bởi vì Đạo Phật lấy chính cái ý thức của mình làm chủ. Cho nên người mà hiểu được Phật pháp là mấy con biết, người ta triển khai tri kiến của người ta thành cái trí tuệ. Từ đó bây giờ người ta nói chửi mình, mình không giận, không hờn gì. Đó là cái trí tuệ giải thoát của người ta.

(36:58) Còn bây giờ mấy con tập tu như vậy đó, coi như là mấy con tập dần dần. Gom cái tâm để tạo thành cái lực. Cái lực để khi mình tác ý có cái lực. Chứ còn không khéo, tác ý nó không có lực. Cũng như bây giờ cái đầu nhức "*Thọ là vô thường, cái đầu đừng có nhức nữa nghe không?*". Nó không nhức.

Còn cái người mà người ta tu có lực rồi, bảo cái nó xách gói nó đi mất, thành ra cái thân của người ta rất khỏe. Con biết Thầy bây giờ tuổi già như thế này mà gặp bệnh đau đờ, tác ý Thầy đuổi thôi.

Cô Thanh Như: Dạ, bạch Thầy, vậy mình muốn có lực thì mình phải?

Trưởng lão: Phải tác ý.

Cô Thanh Như: Phải tác ý thường nhiều nhiều là nó có lực?

Trưởng lão: Ừ, mình tác ý. Bởi vì mấy con biết. Đầu tiên mấy con tác ý đuổi những cái tâm ham muốn của mình. Trong đầu nó khởi cái niệm gì đó, thì mình tác ý mình đuổi đi. Con hiểu không? Mình tác ý, mình đuổi đi.

Minh Châu: Bạch Thầy, những người xả tâm tham sân si là vô lậu?

Trưởng lão: Xả sao, con nói gì?

Minh Châu: Xả hết tham sân si là nó không diệt được.

Trưởng lão: Nếu mà hết tham sân si là giải thoát rồi. Chính cái gốc tham sân si đó mà mình tu gần chết đó con. Con người, người nào cũng có

tham sân si hết.

Minh Châu: (...)

Trưởng lão: Bây giờ Thầy nói cho các con nghe hén. Nó tham sân si là nó ba cái gốc của con người. Người nào cũng có tham, có sân, có si hết. Chứ không phải không có được. Bởi vì nếu mà nó không si, không bao giờ nó ngủ. Nó tỉnh táo. Mà con thấy con ngủ, con ngủ say điều đó là tham sân si. Phải không?

Bây giờ đó, con quyết con trừ được cho ba cái này thì con phải tu tập như từ nãy giờ Thầy chỉ, thì tham sân si này nó là cái niệm, nó sẽ đi. Do những cái phương pháp, do những cách thức tập, nó đi mất, nó không có nữa. Thì chừng đó con thấy mình nằm, coi như là mình nằm xuống mình nghỉ, chứ sự thật ra nó không có buồn ngủ. Nó không si mê theo cái đó. Chứ còn bây giờ cho mấy con nấu bếp rồi vô mà nằm ngủ. Mấy con ngủ bữa nay ngon thiệt, làm mệt.

Cô Thanh Như: Dạ, sao con còn ngủ ngon quá bạch Thầy.

Trưởng lão: Ngủ ngon, cho nó ngủ ngon, ai biểu diệt làm chi? Nhưng mình cứ tu mình tu.

Cô Thanh Như: Giờ giấc con vẫn đúng giờ, nhưng mà con vô là con ngủ liền, chết liền. Con chết liền.

Trưởng lão: Thì đúng rồi.

Cô Thanh Như: Con sợ như vậy là mình có bị si nhiều quá không, bạch Thầy?

Trưởng lão: Không phải đâu. Mình nói: “*Ngủ phải cho tỉnh táo, không có chiêm bao, chiêm bị*”. Nó sợ lắm con. Nó chiêm bao, chiêm bị là do cái tướng nó hoạt động ở trong giấc ngủ của mình. Thành ra mình ngăn cản cái tướng trước, không có cho vô chiêm bao mình đó.

Mà khi mà mình ngủ, nó tới giờ đó mà nó buồn ngủ quá, cái lực ngủ, đừng có ép nó, đừng cột trói nó làm gì hết. Khi mình ngủ, ngủ mà thấy nó không buồn ngủ nữa thì các con phải tập siêng năng, chứ đừng có nằm đó mà lẩn qua, lộn lại hoài thì thành ra lười biếng.

Cô Thanh Như: Dạ không. Con thì 10 giờ tới 2 giờ, đúng giờ con vẫn thức ngủ như vậy. Nhưng mà ý là con nói con vô con ngủ một cái là con ngủ say, ngủ ngon. Cái giấc ngủ con rất là ngon.

Trưởng lão: Như vậy là tốt không có sao đâu

hết.

Cô Thanh Như: Vậy là không có sao?

Trưởng lão: Không có sao đâu.

Cô Thanh Như: Con sợ ngủ ngon quá làm biếng.

Trưởng lão: Bởi vì mình thì tu lần lượt tự nó, nó dẹp cái tướng đó đi. Tướng ngủ. Con hiểu không? Chứ đâu phải là. Bây giờ đó mình còn nằm xuống cái mình ngủ vô liên. Thì bây giờ mình lo mình giải thoát là nó vật lại con. Chịu không nổi đâu con.

Cô Thanh Như: Mà với lại con cũng còn chiêm bao. Nhưng mà cái chiêm bao nó cũng lành thiện không hà bạch Thầy.

(41:19) **Trưởng lão:** Thì nó lành thiện, nhưng mà nó còn chiêm bao, nó cũng còn tướng. Thì bắt đầu mình dẹp cái kia được phần nào. Mình nhắc “*Ngủ cho yên giấc, không được chiêm bao, chiêm bị*”. Khi nào mà tác ý mình thấy nó, mình ngủ mình thấy nó không có chiêm bao này kia thì pháp tác ý của mình có hiệu quả rồi đấy.

Mình thấy mình tác ý mà nó có kết quả là tốt rồi. Còn con thấy như thân của con đau. Con nhưc

cái đầu con. “Cái đầu này không có được nhức. Thọ là vô thường. Bệnh là vô thường, đi đi ở đây không phải là chỗ mày ở”. Đó mình đuổi nó vậy, rồi mình ngồi nường vào cái hơi thở ra vô. Chứ con không nường cái chỗ nào, nó cứ tập trung ở chỗ nhức đầu của con.

Mấy con ngồi không, như bình thường, như người không tu, như Thầy thì mấy con ngồi không được đâu. Bởi vì cái tâm nó bình thường rồi. Còn cái tâm của mấy con hiện giờ, nó nhức chỗ nào thì nó tập trung ngay chỗ đó, nó cảm giác đau nhức. Cho nên khi mà tác ý bảo “Thọ là vô thường, cái đau nhức trên cái đầu đi đi. Ở đây không phải chỗ mày. Tao đâu phải tao sợ mày đâu. Cho mày chết!”. Đó.

Mấy con nhát nhát là đi uống thuốc, rồi lấy viên thuốc cảm đồ uống. Bởi vì tu tập nó phải có cái thời khóa để cho mình làm chủ trong cái thời khóa. Để không, cái giờ này chưa tới ngủ mà đi ngủ là sai rồi. Thí dụ như 10 giờ, đúng 10 giờ mình đi ngủ, 9 giờ rưỡi nhất định là chết, chứ nhất định là không ngủ.

Mà giờ đó buồn ngủ quá thì mấy con chỉ có pháp Thân Hành Niệm, mấy con đi kinh hành hoặc là mấy con ngồi đưa tay ra vô như thế này.

Đó, con đưa ra đưa vô. Rồi bây giờ chân căng mà ngồi thấy tê tê cũng buồn ngủ. Bung chân mình đưa ra. Chân này, chân này. Mình ngồi một hơi cái mình động thân của mình.

Mà mình động thân trong cái giờ khuya đó, cái tâm mình nó tập trung trong thân con. Nó vô trong thân mình, thành ra mình đưa ra đưa vô, coi như là mình tu Thân Hành Niệm. Cho nên tập tu Thân Hành Niệm đưa tay ra vô. Còn bây giờ tay con mở thì con cúi cái đầu xuống, con ngửa lên cúi xuống, thì đó cũng là Thân Hành Niệm mấy con.

Chân tu cũng được, phải không? Mà tay tu cũng được, cái đầu tu cũng được nữa. Phải không? Mấy con thấy tiện lợi, mà cái lưng con tu cũng được. Con xoay qua bên đây, con uốn ẹo qua. Con xoay qua bên đây, ẹo lại. Có phải không? Con làm vậy thử coi nó có buồn ngủ được không.

Con không phải tập thể thao cho nó sức khỏe.

Ban đời sống: ... (...)

Trưởng lão: Không được. Trời đất ơi! Mình đi đánh lộn ai? Người ta đánh mình, mình thua, mình chạy. Chứ còn mình đánh lộn lại họ, coi chừng họ có võ. Thôi à, thì không được. Bởi vì

mình tu rồi, mình võ nghệ thì không được, đẹp luôn.

6- Y CỦA PHẬT

(44:47) **Cô Thanh Như:** Dạ. Bạch Thầy! Mà con hỏi một câu cuối nữa. Hồi xưa mà Đức Phật mà mặc cái y mà hở cái vai là cái gì? Bạch Thầy?

Trưởng lão: Ngày xưa mà Đức Phật mặc cái y hở vai là do trời ở bên Ấn Độ nó nóng quá, đường xích đạo nóng quá. Thành ra nếu mà mặc kín bưng. Trời đất ơi! Nó hầm, chắc ông để ông về ông ướt như tắm. Con hiểu không? Con thấy cái y đó mà trùm vô một cái cũng như là mình lấy mền mình trùm vô. Nực lắm. Mà cái y, nhất là cái y mà của người Tu sĩ nó không phải là cái y bằng vải mỏng hay hoặc là hàng tốt.

Toàn là miếng vải chấp vá lên. Trời ơi, cái y làm như là cái áo lạnh vậy con.

Minh Châu: Con bạch Thầy là ngày xưa vẫn có mặc áo mà nay.

Trưởng lão: Áo bà ba? ... Cái y con, có chứ.

Ban đời sống: Con tưởng là bên Đại Thừa chế ra.

Trưởng lão: Không phải con, nguyên thủy.

Mình thấy mấy người nguyên thủy còn đại y. Còn Đại Thừa thì chế ra cái áo tràng như Thầy mặc. Nó là cái áo tràng có tay. Do mình chế ra, do người Trung Quốc chế ra để mặc cho nó mau lẹ. Còn cái y họ quen rồi, vắt ở trên vai này, quăng qua sau lưng thì cái mối bên đây nó thòng xuống đây. Phải không? Kéo ra vậy, nó cũng kín mà nó ấm. Mình kéo mình gom nó lại. Cái y nó tiện lắm con.

Cô Thanh Như: Dạ, Bạch Thầy giờ có một số Tu sĩ của mình ở đây thì cũng vẫn mặc y hở vai.

Trưởng lão: Không được.

Cô Thanh Như: Không được là sao, Bạch Thầy?

Trưởng lão: Tại vì, cái y hở vai là do khổ hạnh mình tu hành ở trong rừng, trong rú. Còn ở đây nhiều người hở vai nó bày da, nó bày da nó bày thịt không có tốt. Bởi vì mình ở trong một cái tập thể. Chứ không phải là mình ở trong rừng có mình mình. Con hiểu không?

Còn kia Đức Phật tu ở trong rừng một mình mình.

Bé Linh: Thưa Thầy, khí hậu ở đây cũng không đến nỗi. Khí hậu bên đây cũng tốt hơn.

Trưởng lão: Tốt chứ con.

Cô Thanh Như: Vậy Bạch Thầy, ngày xưa Đức Phật mặc áo hở vai là nguyên nhân là do trời bên đó nực quá.

Trưởng lão: Không phải! Tại vì dân Ấn Độ nó có cái y đó thôi. Nó có cái chặn, nó không có mặc quần như mình đâu. Nó có cái miếng vải nó kéo lên đây, cuộn vậy đó. Rồi. Còn cái y mà nó choàng là nó choàng cái mình của nó. Thành ra nó không phải là như mình. Ấn Độ, thì Đức Phật là người Ấn Độ, sống theo cái phong tục của dân Ấn Độ thì làm sao biết dân Việt Nam, làm sao mặc quần với áo? Còn Việt Nam mình, bây giờ người ta may sẵn, người ta cúng dường. Hoặc là mình có tiền Phật tử cúng dường cho cái mình bỏ ra.

(48:12) Cho nên ở chùa Thầy thường nói với cô Trang. Coi chúng người nào mà tu hành tốt thì mình mua cho họ bộ đồ. Thì cái áo, cái áo dài đó, mấy con biết cái áo dài, tay nhỏ nhỏ như vậy nó gọn gàng. Chứ không rộng như Trung Quốc, nó gọn hơn. Nó giống như cái tay áo dài của mình. Người Việt Nam mình cái tay áo dài nó hẹp, nó nhỏ, nó không phải rộng. Do đó mình phải sống theo cái đạo đức của dân tộc Việt Nam.

Tôi là người Việt Nam, chứ không phải người Trung Quốc. Không phải rộng vậy đâu. Mà tay rộng con thấy nó thừa vải nhiều quá. Mình phải tiết kiệm chứ con! Thành ra từng chút, từng chút, từng tấc vải đều là có sự tiết kiệm ở trong đó. Vì mồ hôi nước mắt người ta làm ra cực khổ, chứ đâu phải khi không mà có miếng vải cho mình mặc.

Thành ra cứ ngồi mà giựt dệt, giựt dệt khung cửi. Con thoi mà đi qua đi lại, đi qua đi lại, mà ngồi giựt rồi cái rồi phóng lại. Cứ hai cái tay làm lia lịa. Mà được tấm vải mà may quần áo thì vất vả lắm mấy con. Bây giờ máy móc chạy, người ta dệt mau. Còn ngày xưa, trời đất ơi khó khăn. Nên vì vậy mà trong cái sự tu tập mấy con nhớ kỹ là mấy con thường tác ý, đừng có ...

Cái gì mà thấy pháp ác, chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành, tự tịnh kỳ ý. Cái câu kinh Pháp Cú nói rất rõ ràng. Chư ác mạc tác, tất cả các pháp ác đều là phải xả.

Mình thấy ác, mình biết cái ác là cái chỗ nào? Ác, làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sanh. Đó là ác. Bây giờ tôi đi tôi đạp kiến chết, đó là ác pháp rồi. Cái bước đi của mình đã là ác pháp nằm trong đó rồi. Do đó mới đạp chết con kiến. Còn cái người cẩn thận đi ban đêm mà đi thì người ta

cẩn thận, không thấy đường đi thì người ta rọi. Người ta coi có con vật gì, rọi từ đây tới đó, người ta thấy không có, người ta bước đi.

Còn các con phải chạy ù ù ù, làm như sợ ma. Cho nên vì vậy mà đối với người tu, không sợ ma, sợ cọp gì hết, không sợ ai hết. Nghĩa là lúc nào là cũng giữ tâm bất động. Cho nên vì vậy mình đi rất là cẩn thận. Cái người tu, càng tu mấy con càng cẩn thận.

Thầy nói nhà bếp mà nấu cơm này kia. Mới tu thì mình chưa cẩn thận. Tu riết thời gian nó cẩn thận, làm nhanh, làm gọn. Chảo, nồi, xoong chảo ra đó đàng hoàng. Để khi mà xong rồi nhìn lại, coi như là ngăn nắp. Còn không thì bữa bãi thì thôi. Đồ cả đống như vậy. Thì người mà người ta đi rửa hoặc là người ta cất cực khổ. Còn làm đâu nó gọn ghẽ đó, nó gọn.

Cô Thanh Như: Dạ, Bạch Thầy! Sáu giờ rồi bạch Thầy! Dạ, chúng con cảm ơn Thầy.

05 - Ý CHÍ MẠNH MẼ LÀM CHỦ SANH TỬ

1- HỌC LÀM CHỦ SANH TỬ

Trưởng lão: Có gì ước ao, nguyện vọng như thế nào, cứ thưa Thầy.

Phật tử: Con thưa Thầy, hoàn cảnh của con bây giờ về Thành phố thì không có tiện, Thầy dạy làm cho bé Nhi học thêm, với lại bổ sung tri kiến á Thầy. Con xin Thầy dạy cho con hiểu những cái ý nghĩa: bổ sung tri kiến là như thế nào là một? Còn hai là xin Thầy cho con hỏi một câu hỏi: ở trong Tu viện thì cái chỗ nào cho con của con, giúp cho cháu học được nhiều việc? Thầy dạy cho con?

(00:46) **Trưởng lão:** Ủ! Con ngồi xuống đi con. Bây giờ về cái phần tri kiến, mà học thức ngoài đời, nó học tới lớp nào rồi?

Phật tử: Dạ, giờ nó mới có lớp 6, nó học trễ hơn người ta một năm hay ba bốn năm gì đó...

Trưởng lão: Cũng tạm được, không sao đâu. Minh đi tu rồi, đời không có huân nữa. Đã đi tu

rồi bỏ hết cuộc đời, buông cái đó. Bây giờ vô, cũng không có làm quan, làm thầy giáo, làm ai nữa hết đâu, bỏ xuống hết! Hể mình biết vô đây mình tu thôi, thì duy nhất chỉ có làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Có ông thầy giáo nào, có ông hiệu trưởng nào, có ông viên quan nào mà làm chủ được bốn sự khổ này? Chỉ có ông Phật. Mà mình đi theo đạo Phật, mình làm chủ được bốn sự đau khổ này, quá hạnh phúc! Vô đây mấy con thấy, cơm không lo cũng có ăn, không phải giải thoát à? Ở ngoài đời đi kiếm hột cơm đâu phải dễ ! Thấy khổ sở không?

Cho nên con có con lớn đó, đừng có nghĩ đến cái sự học của nó. Nó chỉ học cần hiểu biết là đủ rồi. Vô đây cái trình độ nó kém, người ta sẽ hướng dẫn nó về Phật pháp. Mà trình độ hiểu biết về Phật pháp là trình độ hiểu biết để giải thoát, để tâm mình không còn đau khổ nữa. Ai chửi, ai mắng, ai làm gì, mình không buồn khổ, giận hờn, thì đó là giải thoát, phải không? Chứ còn con bây giờ cho nó đi học, cỡ nó, cái trình độ nó đi ra nó làm quan chắc cũng không ai chấp nhận cho nó làm cái gì đâu.

2- ÁI KIẾT SỬ VÀ ĐỘC CƯ ĐỂ LÀM CHỦ SANH TỬ

(2:36) **Trưởng lão:** Cho nên lo thì phải lo cho

đúng, mà nó có đủ duyên như vậy đó, mà bây giờ đó coi như mẹ con là ái kiết sử. Cái đó nặng lắm mấy con. Cho nên tách lìa ra: mẹ riêng, con riêng. Mẹ lo tu cho mẹ, con lo tu cho con. Sớm chùng nào tốt chùng nấy. Con làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Con của con làm chủ sanh, già, bệnh, chết, thì do đó hai mẹ con thành thơi quá hạnh phúc rồi! Còn đòi hỏi cái gì hơn? Mà vô đây là cái môi trường tu, mình chịu khó sống độc cư một mình thôi. Đừng có chạy qua, chạy lại nói chuyện. Hai mẹ con cứ nói chuyện qua lại, ở đây suốt cuộc đời chắc không làm được cái gì hết. Uống phí một đời người. Rất là uống!

Đó Thầy khuyên như vậy. Ráng mà nghe lời! Đừng có vì cái tình cảm ái kiết sử, mà cứ nắm nín với nhau hoài. Mẹ không rời con, con không rời mẹ, thì ngoài đời biết bao nhiêu sự đau khổ người ta cũng vậy. Cho nên bây giờ đó, thì theo con phải tư duy, suy nghĩ. Muốn con mình giải thoát, muốn cho mình giải thoát, thì phải làm như thế nào mới đúng? Và đồng thời cái hạt cơm mà con ăn ở trong Tu viện rất là xứng đáng. Cái nhà con ở trong Tu viện, người ta xây dựng cho con cái nhà con ở, con tu tập như vậy rất là xứng đáng cho một người tu tập.

Con thấy không? Con đâu có nợ ai nữa. Bởi vì con làm đúng theo cái phương cách, cách thức tu tập của một người giải thoát, thì đâu còn nợ nần của người nào nữa đâu. Cho nên không lo. Còn không khéo con cứ lo tình cảm, con cái, này kia. Lo đói, lo no, tới tới, lui lui hoài, nợ của con, con sẽ trả không bao giờ hết, đời này đến đời sau nữa. Thậm chí như phải làm thân trâu bò, để mà cày sâu, cuốc bẫm, để mà trừ cái nợ của đàn na thí chủ. Cơm của Đàn na Thí chủ rất là nặng lắm con, phải tu đúng. Tu mà tu lơ mơ thì không được, tu tập đó.

Cho nên ở đây có Thầy kèm, Thầy coi mấy con tu như thế nào? Tu đúng hay sai, xả bỏ được cái gì, cái gì chưa xả? Phải cố gắng xả bỏ hết. Còn con mà đi tới, đi lui Thầy đâu có kiểm tra được. Lúc nào bình thường, lúc nào khó khăn, lúc nào kiểm tra. Thấy hông? Con tự mà liệu, Thầy góp ý như vậy thôi, tự liệu. Cái duyên của con có đủ, nhưng mà con không tốt được cái duyên phước. Mà để sống cuộc đời lang thang, thì đó là cái phước của con không có, như con phải bệnh. Con tự liệu lấy, chứ Thầy chỉ có lời khuyên mà thôi, phải không?

3- MẠNH MẼ, Ý CHÍ ĐẨY LÙI BỆNH TẬT

Phật tử: (...)

(05:43) **Cô Mười:** Con xin hỏi Thầy! Thưa Thầy, về vấn đề trường hợp cô Huệ Ân thấy lúc này thiếu không thể xoa bóp hoặc là bấm huyết trợ luyện cho cô trước ngày cô ra đi?

Trưởng lão: Được chứ không sao. Nhưng mà về tinh thần con phải cứng rắn, mạnh mẽ! Nghĩa là cứng rắn mà phải ý chí, đầy đủ ý chí thì trước cái bệnh tật nó sẽ lui hết, sẽ không bị đau nhức. Cho dù bây giờ con có thương, con có xoa, đấm bóp, có châm có chích gì đi nữa, nó cũng tạm đỡ, chứ nó không hết đâu. Nhưng mà tinh thần cô phải vững vàng “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”. Cái bệnh thọ ở trong thân này nó không có, mà do nhân quả mà nó có. Có rồi phải đi, ở đây không sợ”, dặn Cô Huệ Ân như vậy. Riêng lập trường Cô cho vững và ý chí Cô, thường Cô tự Cô tác ý như vậy, ý chí Cô rất vững vàng. Cô bây giờ nhức cái gì Cô cũng không sợ “*Chết bỏ mà !*”, thì Cô sẽ vượt qua những cái cảm thọ, cái nghiệp, cái tâm Cô. Thì Cô sẽ không còn đau đớn nữa. Cô nhớ nhắc cho kỹ, vì lớn tuổi rồi cái cơ thể nó sắp hoại diệt. Mà có thể Cô vững vàng ở trong tinh thần như vậy đó, thì cái tuổi thọ của Cô còn kéo dài thêm. Kéo dài thêm không phải Cô ham sống, mà chính Cô làm buông cho nó tan ra. Cô làm

buông, sống ý chí vững vàng.

Phật tử: Thừa Thầy cái ý chí vững vàng vượt qua hết.

Trưởng lão: Vượt qua hết con, ý chí vững vàng. Chẳng hạn nào bây giờ Thầy, cái thân Thầy cũng như thân mấy con, cũng phải đau nhức: “*Thọ là vô thường. Tất cả đều phải có bệnh, chẳng sợ gì hết, kệ!*”. Thì lúc bấy giờ Thầy tâm ở trong cái trạng thái bất động. Nhìn trời, nhìn mây, nhìn gió chơi vậy, thanh thản, an lạc, vô sự. Sao nó không nhức, lúc đó nó đi mất đầu, chạy đầu? Nó chạy ra ngoài đồng kia nó chơi, chứ nó không dám vô đây. Sống mấy con thấy không? Ý chí của mình nó mạnh lắm. Phải tác ý.

Phật tử: Ý chí ngút ngàn!

Trưởng lão: Ừ

Phật tử: Cám ơn Thầy!

(07:58) **Trưởng lão:** Cho nên đi tu theo Đạo Phật thì không còn sợ bệnh đau nữa, hết rồi. Làm chủ bệnh, phải làm chủ được. Làm chủ sanh, đời sống, ai chửi, ai mắng, ai làm gì cũng không buồn, không giận. Đó là làm chủ cuộc sống. Ai cho cái gì, ngon cũng ăn, dở cũng ăn, không chê, không

khen, đó làm chủ cuộc sống của mình, phải không? Rồi làm chủ sanh rồi, bây giờ tới làm chủ già. Già thì nó phải đau nhức chỗ này, chỗ nọ, chỗ kia “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Thân ai già cũng phải đau nhức, kệ mày! Tao chẳng sợ mày đau. Ai cũng vậy hết, làm gì tao sợ, chứ có phải có mình tao đâu tao sợ.*” Minh lập luận của mình, ý chí của mình nó không sợ gì hết, thì bao nhiêu bệnh tật ở trong thân của mình, tự nó đến tự nó đẩy lui. Minh không có chú ý, không có tập trung, mình không lo lắng cho nó thì nó phải đi thôi. Nó bỏ mình nó đi. Còn mới đau sơ sơ cái: “*Trời ơi, tôi đi bác sĩ đây!*” Minh cứng nó quá, nó đau dữ lắm.

Phật tử (Cô Thanh Như): Dạ bạch Thầy mà tất cả cảm thọ trong thân mình là cái cảm thọ nào mình cũng đẩy lui được hết hả bạch Thầy?

Trưởng lão: Cái gì cũng đẩy lui được hết.

Phật tử: Dạ! Mà sao có một đoạn băng nghe Thầy dạy là bị ruột thừa phải đi mổ Thầy?

Trưởng lão: Cái đó là mấy người tu chưa có tới nơi.

Phật tử (Cô Thanh Như): Còn nếu mà tu tới là cũng vẫn đuổi được hả bạch Thầy?

Trưởng lão: Tới rồi, đuổi chạy tuốt hết. “*Bệnh ruột thừa này phải bình thường, không còn đau đớn gì nữa hết!*” Tự nó, nó phục hồi, nó bình phục, chứ không cần phải đi mổ.

Phật tử: Dạ bạch Thầy, nếu mà ví dụ một người họ gan dạ, họ vượt luôn vậy thì có vượt qua được luôn không Thầy?

Trưởng lão: Được, gan dạ là vượt được. Bởi vì cái người mà rèn luyện cái ý chí của họ, mà vượt qua bệnh là nhờ cái ý chí của họ nó huân tập.

Phật tử: Dạ! Nhưng mà cái người đó họ chưa có tu gì hết.

Trưởng lão: Chưa có tu gì hết nhưng mà họ có ý chí, họ không sợ thì họ cũng vượt qua.

Phật tử (Cô Thanh Như): Cũng vượt qua được cái.

Trưởng lão: Cũng vượt qua được. Họ không tu gì hết, nhưng mà ý chí họ, họ không sợ gì hết. Tức là không sợ bệnh đau. Họ chỉ nhắc, họ thấy thân nhiên trước cái cơn bệnh đau đó, thì nó sẽ qua.

(10:19) **Phật tử:** Vậy là bất cứ cảm thọ trong thân. Cảm thọ gì mình cũng đuổi được hết?

Trưởng lão: Bất cứ cảm thọ trong thân gì cũng đuổỉ được hết. Mình làm chủ nó con, làm chủ bệnh. Tất cả bệnh gì cũng làm chủ được hết! Phật pháp vậy mới là Phật pháp chứ! Phật pháp vậy tu không uống, mấy con. Thấy chín năm mà ở Hòn Sơn, Thầy nỗ lực Thầy tu, tới chừng làm chủ, Thầy nói đâu có uống. Chớ phải mà chín năm mà tu không được, chắc uống lắm. Trời đất! Ăn lá cây, ăn khổ sở quá trời mà không làm gì được hết, rất uống! Còn đấng này chín năm, mà giờ mình về, mình thấy mình làm chủ được sự sống chết của mình mà, đâu có uống chút nào đâu? Khỏe! Nó muốn chết thì chết, muốn sống thì sống.

Như bây giờ Thầy khỏe lắm mấy con. Muốn chết thì chết, muốn sống thì sống. Sống chết không làm chủ được Thầy được. Thầy làm chủ mọi thứ đó được. Bây giờ con bảo "*Chết! Năm xuống chết!*" mấy con chết không? Nó cứ thờ hoải, mà nhức gân chết mà nó không chịu chết. Ví dụ bây giờ đau cái đầu hay hoặc nhức cái vai, bảo: "*Mày năm xuống mày chết đi cho rồi đi, chứ ở đó mà nhức vai!*". Nói thì nói, chứ vai đau cũng đau. Tại vì mình chưa luyện, chưa tập luyện. Chứ mình tập luyện rồi, cái ý thức lực của mình, cái lực nó dữ lắm. "*Ý làm chủ, ý tạo tác, ý dẫn đầu các pháp*". Nó

đau bệnh là nó dẫn đi tuốt luốt, mất, không làm gì nó được đâu.

Cho nên bây giờ mấy con nùm núa gia đình này kia nọ kia, chết còn trong đau khổ. Còn bây giờ muốn nêu hết, tao chỉ quyết tâm nhất định tâm bất động trước cái đau khổ, cái gì tâm cũng bất động, không dao động chút nào hết. Nhưng mà không ngờ mình lại làm chủ được sự luân hồi, sống chết.

(12:25) Bởi vì Phật pháp nó có một chút, mà Thầy thấy mấy con hiểu sao mà nó lâu quá? Mà dễ tu nữa, không có khó. Không phải là tréo chân ngồi thiền như cái cục đá, nó không phải! Tu bằng trí tuệ, đạo Phật là đạo trí tuệ mà. Người ta chửi không giận, người ta làm gì không buồn, không phiền gì hết. Thương yêu và tha thứ đó ... Từ bi hỷ xả mà. Thương yêu tha thứ là từ bi hỷ xả. Không giận, không buồn phiền ai hết. Thấy toàn là ở trên cuộc đời này là nhân quả. Nếu không gieo nhân thì làm sao ngày nay gặp người đó mà để trả tu ?

Hiểu như vậy thì mình đâu có buồn ai đâu? Mà không buồn giận ai thì mình giải thoát. Đó, nó đơn giản như vậy. Bất cứ một cái chướng ngại nào thì mình cứ ngay nhân quả là sẽ thông suốt liền. Đời không có gì. Chị em thì thương nhau.

Người nào cũng thương nhau hết. Là con người phải biết thương nhau, chứ đâu phải là con người là con thú à? Phải không? Không biết thương nhau. Cho nên vì vậy mà trong khi chúng ta còn những cái tạp nhiễm tâm sân, tâm giận, tâm hờn, trái ý một chút là chúng ta giận hờn, đau khổ. Còn bây giờ chúng ta hiểu Phật pháp: “*Có gì đâu, nhân quả mà, giận hờn đau khổ làm cái gì?*”

Tối ngày, hằng ngày nấu cơm ai chê khét cũng được. Nấu đồ ăn bữa nay, nấu chè ăn đau bụng, mình đau trận, không có gì hết, vì vậy nó yên, khỏi lo nữa. Ai nói mình nấu chè nấu dở quá, nấu bậy bạ gì đó không biết, ăn đau bụng rồi. Thầy nói “*Mấy người phải có nghiệp với tôi, ăn vô nó mới đau bụng, trả hết nghiệp là hết đau hết*”. Phải không? Mấy con nghe Thầy, dễ dàng lắm, để phí chi cuộc đời uống quá uống, ngồi chơi!

Bây giờ đến đây, mấy con bây giờ xin cho con cái thất. Đâu cần gì mình phải nhà cửa, cất tốn hao tiền bạc làm gì. Tiền đem cho mấy người nghèo hết đi, vô đây xin cơm ăn. Cơm ai cũng nấu cho ăn đây đủ hết. Nhà, cho mình cái thất. Trời đất ơi! sạch sẽ như vậy, chứ đâu phải mà nhà mình rách rưới, tan nát chỗ nào đâu? Sạch sẽ, gạch đỏ làm nên sạch sẽ, tường quét vôi trắng tốt đẹp. Bây

giờ tôi được cái nhà, mai mốt tôi tu xong rồi, cái nhà này tôi trả lại cho người khác, để người khác tu. Tôi có thì tôi phải giữ gìn, nó cực khổ dữ lắm, tôi phải tiếc này nọ kia. Còn tôi không có, bây giờ coi như là tu viện cấp cho tôi ở tu. Mai mốt tôi tu xong tôi về, của Tu Viện tôi trả Tu viện tôi về, tôi không có cái gì hết.

4- CÁCH GIỮ GÌN TÂM BẤT ĐỘNG

(15:24) **Phật tử:** Thưa Thầy, cho con hỏi. Thưa Thầy như vậy ngồi giữ tâm bất động thì ngồi có cần thời gian ngồi lâu không Thầy? Hay là...

Trưởng lão: Không có cần thời gian ngồi giữ tâm bất động, không phải là ngồi bán già, kiết già, ngồi chơi như Thầy. Rồi một lúc cái con ngồi dưới nền này, con ngồi duỗi chân vậy, để tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Cho nên ngồi chơi đủ mọi cách ngồi, chứ không phải là bắt buộc gò bó có một tư thế ngồi như Thiên Đông Độ, bắt mình phải tréo chân ngồi kiết già, làm cho mình gò bó, đau gân chết hà. Còn đảnh này ngồi thoải mái lắm, hễ tôi mỏi chân thì tôi đứng dậy tôi đi, đi lại ghế này tôi ngồi tôi thẳng chân xuống. Mà tôi ngồi, tôi mỏi mỏi, tôi đi lại chỗ khác, có phải sướng không? Đâu có ai trói buộc mình đâu? Giở ở không. Già yếu rồi, cứ bắt buộc mình trói nó

trong pháp không, cực khổ gần chết.

Phật tử: Khi cái tâm nó an ổn thì ngồi kéo dài cái thời gian bao lâu Thầy? Còn khi có chuyện động, cái ngồi năm ba phút thì nó chạy...

(16:24) **Trưởng lão:** Năm ba phút cũng được, một phút cũng được. Nó chạy đâu nó chạy, nhưng mà vì mình không dính mắc. Chứ còn con mà dính mắc, con chạy rồi con dính mắc, con lo lắng thế này, thế kia, thế nọ. Thí dụ như bây giờ cô Huệ Ân, cô rên cô la cô bệnh, phải không? Lúc bấy giờ con quán đây là nhân quả cô phải trả. Mà trong đó mình là con, tức là có cái sự nhân quả với nhau, mình giúp đỡ. Không vì đó mà mình lại đau khổ, mình đau khổ. Mình chỉ đem hết sức lực mình giúp đỡ. Bây giờ cô Huệ Ân đau chỗ nào đó, mấy con xoa, con bóp, con làm cho cô giảm đau đó là đủ rồi. Chứ đừng có nghĩ tôi phải làm cho hết đau hay là tìm mọi cách cho cô bớt đau. Không phải! Cái nghiệp cô hết là nó sẽ hết. Còn cái nghiệp còn thì nó còn. Nhưng mà mình làm con, mình hỗ trợ thêm, để giúp đỡ cô, đừng giảm bớt đừng đau đâu lúc nào bớt lúc này.

Cho nên con yên tâm không có gì đâu. Thí dụ như bây giờ con đi chợ, con lo con mua gì cho Cô Huệ Ân ăn cho được, phải không? Thì con dặn

Tú ở nhà, coi chừng mẹ cho con đi chợ một chút. Thì nó ở nhà nó coi, nó không coi, kệ nó. Mình đã giao phó cho nó rồi, cái trách nhiệm của nó, chứ mình hết rồi. Mình đi như vậy, bây giờ thì con cứ lo mua cái gì cho mẹ mình ăn được thôi? Chứ ra ngoài cứ nhớ cô Huệ Ân trong đó tập: “Giờ không biết Tú có dòm ngó không đây? Bà mà rớt xuống cái chắc chết!” thì không được. Cái nghiệp mà. nó rớt là nó phải rớt thôi, nó té nó phải té thôi. Còn nó ở nhà, nó chăm kỹ thì làm sao té nó được. Mình biết có những cái lý luận bằng cái trí tuệ để cho mình được giải thoát, giải thoát bằng cái trí tuệ.

(18:28) Cho nên đạo Phật là đạo giải thoát bằng trí tuệ, chứ đâu phải ngồi một cục như vậy, rồi ức chế cái ý thức mình, không cho nó nghĩ ngợi gì, là mình sai. Mà mình cho nó nghĩ ngợi cái này cái kia, nó làm chủ mọi điều hết. Thành ra mình thanh thoi thoi. Mà cái trí tuệ đó, con biết, càng ngày nó càng phát triển rộng lớn lắm.

Cho đến khi con ngồi đây này, cái chuyện mà sắp sửa xảy ra về tương lai nó hiểu hết được. Nó vượt qua cái thời gian của nó, quá khứ và vị lai, nó hiểu ngay liền. Tại vì bây giờ cái màn vô minh của mình nó còn bị ái kiết sử ràng buộc, nó che mờ đi, cho nên mình biết. Tương lai không biết

nó xảy ra gì không biết? Chứ còn con thanh tịnh cái tâm con rồi, con không sợ cái gì hết, nó xảy ra, sắp sửa xảy ra con biết. Có nhiều người họ có cái tướng uẩn nó báo động. Bây giờ họ ngồi đây, con mắt nó giật: “*Bữa nay, không biết chừng mình đi gặp đám giỗ. Mà đúng thiệt, mình đi ra đây sẽ gặp và đồng thời mình vô ăn đám giỗ*” Còn không khéo thì nó cũng giật con mắt vậy nhưng mình đi ra, xe đụng coi chừng gãy chân đó.” Nó có chứ đâu phải không.

Bởi vì cái tướng uẩn của mình nó giao cảm, cái từ trường của nó phóng ra, nó giao cảm được cái thiện với cái ác. Mà cái thiện thì cái phước nó đem đến, mà cái ác đó thì nó sẽ chuyển biến nó thay đổi, làm cho mình được an ổn. Cho nên sống năm giới là mấy con sẽ vượt qua tất cả những điều đó, mấy con sẽ sống an lạc vui vẻ. Bởi vậy căn bản nhất là năm cái giới luật của Phật, để giúp con người vượt qua những cái khó khăn, cái cuộc sống.

5- PHÁ HÔN TRẦM VÀ ĐI KINH HÀNH CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC

(20:28) **Trưởng lão:** Rồi mấy con có hỏi gì nữa không con? Mấy con có hỏi gì nữa không? Mai một Thầy gặp, mấy con hỏi: “*Con đi như thế này được không? Con nằm nghiêng như vậy nè, con*

nhiếp tâm coi được không?” Hỏi hoàn toàn những cái hành động tu thôi, chứ không có ngồi nghe Thầy. Bây giờ hỏi à.

Cô Thanh Như: Cho con hỏi bạch Thầy! Con buổi khuya con ngồi chơi, con ngồi sao con mở con mắt tỉnh rõ ràng, mà sau một hồi con chết tướng nào con cũng không hay, thì con phải làm sao để cho nó đừng có... ?

Trưởng lão: Tại vì con, pháp Thân Hành Niệm con đi chưa đủ sức tỉnh.

Cô Thanh Như: Dạ con không có đi, con ngồi.

Trưởng lão: Thì con ngồi đó. Chứ mà hễ mà con ngồi con tỉnh rồi, con khởi cần phải đi. Tại vì cái sức mà pháp Thân Hành Niệm con đi, con chưa đủ cái sức tỉnh. Cho nên bây giờ con ngồi nó mới dễ con gục, con hiểu không?

Cô Thanh Như: Dạ!

Trưởng lão: Cho nên vì vậy mình thấy, bây giờ mình ngồi, mình thấy nó lặng. Như vậy là pháp Thân Hành Niệm mà đi chưa có tỉnh hoàn toàn “*tao sẽ cho tập*”. Tập từ ít lên cao, đừng có tập quá sức. Tập quá sức nó cũng làm con bị hôn

trầm, thùy miên rồi. Con phải tập vừa sức của mình thôi.

(21:43) **Cô Thanh Như:** Mà bạch Thầy sao con đi Thân Hành Niệm mà như dở gót lên, đưa chân lên, đưa ... dở gót chân lên đưa chân lên hả bạch Thầy? Cái đó là...

Trưởng lão: Cái đó là cái giai đoạn đầu. Còn cái giai đoạn mà giữa thì con đi bình thường.

Cô Thanh Như: Dạ.

Trưởng lão: Đi như người vô sự, đi mình biết mình đi. Có khi có niệm, có này kia thì con phải khởi ý con đui những cái niệm đó. Đó là cái giai đoạn giữa. Còn cái giai đoạn đầu thì làm cho mình gom sức tập trung của mình dưới hai cái chân. Đó là giai đoạn đầu. Còn cái giai đoạn đầu qua rồi thì thôi không tập nữa, chớ không phải tập hoài. Tập hoài nó bắt con gò bó con. Có vậy thôi con cứ đi kinh hành...

Cho nên mình phải biết, mình phải biết cái giai đoạn tu pháp nào, pháp nào. Mình tu qua rồi, nhưng mà nó chưa hết hôn trầm, thùy miên. Thì mình thấy mình chưa đủ sức, thì mình tập trở lại. Mình tập cho nửa tiếng hoặc cao lắm là một tiếng chứ không có tập hơn. Rồi tập, rồi mình ngồi

chơi, coi thử coi cái sức tinh của mình, nó tỉnh hay là hoặc còn mê? Còn mê thì mình tập nữa, cũng trong cái khoảng thời gian nửa tiếng, một tiếng tập nữa. Chừng nào ngồi lại mình thấy ngồi tỉnh suốt một hai tiếng đồng hồ mà nó không buồn ngủ là tốt rồi. Mình tập là mình, phải thí nghiệm coi cái sự tỉnh của mình nó được bao nhiêu? Chứ còn mình không thí nghiệm đâu biết được.

(23:18) **Cô Thanh Như:** Bạch Thầy con tập nữa là con tập đi kinh hành hả bạch Thầy?

Trưởng lão: Đi kinh hành bình thường, chứ không phải tập Thân Hành Niệm. Thân Hành Niệm phải dờ, từng hành động, dờ chân lên rồi để xuống, hạ gót xuống, cái đó là mình làm từng hành động. Còn cái kia, mình đi kinh hành mình đi hết sức bình thường nhẹ nhàng, đi như người vô sự.

Cô Thanh Như: Con thì con, nhiều khi con chỉ đi vòng vòng ba bốn vòng là con ngồi xuống, nhiều lúc con tỉnh lắm. Con tỉnh cái con vậy con ngồi, con ngồi rảnh chút xíu. Sao con nhìn rõ ràng hơi, con gục xuống. Là cái những người, như con nhìn cái cô đó đang đi tới. Thì dĩ nhiên khi mà cô đi qua con, thì dĩ nhiên con phải hay cái khúc đó. Mà sao con thấy cô tới đó thôi, mà cô qua con hồi

nào, con không hay. Rồi cổ vòng lại thì tại cô đi ngang thất của con bạch Thầy thì cái lúc đó là cô đã đi qua mặt con rồi, mà sao cái khúc cô đi qua mặt con là con không hay gì. Tức là lúc đó con đã bị ngủ rồi đó.

Trưởng lão: Bị ngủ rồi. Bị gục rồi.

Cô Thanh Như: Dạ, thì là, bây giờ Thầy nói con là phải đứng lên đi nè. Tại con thấy con không buồn ngủ, cho nên con không đi.

Trưởng lão: Thầy biết rồi, không buồn ngủ, nhưng mà cái sức tỉnh nó chưa có đủ.

Cô Thanh Như: Dạ.

Trưởng lão: Nó chưa có đủ. Chứ nó đủ rồi con ngồi nó tỉnh hoài, chứ ở đó.

Cô Thanh Như: Mà nó tích tắc lắm, chứ nó không có lâu.

Trưởng lão: Đúng rồi!

Cô Thanh Như: Như là chỉ cần cô đó vừa đi qua mà cô quẹo, quẹo vòng lại, cái là con nói ai vậy? Là nãy giờ cô này cô đi, mà nãy cô đi tới đó là con đã thấy rồi, mà sao cô vừa qua mặt con, đảo lại thì con không thấy.

Trưởng lão: Bởi vì cái tỉnh giác của con nó nhanh quá. Tức là tích tắc một cái là nó mất liền.

Cô Thanh Như: Dạ nó như. Con không nhận ra được khúc đó đó, con...

Trưởng lão: Tích tắc, nó nhanh quá.

Cô Thanh Như: Cho nên con ngồi thì con lại tác ý nói là “*Cái tâm ngồi phải tỉnh nha, phải biết nha!*”, thì con nhắc nó, thì nó được kéo dài được không?

Trưởng lão: Thì phải nhắc nó.

Cô Thanh Như: Con vậy thì con cố gắng. Tại vì con thấy con không buồn ngủ, cái con cũng không thích đi, cái con ngồi.

Trưởng lão: Để nó sanh lười biếng, bây giờ phải tập. Mà nó mình nghiệm lại, mình thấy nó còn bị mê, tức nó còn bị ngủ đó, thì do đó mình đẩy lùi hết, thì...

Cô Thanh Như: Tại con thấy con đi một vòng, con nhìn hết, con tu là con thấy con cũng hơi mỏi cái giò con rồi, thì con về con ngồi. Thì thôi để con phải tập lại.

Trưởng lão: Phải tập lại.

Cô Thanh Như: Dạ con cảm ơn Thầy!

Trưởng lão: Ủ.

Phật tử: Thưa Thầy, Thầy dạy con, nãy cái chỗ mà mình muốn giữ tâm bất động một phút cũng được là sao?

Trưởng lão: Một phút cũng được là con nhớ rằng con nhắc tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự, thì con để tự nhiên thôi. Dù một phút, nó tốt hơn là con kìm cái tâm bất động.

Phật tử: Như mình ngồi vậy thì mình rảnh mình ngồi.

Trưởng lão: Ngồi mình rảnh để cho nó được một phút, ngồi hai phút thì không được. Cứ để tự nhiên, mình nhắc tâm bất động thanh thản. Rồi mình thấy, mình thấy từ ở trong thân của mình, tất cả toàn thân nó bất động. Đầu của mình nó không nghĩ ngợi điều gì hết. Mình quan sát toàn thân, xong rồi ngồi đó. Con tác ý, rồi con ngồi đó, cái nó bất động, cái nó bất động luôn. Cho nên mình nhắc nó bất động, chứ mình quan sát. Mình không kìm giữ cái bất động, nhưng mình quan sát cái tâm mình nó bất động sao? Thành thử ra nó sẽ có cái sự bất động dài. Còn gì không con?

(27:02) **Phật tử:** Kính bạch Thầy! Liên quan đến đề tài đi kinh hành, thì con nghĩ đi ra ngoài, có những ngày con tỉnh cũng tỉnh vậy đó. Rồi làm như là, không biết là nó dôn lại, hay do thời tiết như thế này, nó buồn ngủ nhiều nhiều nhiều luôn, thì con phải vượt qua chứ đâu có ngủ bù, không có gì hết Thầy.

Trưởng lão: Thì đúng rồi, không có ngủ bù nữa.

Phật tử: Máy ngày kia nó tỉnh, nhưng mà tới lúc đó nó buồn, nó đuối, nó mỏi cỡ nào cũng...

Trưởng lão: Đó là cái trạng thái si, nó làm cho con mệt mỏi, làm cho con uể oải, đặng lười biếng, chớ không có gì. Cho nên mình vượt qua mấy cái đó, mình chiến đấu. Là người chiến thắng nó. Chứ còn nếu mà con mà ngồi xuống con gục, con đứng dậy thôi rồi hết chiến đấu rồi. Mình đúng mình dở rồi, bại trận mặt trận.

(27:58) **Phật tử:** Con thưa Thầy là thí dụ như con bệnh, cái lực của con có một đi, rồi con cái câu tác ý là con kèm theo cái câu cứu Thầy, thì nó có được sự trợ lực không thưa Thầy?

Trưởng lão: Được chứ con. Bởi vì khi mà mình thấy cái lực của mình yếu, mình nhờ cái ơn

chư Phật, ơn Thầy hỗ trợ cho con vượt qua cái lúc này. Cái sức con không đủ, cái ý chí con không có bén nhọn nữa, con xin chư Phật, Thầy giúp đỡ cho con vượt qua cái khó khăn này. Thì khi mà như vậy đó, thì con tập trung vào cái tâm bất động của con đó, thì con sẽ vượt qua được.

Phật tử: Dạ con hay làm như vậy đó Thầy.

Trưởng lão: Nhưng mà nói tập trung, thật ra có những cái danh từ của người Việt của mình, nó cũng khó, có những cái danh từ. Tập trung nghĩa là không tập trung. Tập trung tức là gò bó mình sai pháp. Cho nên nói tập trung cái bắt đầu mình lo mình tập trung, không phải! Nói tập trung có nghĩa là mình, khi mình tác ý “*tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*” ngồi chơi thanh thân. Để cho nó tự nhiên thanh thân, chứ không tập trung chỗ nào hết. Nhưng mà cái hiểu biết của mình, nó đang chánh giác ở trên cái chỗ mà nó bất động, chứ nó không hoạt động. Bởi vậy cái này rèn một thời gian sau mới nắm vững pháp, chứ không khéo nó trật. Tu hoài mà sao, cứ Chánh Niệm Tĩnh giác hoài mà sao, có lúc thì nó gồng mình lên nó chánh niệm được, lúc thì nó dễ dàng quá, nó rõ ràng? Do mình tu sai rồi con, gồng mình lên chánh niệm, nó trật.

6- NIỀM TIN VÀ Ý CHÍ DỮNG MÃNH

(29:58) **Phật tử:** Con thưa Thầy đề tài cô Huệ Ân thì hôm trước, con cũng còn dao động với tu yếu nhiều lắm. Có hôm thấy cô Phương mà không có nhà đó. Con có qua, thì cô nói con đợi. Cái con về. Mười lăm phút sau không thấy người con qua lần nữa. Cô Trang cũng góp ý là con cũng nên giúp cô tự nhiên thôi, giúp từng chút. Thì sau đó con có qua ba lần, nhưng mà lần nào cô cũng khuyên con là lần này thôi đi tu đi. Còn má khỏe thì nó vượt qua, còn không thì chết không sao, lúc nào cũng có các Thầy với Cô thương con vậy đó. Con cũng yên tâm, con không có qua nữa...

Trưởng lão: Cái niềm tin.

Phật tử: Con thưa Thầy là trường hợp con ngồi tu, con có cách nào ước nguyện hay cách nào để ảnh hưởng cô hay là con chỉ lo phần con thôi.

Trưởng lão: Con ước nguyện những cái công phu tu tập của con sẽ dồn lại cho mẹ, để cho mẹ tỉnh táo được ở trên tâm bất động, mà tâm không sợ hãi trước cái giờ lâm chung. Bất động trước cái giờ lâm chung. Bởi vì trước cái giờ lâm chung nó làm cho mình thở không có được, nó rung, nó chặn, đờm nó chặn cổ mình, thở không được.

Do đó, cho nên vì vậy bắt đầu, mình thở mình tập trung tâm mình bất động, mình thở ba hơi thở mạnh, rồi mình thở bình thường thì con nhớ điều đó, để giúp cho cô Huệ Ân vượt qua cái nghiệp, nghiệp thân đó.

Phật tử: Con muốn làm cái chỗ này.

Trưởng lão: Cái chỗ này khi mà cái người sắp chết, đờm nó hay lên nó chặn cổ, thở khọt khẹt khọt khẹt, thở không được, bị thở không được, nó mới chết. Cho nên vì vậy đó thì mình làm con, mình ở gần bên mình nhắc: *“Mẹ hãy nhớ là nhắc tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự, chẳng sợ gì hết! Cẩn chặt răng tập, tác ý cho mạnh thì nó sẽ hết.”* Ra làm thử chừng ba bốn lần. Bởi vì mình làm vậy ý chí của mình nó dững mãnh lắm! Nó vượt qua. Vượt qua cái nghiệp lực của mình. Thành ra mình sẽ trở lại bình an.

06 - TRIỂN KHAI TRI KIẾN

1- TRIỂN KHAI TRI KIẾN GIẢI THOÁT

(0:00) **Trưởng lão:** Bởi vậy trong cuộc đời tu hành mình phải xét cho rõ, kiếp làm người sanh ra khổ, mà giờ muốn chấm dứt khổ thì chỉ có nước tu, mà nếu tu thì chỉ phải sống một mình, không thể sống hai người được.

Rồi những gì người ta dạy thì mình cố gắng, mình khắc phục cái tâm đời của mình, để mình thực hiện cho được những cái mà Thầy dạy, những cái Phật dạy thì như vậy là mình giải thoát chứ có gì, rất là dễ.

Thầy nói, ở đây đức Phật có nói như thế này: *“Pháp ta không có thời gian đến để mà thấy”*, sáng nghe pháp chiều chứng đạo. Đức Phật xác định một cách rất cụ thể, rõ ràng.

(00:52) Hồi chưa biết tu, Thầy tu vất vả vô cùng, phải đi xa lên Hòn Sơn ở trên đó ăn lá cây chín tháng, nỗ lực tu hết sức mình, nhưng có được những gì đâu, toàn làm khổ mình. Mà khi hiểu rồi đâu có cái gì đâu mà khó. Cái trí chúng ta người nào cũng có cái trí cả hết. Người ta chửi mình,

mình không giận đó là giải thoát. Mình không xấu mà người ta nói xấu mình là giải thoát. Lấy cái trí tuệ mà sống, thì đạo Phật là đạo trí tuệ mà, thì giải thoát, chứ còn tu, tu cái gì? Đâu phải thiền Đông Độ hay ngồi kéo chân làm cho đau khổ, gò bó thân thể bằng cách này, bằng cách khác. Đó là không phải thiền của đạo Phật, mà đó là thiền của ngoại đạo, của Trung Quốc, ảnh hưởng của Lão Tử.

Cho nên vì vậy mà cái cách thức ngồi, cách thức nhiếp tâm đều là ảnh hưởng của các nhà triết học của Trung Quốc. Còn chúng ta trực tiếp học hỏi trên kinh sách của Phật mà Hòa Thượng Minh Châu là người dịch từ tiếng Pali ra tiếng Việt của chúng ta, thiệt là chúng ta có phước báu vô cùng! Thế mà chúng ta cứ ở trên đó mà chúng ta thực hiện những lời mà đã dịch ra bằng tiếng Việt thì chúng ta thấy giải thoát ngay liền, có gì đâu.

(2:29) Bây giờ đó, ở trong mấy con ngồi trước mặt Thầy nè, phải không? Người ta chửi mình không giận thì chúng ta nhìn nhân quả. Nếu không gieo nhân làm sao hôm nay có quả. Các con chỉ cần hiểu nhân quả cái là mấy con, cái tâm sao mà nó thanh thản làm sao, nó không còn khổ sở, nó không còn tức bực, tu có vậy thôi, có

gì đâu. Ở đời này, nhân quả nếu không nhân quả làm sao có thân chúng ta. Có nhân phải có quả, mà cái thân là cái quả. Đó, mấy con thấy rất rõ mà.

Do đó, cái tâm thì nó vô hình, vô ảnh cho nên nó tạo duyên này, nó tạo duyên khác, nó làm cho chúng ta có cái thân. Các con nhìn tất cả những cái khuôn mặt ngồi trước mặt Thầy, có người nào giống người nào không? Tâm tánh nó có người nào giống người nào không? Bằng chứng rất cụ thể rõ ràng mà. Do nhân quả chúng ta mới có sự sai biệt khác nhau đó, có gì đâu.

Còn bây giờ, chúng ta chỉ duy nhất vui vẻ, không giận, không hờn thì đó là con đường của đạo Phật. Thì còn ai mà làm chúng ta khổ được nữa đâu. Không phải giải thoát sao? Mà nghe rồi thì chúng ta nỗ lực sống y như Phật, làm như Phật: *“Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự. Tất cả các pháp thế gian không có gì mà đáng cho chúng ta phải chú ý, phải để tâm”*. Thì mấy con được giải thoát ngay liền. Ai nói gì mình như cục đất, phải không? Các con thấy giải thoát ngay liền. Tu hành dễ quá, đâu có gì khó!

(04:16) Bởi vì chúng ta sẵn có cái trí tuệ, chứ đâu phải không có, rồi bây giờ không có trí tuệ, phải đi tìm cái trí tuệ bằng cách này, bằng cách

khác. Còn giờ đây có trí tuệ, triển khai cái trí tuệ này ra, mà nó thành ra cái tri kiến giải thoát. Mọi sự việc xảy ra đều có sự hiểu biết qua nó, thì làm gì mà có cái gì mà làm cho chúng ta đau khổ. Giải thoát hoàn toàn, sung sướng quá mấy con. Mấy con có đủ duyên gặp Thầy, Thầy dạy mấy con rất là ngắn gọn, dễ giải thoát. Không dạy lòng vòng theo câu kinh này, tiếng kệ kia. Rốt cuộc rồi chỉ được trên kinh sách chữ nghĩa mà chẳng có được giải thoát gì. Còn ở đây, chỉ ngay: **“Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”**. Người ta chửi tâm bất động, người ta làm gì cũng tâm bất động. Tâm bất động là tâm giải thoát chứ có gì đâu, tâm Phật chứ có gì đâu. Trời ơi! Tu dễ quá, có như vậy thôi.

Còn bây giờ mấy con ở trong nhà bếp mấy con làm này kia, người ta chê làm món ăn này dở, dở thì đồng ăn dở với nhau, chứ không phải vì dở mà tôi buồn, tôi phiền trong lòng tôi. Nay nấu ăn cực khổ gần chết mà nó chê dở, chê ngon đồ nữa. Đừng nghĩ vậy, thì đó là giải thoát mấy con.

(05:49) Bởi vậy Thầy nói: Thấy thì không có rãnh, chứ Thầy có rãnh mà các lớp học có rồi, bắt đầu từ lớp Chánh Kiến. Thấy như thế nào gọi là Chánh Kiến? Thấy như thế nào gọi là Tà kiến? Thầy dạy từng bước mấy con. Một sự kiện xảy ra

cái đó là chánh hay là tà? Mà chánh thì chúng ta có buồn, giận, hờn đàu, chỉ vì tà kiến mà chúng ta buồn, giận, đau khổ. Có phải không?

Cho nên vì vậy mà học từ lớp Chánh Kiến, rồi mới tới Chánh Tư Duy. Khi mà thấy câu chuyện đó rồi, thì chúng ta chưa phán đoán đàu, chúng ta tư duy, suy nghĩ. Mà khi mà tư duy, suy nghĩ rồi, thì chúng ta nói hoặc làm cái hành động đều là Chánh Nghiệp nó đàu có tà nữa, hết rồi.

Từ cái Chánh Kiến đó, nó thành ra Chánh Tư Duy. Các con thấy chưa? Tiếc vì mình chưa có đủ cái khả năng, trường học chưa có, rồi cái người đứng lớp thì cũng chưa có. Nhưng về cái người đứng lớp thì nó cũng không phải khó, như mấy con nè Thầy chọn năm người hay mười người, Thầy mở cái khóa đào tạo cấp tốc giáo viên, sau khi học ba tháng, sáu tháng mấy con ra đứng lớp dạy cái lớp Chánh Kiến vanh vách.

(7:34) Thấy cái gì thì mấy con biết đó là Chánh Kiến, thấy cái gì đó mấy con biết đó là tà kiến. Mấy con điểm mặt cho những đệ tử của mình thấy rất rõ, thì như vậy nó thấy rất rõ. Không lẽ nó thấy Chánh Kiến, mà nó nói tà kiến nữa sao? Học tu là học như vậy, nó triển khai cái tri kiến của mình đạo Phật là đạo trí tuệ. Do đó mình

triển khai cái tri kiến của mình thì nó được giải thoát, chứ có gì đâu mà khó khăn. Chứ đâu phải ngồi thiền, luyện thân thông, phép tắc này kia đâu có, không cần cái đó đâu.

Nhưng, các con nên nhớ rằng: **Sáu tháng “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự**” *không ai làm động đến nó; Tam Minh, Lục Thông đầy đủ.** Các con không cần luyện, tâm thanh tịnh nó đủ. Nó như vậy đó mấy con thấy, tự trong thân mình đó, nó thanh tịnh. Tự trong tâm mình nó thanh tịnh. Thì những cái thân thông mà người ta nói Tam Minh, Lục Thông này kia rồi tu hành phải có. Tôi đâu có cầu nó đâu, nhưng tâm tôi thanh tịnh là nó có à. Tôi đâu có cần, Tôi cần cái tâm tôi thanh tịnh, để tôi được giải thoát mà thôi. Các con thấy chưa?

(08:58) Cho nên mình tu như không tu, mình tu như chơi, mà rốt cuộc giải thoát thật sự. Làm công việc cũng tu, làm bếp cũng tu, cuộc đất cũng tu, tất cả những cái gì mình cũng tu, thì tất cả những cái điều kiện tu, nó đều là nằm ở trên cái hành động, Thân Hành Niệm mà. Các con thấy, cho nên lấy cái thân hành của mình mà nỗ lực tu trên cái Thân Hành Niệm, thì giải thoát ngay đó, không có gì khó khăn.

Một người tu trong Thân Hành Niệm không bao giờ cuốc chết một con trùng dưới đất, họ khéo đến cái mức độ như vậy đó, mấy con biết. Chứ không phải là tôi tu Thân Hành Niệm tôi cuốc ào ào, ào ào. Nhìn một hơi, trời ơi! Bao nhiêu con trùng chết lảng lênh, trời đất! Thì như vậy không phải tu Thân Hành Niệm. Cái sức tỉnh giác của người ta, cái sức từ bi của người ta nó ban rải ở trên cái khu đất của người ta đang làm. Cho nên mỗi cuốc đất của người ta làm, là lòng từ bi của người ta ban rải. Tình yêu thương của người ta ban rải trên đó. Lòng tha thứ người ta ban rải trên đó.

Lỡ con bò cạp cắn, người ta không bao giờ người ta giết nó, mà người ta còn thương nó. Cho nên trên con đường tu hành, tu đúng là giải thoát ngay liền, tu sai là không có giải thoát.

(10:51) **Phật tử** : Thôi vậy, con bạch Thầy nghỉ.

Trưởng lão: Thôi bây giờ Thầy nghỉ.

Phật tử : Dạ.

Trưởng lão: Rồi có dịp Thầy sẽ, như mấy con nghỉ, nếu sau này nó được đổi thành cái lớp một, lớp hai, lớp ba, lớp bốn. Thì Thầy sẽ chọn mấy con

là những người đệ tử được vào đó tu học. Thôi, Thầy nghỉ.

2- Ở THẤT CHƯA ĐƯỢC LÂU THÌ CẦN LÀM GÌ?

(11:18) **Phật tử 2:** Mô Phật! Giờ con chưa ở thất được lâu nhưng mà Thầy cho phép con làm công việc, con cũng làm một mình, thưa Thầy.

Trưởng lão: Bây giờ mấy con ở trong nhà bếp, mấy con ở ngoài đồng thấy có gì cho cháu nó làm không? Còn không thì mình tu, tu còn làm còn hơn ai nữa!

Phật tử 2: Dạ, con muốn những ngày con không ngồi trong thất (không nghe rõ) còn nếu không thì con quét nhà kho.

Trưởng lão: Ủ! Tùy theo, bởi vì cái công việc thì lúc nào cũng có chứ không phải không. Tùy theo, để rồi mình coi như là mình giúp chúng trong đó có mình. Sống hòa đồng, biết chia sẻ nhau, từng lao động với nhau thì đó là rất quý mấy con.

Mà phải hiểu, ở trong chúng thì nó có cái cấp lãnh đạo, chứ không thể thiếu các cấp lãnh đạo. Mình muốn làm cái gì đó, mình làm thì không được, mình phải hỏi, rồi coi được hay không thì

cấp lãnh đạo người ta sẽ cho phép mình làm. Còn người ta chưa có cho phép thì đó là có người làm hoặc là làm cái chuyện đó không được. Người ta sẽ hướng dẫn cho mình chuyện khác. Có vậy thôi, chứ không có gì con.

Rồi bắt đầu bây giờ mấy con có hỏi gì không? Thôi, đi nghỉ mấy con, rồi có dịp Thầy sẽ giảng. Mong sao mình có được mấy cái lớp học.

3- MỖI NIỆM LÀ MỘT TRÍ TUỆ, ĐEM MỔ XẾ ĐỂ TRÍ TUỆ PHÁT SÁNG

(13:10) **Phật tử 3:** Bạch Thầy! Cho con hỏi câu là: Bình thường con bây giờ nó, khi cái tri kiến mình chưa đủ đó, nhưng mà tập pháp Thân Hành Niệm mình tỉnh thức nó hay rơi vô cái thọ thấy khổ, là nó hay gây nên, nó không có triển khai được tri kiến cho nên nó hay bị dạng như lâu lâu phóng ra những cái niệm rồi cái tâm mình nó hay bị chạy theo cái niệm đó mình không làm chủ được, nên là nó bị phóng tâm.

Trưởng lão: Ủ, không sao đâu con. Chính cái niệm đó là cái trí tuệ của con, chứ con đừng có diệt nó, con đừng có không cho nó hiện cái tướng của nó. Nó hiện ra, **con đem cái niệm đó con mổ xẻ, làm cho trí tuệ con phát sáng ra nữa. Hiểu**

được cái niệm này, thì có những cái niệm khác, nó có cái nghĩa tương tự, con cũng sẽ hiểu. Đó, cho nên vì vậy đó rất tốt, đâu có gì đâu. Bởi vì đạo Phật là đạo trí tuệ, mình cứ diệt niệm. Đâu phải thiên Đông Độ.

Cho nên vì vậy mà có niệm, triển khai ngay liền cái niệm. Phải không? Thì như vậy là cái trí tuệ con càng ngày càng sáng suốt hơn, mà sáng suốt, càng sáng suốt thì sự giải thoát ngay trước mắt con. Phải không? Cho nên cũng do thiên Đông Độ, nó làm cho mấy con rất khó, sao mà cứ niệm hoài như thế này, mình đâu có phải tu theo thiên Đông Độ đâu, đâu có cần, cần cho nó nhiều niệm, **chứ đâu phải là cần cho nó hết niệm đâu. Mỗi niệm là một cái trí tuệ của mình mà. Phải không? Mình chỉ cần triển khai nó ra để tìm hiểu cái niệm đó, nó dục cái gì? Nó muốn cái gì? Mà nó dục, nó muốn thì dừng lại không được tiếp tục những cái dục này. Đó, mình chấm dứt, mình làm chủ nó mà. Mà mình làm chủ một thời gian sau nó không còn niệm nữa. Đó, thành ra mấy con tu đúng pháp, mấy con hết niệm.**

(15:24) **Phật tử 3:** Thấy! Bây giờ cái, những cái niệm mà do cái gốc dục của mình là đều do

gốc đục sinh ra cho nên đôi lúc nó có thiện, có ác, nên mình không chạy theo cái niệm nào hết, thì tự nó, ngay chỗ đó nó bất động, nó không còn tham đục nữa.

Trưởng lão: Ờ, bởi vì nó có thiện, có ác. Mỗi một cái niệm của mình, nó có niệm thiện và có niệm ác. Mà hễ niệm ác nhất định là diệt, không dám gần. Mà niệm thiện, tăng trưởng và phát triển. Làm cái chuyện có lợi ích mình, lợi ích người đó là niệm thiện, mà làm chuyện lợi ích mình mà không lợi ích người thì đó là niệm ác. Các con cứ so sánh giữa hai người thôi, thì biết nó thiện với ác.

Cho nên đạo đức Nhân bản - Nhân quả mấy con, đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người. Thầy tiếc là cái bộ sách đó Thầy chưa viết xong. Viết xong các con đọc cái bộ sách đạo đức Nhân bản - Nhân quả. Nó có giá trị rất lớn.

4- TÊN TU VIỆN CHƠN NHƯ VÀ PHÁP DANH

(16:18) **Cô Thanh Như:** Dạ Thầy! Cho con xin hỏi câu: Tại vì hồi sáng tụi con ngồi bàn với nhau hỏi về từ “Chơn Như” đó Bạch Thầy, tụi con chưa có đứa nào biết, có nghe băng xong rồi quên hết. Sẵn đây có mấy đứa em, Thầy dạy về từ

“Chơn Như” của mình đó, dạ.

Trưởng lão: Bởi vì trong lúc mà Tu viện Chơn Không của Hòa Thượng Thanh Từ ở ngoài Vững Tàu thì Thầy ra đó Thầy tu theo Hòa Thượng Thanh Từ. Khi mà cái khóa tu học hết rồi Thầy nói Thầy về Trảng Bàng, Thầy sẽ cất một cái Tu viện. Vậy nhờ Thầy giúp cho cái tên. Thì cho nên Hòa thượng mới đặt “Chơn Như”. “Chơn Không”, “Chơn Như”.

Cô Thanh Như: Mà nghĩa của Chơn Như là gì Thầy?

Trưởng lão: Chơn Như tức là Chơn Không, như như là không không đó.

Cô Thanh Như: Chơn Như là Chơn Không, vậy là, vậy là ai hỏi tụi con ...

Trưởng lão: Như như là không không đó

Phật tử 4: Như như là không không ạ?

Trưởng lão: Chứ như như có gì đâu.

Cô Thanh Như: Dạ, bạch Thầy. Thầy cho con hỏi thêm, cái chú Minh Tuệ chú nói là: Thầy đặt chú là Minh Tuệ vậy chắc chú vô minh lắm, bởi vì Thầy mới đặt chú Minh Tuệ. Con nói đâu phải vậy.

Trưởng lão: Đâu phải như vậy! Minh là sáng, Tuệ là trí tuệ, trí tuệ sáng suốt. Phải tu luyện như thế nào để cho trí tuệ mình sáng suốt, chứ không khéo mình nghe Minh Tuệ cái mình tẻ nữa, thì không được.

Cô Thanh Như: Dạ, bạch Thầy. Còn con, pháp danh Thầy đặt con là Thanh Như, nghĩa là sao Thầy?

Trưởng lão: Thanh Như hả? Thanh là trong sạch, trong sạch như làm Phật vậy đó, chữ “Như” có nghĩa là Phật đó.

Cô Thanh Như: Dạ

Trưởng lão: Bởi vậy nói như như đó. Con làm sao trong sạch như Phật, chứ không bị ô nhiễm đó.

Cô Thanh Như: Dạ

Trưởng lão: Nghĩa là bây giờ nói, ai nói gì nói, con không rầy ai, không nói ai hết thì đó là như như.

Cô Thanh Như: Dạ

Trưởng lão: Mà rầy thì không được.

Cô Thanh Như: Dạ rồi, vậy con cảm ơn Thầy.

5- CÁCH TRIỂN KHAI TRI KIẾN GIẢI THOÁT

(18:43) **Phật tử 5:** Dạ! Kính thưa Thầy cho con hỏi: Cái đầu con nó bị rưng rưng lâu ngày thì con, theo xả cách nào cho nó hết?

Trưởng lão: Nó ở trong đầu con như thế nào?

Phật tử 5: Lúc nào nó cũng rưng rưng, rưng rưng làm cho con, cái tâm nó ảnh hưởng tới cái miệng, cái nơi cổ họng con cũng nhịp theo.

Trưởng lão: Đó là tu sai, tu sai pháp. Cho nên nó ảnh hưởng.

Bây giờ đó con không nên tu cái pháp đó, mà con nên tu cái pháp triển khai cái tri kiến giải thoát. Bây giờ, nó có một cái niệm gì thì con triển khai cái niệm đó ra để tìm hiểu cái niệm đó. Còn nó không có thì con khởi một cái niệm, rồi con đi tìm ý nghĩa của cái niệm đó thì những cái thói quen của con mà tu sai, nó mất đi. Chứ đừng để nó ngồi không đó nó cứ dính pháp, hiểu không? Phá nó bằng cách đó con.

Cô Thanh Như: Cũng nói cách của cũng tu cho Thầy nghe, hồi xưa cũng tu sao nói cho Thầy.

(19:55) **Phật tử 5:** Tại vì hồi xưa con đọc sách, dục những cái gì dính mắc trong đầu con,

con tác ý nó đi ra, nhưng mà con nhắm mắt lại, con cứ tác ý riết cho nó ra, con nghĩ trong cái đó nó dính mắc là một cái tế bào nào nó dính mắc, con cứ tác ý ra phải gọt rửa cho sạch những cái đó đi, tác ý riết nó thành ra, nó làm cho con, đầu tiên nó làm cho con cợn, cợn, cợn trong cái đầu lúc nào cũng vậy.

Trưởng lão: Cái đó là cái sai của con. Tại vì cái đầu của con nó khởi cái niệm nào đó, con đưa cái niệm đó con triển khai nó ra, làm cho cái trí tuệ con hiểu biết. Còn đặng này con cứ gom nó lại, không cho nó, không cho nó hiểu gì hết, thành ra nó đi vào cái chỗ giống như thiền Đông Độ vậy đó con, thành ra nó sai pháp.

Bởi vì Phật pháp dễ, chứ đâu khó khăn. Nhưng mà tại mình tu sai rồi mình bệnh, bỏ đi, dẹp. Con bỏ pháp đó đi. Bây giờ đó, thí dụ như bây giờ trong đầu con nó rỗng rang, không niệm gì hết, con khởi niệm liền chứ đừng có để nó không niệm, mà khởi niệm, rồi tìm hiểu niệm. Thí dụ bây giờ thấy dây nhà đặng trước người ta cát nè, thử hỏi cái dây nhà này cát ở bao lâu nè? Lợi ích gì nè? Công lao của những người như thế nào nè? Rồi con tư duy, suy nghĩ những cái đó, con hiểu không?

Đem một cái đối tượng để mà quán xét, làm cho trí tuệ mình khi nó chưa hoàn thành, mà mình dám biết nó cất làm cái gì rồi, đó cái trí tuệ con nó sáng suốt liền đó.

Thôi, về nghỉ đi mấy con!

07 - BUÔNG XẢ NHỜ TRI KIẾN

1- TU HỌC CĂN BẢN THEO ĐÚNG TÁM LỚP

Trưởng lão: ...chưa xong thì mình không có thể nào... chưa xong thì mình ... xong rồi ..(không nghe rõ).

Bát Chánh Đạo... (không nghe rõ) nào mình tu cũng phải từ lớp một cho đến lớp tám chớ. Sao lại ngắt ngang vô đây ngồi thiền?

(0:48) **Phật tử 1:** Thưa Thầy con hỏi ngày xưa cái lớp Chánh Kiến Thầy, nó không thành là vì các thầy các cô phá giới nhiều phải không Thầy?

Trưởng lão: Phá giới. Như lúc bấy giờ cái tổ chức của mình tổ chức, giữ gìn... Thầy không có thể nào mà giữ gìn được hết.

Phật tử 1: Có mỗi mình Thầy?

(1:12) **Trưởng lão:** Có mỗi mình Thầy... chớ còn nếu có tổ chức đông người, cái ban quản lý giới luật thì họ phải có sự điều hành, Thầy chỉ ... dạy, thì nó mới dễ với Thầy. Cho nên bây giờ

mấy con thấy, lần lượt... cái ban này ra đời rồi thì sau đó mở lớp dễ dàng lắm.

Phật tử 2: Có nhất thiết phải qua tám lớp không hay bây giờ chúng con tu vẫn kịp, hay bắt buộc phải buộc qua tám lớp?

Trưởng lão: Nói chung tám lớp nó căn bản. Còn nếu mà, trong khi đó mình có chưa xong... (không nghe rõ) vào một cái chỗ giải thoát. Thí dụ như bây giờ con tu vậy đó... (không nghe rõ), cái cây kia người ta bảo Chánh Kiến ở đâu? Trên cây này Chánh Kiến chỗ nào? Dưới gốc, trên ngọn? Mình lúng túng.

(02:18) **Phật tử 2:** Có nghĩa là phải qua lớp? Con nghĩ, không học là khó tiến bộ.

Trưởng lão: Không học là... Bởi vì đạo Phật là đạo trí tuệ mà, gò bó cái ý thức của mình không có cho nó triển khai ... (không nghe rõ) nhờ cái lớp học đó mà mình triển khai tri kiến của mình... mình hiểu ... thì mình phải xả tâm dễ hơn.

Còn cái kia gò bó, thấy cái chuyện đó nó nghịch ý trái lòng cái ác pháp tới rồi. Không ngờ mình gò bó không cho nó nghĩ, mình không cho mình khởi ý niệm gì hết, thì cái đó là cái sai, không đúng mấy con.

(3:05) Cho nên Thầy hiện giờ là triển khai Phật giáo, biết là nó đụng chạm Thiền Đông Độ. Bởi vì thiền Đông Độ nó truyền qua Việt Nam mình, nhưng mà cái gì của Phật là của Phật, không phải của Phật là phải đẹp! Tôi tu theo Phật chứ tôi không tu theo Đông Độ.

Dù đụng chạm, Thầy chịu đựng. Nhưng mà cái phải phải, cái đúng đúng hà. Không thể nào mà lấy cái sai mà làm cái đúng được!

(03:33) **Phật tử 2:** Đúng chớ con thấy nếu không học thì khó xả hết lắm Thầy! Để mình xả thấu triệt thì

Trưởng lão: Nói chung là, còn học đó, là tuy rằng nó thêm vào cái tri kiến của mình, nhưng tri kiến mình nhận ra thì những ác pháp mới xả, chỉ còn trong con là thiện pháp. Thành ra thiện pháp nó không làm khổ con, không làm khổ người.

Phật tử 1: Ngày xưa cứ thế Thầy ... ?

Trưởng lão: Ủ, cũng là cái duyên. Lăn lượt rồi cái duyên nó chậm chạp chút, mà nó hoạt động. Nên mấy con thấy những cái nhà cửa đã xây dựng đó, cũng là cái cơ duyên đó thôi.

(4:29) Mình bây giờ đó, thí dụ như mình

giảng chung cho Phật tử, thì nó sẽ nằm chung trong cái nhà giảng.

Nhưng mình dạy riêng cho những người đệ tử bỏ hết, người ta vào đây người ta ở đây, thì dạy từng lớp, không phải chung, như trường lớp đảng hoàng triển khai cái tri kiến của người ta, từng cái ... Thành ra mấy con bỏ hết mấy con vô đây là mấy con có căn bản.

Còn Phật tử người ta nghe đó thì người ta vô nhà giảng, được Thầy đến lớp thuyết giảng, người ta nghe tổng quát Phật giáo rồi về. Người ta thấy hay, nhưng mà người ta làm được vậy đó cũng không phải dễ. Chỉ có mấy con vào đây mấy con tu tập thì ...

2- ƯỚC NGUYỆN ĐỂ ĐỦ DUYÊN ĐẾN LỚP HỌC

(5:17) **Phật tử 3:** ... Thầy trợ duyên cho con đi, cho con cũng sớm được về để khi mà Thầy có mở lớp giảng con học.

Trưởng lão: Ờ thì, con ước nguyện, con thường ước nguyện ở trong tâm con đó: Thầy mở lớp là con sẽ có đủ duyên để về đây học tập. Bởi vì cái ước nguyện trong tâm của mình đó, nó sẽ giúp cho con đạt được cái ý nguyện của mình, do cái ước nguyện của mình, tâm nguyện của mình.

Phật tử 3: Chứ con thấy, con đi tới lui tới lui hoài, sao nó, chắc có lẽ cái nhân quả của con bên ngoài nó còn dày!

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên, nó phải có nhân có quả. Con sanh lên, con gặp người này người kia, con sống hoàn cảnh nào đó là cái nhân quả của con rồi. Cho nên vì vậy mà có duyên con đến đây con gặp ở đây cũng là có cái nhân quả của Tu viện rồi, cho nên đến đây con được nghe.

Như vậy là trước mọi cảnh, con biết đó là nhân quả, không dính mắc một cái gì hết, thì con sẽ lần lượt con sẽ được ra tu tập.

Phật tử 3: Thầy trợ duyên cho con, tại vì Thầy...

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên chư Phật chớ không phải riêng Thầy. Nghĩa là cái ước nguyện của mình vậy rồi chư Phật trợ duyên.

Con nói Thầy, là hiện tại Thầy là con người Thầy sẽ trả lời cho mấy con. Lẽ ra đệ tử của Thầy, Thầy trợ duyên chứ Thầy bỏ đứa nào?

Phật tử 3: Dạ cảm ơn Thầy! Bây giờ Thầy ráng trụ thế cho lâu nghen Thầy, mấy đời tụi con coi như kém phước quá!

Trưởng lão: Cái ông Mật Hạnh này cầu cho Thầy sống một ngàn tuổi nè! Nhưng mà Thầy nói lui lại hơn trăm tuổi ... trong lúc còn ... quá!

Phật tử 3: Dạ sống hơn một trăm tuổi, hơn trăm tuổi!

Trưởng lão: Trăm tuổi mà năm nay Thầy tám mấy tuổi rồi!

Phật tử 2: Thì Thầy cứ đào tạo được 10 vị A La Hán thì Thầy tịch!

Trưởng lão: Chắc chắn là phải đào tạo cho được con. Thầy đi là phải có những cái bậc A La Hán...

Phật tử 2: Ít nhất là 10 người. Thầy lúc trưa Thầy nói có 10 người sẽ dựng lại được Chánh Pháp.

Phật tử 3: Thầy, như con còn có duyên ở bên ngoài nhiều quá, thì ví dụ như là ...

Trưởng lão: Đâu sao con?

Phật tử 3: ... của con thì ... cho con thấy là, ... con sẽ lên sống với ...

(7:37) **Trưởng lão:** Thì con thấy cái duyên mà con bên ngoài con nhiều quá rồi, con biết cái

đặc tướng của mình mình hơi nặng, còn nhiều, chứ chưa hết nợ. Cái đặc tướng là cái tướng riêng của con, là con đã nợ nhiều rồi, con hiểu không? Cái đó đâu có gì đâu? Chuyển!

Phật tử 3: ... vì gia đình ... của con nó không có thanh tịnh hết trơn Thầy.

Trưởng lão: Ừ đúng rồi, nó bị duyên bên ngoài nó lôi kéo mà làm sao thanh tịnh?

Phật tử 3: Cho nên con mới xin Thầy về cái phần đặc tướng của con để Thầy cho...

Trưởng lão: Cho pháp danh?

Phật tử 3: Cho cái pháp danh của con, hai nữa là con cũng muốn, cái đặc tướng của con thì con phải, giống như là thực hành cái ...

Trưởng lão: Phải giữ, để giữ gìn được cái tên của mình cho nó đúng cái tên của mình.

Phật tử 3: Vậy là Thanh Đức có nghĩa đức hạnh không thanh tịnh phải không Thầy?

Trưởng lão: Không thanh tịnh đó con. Mà bây giờ đó mình giữ gìn cho nó thanh tịnh.

Thôi bây giờ Thầy vô máy con nghỉ đi.

3- BUÔNG XẢ NHỜ ĐẠO LỰC CỦA TRIỂN KHAI TRI KIẾN

(8:33) **Trưởng lão:** Cứ như mấy con, đừng có ... rồi tới chừng đó Thầy dạy cái là thành đạo à, chúng đạo! Bằng trí tuệ mình, chứ của bằng cách thức mình ngồi mình gò bó mình sao? Phải không?

Con nhớ lời Thầy dạy. khi mà Thầy triển khai cái tri kiến của mấy con, mấy con: Trời ơi! Hồi nào tới giờ mình không chịu xả! Tri kiến mình không hiểu cho nên mình dính mắc nhiều hoài, bây giờ cái gì mình cũng buông bỏ không được! Còn người ta xả hết!

Bây giờ, cái tri kiến buông xả xuống là do cái sự hiểu biết của mình! Bây giờ đâu còn dính mắc cái gì đâu? Có cái gì của mình đâu mà để cho nó dính! Cuối cùng rồi nó...

Bây giờ Thầy nói nó chưa có đủ cái lực đâu, mấy con muốn xả lắm, nhưng mà xả hoài sao nó... Tới chừng đó rồi biết... cái đạo lực ...

Ai cũng muốn xả, ai cũng biết đó là không phải, cái thân này không phải của mình, mà sao nó cứ đeo đẳng hoài vậy? Nhưng mà tới chừng đó, rồi Thầy sẽ cho một cái đạo lực nó...

Phật tử 2: Con không biết sao, thời Đức Phật sao mà Đức Phật giảng mà nó chứng đạo ngay được! Con thấy kỳ lạ! Cái duyên ...

(9:51) **Trưởng lão:** Mấy con còn NẶNG NGHIỆP. Nhưng mà không sao. Nhờ tui chúng sanh mà tui thành Phật. Phật cũng từ chúng sanh mà làm Phật, có gì đâu mà sợ!

Thôi vô mấy con! Thầy nghỉ.

Phật tử 2: Dạ con cảm ơn Thầy!

MỤC LỤC

01 - Như lý tác ý	5
1- Pháp như lý tác ý thế nào cho đúng	5
2- Các trạng thái tướng do tu sai và cách phá	26
3- Mười hai nhân duyên	65
4- Vô sự và hữu sự	75
5- Phạt pháp tu không khó chỉ cần nhiệt tâm	83
6- Tự học tập và rèn luyện như thế nào?	96
02 - Triển khai tri kiến - tu trong công việc	105
1 - Tri kiến giải thoát	105
2 - Lo đời sống cho mọi người cũng là tu	112
3 - Không niệm thiện niệm ác là xả tâm	119
4 - Thấy bình đẳng với mọi người	130
5 - Luôn suy tư niệm thiện - rèn luyện tri kiến	135
6 - Tứ thân túc và tam minh	138
7 - Tu trong bếp như thế nào	144
8 - Tu sinh vấn đạo	151
9 - Kế hoạch mở trường đào tạo	168

10 - Về định niệm hơi thở	175
11 - Phân biệt niệm không thiện không ác, niệm không	179
12 - Phải có tâm tha thiết tu hành	194
13 - Khuyên người nhưng tránh nuôi lớn bản ngã	198
14 - Có khi phải ức chế để không buông lung	206
15 - Thấy người tu điên thì khuyên về	211
03 - Tu tập tâm bất động	218
1 - Thầy dạy xả tâm trong nhà bếp	218
2 - Chân lý tâm bất động thanh thản an lạc vô sự	227
3 - Niệm ác diệt thì tâm mình ở đâu	239
4 - Giờ nào việc nấy	242
5 - Thầy chỉ dạy để cái gì cũng phải gọn gẽ sạch sẽ ngăn nắp	244
6 - Không cố gắng tập trung mà chỉ biết hướng tâm nhẹ nhàng	247
7 - Khi chết tái sanh lành hay dữ- sát sanh làm cỗ đám ma, người sống chịu hay người chết chịu	253
8 - Tư duy, suy tính sai hay đúng	262
9 - Khi nào tu pháp thân hành niệm	263

MỤC LỤC

	như căn cứ địa	
10 -	Người tu hãy sống để làm gương	270
11 -	Tu ngồi chơi tâm bất động	277
12 -	Ngoài bắc có chỗ tu tập phải có một vị thầy	283
13 -	Phạm giới đứt đầu	297
14 -	Cách đánh lễ sám hối	300
15 -	Khi nào cần tác ý và khi nào không cần tác ý	303
16 -	Hướng tâm bất động cái tâm có biết không	309
17 -	Tưởng khinh an	313
18 -	Sửa soạn vườn lâm tỳ ni	327
04 -	Tu tập và ước nguyện khi làm việc	341
1-	Tu chưa được thì lao động giúp người tu được để nhận trợ duyên	341
2-	Ước nguyện khi làm bếp	346
3-	Lưu ý chúng sinh khi làm việc, ước nguyện cho những chúng sinh bị chết thành người tu	350
4-	Cách trị tâm phóng dật, lười biếng, buồn ngủ	359
5-	Để ý thức làm chủ. Tác ý để ngủ không chiêm bao.	365

6- Y của phật	373
05 - Ý chí mạnh mẽ làm chủ sanh tử	378
1- Học làm chủ sanh tử	378
2- Ái kiết sử và độc cư để làm chủ sanh tử	379
3- Mạnh mẽ, ý chí đẩy lùi bệnh tật	381
4- Cách giữ gìn tâm bất động	389
5- Phá hôn trầm và đi kinh hành chánh niệm tỉnh giác	392
6- Niềm tin và ý chí dũng mãnh	401
06 - Triển khai tri kiến	403
1- Triển khai tri kiến giải thoát	403
2- Ở thất chưa được lâu thì cần làm gì?	410
3- Mỗi niệm là một trí tuệ, đem mổ xẻ để trí tuệ phát sáng	411
4- Tên tu viện chơn như và pháp danh	413
5- Cách triển khai tri kiến giải thoát	416
07 - Buông xả Nhờ tri kiến	419
1- Tu học căn bản theo đúng tám lớp	419
2- Ước nguyện để đủ duyên đến lớp học	422
3- Buông xả nhờ đạo lực của triển khai tri kiến	426

